

Cine are originalul, e rugat sa completeze fragmentele lipsa si sa verifice numele proprii, apoi sa reincarce cartea pe site.

MICHAEL ENDE
POVESTEA FĂRĂ SFÎRȘIT

TAIRACITNA REDNAEROK DARNOK LRAK RATEIRPORP

Inscripția de mai sus se afla pe ușa de sticlă a unei prăvălioare, dar firește că arăta așa numai când priveai din interiorul încăperii cam întunecoase prin geam afară, spre stradă.

Era o dimineață de noiembrie rece și cenușie și ploua cu găleata. Picăturile se prelingeau pe fereastră și peste literele întortocheate. Tot ce se putea zări prin geam era doar un zid pătat de ploaie pe partea opusă a străzii.

Dintr-o dată ușa fu deschisă atât de violent, că micuțul ciorchine de clopoței de alamă atârnat deasupra ei se porni să sune cu zgomot și nu se mai liniști multă vreme.

Făptașul zarvei era un băiețel gras, de vreo zece sau unsprezece ani. Părul castaniu-închis îi atârna ud peste față, haina îi era leoarcă de ploaie și picura, iar peste umăr purta un ghiozdan prins de o curea. Băiețelul era cam palid și gîfîia, dar, spre deosebire de graba de care dăduse dovadă pînă atunci, rămase acum încremenit în pragul ușii deschise.

În fața lui se afla o încăpere lungă și îngustă, ce se pierdea spre fund în semiîntuneric. De-a lungul pereților pînă sus la tavan erau rafturi înțesate cu cărți de toate mărimile și de toate formele. Pe podea se îngrămădeau maldăre de tomuri uriașe, iar pe cîteva mese se înălțau stive de cărți mai mici, legate în piele și cu cotorul auriu. Din spatele unui zid de cărți înalt cît un stat de om, în celălalt capăt al încăperii, se zărea lumina unei lămpi. Iar printre razele ei se ridica din cînd în cînd cîte un rotocol de fum, se dilata și apoi se topea mai sus în întuneric. Semăna cu semnălele prin care indienii își transmiseu veștile de pe un munte pe altul. Era limpede că acolo ședea cineva, și într-adevăr băiatul auzi acum un glas spunîndu-i destul de răstit de după zidul de cărți:

— N-aveți decît să vă mirați stînd înăuntru sau afară, dar închideți ușa. Trage.

Băiatul ascultă și închise ușa încetișor. Apoi se apropie de zidul de cărți și privi cu băgare de seamă în spatele lui. Într-un fotoliu înalt din piele roasă ședea un bărbat îndesat și greoi. Era îmbrăcat în haine negre mototolite, uzate și parcă prăfuite. Avea o chelie mare și doar peste urechi i se zbîrlea cîte un smoc de peri albi. Fața îi era roșie și-ți amintea de un bulldog rău. Pe nasul borcănat purta ochelari mici cu ramă de aur. Omul mai fuma și o lulea curbată, care-i atârna din colțul gurii, astfel că toată gura i se strîmbase într-o parte. Pe genunchi ținea o carte pe care probabil tocmai o citea, căci, închizînd-o, își lăsase arătătorul gros al mîinii stîngi între paginile ei — oarecum în chip de semn de carte.

Acum își scoase ochelarii cu dreapta și îl examinează pe băiețelul gras care stătea în fața lui cu hainele picurînd; uitîndu-se la el, își miji ochii, ceea ce îl făcea să semene și mai tare cu un cîine ce vrea să muște. Apoi mormăi:

— Ce mai flecușteț!

Pe urmă deschise din nou cartea și continuă să citească.

Băiatul nu prea știa ce să facă, de aceea rămase pe loc și-l privi cu ochi mari pe bărbat. În sfîrșit, acesta închise iar cartea — ca mai înainte, lăsînd degetul între pagini — și mîrîi:

— Ascultă, băiete, eu nu pot să sufăr copiii. E drept că în ziua de azi toată lumea face mare caz de voi — dar eu nu! Nu sunt absolut deloc un

prieten al copiilor. Pentru mine copiii nu sînt nimic altceva decît niște prostovani gălăgioși, niște nesuferiți care strică totul, murdăresc cărțile cu dulceață și le rup paginile, și nu se sinchiesc defel că cei mari ar putea să aibă și ei grijile și necazurile lor. Ți-o spun numai ca să știi de la bun început la ce să te aștepți. Și să mai știi că la mine nu există cărți pentru copii, iar alte cărți nu-ți vînd. Asta e, și sper că ne-am înțeles!

Spusese toate acestea fără să scoată luleaua din gură. Apoi deschise din nou cartea și continuă să citească.

Băiatul înclină din cap în tăcere și dădu să plece, dar pe undeva i se părea că nu putea accepta fără replică această cuvîntare, așa că se mai întoarse o dată și spuse încet:

— Dar nu sînt chiar toți așa.

Omul își ridică încet privirile și își scoase din nou ochelarii.

— Tot mai ești aici? Ia spune-mi, ce-ar trebui să fac ca să scap de unul ca tine? Ce lucru atît de important mai aveai de spus?

— Nimic important, răspunse băiatul încă și mai încet. Voiam doar... nu toți copiii sînt așa cum ați spus.

— Vasăzică, așa! Prefăcîndu-se mirat, bărbatul își ridică sprîncenele: Probabil că tu însuși ești marea excepție, nu?

Grăsuțul nu mai știu ce să răspundă. Doar ridică ușor din umeri și se întoarse din nou, dînd să plece.

— Dar unde-i buna-cuviință? mai auzi în spatele său vocea morocănoasă. N-ai nici un pic de bună-cuviință, căci altfel s-ar fi convenit să te recomanzi cel puțin...

— Mă numesc Bastian, spuse băiatul. Bastian Balthasar Bux.

— Un nume cam curios, mîrîi bărbatul, cu acești trei de B. În sfîrșit, tu n-ai nici o vină, nu ți-ai dat tu numele. Eu mă numesc Karl Konrad Koreander.

— Sînt trei de K, spuse serios băiatul.

— Hm, mormăi bătrînul, e-adevărat!

Pufăi cîtiva norișori.

— În sfîrșit, n-are nici o importanță cum ne numim, că tot n-o să ne mai revedem. Aș mai vrea însă să știi un singur lucru, anume de ce-ai pătruns adineauri cu atîta larmă în prăvălia mea. Mi se pare că fugeai de ceva. Așa e?

Bastian aprobă din cap. Fața lui rotundă părea acum și mai palidă, iar ochii lui încă și mai mari.

— Probabil că ai jefuit casa de bani dintr-o prăvălie, presupuse domnul Koreander, sau ai omorît vreo bătrînă, sau ai făcut altceva ce faceți de-alde voi în ziua de azi. Nu cumva te urmărește poliția, băiete?

Bastian făcu din cap semn că nu.

— Hai, dă-i drumul, continuă domnul Koreander, spune drept de cine ai fugit?

— De ceilalți.

— De care ceilalți?

— De copiii din clasa mea.

— De ce?

— Nu... nu mă lasă-n pace.

— Dar ce-ți fac?

— Mă pîndesc în fața școlii.

— Și pe urmă ?

— Pe urmă strigă tot soiul de lucruri, înghiontesc și își bat joc de mine.

— Și tu te lași?

Domnul Koreander îl privi cîtva timp dezaprobator pe băiat, apoi îl întrebă:

— De ce nu le arzi cîte un pumn zdravăn?

Bastian îl privi cu ochi mari.

— Nu — nu-mi place așa ceva. Și pe urmă — nici nu știu să boxez bine.

— *Da' cu trînta cum stai? se interesă Koreander. Cu alergarea, înotul, fotbalul, gimnastica? Nu te pricepi la nimic din toate astea?*

Băiatul făcu din cap semn că nu.

— *Cu alte cuvinte, spuse domnul Koreander, ești un mototol, nu-i așa? Bastian ridică din umeri.*

— *Dar de vorbit știi să vorbești, își dădu cu părerea Koreander. De ce nu le răspunzi cînd își bat joc de tine?*

— *Am făcut asta o dată...*

— *Și?*

— *M-au aruncat într-o ladă de gunoi și au ferecat capacul. Două ore a trebuit să strig pînă m-a auzit cineva.*

— *Hm, mormăi domnul Koreander, și acum nu mai îndrăznești.*

Bastian dădu din cap.

— *Prin urmare, constată domnul Koreander, pe lîngă toate celelalte mai ești și fricos.*

Bastian își lăasă capul în jos.

— *Probabil că ești un točilar cumplit, așa-i? Cel mai bun din clasă, numai cu note de zece, preferatul tuturor profesorilor, nu?*

— *Nu, spuse Bastian tot cu ochii în podea, anul trecut am rămas repetent.*

— *Doamne Dumnezeule, strigă domnul Koreander, așadar, nereușită pe toată linia!*

Bastian nu răspunse nimic. Stătea doar locului. Brațele îi atîrnau, hainele picurau.

— *Și cam ce strigă atunci cînd își bat joc de tine? voi să știe domnul Koreander.*

— *Ah — tot soiul de lucruri.*

— *De pildă?*

— *Bastian! Rotogoală! Sta pe oală, oala se spărgea, iar Bastian zicea: De vină-i greutatea mea!*

— *Nu-i prea hazos, spuse domnul Koreander, și altceva?*

Bastian ezită înainte de a enumera:

— *Aiurilă, măi Prostilă — Balivernosu — Mincinosu...*

— *Aiurilă? De ce?*

— *Uneori vorbesc de unui singur,*

— *Și cam ce vorbești de unul singur?*

— *Îmi imaginez povești, născocesc nume și cuvinte care încă nu există, și tot așa.*

— *Și ți le povestești ție însuți? De ce?*

— *Păi dacă nu-i nimeni pe care să-l intereseze așa ceva.*

Domnul Koreander tăcu o vreme, dus pe gînduri.

— *Și ce spun părinții tăi despre toate acestea?*

Bastian nu răspunse imediat. Abia după un timp șopti:

— *Tata nu spune nimic, niciodată nu spune nimic. Totul îi e indiferent.*

— *Și mama?*

— *Mama — nu mai e.*

— *Părinții tăi au divorțat?*

— *Nu, spuse Bastian, mama a murit.*

În acest moment sună telefonul. Domnul Koreander se ridică cu oarecare efort din fotoliu și își tîrși pașii pînă într-un mic cabinet din spatele prăvăliei. Ridică receptorul și Bastian auzi nedeslușit cum domnul Koreander își spunea numele. Pe urmă ușa cabinetului se închise și nu se mai auzi nimic altceva decît un murmur înăbușit.

Bastian stătea locului și nu-și dădea cîtuși de puțin seama ce se întîmplase cu el și de ce spusese și recunoscuse toate acestea. Nu putea suferi să i se pună atîtea întrebări. Amintindu-și dintr-o dată că va ajunge mult prea tîrziu la școală, îl trecură căldurile, da, sigur, trebuia să se

grăbească, trebuia s-o ia la goană — dar rămase pe loc, acolo unde se afla, fără să se poată hotărî. Ceva îl țintuia locului, dar nu știa ce.

Glasul înăbușit tot se mai auzea de dincolo din cabinet. Era o conversație telefonică foarte lungă.

Bastian își dădu seama că tot timpul se uitase fix la cartea pe care o avusese în mână domnul Koreander și care acum se găsea pe fotoliul de piele. Îi era cu neputință să-și ia ochii de la ea. Avea impresia că din ea pornea un soi de forță magnetică ce-l atrăgea irezistibil.

Se apropie de fotoliu, întinse încet mîna, atinse cartea — și în aceeași clipă ceva înăuntrul său făcu „țac!” — ca și cum s-ar fi închis o capcană. Bastian avea sentimentul nedeslușit că, o dată cu atingerea cărții, începuse ceva irevocabil ce-și va urma cursul de-acum înainte.

Ridică volumul și-l privi pe toate părțile. Era legat în mătase arămie și lucea cînd era înclinat într-o parte sau alta. Răsfoindu-l în grabă, văzu că textul era tipărit cu două feluri de litere. Nu părea să conțină poze, avea în schimb inițiale mari și minunat ilustrate. Uitîndu-se încă o dată mai bine la scoarțe, descoperi pe ele doi șerpi, unul deschis și unul închis la culoare, mușcîndu-și unul altuia coada și alcătuiind astfel un oval. Iar în oval era scris, cu litere ciudate, întortocheate, titlul:

Povestea fără sfîrșit

E un lucru tare misterios cu pasiunile omenești, iar în cazul copiilor totul se petrece la fel ca și în cazul celor maturi. Cei copleșiți de o pasiune n-o pot explica, iar cei ce nu au trăit niciodată ceva asemănător nu pot înțelege. Există oameni care își pun în joc viața pentru a cuceri un pisc. Nimeni, nici chiar ei înșiși nu pot explica limpede de ce. Alții se ruinează pentru a cîștiga inima unei persoane care nici nu vrea să știe de ei. Iar alții se distrug, fiindcă nu pot rezista plăcerilor mîncării — sau ale băuturii. Unii își cheltuiesc întreaga avere pentru a cîștiga la jocurile de noroc, sau jertfesc totul de dragul unei idei fixe ce nu se poate realiza niciodată. Alții cred că nu pot fi fericiți decît în altă parte de locul unde se află, și călătoresc toată viața prin lume. Iar cîțiva nu-și găsesc liniștea pînă ce n-au devenit puternici. Într-un cuvînt există tot atîtea pasiuni cît și oameni.

În cazul lui Bastian Balthasar Bux pasiunea erau cărțile.

Cine n-a petrecut o după-amiază întreagă cu urechile încinse și cu părul zbîrlit aplecat deasupra unei cărți, citind și iar citind, și uitînd de lumea din jurul său, și nebăgînd de seamă că-i e foame sau frig—

Cine n-a citit niciodată pe ascuns sub plapumă, la lumina unei lanterne de buzunar, fiindcă tata sau mama sau vreo altă persoană grijulie a stins lumina pe motivul bine intenționat că acum trebuie să dormi, căci mîine te scoli devreme—

Cine n-a vărsat niciodată lacrimi amare, fie pe față, fie în ascuns, fiindcă o poveste minunată se sfîrșea și urma despărțirea de personajele alături de care luaseși parte la atîtea aventuri, ființe iubite și admirate ce îți stîmiseră îngrijorări și speranțe, și fără a căror prezență viața părea dintr-o dată goală și lipsită de sens—

Cine nu cunoaște nimic din toate acestea din proprie experiență nu va putea înțelege ceea ce făcu Bastian acum.

Se uita țintă la titlul cărții, simțind cum îl lua ba cu frig, ba cu cald. Da, asta era, la asta visase de atîtea ori și asta își dorise de cînd fusese cuprins de pasiunea sa: O poveste care să nu se sfîrșească niciodată! Cartea tuturor cărților!

Trebuia să aibă cartea, fie ce-o fi, cu orice preț!

Cu orice preț? Era ușor de spus! Chiar dacă ar fi putut să ofere mai mult decît cele trei mărci și cincisprezece pfenigi din banii de buzunar ce-i avea la el — uriciosul domn Koreander îi dăduse de înțeles cît se poate de limpede

că nu-i va vinde nici o singură carte. Iar de un dar nici nu putea fi vorba. Chestiunea era lipsită de orice speranță.

Și totuși Bastian știa că nu poate pleca fără acea carte. Îi era limpede că nici nu venise încoace decât anume pentru ea, îl chemase în mod misterios pentru că voia să ajungă la el, pentru că de fapt fusese dintotdeauna a lui!

Bastian trase cu urechea la murmurul ce se mai auzea și acum din cabinet.

Dintr-o dată, fără să-și dea prea bine seama, ascunse cartea sub paltonul său, strângînd-o cu amîndouă brațele la piept. Apoi o porni, mergînd de-a-ndăratelea, spre ușa prăvăliei, nelăsînd nici o clipă cealaltă ușă din ochi, cea spre cabinet. Cu băgare de seamă apăsă pe clanță, nu trebuia să se audă clinchet de clopoței, de aceea deschise ușa de sticlă doar atît cît să se strecoare prin ea. Încetișor și cu precauție închise apoi ușa pe dinafară.

Abia după aceea începu să alerge.

Caietele, manualele școlare și penarul din ghiozdan săltau și clămpăneau în tactul pașilor săi. Simțea junghiuri sub coaste, dar alerga mai departe.

Ploaia îi curgea peste obraz și pe spate în jos pe sub guler. Umezeala și frigul pătrundeau prin haine. Bastian nu simțea însă nimic. Îi era foarte cald, dar nu numai din cauza alergatului.

Conștiința lui care mai înainte, în prăvălioară, nici nu crîcnise, se deșteptase dintr-o dată. Toate motivele, atît de convingătoare mai înainte, i se păreau acum cu totul neplauzibile și se topeau ca oamenii de zăpadă la răsuflarea unui balaur ce scuipe foc.

Furase! Era un hoț!

Ceea ce făcuse el era chiar mai grav decît un furt obișnuit. Cartea era cu siguranță unică și de neînlocuit. Precis că fusese cea mai scumpă comoară a domnului Koreander. Era cu totul altceva să furi unui violonist vioara sa fără pereche sau unui rege coroana sa, decît să iei bani dintr-o casă.

Și pe cînd alerga, strîngea la piept pe sub palton cartea. Nu voia s-o piardă, oricît de mult l-ar fi costat. Era tot ce mai avea pe lume.

Căci acasă, firește, nu se mai putea întoarce acum.

Încercă să și-l închipuie pe tatăl său cum ședea și lucra în camera cea mare transformată în laborator. În jurul lui se aflau zeci de mulaje de ghips ale unor danturi, căci tata era tehnician dentar. Bastian nu se întrebese de fapt niciodată dacă tata își făcea munca cu plăcere. Acum îi trecea pentru prima dată prin minte, dar de aici înainte n-avea cum să-l mai întrebe.

Dacă s-ar duce acum acasă, tata ar ieși din laborator în halatul său alb, ținînd poate în mîină o dantură din ghips, și l-ar întreba: „Te-ai și întors?” — „Da”, ar spune Bastian. — „N-ai școală azi?” — Vedea în minte fața tristă și liniștită a tatălui său și știa că-i va fi cu neputință să-l mintă. Dar adevărul nu i-l putea spune cu nici un chip. Nu, singurul lucru pe care îl putea face era să plece, oriunde, departe. Tata nu trebuia să afle niciodată că fiul lui devenise un hoț. Și poate că nici nu va băga de seamă că Bastian nu mai era acolo. Gîndul acesta îl consolă parcă.

Bastian se opri din alergat. Acum mergea încet, iar la capătul străzii vedea clădirea școlii. Fără să-și dea seama, alergase pe drumul obișnuit ce ducea spre școală. Strada i se părea de-a dreptul pustie, deși ici și colo treceau oameni. Dar în ochii celui care sosește mult prea tîrziu, lumea din jurul școlii pare întotdeauna un deșert. Iar Bastian simțea cum la fiecare pas crește teama în el. În orișice caz se temea de școală, locul înfrîngerilor sale zilnice, se temea de profesori, care îl muștrău cu blîndețe sau își vărsau supărarea pe el, se temea de ceilalți copii care rîdeau de el și nu lăsau să treacă nici un prilej fără să-i dovedească ce băiat nepriceput și lipsit de apărare era. Dintotdeauna școala îi apăruse ca o pedeapsă cu închisoarea, nesfîrșit de lungă, ce va ține pînă va fi om mare și pe care trebuia s-o rabde supus și în tăcere.

Acum însă, trecînd prin coridoarele răsunătoare unde mirosea a ceară și a paltoane ude, simțind cum liniștea ce pîndea în clădire îi astupă brusc urechile ca niște dopuri de vată și ajungînd în sfîrșit în fața ușii clasei sale, vopsită în aceeași culoare a spanacului bătrîn ca și pereții din jur, înțelese limpede că nici aici nu mai avea ce căuta de acum înainte. Tot trebuia să plece. Așa că putea pleca chiar acum.

Dar încotro?

În cărțile sale Bastian citise povești cu băieți care se angajau pe cîte un vapor și plecau în lumea largă ca să-și caute norocul. Unii deveneau pirați sau eroi, alții se întorceau după ani și ani ca oameni bogați în patrie, fără ca cineva să ghicească cine erau de fapt.

Bastian nu se credea însă în stare de așa ceva. De asemenea nu își închipuia defel că ar putea fi primit ca elev matelot. În plus nu avea nici cea mai vagă idee cum ar putea ajunge într-un port unde să existe vapoarele potrivite pentru asemenea planuri cutezătoare.

Deci încotro?

Și dintr-o dată îi veni în minte locul potrivit, singurul loc unde nu va fi căutat — cel puțin pentru moment — și unde nu va fi găsit.

Podul era mare și întunecos. Mirosea a praf și a naftalină. Nu se auzea nici un sunet în afară de darabana înăbușită a ploii pe tabla de aramă a uriașului acoperiș. Grinzi groase, înnegrite de vreme, se ridicau la distanțe egale din podeaua de scînduri, se uneau mai departe, sus, cu alte grinzi ale șarpantei acoperișului și se pierdeau undeva în întuneric. Ici și colo spînzurau pînze de păianjen, mari cît un hamac, ușor și fantomatic purtate încolo și înoace de curentul de aer. De sus de tot dintr-o ferestruică, pătrundea o lumină lăptoasă.

Singura vietate din acest loc unde timpul părea să se fi oprit era un șoricel care fugea cu pași mărunței pe podeaua de scînduri, lăsînd urme fine în praf. Codița pe care o trăgea după el se vedea ca o linie subțire între urmele lăbuțelor. Brusc șoricelul se ridică în două labe și ascultă. Apoi dispăru — țuști! — într-o gaură din dușumea.

Se auzi zgomotul unei chei într-o broască mare. Ușa podului se deschise încet și scîrțîind, o rază lungă de lumină pătrunse o clipă în încăpere. Bastian se strecură înăuntru, apoi ușa se închise din nou scîrțîind și se trînti. Băiatul vîrî o cheie mare pe dinăuntru în broască și răsuci cheia. Pe urmă mai trase și un zăvor și răsufală ușurat. Acum era într-adevăr de negăsit. Aici nu-l va căuta nimeni. Foarte rar venea cineva aici — o știa destul de sigur — și chiar dacă întîmplarea ar face ca tocmai azi sau mîine cineva să aibă treabă aici, persoana respectivă va găsi ușa încuiată. Iar cheia se rătăcise. Și dacă ar izbuti totuși să deschidă într-un fel oarecare ușa, lui Bastian îi mai rămînea încă destul timp să se ascundă printre vechiturile din pod.

Încetul cu încetul ochii lui se obișnuiră cu lumina scăzută. Cunoștea bine locul. Cu o jumătate de an în urmă administratorul școlii îi ceruse să-l ajute la un coș de rufe mare și plin cu formulare și documente vechi care trebuiau duse în pod. Tot atunci văzuse și unde era locul cheii: într-un dulăpior de perete atîrnat lîngă palierul de sus al scării. De atunci nu se mai gîndise niciodată la asta. Acum însă își amintise.

Începu să-i fie frig, căci paltonul îi era ud, iar aici sus era foarte rece. Mai întii trebuia să-și caute un loc unde putea să se instaleze ceva mai confortabil — căci avea să rămîna multă vreme aici. Cît de multă — nici nu voia să se gîndească deocamdată, și nici la faptul că foarte curînd i se va face foame și sete.

Se plimbă puțin prin pod.

Tot soiul de vechituri răspîndite pretutindeni, rafturi cu clasoare și acte nefolosite de mult, bănci îngrămădite unele peste altele, cu pupitre mînjite de

cerneală, un stativ de care atârnav o duzină de hărți depășite, mai multe table de pe care se cojea vopseaua neagră, sobe de fier ruginite, aparate de gimnastică ce nu mai erau bune de întrebuințat, ca, de pildă, o capră al cărei înveliș de piele era atât de rupt, că toți cîlții ieșeau afară, mingi de sport plesnite, un vraf de saltele de gimnastică vechi și pătate, apoi cîteva animale împăiate și pe jumătate roase de molii, printre ele o bufniță mare, un vultur și o vulpe, tot soiul de retorte și eprubete crăpate, o mașină Wimshurst, un schelet omenesc atârnat pe un fel de cuier, și multe lăzi și cutii pline cu caiete și manuale vechi. Pînă la urmă Bastian se hotărî să se instaleze pe maldărul de saltele vechi. Dacă te întindeai pe ele, te simțeai aproape ca pe o canapea. Le cără sub ferăstruica din acoperiș unde era locul cel mai luminos. În apropiere erau stivuite cîteva pături militare cenușii, firește foarte prăfuite și rupte, dar totuși în stare de folosință. Bastian și le luă. Își dezbracă paltonul ud și-l atîrnă de cuier lîngă schelet. Omul de oase se legănă puțin încoace și încolo, dar Bastian nu se teme de el, poate pentru că era obișnuit de acasă cu lucruri asemănătoare. Își scoase și cizmele pătrunse de apă. Numai în ciorapi, se așeză turcește pe saltelele de gimnastică și își trase păturile cenușii pe umeri, ca un indian. Lîngă el se afla ghiozdanul — și cartea arămie.

Se gîndi că jos în clasă ceilalți erau acum la ora de germană. Poate că scriau tocmai o compunere pe cine știe ce temă plicticoasă de moarte.

Bastian privi cartea.

— Aș vrea să știu, spuse vorbindu-și singur, ce se petrece de fapt într-o carte cît timp stă închisă. Probabil că nu există decît literele tipărite pe hîrtie, dar totuși — ceva tot trebuie să se petreacă, fiindcă atunci cînd o deschid, găsesc acolo o întreaagă poveste. Apar personaje pe care eu nu le cunosc, fel de fel de aventuri, și isprăvi, și lupte — uneori au loc furtuni pe mare, sau ajungi în țări și orașe străine. Toate acestea se găsesc într-un anumit fel în carte. Trebuie s-o citești ca să le trăiești pe toate, asta-i limpede. În carte se găsesc însă toate acestea dinainte. Aș vrea să știu în ce fel?

Dintr-o dată se simți într-o dispoziție aproape solemnă.

Se așeză mai bine, luă cartea, deschise prima pagină și începu să citească

Fantăzia în primejdie POVESTEA FĂRĂ SFÎRȘIT

ANIMALELE TOATE DIN CODRUL HUIETULUI se pitulau prin vizuini, cuiburi și ascunzători.

Era miez de noapte, și prin crengile bătrînilor copaci vua furtuna. Trunchiurile groase cît turllele bisericii scîrțîiau și gemeau.

Deodată o luminiță slabă lunecă în zigzag prin pădure. Se oprea tremurînd ici și colo, zbură în sus, se așeza pe o ramură și pleca grăbită mai departe. Era o bilă strălucitoare cam de mărimea unei mingi de copil, făcea salturi mari, atingea din cînd în cînd pămîntul și plutea apoi din nou în văzduh. Dar nu era o minge.

Era o luminiță rătăcitoare. Care rătăcise drumul. Prin urmare, era o luminiță rătăcitoare rătăcită, ceea ce pînă și în Fantăzia era un lucru foarte rar. În mod normal, luminițele rătăcitoare sînt cele care îi fac pe ceilalți să se rătăcească.

În interiorul strălucirii luminoase se putea zări o figură micuță și extrem de vioaie care sărea și alerga cît o țineau puterile. Nu era un bărbat mititel și nici o femeie micuță, căci asemenea deosebiri nu există la luminițele rătăcitoare. În mîna dreaptă purta un steag alb mărunt fluturînd în urma sa. Așadar, era vorba despre un sol sau un negociator.

Nu era în primejdie să se ciocnească în beznă de vreun trunchi de

copac, căci luminițele rătăcitoare sînt nemaipomenit de îndemînatice și sprintene, fiind în stare să-și schimbe direcția chiar și în timpul saltului. De aceea mergea în zigzag, căci privind în linii mari, luminița se deplasa totuși într-o direcție anumită.

Pînă în clipa cînd coti pe după un colț de stîncă și se opri înspăimîntată. Gîfîind ca un cățeluș, se așeză într-o scorbură de copac și rămase cîtva timp pe gînduri înainte de a îndrăzni să iasă din nou și să privească cu băgare de seamă pe după colțul de stîncă.

Văzuse un luminiș al pădurii unde trei personaje de mărime și aspect foarte diferite ședea la văpaia unui foc de vreascuri. Un uriaș ce părea alcătuit tot din piatră cenușie, întins pe burtă, lung de aproape zece coți. Se sprijinea pe un braț și privea în foc. Din fața de piatră roasă de vreme și neașteptat de mică, dinții îi ieșeau în afară ca un șir de dălți de oțel. Luminița rătăcitoare își dădu seama că făcea parte din stirpea mîncătorilor de piatră. Acestea erau ființe ce trăiau în munți, neînchipuit de departe de Codrul Muietului — dar nu trăiau numai în munți, ci trăiau și *din* ei, căci îi mînceau încetul cu încetul. Se hrăneau cu stînci. Din fericire erau tare cumpătați și o singură îmbucătură din hrana extrem de consistentă îi îndestula timp de mai multe săptămîni și chiar luni. Nici nu existau prea mulți mîncători de piatră, iar munții erau foarte mari. Cum însă aceste ființe trăiau de foarte multă vreme acolo — atinseseră vîrste mult mai înaintate decît majoritatea celorlalte vietăți din Fantăzia — munții căpătaseră în decursul timpului o înfățișare cam ciudată. Semănau cu un uriaș șvaiter plin de găuri și văgăuni. Probabil de aceea se și numeau Munții Galeriilor.

Dar mîncătorii de piatră nu se hrăneau numai cu stînci, ci își făureau din ele tot ce le trebuia: mobile, pălării, încălțăminte, unelte, pînă și ceasuri cu cuc. Așadar, nu era de mirare că mîncătorul de piatră de aici avea în spatele său un fel de bicicletă alcătuită cu totul din materialul amintit și avînd două roți ca două pietre de moară uriașe. În general, semăna mai degrabă cu un tăvălug cu pedale.

Cel de-al doilea personaj, șezînd la dreapta focului, era un spiriduș de noapte. Era cel mult de două ori mai mare decît luminița rătăcitoare și semăna cu oomidă păroasă și neagră ca tăciunele care se ridicase în sus. În timp ce vorbea, gesticula violent cu două mînuțe mititele trandafirii, iar sub perișorii negri zbîrliți, acolo unde probabil se afla obrazul, ardeau doi ochi mari și rotunzi ca luna.

Spiriduși de noapte de cele mai diverse forme și mărimi se găseau pretutindeni în Fantăzia, astfel că, în primul moment, nu se putea ghici dacă cel de față venise de aproape sau de departe. În orice caz, părea că se află și el într-o călătorie, căci animalul de călărie obișnuit al spiridușilor de noapte, anume un liliac mare, atîrna de o creangă în spatele lui, cu capul în jos și învelit în aripile sale ca o umbrelă închisă.

Luminița rătăcitoare nu descoperi decît după o vreme cel de-al treilea personaj, așezat în partea stîngă a focului, căci era atît de mic, încît numai cu mare greutate putea fi deslușit de la această distanță. Făcea parte din stirpea piticuților, un prichindel nespus de gingaș, îmbrăcat în haine pestrițe și cu un joben roșu pe cap.

Luminița rătăcitoare nu știa aproape nimic despre piticuți. O singură dată auzise zvonindu-se că acest popor își clădea pe crengile pomilor orașe întregi unde căsuțele erau legate între ele prin scărițe de fringhie și tobogane. Piticuții locuiau însă într-o cu totul altă regiune a nemărginitului imperiu Fantăzia, mult, mult mai departe decît mîncătorii de piatră. Era cu atît mai surprinzător că animalul de călărie ce-l avea cu sine piticuțul de față era tocmai un melc. Stătea chiar în spatele lui. Pe cochilia lui trandafirie strălucea o mică șa de argint, iar harnașamentul și hățurile prinse de coarnele melcului luceau ca firele de argint.

Luminița rătăcitoare se minuna că tocmai trei vietăți atît de diferite

ședeau împreună în bună înțelegere, căci în mod normal, în Fantăzia viața nu se desfășura nicidecum în așa fel, încît toate stirpele să trăiască în pace. Adeseori aveau loc lupte și războaie, existau și dușmăni ce țineau de veacuri și, în afară de asta, nu trăiau acolo doar vietăți bune și cinstite, ci și unele răutăcioase, haine și hoațe. Luminița rătăcitoare însăși făcea parte dintr-o familie căreia i se puteau reproșa unele lucruri în privința cinstei și încrederii.

A stat să privească mai mult timp scena din jurul focului și abia după aceea a observat că fiecare din cele trei personaje de acolo avea fie un steguleț alb, fie o eșarfă albă legată peste piept. Prin urmare, erau și ei soli sau negociatori, ceea ce explica, firește, faptul că se purtau atît de pașnic.

Oare porniseră la drum în același scop ca și luminița rătăcitoare?

Din pricina vîntului care vîjîia prin crengi, nu se putea auzi din depărtare ce vorbeau. Cum însă se respectau unii pe alții, în calitatea lor de soli, aveau s-o recunoască și pe ea ca atare. Și, în definitiv, tot trebuia să întrebe pe cineva care e drumul. Iar o altă ocazie, mai favorabilă, n-avea cum să se ivească acum, în toiul nopții și în mijlocul pădurii. Prin urmare, își luă inima în dinți, ieși din ascunziș, flutură stegulețul alb și, tremurînd, rămase locului în aer.

Mîncătorul de pietre, care stătea cu fața îndreptată în acea direcție, fu primul care observă luminița.

— Foarte multă lume aici în noaptea asta, spuse cu o voce scrîșnitoare. A mai sosit cineva.

— Huhu, o luminiță rătăcitoare! susură spiridușul nopții, iar ochii săi ca luna luciră. Îmi pare bine, îmi pare bine!

Piticuțul se ridică, făcu cîțiva pași mărunți spre noul venit și chițăi:

— Dacă văd bine, sînteți și dumneavoastră aici în calitate de sol?

— Da, spuse luminița rătăcitoare.

Piticuțul își scoase jobenul roșu, făcu o mică plecăciune și ciripi:

— O, vă rog frumos, veniți mai aproape. Sîntem și noi soli. Luați loc în cercul nostru.

Și arătă cu pălărioara spre locul liber de lîngă foc, poftind-o să vină.

— Mulțumesc frumos, spuse luminița rătăcitoare apropiindu-se sfioasă, dacă-mi permiteți, îmi dați voie să mă prezint: Mă numesc Blubb.

— Îmi pare bine, răspunse piticuțul. numele meu e Luc-luc.

Spiridușul nopții se înclină șezînd:

— Mă numesc Wuswusul.

— Îmi pare bine, scrîșni mîncătorul de pietre, eu sînt Scrîșnicronț.

Toți trei priveau la luminița rătăcitoare care se fîstîcise și nu-și mai găsea locul. Luminițelor rătăcitoare le e extrem de neplăcut să fie privite direct.

— Nu vreți să luați loc, dragă Blubb? întrebă piticuțul.

— Adevărul e, răspunse luminița rătăcitoare, că sînt foarte grăbită și doream doar să vă întreb dacă ați putea să-mi spuneți în ce direcție trebuie s-o iau ca să ajung la Turnul de Fildeș.

— Huhu, făcu spiridușul nopții, vreți să mergeți la Crăiasa Copilă?

— Așa e, spuse luminița rătăcitoare, am să-i transmit o veste importantă.

— Ce veste? scrîșni mîncătorul de pietre.

— Să vedeți, — luminița rătăcitoare se mută de pe un picior pe altul —, e o veste secretă.

— Noi trei avem aceeași misiune ca și tine — huhu! răspunse spiridușul nopții Wuswusul. Sîntem între colegi.

— S-ar putea să avem de transmis aceeași veste, spuse piticuțul Luc-luc.

— Așază-te și vorbește! scrîșni Scrîșnicronț.

Luminița rătăcitoare se așeză pe locul liber.

— Ținutul meu de baștină, începu după o scurtă chibzuință, se află destul de departe de aci — nu știu dacă cineva din cei prezenți îl cunoaște.

Se numește Mlaștina Mîloasă.

— Huhu! suspină încîntat spiridușul nopții, e o regiune minunată!

Luminița rătăcitoare zîmbi trist.

— Da, nu-i așa?

— Și asta-i tot? scriși Scrișnicronț. De ce-ai pornit la drum, Blubb?

— La noi, în Mlaștina Mîloasă, continuă luminița rătăcitoare șovăind, s-a întîmplat ceva — ceva de neînțeles — vreau să spun, se mai întîmplă încă și acum — e foarte greu de descris — a început prin aceea că — va să zică în partea de răsărit a țării noastre există un lac — sau, mai bine zis, *există* un lac — se numea Colcote-n Clocote. Prin urmare, totul a început prin aceea că într-o bună zi lacul Colcote-n Clocote n-a mai fost — pur și simplu dispăruse, înțelegeți?

— Vreți să spuneți, se informă Luc-luc, că a secat?

— Nu, spuse luminița rătăcitoare, în acest caz s-ar afla acum acolo un lac secat. Dar nu este așa. Acolo unde era lacul, acum nu mai e nimic — absolut nimic, înțelegeți?

— O gaură? grohăi mîncătorul de pietre.

— Nu, nici gaură nu-i, luminița rătăcitoare era din ce în ce mai încurcată, o gaură este ceva. Dar acolo nu-i nimic.

Ceilalți trei soli schimbară priviri între ei.

— Și cum arată acest — huhu — acest nimic? întrebă spiridușul nopții.

— Păi tocmai asta e atît de greu de descris, le spuse luminița rătăcitoare cu un aer nenorocit, nu arată în nici un fel. Este — este ca — of, nu există nici un cuvînt potrivit!

— E ca și cum, luă cuvîntul piticuțul, ai fi orb cînd privești într-acolo, nu-i așa?

Luminița rătăcitoare se holbă la el cu gura căscată.

— Iată expresia potrivită! exclamă. Dar de unde — vreau să spun, cum așa — sau cunoașteți și dumneavoastră acest...?

— O clipă, scriși întrerupîndu-l mîncătorul de pietre. S-a limitat la un singur loc, ia spune?

— La început, da, povesti luminița rătăcitoare, dar locul se mărea din ce în ce mai mult. Parcă lipsea tot mai mult din regiune. Străbunica broasca Broac care locuia cu tot neamul ei în lacul Colcote-n Clocote dispăru într-o bună zi cu totul. Ceilalți locuitori au început să se refugieze. Încetul cu încetul s-a ivit însă și în alte locuri din Mlaștina Mîloasă. La început era doar ceva foarte mic, o nimica toată, cît un ou de bibilică. Dar astfel de locuri s-au tot lățit, și dacă cineva intra din greșeală cu piciorul acolo, dispărea piciorul — sau mîna — sau orice intra acolo. De altfel, nu doare, numai că respectivului îi lipsește brusc o bucată din el. Unii s-au lăsat chiar să cadă înăuntru, cu bună știință, fiindcă s-au apropiat prea tare de acest nimic. Exerciți o putere de atracție irezistibilă, care devine cu atît mai mare, cu cît locul e mai întins. Nimeni dintre noi n-a fost în stare să-și explice ce putea fi acest lucru îngrozitor, de unde provenea și ce se putea face împotriva lui. Și cum n-a dispărut de la sine, ci s-a tot întins, am hotărît pînă la urmă să trimitem un sol la Crăiasa Copilă cu rugămîntea să ne dea sfat și ajutor. Iar solul sînt eu.

Ceilalți trei stăteau cufundați în tăcere,

— Huhu, se auzi după o vreme glasul tînguitor al spiridușului nopții, acolo de unde vin eu e exact la fel. Și am plecat la drum în același scop — huhu!

Piticuțul își întoarse fața către luminița rătăcitoare.

— Fiecare dintre noi, chițai el, vine din alt ținut al împărăției Fantăzia. Ne-am întîlnit aici din pură întîmplare. Dar fiecare din noi duce Crăiesei Copile aceeași veste.

— Iar asta înseamnă, gemu mîncătorul de pietre, că Fantăzia toată e în primejdie.

Speriată de moarte, luminița rătăcitoare privea de la unul la celălalt.

— Dacă-i așa, strigă și sări în picioare, nu trebuie să mai zăbovim nici o clipă!

— În orice caz, noi avem de gând s-o pornim îndată, spuse piticuțul. Făcusem doar un popas din pricina beznei de nepătruns de-aici din Codrul Huietului. Acum însă, dacă sînteți cu noi, Blubb, puteți să ne luminați și nouă calea.

— Nu se poate, strigă luminița rătăcitoare, nu pot să stau s-aștept pe cineva care vine călare pe un melc, îmi pare foarte rău!

— Dar e un melc de curse, spuse piticuțul oarecum jignit.

— Și apoi — huhu! — chicoti spiridușul nopții, nu-ți spunem în ce direcție s-o ieși!

— Da' cu cine stați voi de vorbă? mîrîi mîncătorul de pietre.

Căci, luminița rătăcitoare nici nu mai auzise ultimele cuvinte ale celorlalți soli, ci pornise în salturi lungi prin pădure.

— În sfîrșit, spuse Luc-luc piticuțul, împingîndu-și jobenașul roșu spre ceafă, poate că o luminiță rătăcitoare tot n-ar fi fost lucrul cel mai potrivit pentru a ne lumina calea.

Totodată urcă în șaua melcului său de curse.

— De altfel și eu aș prefera, declară spiridușul nopții chemîndu-și liliacul cu un ușor Huhu!, ca fiecare din noi să călătorească pe cont propriu. În definitiv eu zbor!

Și vîj! a și plecat.

Mîncătorul de pietre stinse focul plesnind de cîteva ori cu palma întinsă peste el.

— Și mie îmi place mai mult așa, hîrîi el în beznă, să nu mă tot uit ca nu cumva să strivesc ceva mititel.

Pe urmă se auzi cum pornește cu trosnete și pocnete pe uriașa sa bicicletă de piatră, de-a dreptul printre pomi. Cînd și cînd se lovea bufnind de cîte un copac bătrîn și se auzea cum scrîșnește și mîrîie. Larma se depărtă încet prin întuneric.

Luc-luc, piticuțul, rămase singur. Luă hățurile din fire subțiri de argint și spuse:

— Bine-bine, o să vedem noi cine sosește mai întîi. Dii, bătrîne, dii!

Și plescăi din limbă.

Pe urmă nu se mai auzi nimic în afară de vuietul furtunii prin crengile Codrului Huietului.

Orologiul turlei din apropiere bătu de nouă

Gîndurile lui Bastian nu se întorceau cu plăcere la realitate. Era tare bucuros că Povestea fără Sfîrșit nu avea nimic de-a face cu ea.

Nu-i plăceau cărțile unde i se povestea pe un ton morocănos și nemulțumit întîmplările foarte obișnuite din viața foarte obișnuită a unor oameni foarte obișnuiți. Despre toate acestea afla destul în realitate, de ce să mai și citească despre ele? Apoi îi erau nesuferiți cei care încercau în vreun fel sau altul să-l convingă de ceva. Iar acest soi de cărți încercau întotdeauna, mai mult sau mai puțin explicit, să te convingă de ceva.

Preferințele lui Bastian se îndreptau spre cărțile captivante, sau vesele, sau care te predispuneau la visare, cărți ale căror personaje trăiau aventuri mirifice, despre care își putea imagina fel de fel de lucruri.

Căci la asta se pricepea — poate că era singurul lucru la care se pricepea cu adevărat: Să-și imagineze ceva atît de clar, încît ajungea să-l vadă și să-l audă. Cînd își povestea lui însuși poveștile sale, uita uneori totul din jur și se trezea abia la sfîrșit ca dintr-un vis. Iar cartea aceasta era exact ca și poveștile lui! În timpul cititului nu auzise numai scrîșnitul copacilor groși și vuietul vîntului, ci și glasurile atît de diferite ale celor patru soli caraghioși, ba își închipuise că simte mirosul de mușchi și pămînt reavăn de pădure.

Acum jos, în clasă, începea ora de științe naturale, care consta în cea mai mare parte din enumerarea de inflorescențe și stamine. Bastian era bucuros că ședea aici sus, în ascunzătoarea sa, și putea citi. Găsea că era exact cartea potrivită pentru el, cea mai potrivită!

Peste o săptămână Wuswusul, micul spiriduș al nopții, ajunsese primul la țel. Sau, mai bine zis, așa credea, că ar fi primul, fiindcă venise călare prin văzduh.

Era pe la asfințit și norii de pe cer păreau de aur topit când își dădu seama că liliacul său plutea deja peste Labirint. Era numele unei câmpii întinse ce se desfășura pînă-n zare și era toată numai o nesfîrșită grădină de flori plină de miresme ametoare și de culori de vis. Printre tufe, garduri vii, pajiști și straturi cu cele mai neobișnuite și rare flori șerpuiau *cărări* largi și poteci înguste într-un chip atît de meșteșugit și întortocheat, că întreaga așezare alcătua o grădină-labirint de o întindere neînchipuită. Era știut că grădina-labirint fusese construită doar pentru joc și plăcere și nicidecum pentru a duce pe cineva cu adevărat în primejdie sau pentru a-i îndepărta cumva pe agresori. N-ar fi fost bună grădina pentru așa ceva, iar Crăiasa Copilă nici n-ar fi avut nevoie de o asemenea apărare. În întreaga, nesfîrșita împărăție a Fantăziei nu exista ființă de care ar fi trebuit să se apere, dintr-un motiv pe care-l vom afla în curînd.

În timp ce plutea fără zgomot cu liliacul său pe deasupra grădinii-labirint, micuțul spiriduș al nopții avu prilejul să zărească și tot soiul de animale neobișnuite. Într-un mic luminiș, printre flori de liliac și de bobitei, o ceată de tineri unicorni zburda în lumina amurgului, iar la un moment dat i se păru că vede vestita pasăre Phoenix în cuibul său, sub o uriașă floare de campanulă albastră, dar nu eră sigur de tot și nici nu voia să se întoarcă și să se mai uite o dată, pentru a nu mai pierde timp. Căci în mijlocul grădinii-labirint îi și apărea acum în fața ochilor, strălucind într-un alb feeric, Turnul de Fildeș, inima Fantăziei și reședința Crăiesei Copile.

În mintea ceui care n-a văzut niciodată locul, cuvîntul „turn” ar putea da naștere unei idei greșite, fie cea a unei turle de biserică, fie cea a unui turn de cetate. Turnul de Fildeș era mare cît un întreg oraș. De departe arăta ca un munte înalt și ascuțit, răsucit în sine ca o casă de melc, iar punctul său cel mai înalt se pierdea în nori. Abia cînd te apropiai puteai să-ți dai seama că uriașa pălărie de zahăr era alcătuită din nenumărate turnuri, turnulețe, cupole, acoperișuri, foișoare, terase, bolți, scări și balustrade, clădite unele peste altele și unele înlăuntrul celorlalte. Totul era din cel mai alb fildeș de Fantăzia, iar fiecare detaliu era atît de măiestru cizelat, încît puteai crede că e rețeaua celei mai fine dantele.

În toate aceste clădiri locuiau persoanele alcătuint curtea Crăiesei Copile, valetii și servitoarele, femeile înțelepte și astrologii, magicienii și bufonii, solii, bucătarii și acrobații, dansatoarele pe sîrmă și povestitorii de basme, crainicii, grădinarii, paznicii, croitorii, cizmarii și alchimiștii. Iar sus de tot, în vîrfurile cel mai înalt al uriașului turn, locuia Crăiasa Copilă într-un pavilion de forma unui boboc alb de magnolie. În unele nopți, cînd luna plină se vedea deosebit de frumoasă pe cerul înstelat, petalele de fildeș se deschideau larg și se desfăceau ca o floare minunată în mijlocul căreia ședea Crăiasa Copilă.

Micuțul spiriduș al nopții ateriză cu liliacul său pe una din terasele inferioare, acolo unde erau grajdurile pentru animalele de călărie. Probabil că cineva îi și anunțase sosirea, căci era așteptat de cinci rîndași imperiali care-l ajutară să coboare din șa, se plecară adînc înaintea lui și îi oferiră apoi în tăcere băutura ceremonială de bun venit. Wuswusul își muie doar puțin buzele în paharul de fildeș, pentru a îndeplini formalitatea, pe urmă îl restituî. Fiecare dintre rîndași luă de asemenea cîte o înghițitură, apoi se înclină din

nou adînc și duseră liliacul în grajd. Toate se petrecură în tăcere.

Cînd liliacul ajunsese la locul ce-i fusese rezervat, nu se atinse nici de hrană și nici de băutură, ci se ghemui de îndată, se agăță cu capul în jos de cîrligul său și căzu într-un somn adînc, istovit. Ceea ce ceruse de la el micuțul spiriduș al nopții fusese cam prea mult. Rîndașii l-au lăsat în pace și s-au îndepărtat în vîrfurile picioarelor.

De altfel, în același grajd se mai aflau și alte animale de călărie: un elefant roz și unul albastru, o uriașă pajură cu partea dinainte a trupului semănînd cu un vultur, iar cea din spate cu un leu, un cal alb înaripat, al cărui nume era cunoscut mai demult și în afara granițelor Fantăziei, dar apoi a fost uitat, cîțiva cîini zburători, și alți lilieci, ba chiar și libelule și fluturi pentru călăreții tare mici. În alte grajduri, se mai găseau alte animale de călărie, din cele ce nu zburau, ci alergau, se țirau, săreau sau înotau. Iar fiecare în parte avea rîndași anume pentru îngrijirea și hrănirea sa.

În mod obișnuit ar fi trebuit să se audă pe-aici o mare învălmășeală de glasuri: mugete, zbierete, fluierături, ciripituri, orăcăieli și măcăituri. Domnea însă o liniște deplină.

Micul spiriduș al nopții tot mai stătea în locul unde-l lăsaseră rîndașii. Se simțea abătut și descurajat, fără să știe bine de ce. Era și el foarte istovit din pricina drumului atît de lung. Nu-l înviora nici chiar faptul că el sosise primul.

— Hei, se auzi dintr-o dată un glas chițăitor, nu cumva acesta-i amicul Wuswusul? În sfîrșit ați sosit și dumneavoastră aici!

Spiridușul nopții privi în jur și ochii săi ca luna luciră de mirare, căci pe o balustradă, sprijinindu-se alene de un ghiveci de flori din fildeș, stătea piticuțul Luc-luc, fluturîndu-și jobenul roșu.

— Huhu, făcu spiridușul nopții descumpănit, și după o vreme încă o dată: huhu!

Nu-i trecea prin minte nimic mai potrivit.

— Ceilalți doi, îi povesti piticuțul, n-au sosit încă. Eu sînt aici de ieri dimineată.

— Cum — huhu! — cum ai reușit? Întrebă spiridușul nopții.

— Păi, răspunse piticuțul zîmbind cu un aer de superioritate, v-am spus doar că am un melc de curse.

Spiridușul nopții își scarpină cu mînuța trandafirică blănița neagră și zbîrlită de pe cap.

— Trebuie să ajung imediat la Crăiasa Copilă, spuse el pe un ton plîngăcios.

Piticuțul îl privi pe gînduri.

— Hm, făcu el, da, da, m-am anunțat încă de ieri.

— Anunțat? Întrebă spiridușul nopții, nu se poate ajunge imediat la ea?

— Mă tem că nu, chițăi piticuțul, avem de așteptat cam mult. Este — cum să spun — o afluență enormă de soli.

— Huhu, — scînci spiridușul nopții —, cum așa?

— Cel mai bine ar fi, ciripi piticuțul, să vedeți singur cum stau lucrurile. Veniți cu mine, dragă Wuswusul, haideți, veniți!

Porniră amîndoi la drum.

Strada principală, care urca într-o spirală din ce în ce mai îngustă în jurul Turnului de Fildeș, era plină de o mulțime deasă formată din cele mai ciudate personaje. Duhuri uriașe împodobite cu turbane, sfredeluși micuți, gnomi cu cîte trei capete, pitici bărboși, zîne strălucitoare, fauni cu picioare de țap, iezme cu blana cîrlionțată aurie, drăgaice de zăpadă sclipitoare și nenumărate alte vietăți se mișcau în sus și în jos pe stradă, se adunaseră în grupuri vorbind încet sau ședeau amărîte pe jos, privind triste în neștire.

Văzîndu-i pe toți aceștia, Wuswusul se opri.

— Huhu, spuse el, da' ce se-întîmplă aici? Ce fac cu toții aici?

— Toți sînt soli, îi explică încetîșor Luc-luc, soli din toate regiunile Fantăziei. Și cu toții aduc aceeași veste ca și noi. Am și discutat cu mulți

dintre ei. Se pare că pretutindeni s-a ivit aceeași primejdie.

Spiridușul nopții scoase un lung și jalnic suspin.

— Oare se știe, întreabă el, ce e și de unde provine?

— Mă tem că nu. Nimeni nu poate da vreo explicație.

— Nici chiar Crăiasa Copilă?

— Crăiasa Copilă, — spuse piticuțul cu glasul foarte scăzut —, e bolnavă, foarte, foarte bolnavă. Poate că acesta e motivul nenorocirii neînțelese care s-a abătut asupra Fantăziei. Pînă acum însă nici unul dintre numeroșii doctori adunați la palat, acolo sus în Pavilionul Magnoliei, n-a fost în stare să afle din ce s-a îmbolnăvit și ce s-ar putea face pentru vindecare, nimeni nu cunoaște vreun leac.

— Asta, spuse înăbușit spiridușul nopții, e o adevărată catastrofă.

— Da, răspunse piticuțul, așa este.

Ținînd seama de împrejurări, Wuswusul renunță pentru moment să se mai anunțe la Crăiasa Copilă.

După două zile sosi și luminița rătăcitoare Blubb, ce, firește, o luase într-o direcție greșită, așa că făcuse un ocol uriaș.

Și în sfîrșit — după încă trei zile — sosi și mîncătorul de piatră Scrișnicronț. Veni tropăind pe jos, deoarece într-un acces subit de foame năprasnică își mîncase bicicleta — de piatră — considerînd-o ca un fel de provizie de drum.

În decursul îndelungatei așteptări, cei patru soli atît de diferiți s-au legat într-o strînsă prietenie, rămînînd și mai tîrziu tot împreună.

Dar aceasta e o altă poveste și o vom povesti altă dată.

Convocarea lui Atreiu

BUNĂSTAREA ȘI DIFICULTĂȚILE ÎMPĂRĂȚIEI Fantăzia erau discutate de obicei în cadrul consiliilor ținute în marea sală a tronului din Turnul de Fildeș, situată cu cîteva etaje sub Pavilionul Magnoliei, înăuntrul palatului propriu-zis.

Încăperea mare, circulară, era plină de zumzetul vocilor scăzute. Cei patru sute nouăzeci și nouă de medici emeriți din întregul imperiu Fantăzia erau acum adunați aici și vorbeau în șoaptă sau murmurau, strînși în grupuri mai mari sau mai mici. Fiecare din ei o văzuse pe Crăiasa Copilă — unii de mai multă vreme, alții mai de curînd — și fiecare încercase s-o ajute cu priceperea sa. Nici unul nu izbutise însă, nici unul nu-i cunoștea boala și cauzele ei, nici unul nu știa cum ar putea fi vindecată. Iar al cincisutelea, cel mai vestit dintre toți medicii Fantăziei, despre care se spunea că nu există nici o iarbă de leac, nici o vrajă și nici o taină a naturii necunoscute lui, se găsea el însuși de cîteva ore la pacientă, și toți așteptau nerăbdători rezultatul examenului său.

Desigur că nu trebuie să ne imaginăm o asemenea adunare ca pe un congres medical al oamenilor. Deși în Fantăzia existau foarte multe vietăți mai mult sau mai puțin asemănătoare oamenilor prin aspectul lor exterior, mai existau cel puțin tot atît de multe semănînd cu animale sau cu făpturi cu totul diferite. Pe cît era de felurită mulțimea solilor forfotind pe afară, pe atît de variată era și societatea celor de aici din sală. Erau medici pitici cu bărbi și cocoașe, erau zîne doctorițe, în veșminte strălucind albastru-argintiu și cu stele sclipitoare în păr, erau moroi ai apelor cu burțile umflate și pielițe între degetele mîinilor și ale picioarelor (pentru ei fuseseră anume pregătite băi de șezut), dar mai erau șerpi albi ce se încolăciseră pe masa cea lungă din mijlocul sălii, erau albine-silfide, ba chiar și vraci, vampiri și strigoii, despre care în general se spune că nu sînt tocmai binevoitori și aducători de sănătate.

Pentru a înțelege prezența acestora din urmă, e neapărat necesar să se știe ceva:

Crăiasa Copilă trecea într-adevăr — după cum o arată și numele — drept stăpînă peste toate nenumăratele ținuturi ale nesfîrșitului imperiu Fantăzia, dar în realitate ea era cu mult mai mult decît o stăpînă, sau, mai bine zis, era cu totul altceva.

Nu domnea, nu folosise niciodată forța și nu utiliza puterea ei, nu porunca nimic și nu judeca pe nimeni, nu intervenea niciodată și nu era niciodată nevoită să se apere împotriva unui atac, căci nimănui nu i-ar fi trecut vreodată prin minte să se răscoale împotriva ei sau să-i facă vreun rău. Față de ea toți erau egali.

Ea exista doar, dar exista într-un fel aparte: Era centrul întregii vieți din Fantăzia.

Și orice făptură, bună sau rea, frumoasă sau urîță, veselă sau serioasă, nechibzuită sau înțeleaptă, toate, toate nu existau decît prin existența Crăiesei Copile. Fără ea nu mai putea fi nimic, după cum nu mai poate exista un corp omenesc cînd nu mai are inimă.

Nimeni nu înțelegea pe deplin această taină a ei, toți știau însă că așa era. De aceea era respectată în mod egal de toate făpturile împărăției, iar toți își făceau în același fel griji pentru viața ei. Căci moartea ei ar fi fost totodată și sfîrșitul lor, dispariția nesfîrșitei împărății Fantăzia.

Gîndurile lui Bastian o luaseră razna.

În amintire văzu dintr-o dată din nou coridorul lung alb spitalului unde fusese operată mama. Stătuse multe ore împreună cu tata în fața sălii de operație și așteptase. Medicii și surorile alergau încolo și încoace. Cînd tata întreba cum îi merge mamei, nu primea decît răspunsuri nelămurite. Se părea că nimeni nu știe precis ce e cu ea. La sfîrșit venise un bărbat chel în halat alb cu o înfățișare obosită și tristă. Le spusese că toate străduințele fuseseră zadarnice și că-i părea rău. Le strînsese mîna amîndurora și murmurase „sincere condoleanțe”.

După aceea între Bastian și tatăl său toate s-au schimbat.

Nu în mod evident. Bastian avea tot ce și-ar fi putut dori. Avea o bicicletă cu trei viteze, un trenuleț electric, o mulțime de tablete de vitamine, cincizeci și trei de cărți, un hîrciog, un acvariu cu pești exotici, un aparat mic de fotografiat, șase bricege și o mulțime de alte lucruri. Dar de fapt nu dădea importanță la nimic din toate acestea.

Bastian își aducea aminte că mai înainte tatei îi plăcea să glumească cu el. Uneori istorisea chiar povești sau citea cu glas tare. Dar de atunci totul încetase. Era în jurul lui ca un zid nevăzut prin care nu putea pătrunde nimeni. Nu-l certa niciodată și nu-l lăuda niciodată. Nici cînd Bastian rămăsese repetent, tata nu spusese nimic. Îl privise doar în felul acela absent și întristat, iar Bastian avusese senzația că nici nu era acolo. De altfel aceasta era impresia pe care i-o dădea mai întotdeauna tatăl lui. Cînd ședeau seara la televizor, Bastian își dădea seama că tata nici nu se uita, ci era departe, foarte departe cu gîndurile sale, undeva unde Bastian nu putea ajunge la el. Sau alteori, cînd ședeau amîndoi cu cîte o carte, Bastian vedea că tata nici nu citește, căci privea ore întregi la aceeași pagină fără să întoarcă foaia.

Bastian înțelegea foarte bine că tatăl său era trist. Plînsese el însuși nopți în șir, atît de mult încît uneori îi venise rău tot hohotind — dar încetul cu încetul îi trecuse. Și pe urmă — doar mai era și el acolo. De ce nu vorbea tata niciodată cu el, nici despre mama, nici despre lucrurile importante, ci numai așa, despre strictul necesar?

— Numai de-am ști, spuse un duh al focului deșirat și slab, cu barba de flăcări roșii, care e boala ei. N-are febră, nu i s-a umflat nimic, n-are nici o erupție, nici o inflamație. Pur și simplu e ca și cum s-ar stinge — fără să știi de ce.

În timp ce vorbea, după fiecare frază îi ieșeau din gură mici norișori de fum, formînd figuri. De data aceasta era un semn de întrebare.

Un corb bătrîn și jumulit, arătînd ca un cartof mare în care cineva vîrșe cruciș și curmeziș cîteva pene negre, răspunse cu glasul răgușit (era specialist în bolile datorate răcelii):

— Nu tușește, n-are guturai, nu e nici o boală în sens medical.

Își mișcă puțin ochelarii mari de pe cioc și-i privi sfidător pe cei din jur.

— În orice caz, un lucru mi se pare evident, zbirnii un scarabeu (un fel de căărăbuș căruia i se spune uneori "spițer"), între boala ei și lucrurile îngrozitoare despre care ne vorbesc solii din întreaga Fantăzie există o legătură misterioasă.

— Ei și dumneavoastră, interveni ironic un omuleț de cerneală, întotdeauna vedeți pretutindeni numai legături misterioase!

— Și dumneavoastră nu vedeți mai departe de marginea călimării, zbirnii înfuriat scarabeul.

— Dar, domnilor colegi, gemu o stafie scofîlcită, vîrîită într-un halat lung alb, să nu ajungem la discuții personale și nelegate de subiect. Și înainte de toate — vorbiți mai încet!

Astfel de convorbiri și altele asemănătoare aveau loc peste tot în marea sală a tronului. Poate că unora li s-ar părea de mirare că făpturi atît de diferite se puteau înțelege între ele. Dar în Fantăzia toate făpturile, chiar și animalele, posedau cel puțin două limbi: în primul rînd propria limbă, pe care n-o vorbeau decît cu cei de-o seamă cu ele și pe care n-o înțelegea nimeni dacă nu făcea parte dintre ei, și în al doilea rînd, o altă limbă, universală, numită „fantazica literară” sau „limba cea mare”. Oricine știa s-o vorbească, deși unii o foloseau într-un mod întrucîtva ciudat.

Dintr-o dată în sală se așternu liniștea și toți ochii se îndreptară spre marea ușă cu două canaturi care se deschise. Intră Cairon, vestitul maestru al artei medicale, cel legendar.

Era ceea ce în vremurile mai vechi se numise un centaur. Avea corp omenesc pînă la șolduri, iar restul era trupul unui cal. Dar Cairon era un așa-zis centaur negru. Venise dintr-un ținut foarte îndepărtat, situat departe, departe în sud. Prin urmare, partea lui omenească era neagră ca abanosul, numai părul și barba îi erau albe și crețe, iar trupul de cal era vărgat ca la zebra. Purta o pălărie stranie împletită din papură. De un lanț petrecut pe după gît îi atîrna un talisman mare de aur pe care se vedeau doi șerpi, unul deschis și altul închis la culoare, care își mușcau unul altuia coada formînd un oval.

Surprins, Bastian se opri din citit. Închise cartea — lăsînd totuși grijuliu degetul între pagini — și privi încă o dată cu atenție coperta cărții. Iată că erau și acolo cei doi șerpi care își mușcau coada unul altuia și formau un oval! Ce putea oare să însemne acest semn straniu?

Oricine în toată Fantăzia știa ce înseamnă acest medalion: Era însemnul celui ce se afla în misiunea Crăieșei Copile și putea acționa în numele ei, ca și cum ar fi fost ea însăși de față.

Se spunea că purtătorul medalionului dobîndește puteri misterioase, deși nimeni nu știa ce fel de puteri. Toată lumea cunoștea numele talismanului: AURYN.

Totuși mulți care nu îndrăzneau să-i pronunțe numele, îi spuneau

„giuvaerul", sau „talismanul", sau și mai simplu „strălucirea".

Prin urmare, cartea purta și ea însemnul Crăiesei Copile!

Un murmur străbătu sala și se auziră cîteva exclamații de mirare. Nu se mai întîmplase de multă vreme ca giuvaerul să fie încredințat cuiva.

Cairon tropăi de cîteva ori din copite pînă ce zgomotele se potoliră, pe urmă spuse cu o voce profundă:

— Prieteni, să nu vă mirați prea tare, nu port pe AURYN decît pentru scurtă vreme. Nu sînt decît transmițătorul. În curînd voi preda strălucirea cuiva mai demn de ea.

Întreaga sală tăcea cu răsuflarea tăiată.

— Nu voi încerca să ascund înfrîngerea noastră prin cuvinte frumoase, continuă Cairon. Cu toții sîntem descumpăniți în fața bolii Crăiesei Copile. Nu știm decît că distrugerea Fantăziei a început o dată cu îmbolnăvirea ei. Mai mult nu știm. Nu știm nici măcar dacă arta medicală e cea care ar putea-o salva. Dar e foarte posibil — și sper că nici unul dintre dumneavoastră nu va fi jignit dacă o spun pe față — e posibil deci ca noi, cei adunați aici, să nu posedăm *toate* cunoștințele, *întreaga* înțelepciune. Este chiar ultima și singura mea speranță că pe undeva, în această nesfîrșită împărăție, să existe vreo ființă mai înțeleaptă decît noi și care ne-ar putea sfătui și ajuta. Dar faptul e extrem de nesigur. Indiferent în ce-ar consta posibilitatea vreunei salvări, un lucru e sigur: aflarea ei necesită un cercetaș în stare să descopere căi neumblate și care să nu pregete în fața primejdiilor sau greutăților, într-un cuvînt: un erou. Crăiasa Copilă mi-a spus numele acestui erou căruia îi încredințează soarta ei și a noastră a tuturor: Se numește Atreiu și locuiește în Marea Ierboasă din spatele Munților de Argint. Lui i-l voi preda pe AURYN și-l voi trimite în Marea Căutare. Acum v-am spus totul.

Și cu aceste cuvinte ieși tropăind din sală. Cei rămași înăuntru se priveau nedumeriți.

— Care a fost numele eroului? întrebă cineva.

— Atreiu sau cam așa, spuse altcineva.

— N-am auzit niciodată de el, spuse un al treilea.

Iar toți cei patru sute nouăzeci și nouă de medici își clătinară îngrijorați capul.

Orologiul din turn bătu de zece ori. Bastian se miră cît de repede trecuse vremea. În timpul cursurilor fiecare oră i se părea de obicei o mică veșnicie. Jos în clasă aveau acum istoria cu domnul Drahn, un bărbat slab și de cele mai multe ori prost dispus, căruia îi plăcea în mod deosebit să-l facă pe Bastian de rîs în fața celorlalți, fiindcă îi era cu neputință să memoreze datele bățăliilor, datele de naștere și de domnie ale unor oameni oarecare.

Marea Ierboasă de după Munții de Argint era la o depărtare de multe, multe zile de drum de la Turnul de Fildeș. Era vorba de o prerie la fel de largă și de întinsă și de plată ca o mare. Iarba mustoasă creștea înaltă cît un stat de om, iar vîntul trecea peste ea, cîmpia făcea valuri ca și oceanul și foșnea ca apele.

Cei care trăiau aici se numeau „oamenii de iarbă" sau „pieile verzi". Aveau părul negru-albăstrui și îl purtau, chiar și bărbații, lung și uneori împletit în cosițe; pielea le era de culoare verde-închis, bătînd puțin înspre cafeniu — ca cea a măslinelor. Duceau o viață extrem de cumpătată, severă și aspră, iar copiii lor, atît băieții, cît și fetele, erau crescuți în spiritul vitejiei, al mărînimiei și al mîndriei. Erau puși să învețe a răbda arșița, gerul și lipsurile mari și să dea mereu dovada neînfricării lor. Toate acestea erau necesare, căci pieile verzi erau un popor de vînători. Tot ce le trebuia pentru trai își procurau fie din iarba de prerie aspră și ațoasă, fie de la bivoli purpurii ce

cutreierau în turme uriașe Marea Ierboasă.

Bivolii purpurii erau cam de două ori mai mari decît taurii sau vacile obișnuite, aveau o blană roșie purpurie cu perii lungi și lucind mătășos, și coarne enorme cu vîrfurile tăioase și dure ca pumnalele. În general erau pașnici, dar cînd adulmecau vreo primejdie sau cînd se simțeau atacați, puteau deveni înfiorători ca o forță a naturii. Nimeni în afară de pieile verzi n-ar fi putut îndrăzni să vîneze aceste animale — iar ei n-o făceau decît cu arcuri și săgeți. Le plăcea numai lupta cavaleriească, așa că se întîmpla adeseori ca nu animalul, ci vînătorul să-și piardă viața. Pieile verzi iubeau și venerau bivoli purpurii și erau de părere că dreptul de a-i ucide nu putea fi dobîndit decît prin faptul de a fi gata să te lași ucis de ei.

Vestea despre boala Crăiesei Copile și despre primejdia ce amenința întreaga Fantăzie nu pătrunsese încă pînă în ținutul lor. De multă vreme nu mai veniseră călători pînă la taberele de corturi ale pielilor verzi. Iarba creștea mai mustoasă decît oricînd, zilele erau luminoase și nopțile înstelate. Totul părea că e bine.

Dar într-o bună zi apăru un centaur negru cu plete albe în așezarea lor. Blana îi era learcă de sudoare, arăta istovit de moarte și fața lui bărboasă era trasă și slăbită. Pe cap purta o pălărie ciudată împletită din papură, iar în jurul gîtului un lanț de care atîrna un talisman mare de aur. Era Cairon.

Stătea în mijlocul locului liber înconjurat în cercuri tot mai largi de corturile așezării, în locul unde se adunau bătrînii la sfat sau se dansa în zilele de sărbătoare și se cîntau cîntece străvechi. Cairon aștepta și privea în jurul său, dar nu se îmbulzeau spre el decît femei și bărbați foarte bătrîni, precum și copii foarte mici, căscînd curioși ochii la el. Bătea nerăbdător pămîntul cu copitele.

— Unde sînt vînătorii și vînătorițele? sforăi el.

Își scoase pălăria și își șterse fruntea.

O femeie căruntă cu un copilaș în brațe răspunse:

— Sînt cu toții la vînătoare. Nu se întorc decît peste trei sau patru zile.

— E și Atreiu cu ei? întrebă centaurul.

— Da, străine, dar de unde-l cunoști?

— Nu-l cunosc. Aduceți-l încoace!

— Străine, răspunse un bătrîn sprijint în cîrje, n-o să prea vrea să vină, căci aci e vînătoarea *lui*. Începe o data cu apusul soarelui. Știi ce înseamnă asta?

Cairon își scutură coama și bătu pămîntul cu copitele.

— Nu știu și nici n-are vreo importanță, căci acum are ceva mai însemnat de făcut. Cunoașteți semnul pe care-l port. Prin urmare, aduceți-l încoace.

— Vedem giuvaerul, spuse o fată, și știm că vii de la Crăiasa Copilă. Dar cine ești?

— Mă numesc Cairon, mormăi centaurul, doctorul Cairon, dacă asta vă spune ceva.

O bătrînă gheboasă se înghesui să iasă în față și exclamă:

— Da, e adevărat. Îl recunosc. L-am mai văzut o dată pe cînd eram tînără. E cel mai celebru și mai bun doctor din întreaga Fantăzie!

Centaurul dădu din cap spre ea.

— Mulțumesc, femeie, spuse el, iar acum poate că cineva dintre dumneavoastră va fi amabil să-l aducă în sfîrșit pe acest Atreiu. E urgent. E în joc viața Crăiesei Copile.

— Mă duc eu! strigă o fetiță de vreo cinci-șase ani.

Plecă în fugă, iar peste cîteva clipe fu văzută printre corturi, galopînd pe un cal neînșeuat.

— În sfîrșit! mormăi Cairon.

Apoi se prăbuși fără simțire.

Cînd își reveni, la început nici nu știa unde se află, căci în jurul lui era întuneric. Abia încetul cu încetul își dădu seama că se găsea într-un cort larg,

culcat pe blănuri moi. Se părea că e noapte, printr-o crăpătură a perdelei slujind drept ușa pătrundea lumina licăritoare a unui foc.

— Sfinte cui de copită, murmură el încercînd să se ridice, de cînd stau așa, întins aici?

Un cap se iți prin perdeaua ușii, se trase înapoi și cineva spuse:

— Da, se pare că s-a trezit.

Apoi perdeaua ce ținea loc de ușă fu trasă la o parte și un băiat de vreo zece ani păși înăuntru. Purta pantaloni lungi și ghete din piele moale de bivol. Partea de sus a trupului îi era goală, numai în jurul umerilor atîrna o mantie purpurie, țesută din păr de bivol, care îi ajungea pînă jos la pămînt. Părul lui lung, negru-albăstrui, era legat într-o coadă la ceafă cu niște curelușe de piele. Cîteva ornamente simple erau zugrăvite cu vopsea albă pe pielea verde-măslinie a frunții și a obrazilor. Ochii săi negri scînteiau furioși privindu-l pe intrus, dar în afară de asta nu se observa nici o tulburare pe trăsăturile lui.

— Ce vrei de la mine, străine, întrebă băiatul, de ce ai venit în cortul meu? Și de ce mi-ai furat vînătoarea? Dacă aș fi ucis azi bivolul cel mare — și săgeata mi-era gata prinsă în arc cînd am fost chemat — atunci mîine aș fi fost vînător. Acum mai trebuie să aștept un an întreg. De ce?

Bătrînul centaur îl privi țintă, descumpănit.

— Vrei cumva să spui, întrebă el în sfîrșit, că tu ești Atreiu?

— Da, străine.

— Nu mai există poate și vreun altul, un bărbat în toată firea, un vînător încercat cu același nume?

— Nu, Atreiu sînt eu și nimeni altul.

Bătrînul Cairon se lăsă din nou pe pat și gîfîi:

— Un copil! Un băiețel! Pe legea mea, hotărîrile Crăiesei Copile sînt greu de înțeles.

Atreiu tăcea și aștepta nemișcat.

— Iartă-mă, Atreiu, spuse Cairon, stăpînindu-și cu mare greutate tulburarea, nu aveam intenția să te jignesc, dar surpriza a fost cu mult prea mare. Vorbind cinstit, mi-am ieșit din fire! Nici nu mai știu ce să cred! Mă-ntreb serios dacă Crăiasa Copilă a știut ce face cînd a ales un copil ca tine. E nebunie curată! Iar dacă a făcut-o cu bună știință, atunci... atunci...

Clătina tare din cap și rosti:

— Nu! nu! Dacă-aș fi știut la cine mă trimite, n-aș fi primit să-ti transmit misiunea, n-aș fi primit!

— Ce misiune? întrebă Atreiu.

— E o monstrozitate! strigă Cairon, lăsîndu-se totuși copleșit de supărare. Chiar și pentru cel mai mare și mai iscusit dintre eroi ar fi probabil cu neputință să-i îndeplinească misiunea, dar tu... Te trimite undeva, la voia întîmplării, să cauți ceva ce nu cunoaște nimeni! Nimeni nu te poate ajuta, nimeni nu te poate sfătui, nimeni nu poate prevedea ce ți se va întîmpla. Și totuși trebuie să te hotărăști chiar acum, pe loc, dacă primești misiunea sau nu. Nici o clipă nu mai trebuie pierdută. Am galopat timp de zece zile și zece nopți fără întrerupere ca să ajung la tine. Dar acum — acum cît pe-aci să-mi doresc să nu fi ajuns niciodată aici. Sînt foarte bătrîn, mă simt la sfîrșitul puterilor. Dă-mi te rog o înghițitură de apă!

Atreiu aduse o cofiță cu apă proaspătă de izvor. Centaurul sorbi îndelung, apoi își șterse barba și zise oarecum mai liniștit:

— A, mulțumesc, ce bună a fost! Acum mă simt mai bine. Ascultă, Atreiu, nu ești obligat să accepți misiunea. Crăiasa Copilă te lasă pe tine să hotărăști. Nu-ți poruncește nimic. Am să-i explic și va găsi pe altcineva. Probabil că nici n-a știut că ești doar un băiețel. Te-a confundat, așa-ti singura explicație.

— În ce constă misiunea? se interesă Atreiu.

— Trebuie găsit leacul pentru Crăiasa Copilă, răspuse bătrînul centaur, și trebuie salvată Fantăzia.

— Dar e bolnavă? întrebă mirat Atreiu.

Cairon începu să povestească în ce situație era Crăiasa Copilă și ce vești aduseseră solii din toate regiunile Fantăziei. Atreiu pune mereu alte întrebări, iar Centaurul îi răspundea cât putea de bine. Convorbirea se prelungi târziu în noapte. Și pe măsură ce Atreiu înțelegea mai bine adevărata proporție a nenorocirii ce lovise Fantăzia, pe fața lui atât de impasibilă la început se vădea tot mai limpede o mare consternare.

— Și despre toate acestea, murmură el într-un sfârșit cu buzele din care-i pierise și ultima picătură de sânge, n-am știut nimic.

Cairon îl privi grav și întristat pe sub sprâncenele albe și stufoase.

— Acum știi cum stau lucrurile și poate că înțelegi de ce mi-am pierdut cumpătul când te-am văzut. Și totuși Crăiasa Copilă a pronunțat numele tău. „Du-te și caută-l pe Atreiu”, mi-a spus, „Îmi pun toată nădejdea în el. Întrebă-l dacă vrea să ia asupra-și Marea Căutare, pentru mine și pentru Fantăzia”, așa mi-a spus. Nu știu de ce alegerea ei s-a oprit la tine. Poate că numai un băiețel ca tine poate îndeplini această misiune imposibilă. Nu știu și nu pot da nici un sfat.

Atreiu ședea cu capul plecat și tăcea. Înțelegea că-l aștepta o încercare mult, mult mai grea decât vînătoarea sa. Pînă și pentru cel mai iscusit vînător și cel mai dibaci căutător de drumuri aproape că nu era de îndeplinit, iar pentru el era cu mult prea grea.

— Ei, întrebă încetitor bătrînul centaur, vrei?

Atreiu își ridică capul și-l privi.

— Vreau, spuse hotărît.

Cairon dădu încet din cap aprobîndu-l, apoi luă lanțul cu talismanul de aur și i-l petrecu lui Atreiu pe după gît.

— AURYN îți conferă puteri însemnate, spuse el solemn, dar n-ai voie să le folosești. Căci nici Crăiasa Copilă nu se folosește niciodată de puterile ei. AURYM te va apăra și te va călăuzi, dar niciodată n-ai voie să intervii, indiferent de ce vei vedea, căci începînd din clipa aceasta propria ta părere nu mai are nici o importanță. De aceea trebuie să pornești la drum fără nici o armă. Trebuie să lași să se-ntîmple tot ce se-ntîmplă. Totul trebuie să aibă aceeași importanță pentru tine, și binele, și răul, și ceea ce-i frumos, și ceea ce-i urît, și prostia, și înțelepciunea, după cum și pentru Crăiasa Copilă totul are aceeași importanță. Nu ai voie decît să cauți și să întrebi, nu însă să și judeci după propria ta judecată. Să nu uiți asta niciodată, Atreiu!

— AURYN, repetă Atreiu cu venerație, vreau să mă dovedesc demn de acest giuvaer. Cînd trebuie să pornesc?

— Chiar acum, răspuse Cairon. Nimeni nu știe cît va ține Marea ta Căutare. E posibil ca din clipa asta fiecare oră să fie hotărîtoare. Ia-ți rămas-bun de la părinții și frații tăi!

— N-am, răspuse Atreiu. Părinții mi-au fost amîndoi uciși de bivol, la scurt timp după ce m-am născut.

— Și cine te-a crescut?

— Toate femeile și toți bărbații împreună. De aceea m-au numit Atreiu, ceea ce înseamnă în limba cea mare „fiul tuturor”.

Nimeni nu putea pricepe mai bine decît Bastian ce însemna un asemenea lucru. Deși tatăl lui mai trăia. Iar Atreiu n-avea nici tată, nici mamă. În schimb Atreiu fusese crescut în comun de toți bărbații și de toate femeile și era „fiul tuturor”, în timp ce el, Bastian, nu avea în realitate pe nimeni — ba era chiar „fiul nimănui”. Cu toate acestea Bastian se bucura că în acest fel avea ceva în comun cu Atreiu, căci altfel nu prea semăna cu el, din păcate, nici în privința curajului și energiei sale, și nici în privința aspectului său. Dar totuși și el, Bastian, se afla într-o Mare Căutare despre care nu știa unde-l va duce și cum se va sfîrși.

— Atunci, spuse bătrînul centaur, ar fi mai bine să pleci fără să-ți iei rămas-bun. Voi rămîne eu aici și le voi explica totul.

Fața lui Atreiu se făcu și mai îngustă, și mai aspră.

— Unde să-ncep? întrebă el.

— Pretutindeni și nicăieri, răspunse Cairon. De-aici înainte ești singur și nimeni nu te poate sfătui. Și așa va rămîne pînă ce se va sfîrși Marea Căutare — indiferent cum se va sfîrși ea.

Atreiu dădu din cap.

— Rămîi cu bine, Cairon!

— Rămîi cu bine, Atreiu. Și — mult noroc!

Băiatul se întoarse și tocmai voia să iasă din cort, cînd centaurul îl mai chemă o dată înapoi. Cînd se aflară unul în fața celuilalt, bătrînul îi puse amîndouă mîinile pe umeri, îl privi cu un zîmbet plin de respect drept în ochi. Și-i spuse rar:

— Cred că încep sa-nțeleg de ce alegerea Crăiesei Copile s-a oprit la tine, Atreiu.

Băiatul își plecă puțin fruntea, apoi ieși repede.

Afară, în fața cortului, stătea Artax, calul lui. Era bălțat și mic ca un cal sălbatic, picioarele îi erau robuste și scurte, și totuși era calul cel mai rapid și cel mai rezistent din toți cei de pe-acolo. Mai era încă înșeuat și cu frîul pus, așa cum venise cu Atreiu de la vînătoare.

— Artax, șopti Atreiu bătîndu-l ușor pe gît, trebuie să pornim. Trebuie să plecăm departe, foarte departe, nimeni nu știe dacă și cînd ne vom întoarce.

Căluțul dădu din cap și sforăi ușor.

— Da, stăpîne, răspunse calul, dar ce se întîmplă cu vînătoarea ta?

— Pornim la o vînătoare cu mult mai mare, răspunse Atreiu și se săltă în șa.

— Stai, stăpîne, sforăi căluțul, ți-ai uitat armele. Vrei să pornești fără arc și săgeți?

— Da, Artax, răspunse Atreiu, căci port strălucirea și trebuie să fiu neînarmat.

— Ho, strigă căluțul, și încotro pornim?

— Unde vrei tu, Artax, răspunse Atreiu, din clipa aceasta am început Marea Căutare.

Cu aceste cuvinte porniră în galop, și întunericul nopții îi înghiți.

În același timp se petrecea în alt loc al Fantăziei ceva nebăgat în seamă și despre care nimeni, nici Atreiu, nici Artax și nici chiar Cairon nu avea nici cea mai mică bănuială.

Într-o cîmpie nocturnă foarte îndepărtată, întunericul se închegă într-o formă fantomatică foarte mare. Bezna se tot îngroșă pînă ce se văzu ca un corp uriaș de negreală în noaptea întunecată a cîmpiei. Contururile sale încă nu erau clare, dar stătea pe patru labe, iar în ochii uriașului cap lățos scînteiau focuri verzi. Acum își ridică botul sus în aer și adulmecă. Stătu astfel multă vreme. Pe urmă, brusc, păru că a găsit mirosul căutat, căci un urlăt profund și triumfător îi izbucni din gît.

Începu să alerge. Fără nici un zgomot, făptura de umbră gonea în salturi lungi prin noaptea fără stele.

Orologiul din turn bătu de unsprezece ori. Acum începea pauza mare. De pe coridoare răsuna pînă sus larva copiilor ce alergau în curtea școlii.

Lui Bastian, care tot mai ședea turcește pe saltelele de gimnastică, îi amorțiseră picioarele. Se ridică, scoase chifla pentru gustare și un măr din ghiozdan și începu să alerge de colo pînă colo în pod. Picioarele îl furnicau și își reveneau cu încetul.

Apoi se cățăără pe capra pentru gimnastică și se așeză călare pe ea. Își imagina că ar fi Atreiu, galopînd prin noapte. Se plecă peste gîtul căluțului său.

— Hei, strigă el, grăbește, Artax, hei! hei!

Pe urmă se sperie. Era cît se poate de imprudent să strige atît de tare. Dacă l-o fi auzit cineva? Așteptă cîtva timp și ascultă. Dar numai strigătele numeroaselor glasuri din curtea școlii pătrundeau pînă sus la el.

Puțin rușinat, coborî de pe capra de gimnastică. Se purta cu adevărat ca un copil mic!

Își despachetă gustarea și lustrui mărul frecîndu-l de pantaloni. Înainte de a mușca se opri însă.

— Nu, își spuse sieși cu glas tare, trebuie să-mi gospodăresc cu grijă proviziile. Cine știe cîtă vreme vor trebui să-mi ajungă.

Cu inima strînsă, își împachetă chifla la loc și o vîrî împreună cu mărul înapoi în ghiozdan. Pe urmă se așeză suspinînd pe saltelele de gimnastică și luă din nou cartea.

Străvechea Morlă

CAIRON, BĂTRÎNUL CENTAUR NEGRU, SE întinse din nou pe patul său din blănuri moi după ce auzi stingîndu-se în depărtare zgomotul copitelor căluțului călărit de Atreiu. Efortul îi istovise puterile. Femeile care l-au găsit a doua zi în cortul lui Atreiu se temeau pentru viața lui. Chiar și peste cîteva zile, cînd s-au întors acasă vînătorii, starea lui era, la fel de rea, totuși a putut să le explice de ce plecase Atreiu călare și că nu se va întoarce prea curînd. Și cum tuturor le era drag băiatul, de atunci înainte s-au gîndit mereu cu grijă la el. Erau însă și mîndri că Crăiasa Copilă îi încredințase tocmai lui Marea Căutare — cu toate că nimeni nu înțelegea prea bine de ce.

De altfel, bătrînul Cairon nu se mai întoarce niciodată la Turnul de Fildes. Dar nici nu muri și nici nu rămase la pieile verzi din Marea Ierboasă. Soarta urma să-l ducă pe cu totul altă cale, neașteptată. Dar aceasta e o altă poveste și o vom istorisi altă dată.

Atreiu ajunse în aceeași noapte pînă la poalele Munților de Argint. Era aproape de dimineață cînd poposi. Artax păscu puțin și se adapă dintr-un pîrîu limpede de munte. Atreiu se înveli în pelerina sa roșie și dormi cîteva ore. Cînd răsări însă soarele, erau din nou pe drum.

În prima zi au traversat Munții de Argint. Aici cunoșteau fiecare potecă și potecuță, așa că înaintau repede. Cînd i se făcu foame, băiatul mîncă o bucată de carne uscată de bivoli și două lipii mici din semințe de iarbă, păstrate într-o traistă legată de șa — pregătite de fapt pentru vînătoarea sa.

— Totuși spuse Bastian, din cînd în cînd omul trebuie să mănînce.

Își scoase din ghiozdan chifla, o despachetă, o frînse grijuliu în două, înveli din nou una din bucăți și o puse deoparte. Cealaltă bucată o mîncă.

Pauza se terminase. Bastian își închipui ce urma acum în clasă. A, da, geografia cu doamna Karge. Trebuia să înșiri fluvii și afluenți, orașe și numărul de locuitori, resurse minerale și industrii. Bastian ridică din umeri și citi mai departe.

La apusul soarelui lăsaseră în urma lor Munții de Argint și poposiră din nou. În noaptea aceasta Atreiu visă bivoli purpurii. Îi vedea în depărtare, cutreierînd Marea Ierboasă și încerca să se apropie călare de ei. Era însă zadarnic. Se aflau mereu la mare depărtare, oricît de mult își zorea căluțul.

A doua zi au trecut prin Țara Pomilor Cîntători. Fiecare pom avea altă înfățișare, alte frunze, altă scoarță, iar țara își primise numele din aceea că atunci cînd pomii creșteau se *auzea o muzică lină*, răsunînd de aproape și de departe, contopindu-se într-un tot armonios care nu-și avea seamă ca frumusețe în întreaga Fantăzie. Se zvonea că nu era cu totul lipsit de primejdie să treci prin acest ținut, căci erau unii ce rămăseseră locului ca vrăjiți, uitînd de toate. Atreiu simți și el puternica vrajă a minunatelor sunete, dar nu se lăsă ademenit să se oprească.

În noaptea următoare visă din nou bivoli purpurii. De data aceasta el era pe jos, iar ei treceau prin fața lui. Era o turmă numeroasă. Dar se afla mai departe decît putea trage el cu arcul, iar cînd voi să se furișeze mai aproape, își dădu seama că picioarele îi erau ca lipite de pămînt și nu le putea urni din loc. Străduindu-se să-și desprindă picioarele, se trezi. Era încă înainte de răsăritul soarelui, totuși porni îndată la drum.

A treia zi zări turnurile de sticlă de la Eribo în care locuitorii regiunii prindeau și strîngeau lumina stelelor. Din ea făceau obiecte minunat împodobite. Nimeni însă în întreaga Fantăzie, în afara de ei înșiși, nu știa la ce-ar putea servi.

Se întîlni chiar cu cîțiva dintre oamenii aceia, mici de stat și arătînd ca și cum ar fi fost ei înșiși suflați din sticlă. I-au oferit cu multă prietenie mîncare și băutură, dar la întrebarea lui cine ar putea ști ceva despre boala Crăiesei Copile, s-au cufundat într-o tăcere tristă și neajutorată.

Noaptea, Atreiu visă din nou că turma de bivoli purpurii trecea prin fața lui. Văzu cum unul din animale, un taur deosebit de mare și impunător, se desprinsese din grupul celorlalți și se apropie de el, încet și fără nici un semn de teamă sau furie. Ca toți adevărații vînători, Atreiu avea darul să vadă imediat locul unde trebuia să nimerească cu săgeata pentru a lovi de moarte vietatea. Bivolul purpuriu se așeză în fața lui, arătîndu-i tocmai acel loc drept țintă. Atreiu potrive săgeata și întinse cu toată forța coarda puternică a arcului — dar nu reuși să tragă. Degetele i se făceau una cu coarda și nu se puteau desprinde de ea.

La fel sau în mod asemănător se petreceau lucrurile în toate visele din nopțile următoare. Se apropia tot mai mult de bivolul purpuriu — de altfel era chiar același pe care voise să-lucidă în realitate, îl recunoștea după o pată albă pe frunte — dar dintr-o cauză oarecare nu era în stare să slobozească săgeata ucigașă.

În timpul zilei călărea mai departe și tot mai departe, fără să știe încotro și fără să găsească pe cineva care să-i dea un sfat. Talismanul de aur purtat de el era respectat de toate ființele întîlnite, dar nici una nu știa răspunsul la întrebarea pe care o puneau el.

Odată zări din depărtare străzile de flăcări ale orașului Brous, unde locuiau vietățile cu trupul de foc, dar el nu dorea să se ducă într-acolo. Călări prin întinsul podiș al sassafraților care se nasc bătrîni și mor cînd ajung sugari. Ajunse la templul din pădurea virgină de la Muamath, unde o coloană mare din opal plutea liberă în aer, și stătu de vorbă cu călugării care trăiau acolo. Dar și de aici purcese la drum fără a primi răspunsul.

Trecuse aproape o săptămînă de cînd tot rătăcea de colo, colo, cînd într-a șaptea zi și în noaptea următoare i se întîmplară două lucruri cu totul diferite și care au modificat cu totul situația lui interioară și cea exterioară.

E drept că-l impresionaseră povestirile bătrînului Cairon despre evenimentele îngrozitoare ce se petreceau în toate regiunile Fantăziei, dar pînă în momentul acela toate nu fuseseră pentru el decît o povestire. În ziua a șaptea avea însă să vadă cu ochii săi.

Era în jurul amiezii, iar el călărea printr-o pădure deasă și întunecoasă unde creșteau copaci uriași și noduroși. Era tocmai acel Codru al Huietului unde se întîlniseră cu cîțva timp în urmă cei patru soli. Atreiu știa că în regiune trăiesc gnomi în scoarța copacilor. După cîte i se spusese, aceste

făpturi erau femei și bărbați uriași, arătând ei înșiși ca un trunchi noduros de copac. Dacă stăteau nemișcați, după cum aveau obiceiul, puteau fi luați într-adevăr drept copaci fără a fi observați de trecători. Numai când se mișcau se vedea că aveau brațe ca niște crengi și picioare strâmbe ca rădăcinile. Erau înfricoșător de puternici, însă nu erau primejdioși — cel mult le plăcea să-i păcălească din când în când pe drumeții rătăciți.

Atreiu descoperise tocmai în pădure o poiană pe unde șerpuia un pîriiaș și coborîse pentru al lăsa pe Artax să se adape și să pască, dar auzi dintr-o dată trosnete și pocnete puternice printre copaci în spatele său și se întoarse.

Din pădure veneau spre el trei gnomi de scoarță la a căror vedere îl trecură fiorii. Primului îi lipseau picioarele și partea de jos a trunchiului, încît era nevoit să meargă în mîini. Al doilea avea în piept o gaură imensă prin care puteai privi. Al treilea sălta pe singurul lui picior, drept, căci îi lipsea toată jumătatea stîngă, ca și cum ar fi fost tăiat în două, drept la mijloc.

Cînd zăriră talismanul pe pieptul lui Atreiu, își făcură unul altuia semn cu capul și se apropiară încet.

— Nu te speria, spuse cel ce mergea în mîini, iar vocea lui suna ca scîrțîitul unui pom, desigur că aspectul nostru nu e tocmai plăcut, dar în această parte a Codrului Huietului nu mai e nimeni în afară de noi pentru a te preveni. De aceea am venit.

— Să mă preveniți? întrebă Atreiu. Cum așa?

— Am auzit de tine, gemu cel cu pieptul găurit, și ni s-a povestit de ce-ai plecat la drum. N-ai voie să mai călărești de aici mai departe, căci altfel ești pierdut.

— Ți s-ar întîmpla același lucru care ni s-a întîmplat și nouă, suspină cel tăiat în jumătate, uită-te la noi! Ai vrea așa ceva?

— Da' ce vi s-a întîmplat? întrebă Atreiu.

— Distrugerea se răspîndește, gemu primul, crește și crește, și în fiecare zi e tot mai mare — dacă se poate spune despre *nimic* că e tot mai mare. Toți ceilalți s-au refugiat din timp din Codrul Huietului, numai noi n-am vrut să ne părăsim locul de baștină. Și am fost surprinși în somn și am ajuns ceea ce ai acum în fața ochilor.

— Doare foarte tare? întrebă Atreiu.

— Nu, răspunse al doilea gnom, cel cu gaura în piept, nu se simte nimic. Doar atît că lipsește ceva din noi. Iar în fiecare zi lipsește tot mai mult, o dată ce ești atins. În curînd n-o să mai fim deloc.

— Unde e locul din pădure de unde a început? întrebă Atreiu.

— Vrei să-l vezi?

Cel de-al treilea gnom, cel ce nu mai era decît pe jumătate, îi privi întrebător pe tovarășii săi de suferință.

Aceștia dădură din cap, iar el continuă:

— Te vom duce atît de aproape, încît să poți vedea, dar trebuie să ne făgăduiești că nu te apropii mai mult. Altfel te atrage în chip irezistibil.

— Bine, spuse Atreiu, vă făgăduiesc.

Cei trei se întoarseră și porniră spre marginea pădurii. Atreiu îl luă pe Artax de căpăstru și-i urmă.

Cîtva timp umblară în zigzag printre pomii uriași, apoi se opriră în dreptul unui trunchi deosebit de gros. Nici cinci bărbați în toată firea n-ar fi fost în stare să-l cuprindă cu brațele.

— Urcă-te cît poți mai sus, spuse gnomul fără picioare, și privește spre răsărit. Acolo ai să vezi — sau, mai bine zis, *n-ai* să vezi.

Atreiu se agăță de nodurile și ieșiturile trunchiului pînă ce ajunse la crengile cele mai joase. Se atîrnă de ele, se săltă mai sus și tot mai sus, pînă ce pierdu din vedere tot ce rămăsese jos. Se urcă și mai sus, trunchiul se subțija, iar ramurile se îndeseau, astfel că înainta tot mai lesnicios. Cînd se găsi în sfîrșit în partea cea mai de sus a coroanei, își întoarse privirile către

răsărit și atunci văzu:

Coroanele celorlalți pomi din apropiere erau verzi, dar frunzișul copacilor din spatele lor părea să fi pierdut orice culoare, căci era cenușiu. Iar puțin mai departe, părea să fie străveziu într-un chip foarte ciudat, ca o ceață, sau, mai bine zis, devenea tot mai ireal. Iar mai departe nu mai era nimic, absolut nimic. Nu era un loc sterp, nu era o întunecime și nu era nici o lumină, ci era ceva ce ochii nu puteau îndura și îți dădea senzația că ai orbit, căci nici un ochi nu poate suporta să privească spre deplinul neant. Atreiu își duse mîna în fața ochilor și fu cît pe-aci să cadă de pe creangă. Se ținu strîns și coborî cît putu mai repede. Văzuse destul. Abia acum înțelegea bine groaza ce se răspîndise în Fantăzia.

Cînd ajunse iar la rădăcina copacului, cei trei gnomi dispăruseră. Atreiu sări pe căluțul său și porni în galop, depărtîndu-se de acest neant care se răspîndea încet, dar de nestăvilit. Abia cînd se întunecă și Codrul Huietului rămăsese cu mult în urmă sa, se opri pentru a poposi.

Iar în noaptea următoare se petrecu un al doilea eveniment ce avea să dea o nouă direcție căutării sale.

Căci visă din nou — cu mult mai limpede decît pînă atunci — marele bivol purpuriu pe care voise să-l ucidă. De data aceasta se afla în fața lui, însă fără arc și săgeți. Se simțea nespus de mărunț iar fața animalului acoperea tot cerul. Auzi că bivolul îi vorbea. Nu putu să înțeleagă totul dar spunea oarecum următoarele:

— Dacă m-ai fi ucis, ai fi acum un vînător. Ai renunțat însă, așa că pot să te ajut, Atreiu. Ascultă! Există o ființă în Fantăzia, mai bătrînă decît toate celelalte ființe. Departe, departe de-aici, spre miazănoapte, se întind Mlaștinile Întristării. În mijlocul mlaștinilor se înalță Muntele din Corn. Acolo sălășluiește străvechea Morla. Caut-o pe străvechea Morla!

Apoi Atreiu se trezi.

Orologiul din turn bătu de douăsprezece ori. În curînd, colegii de clasă ai lui Bastian urmau să coboare în sala de sport, unde aveau ultima oră. Poate că astăzi vor juca handbal cu mingea cea mare și grea pe care Bastian nu știa niciodată s-o mînuiască — fapt pentru care nici una din cele două echipe nu voia să-l primească. Uneori erau obligați să joace cu o minge mică, tare ca piatra și care-ți provoca o durere amarnică atunci cînd te lovea. Iar pe Bastian îl lovea mereu și cu toată puterea, fiindcă era o țintă lesnicioasă. Dar poate că astăzi venea la rînd frînghia pe care te cățării — un exercițiu tare urît de Bastian. În timp ce majoritatea colegilor săi erau deja sus de tot, el se mai legăna ca un sac de făină și cu capul roșu ca racul la capătul de jos al funiei și nu era în stare să se ridice nici o jumătate de metru, spre distracția hohotitoare a întregii clase. Iar profesorul de sport, domnul Menge, nu contenea cu glumele pe socoteala lui Bastian.

Bastian ar fi dorit tare mult să fie ca Atreiu. Atunci le-ar fi arătat el tuturor. Suspină adînc.

Atreiu călări spre miazănoapte, mereu spre miazănoapte. Nu-și mai îngăduia nici sieși și nici calului său decît pauze foarte scurte pentru somn și hrană. Călărea și ziua și noaptea, sub arșița soarelui și prin ploaie, prin vînt și furtună. Nu mai lua în seamă nimic și nu mai întreba pe nimeni nimic.

Cu cît înainta mai mult spre miazănoapte, cu atît afară se întuneca mai mult. Un amurg plumburiu, mereu același, se așternea pe toată durata zilei. Noaptea, jucau pe cer aurore boreale.

Într-o dimineață, pe un semiîntuneric tulbure în care timpul părea să fi stat pe loc, zări în sfîrșit de pe un deal Mlaștinile Întristării. Peste ele pluteau neguri groase, ici și colo apăreau mici crînguri cu pomi al căror trunchi se

desfăcea jos în patru, cinci sau mai multe catalige strîmbe, de parcă ar fi fost niște raci mari ce stăteau proptiți pe numeroase picioare în apa neagră. Din frunzișul cafeniu atîrnau rădăcini aeriene semănînd cu niște tentacule nemișcate. Era aproape cu neputință să-ți dai seama unde era pămînt tare printre bălți și unde se întindea doar un covor de plante acvatice.

De spaimă, Artax sforăi ușor.

— Trebuie să intrăm acolo, stăpîne?

— Da, răspunse Atreiu, trebuie să găsim Muntele din Corn aflat în mijlocul mlaștinilor.

Îl îndemnă pe Artax să înainteze, iar căluțul îl ascultă. Încerca cu copitele pas cu pas dacă-i ține pămîntul, dar în acest fel nu înaintau decît foarte încet. Atunci Atreiu cobori, ducîndu-l pe Artax de căpăstru în urma sa. De cîteva ori calul se afundă, dar izbuti de fiecare dată să se desprindă. Cu cît pătrundeau însă mai adînc în Mlaștinile Întristării, cu atît mai greoaie îi deveneau mișcărilor. Capul îi atîrna, și el abia se mai tîra.

— Artax, îi spuse Atreiu, ce-i cu tine?

— Nu știu, stăpîne, răspunse căluțul, ar fi mai bine să ne întoarcem. N-are nici un rost. Alergăm după ceva ce-ai visat numai. Dar n-o să găsim nimic. Poate că este și prea tîrziu. Poate că Crăiasa Copilă a murit și tot ce facem noi n-are sens. Hai să ne-ntoarcem, stăpîne.

— Niciodată nu mi-ai vorbit așa, Artax, spuse mirat Atreiu, ce ai? Ești bolnav?

— Poate că da, răspunse Artax, cu fiecare pas cu care înaintăm crește tristețea din inima mea. Nu mai am nici o speranță, stăpîne. Și mă simt atît de greu, atît de greu! Cred că nu mai pot.

— Dar trebuie să înaintăm, strigă Atreiu, hai, Artax!

Trase de căpăstru, dar Artax se opri. Se scufundase pînă la pîntec. Și nu mai făcea nici o încercare de a ieși la suprafață.

— Artax, strigă Atreiu, n-ai voie să te lași! Hai! Hai, ieși, altfel te scufunzi de tot!

— Lasă-mă, stăpîne, răspunse căluțul, nu mai sînt în stare. Mergi singur înainte! Nu te mai ocupa de mine! Nu mai pot îndura atîta întristare. Vreau să mor.

Atreiu smucea disperat de hățuri, dar căluțul se scufunda tot mai adînc. Nu-l putea ajuta cu nimic. Cînd în sfîrșit nu se mai văzu decît capul ieșind din apele negre, îl cuprinse cu brațele.

— Te țin eu strîns, Artax, îi șopti, nu te las să te scufunzi.

Căluțul mai necheză o dată încetîșor.

— Nu mă mai poți ajuta, stăpîne. Cu mine s-a sfîrșit. Nici unul din noi n-a știut ce ne-așteaptă aici. Acum știm de ce Mlaștinile Întristării își poartă numele. Tristețea e cea care m-a făcut atît de greoi, încît m-am scufundat. Nu-i nici o scăpare.

— Dar sînt și eu aici, spuse Atreiu, și nu simt nimic.

— Tu porți strălucirea, stăpîne, răspunse Artax, ești apărat.

— Atunci am să-ți pun ție talismanul, spuse repede Atreiu, poate că te va apăra și pe tine.

Și se apucă să-și desprindă lanțul de la gît.

— Nu, sforăi căluțul, n-ai voie, stăpîne. Talismanul ți-a fost dat ție și n-ai permisiunea să-l dai mai departe după bunul tău plac. Trebuie să-ți continui Căutarea fără mine.

Atreiu își lipi obrazul de capul calului.

— Artax... șopti înăbușit, o, dragul meu Artax!

— Vrei să-mi mai îndeplinești o ultimă rugămintă, stăpîne? Întrebă căluțul.

Mut, Atreiu dădu din cap.

— Atunci te rog să pleci, n-aș vrea să stai și să privești cum sfîrșesc. Vrei să-mi îndeplinești dorința?

Atreiu se ridică încet. Capul căluțului era acum pe jumătate acoperit de apele negre.

— Rămîi cu bine, Atreiu, stăpîne, spuse căluțul, — și-ți mulțumesc!

Atreiu își strînse buzele, nu era în stare să spună nimic. Îi mai făcu lui Artax un semn cu capul, se întoarse și plecă.

Bastian hohotea de plîns. Nu se putea stăpîni. Ochii îi erau plini de lacrimi și nu putea citi mai departe. Mai întîi trebui să-și scoată batista și să-și sufle nasul înainte de a putea continua.

Atreiu nu știa de cît timp își croia drum, mergînd prin mlaștini, înainte, tot înainte. Parc-ar fi fost orb și surd. Negura era tot mai deasă, și Atreiu avea impresia că de ore întregi tot rătăcește în cerc. Nici nu mai băga de seamă unde pune piciorul, și totuși nu se scufunda niciodată mai adînc decît pînă la genunchi. Într-un chip neînțeles de el, talismanul Crăiesei Copile îl ducea pe drumul cel bun.

Dintr-o dată se găsi în fața unui povîrniș de munte înalt și destul de abrupt. Se urcă ținîndu-se de stîncile ascuțite și se cățără pe vîrfurile rotunde ale muntelui. La început nu-și dădu seama din ce erau stîncile. Abia cînd ajunse sus de tot și își roti privirile peste întregul munte, văzu că erau plăci imense din corn ale căror crăpături și adîncituri erau năpădite de mușchi.

Așadar, găsisese Muntele din Corn!

Totuși nu simți nici o mulțumire făcînd această descoperire. Sfîrșitul căluțului lui credincios îl făcea să privească în jur aproape cu indiferență. Acum mai trebuia doar să afle cine și unde era străvechea Morla care sălășluia aici.

În timp ce mai stătea și se gîndea, simți brusc o ușoară cutremurare străbătînd muntele, apoi auzi un suflu grozav și plescăituri și un glas ce părea să vină din cele mai adînci măruntaie ale pămîntului.

— la te uită, băbătie, parcă umblă ceva pe noi.

Atreiu alergă spre capătul culmii, acolo de unde auzise vocea. În fugă piciorul îi alunecă pe un petec de mușchi și Atreiu începu să lunece la vale. Nu izbuti să se prindă de nimic, lunecă tot mai repede și pînă la sfîrșit se prăbuși. Din fericire, căzu într-unul din copacii de jos ale cărui ramuri îl prinseră.

Atreiu văzu în fața sa o văgăună uriașă a muntelui, unde apele negre clipeau și pleoscăiau, căci înăuntru mișca ceva, ieșind încet la iveală. Arăta ca un bolovan de stîncă de mărimea unei case. Abia după ce apărură în întregime, Atreiu își dădu seama că era un cap așezat pe un gît lung și zbîrcit capul unei broaște țestoase. Ochii îi erau mari cît două iazuri negre. Din bot îi se prelingeau mîl și alge. Întregul Munte din Corn — după cum înțelese Atreiu dintr-o dată — nu era decît un singur animal enorm, o uriașă broască țestoasă de mlaștină: străvechea Morla!

Apoi se auzi din nou aceeași voce gîlgîitoare și gîfîindă:

— Ce faci acolo, piciule?

Atreiu puse mîna pe talismanul de pe piept și-l ținu în așa fel ca ochiul cît un iaz să-l vadă.

— Știi ce-i asta, Morla?

Trecu cîtva timp pînă ce ea răspunse:

— la te uită, băbătie — AURYN — de mult nu l-am mai văzut, e semnul Crăiesei Copile — de foarte multă vreme.

— Crăiasa Copilă e bolnavă, grai Atreiu, știi?

— Ne e totuna, nu-i așa, băbătie? răspunse Morla.

Se părea că vorbește cu ea însăși în acest fel ciudat, poate fiindcă nu avea nici un alt interlocutor de cine știe cît timp!

— Dacă n-o salvăm, va muri, adăugă Atreiu mai insistent.

— Se poate și-așa, răspuse Morla.

— Dar o dată cu ea va dispărea și Fantăzia, strigă Atreiu, pîrjolul s-a întins pretutindeni. Am văzut și eu.

Morla îl privea țintă cu ochiul ei uriaș și gol.

— N-avem nimic împotriva, nu-i așa, băbătie? gîlgîi ea.

— Atunci ne prăpădim cu toții, striga Atreiu, cu toții!

— Ascultă, picuile, răspuse Morla, ce ne mai pasă de toate astea? Nu mai au nici o importanță pentru noi. E totuna, totuna.

— Și tu vei fi distrusă, Morla, strigă furios Atreiu, și tu! Sau crezi că fiindcă ești atît de bătrînă poți supraviețui Fantăziei?

— Uite ce e, gîlgîi Morla, sîntem bătrîni, picuile, mult prea bătrîni. Am trăit destul. Am văzut prea multe. Pentru cine știe atît de multe ca noi nimic nu mai are importanță. Toate se repetă veșnic, ziua și noaptea, vara și iarna, lumea e goală și lipsită de orice sens. Totul se învîrte într-un cerc. Ceea ce apare trebuie să dispară, ceea ce se naște trebuie să moară. Totul se compensează, binele și răul, prostia și înțelepciunea, frumusețea și urîțenia. Totul e searbăd. Nimic nu-i real. Nimic nu-i important.

Atreiu nu știa ce să răspundă. Privirea imensă, întunecată și goală a străvechii Morla îi încremenea orice gînd. După un timp o auzi că vorbea iar:

— Mai ești tînăr, picuile. Noi sîntem bătrîni. Dacă ai fi bătrîn ca noi, ai ști că nu există nimic altceva decît întristarea. Uite ce e. De ce să nu murim, și tu, și eu, și Crăiasa Copilă, și toți, toți? De vreme ce totul nu-i decît părelnic, doar un joc în neant. Totul e lipsit de importanță. Lasă-ne în pace, picuile, pleacă.

Atreiu își încordă întreaga voință ca să lupte împotriva încremenirii pornite din privirea ei.

— Dacă știi atît de multe, spuse el atunci știi și care e boala Crăiesei Copile și dacă se găsește vreun leac pentru ea?

— Știm, nu-i așa, băbătie, știm, gîfii Morla, dar e totuna dacă va fi salvată sau nu. Așa că de ce s-o mai spunem?

— Dacă, într-adevăr, ți-e atît de indiferent, stăruie Atreiu, atunci ai putea tot atît de bine să-mi și spui.

— Am putea s-o facem, băbătie, nu-i așa, grohăi Morla, dar n-avem chef s-o facem.

— Atunci, strigă Atreiu, înseamnă că *nu* ți-e cu adevărat indiferent! Înseamnă că tu însăși nu crezi ce spui!

Se așternu tăcerea pentru multă vreme, apoi auzi o gîlgîială groasă și un soi de rîgîială. Trebuie să fi fost un fel de rîs, dacă străvechea Morla mai știa ce sînt rîsetele. În orice caz, spuse:

— Ești isteț, picuile. Ia te uită. Ești isteț! De mult nu ne-am mai distrat atît de bine, nu-i așa, băbătie? Ia te uită. Într-adevăr, am putea tot atît de bine să-ți și spunem. N-ar fi nici o diferență. Să-i spunem, băbătie?

Se lăsă o tăcere îndelungată. Atreiu așteptă încordat răspunsul străvechii Morla, fără să-i întrerupă prin întrebări gîndurile încete și deznădăjduite. În sfîrșit ea continuă să vorbească:

— Tu trăiești puțină vreme, picuile. Noi trăim mult timp. Chiar mult prea mult. Dar trăim cu toții în timp. Tu puțin. Noi mult. Crăiasa Copilă a existat încă înainte de mine. Dar ea nu-i bătrînă. E veșnic tînără. Uite ce e. Existența ei nu se măsoară în durată, ci în nume. Îi trebuie un nume nou, tot mereu unul nou. Îi știi numele, picuile?

— Nu, recunosc Atreiu, nu l-am auzit încă niciodată.

— Nici nu se putea, răspuse Morla, nici chiar noi nu ni-l mai putem aminti. Și totuși a avut multe nume. Toate sînt însă uitate. Totul a trecut. Asta e. Dar fără nume ea nu poate trăi. Nu-i trebuie decît un nume nou și Crăiasa Copilă se va însănătoși. Dar n-are nici o importanță dacă se însănătoșește.

Își închise ochii mari cît un iaz și începu să-și retragă încet capul.

— Așteaptă, strigă Atreiu, de unde poate căpăta numele? Cine-i poate da un nume? Unde pot găsi numele?

— Nimeni dintre noi, o auzi gîlgîind pe Morla, nici o ființă din Fantăzia nu-i poate da un nume nou. Așa că totul e fără rost. Nu pune la inimă, piciule. Toate asta n-au nici o importanță.

— Atunci cine, strigă Atreiu scos din sărite, cine-i poate da numele ca s-o salveze pe ea și pe noi toți?

— Nu mai face atîta gălăgie, spuse Morla. Lasă-ne în pace și pleacă. Nici noi nu știm cine ar putea.

— Dacă tu nu știi, strigă Atreiu tot mai tare, atunci cine poate ști?

Morla își mai deschise o dată ochii.

— Dacă n-ai fi purtat strălucirea, sforăi ea, te-am fi înghițit, numai ca să ne dai pace. Asta e.

— Cine, stăruie Atreiu, spune-mi cine știe și te las în pace în vecii vecilor!

— Totuna e, răspunse ea, poate că Uyulăla din Oracolul de la Miazăzi. Poate că ea știe. Dar nu ne interesează.

— Și cum pot ajunge acolo?

— Nu poți ajunge deloc acolo, piciule. Uite ce e. Nici în zece mii de zile de călătorie. Trăiești prea puțin. Ai muri mai înainte. E prea departe. La miazăzi. Mult prea departe. De aceea totul e inutil. Am spus-o doar de la început, nu-i așa, băbătie? Las-o baltă și renunță, piciule. Și înainte de toate, lasă-ne în pace!

Cu aceste cuvinte își închise definitiv ochii ei goi și își trase capul înapoi în văgăună. Atreiu știa că nu va mai afla nimic de la ea.

Tot atunci făptura de umbră închegată din bezna cîmpiei în noapte găsi urmele lui Atreiu și o porni la drum spre Mlaștinile Întristării. Nimic și nimeni din întreaga Fantăzie n-avea să fie în stare s-o abată de pe urmele lui.

Bastian își rezemase capul în mâini și rămăsese dus pe gînduri.

— Ce ciudat, spuse cu glas tare, că nici o ființă din Fantăzia nu-i poate da un nume nou Crăieșei Copile.

Dacă numai de atîta era vorba, să i se inventeze un nume nou, lui Bastian i-ar fi fost ușor să-i ajute. La asemenea treburi era tare priceput. Din păcate însă, el nu se afla în Fantăzia, unde era nevoie de talentele sale ce i-ar fi adus poate chiar simpatie și onoruri. Pe de altă parte, era foarte mulțumit că nu se afla acolo, căci într-un ținut ca Mlaștinile Întristării n-ar fi îndrăznit să intre pentru nimic în lume. Și mai era făptura aceea de umbră, care îl urmărea pe Atreiu fără ca el să știe! Bastian tare ar fi dorit să-i atragă atenția, dar firește că nu putea. Nu-i rămînea nimic altceva de făcut decît să sperie și să citească mai departe.

Ygramul cea Multă

DUREROS ÎL CHINUIA PE ATREIU ATÎT setea, cît și foamea. De două zile Mlaștinile Întristării rămăseseră în urma lui, de atunci rătăcea printr-un deșert de stînci unde nu se găsea nici o vietate. Puținele provizii ce le avusese se scufundaseră o dată cu Artax în apele negre. Atreiu scormonea zadarnic cu mîinile printre pietre, pentru a găsi cel puțin vreo rădăcină, dar pe-aici nu creștea nimic, nici măcar mușchi sau licheni.

La început fusese bucuros să simtă cel puțin pămîntul tare sub picioare, dar încetul cu încetul văzu chiar el că situația mai degrabă se înrăutățise. Se rătăcise. Nu mai putea nici măcar fixa cele patru zări pentru a ști încotro merge, căci lumina scăzută era aceeași în toate părțile și nu-i dădea nici un fel de lămurire. Un vînt rece sufla neîncetat peste stîncile ascuțite

Îngrămădite pretutindeni în jurul lui.

Se suia pe povârnișuri de munte și pe culmi de stîncă, urca și cobora, dar niciodată nu vedea altceva decît un șir de munți tot mai îndepărtat, în spatele căruia se aflau alte șiruri de munți, și tot așa, în toate părțile pînă în zare. Nici o vietate, nici un gîndăcel și nici o furnică, nici măcar vulturi care de obicei îi urmăresc răbdători pe rătăciți pînă ce aceștia se prăbușesc istoviți.

Nu mai încăpea nici o îndoială: ținutul unde se rătăcise era cel al Munților Morți. Numai puțini îi văzuseră vreodată, și aproape nimerii nu se mai întorsese de acolo. Dar în legendele povestite în neamul lui Atreiu era vorba despre acești munți. Își mai amintea și versurile unui vechi cîntec:

*Munții Morți de-i vei vedea
Unde nu stă nimenea.
Vînturile, ascultă.
Vii la Ygramul cea Multă.
E cea mai înfiorătoare
Și cea mai îngrozitoare
Dintre toate spaimetele.
După ce treci muntele
În prăpastie o vei găsi
Mai bine te-ai prăpădi
În mlaștină, înecat,
Decît s-o-ntîlnești vreodată'.*

Chiar dacă Atreiu ar fi știut în ce direcție trebuie să meargă pentru a se putea întoarce, nu i-ar mai fi fost cu putință. Pătrunsese prea adînc. Nu mai putea decît înainta. Dacă ar fi fost în joc numai propria lui persoană, poate că s-ar fi așezat pur și simplu într-o scobitură a stîncilor așteptîndu-și liniștit moartea, așa cum obișnuiau vîntorii neamului său în asemenea cazuri. Era însă pornit în Căutarea cea Mare, era în joc viața Crăiesei Copile și întreaga Fantăzie. Nu-i era îngăduit să renunțe.

Așadar, continuă să tot urce pe munți și să coboare, iar uneori își dădea seama că umblase multă vreme ca în somn, în timp ce sufletul său se afla prin alte părți și nu se întorcea decît anevoie.

Bastian tresări. Orologiul din turn bătuse ora unu. Orele de școală se încheiaseră.

Bastian ascultă larma și strigătele copiilor ieșind în fugă din clase și alergînd pe coridoare. Se auzea tropăitul numeroaselor picioare pe scări. Pe urmă mai răsunară un timp diferite chemări de pe stradă. Și în sfîrșit se lăsă liniștea în clădirea școlii.

Această liniște învălui sufletul lui Bastian ca o pătură grea și apăsătoare, amenințînd să-l înăbușe. De-acum înainte avea să rămînă singur cuc în toată clădirea mare — toată ziua și noaptea următoare, cine știe cîtă vreme încă. De-acum înainte situația devenea serioasă.

Ceialți se duceau acum acasă, la masa. Bastian era și el flămînd, și-i era și frig, în ciuda păturilor puse pe umeri. Brusc își pierdu orice speranță. Întregul lui plan i se păru complet smintit și fără nici un sens. Voia să se întoarcă acasă, chiar acum, imediat! Abia mai avea timp. Pînă acum tata nu putuse să-și dea seama de nimic. Bastian nici nu trebuia să-i spună că azi trăsese chiulul de la școală. Desigur că totul va ieși la iveală cîndva, dar pînă atunci mai trecea timp. Și povestea cu cartea furată? Da, și asta trebuia s-o mărturisească odată. Pînă la urmă tata avea s-o accepte, așa cum accepta toate dezamăgirile aduse de Bastian. Nu exista nici un motiv să se teamă de el. Probabil că, fără nici un cuvînt, avea să se ducă la domnul Koreander și să aranjeze lucrurile.

Bastian pusese deja mîna pe cartea roșie-arămie pentru a o băga în ghiozdan, dar se opri.

— Nu, spuse dintr-o dată cu glas tare în liniștea podului, Atreiu n-ar renunța atît de repede doar fiindcă se ivesc unele greutăți. Ceea ce am început trebuie să duc la bun sfîrșit. Acum am mers prea departe ca să mă mai întorc. Nu pot decît să merg înainte, orice s-ar întîmpla.

Se simțea tare însingurat, totuși era și oarecare mîndrie în el, mîndria că rămăsese neînduplecat și nu cedase tentației.

Avea totuși o asemănare cu Atreiu, e drept că foarte mică!

Sosise momentul cînd Atreiu într-adevăr nu mai putea înainta. În fața lui se căsca Prăpastia Străfundă.

Cuvintele nu pot descrie măreața grozăvie a priveliștii. De-a curmezișul ținutului Munților Morți pămîntul era despicat de o prăpastie largă de vreo jumătate de leghe. Nu se putea vedea cît era de adîncă.

Atreiu stătea întins pe o ieșitură de stîncă la marginea prăpastiei și privea în bezna de jos ce părea că ajunge pînă în miezul pămîntului. Luă o piatră mare cît un cap de copil din apropierea sa și o zvîrli cît putu mai departe. Piatra căzu, și căzu, și căzu pînă ce o înghiți întunericul. Atreiu ascultă, dar nici un zgomot al opririi pietrei din cădere nu-i atinse urechea, deși așteptă mult.

Și pe urmă făcu singurul lucru ce-i mai rămînea de făcut. Începu să meargă de-a lungul Prăpastiei Străfunde. În acest timp se aștepta în fiecare clipă s-o întîlnească pe „cea mai îngrozitoare dintre toate spaimetele” despre care vorbea cîntecul cel vechi. Nu știa despre ce fel de vietate putea fi vorba, știa doar atît că numele îi era Ygramul.

Prăpastia Străfundă făcea o mulțime de cotituri prin deșertul muntos, și firește că pe marginea ei nu exista nici o potecă, ci doar mormane de stînci pe care trebuia să se cațăre și care uneori se clătinau primejdios sub el, sau îi ieșeau în cale bolovani uriași ce trebuiau ocoliți cu osteneală, sau spre genune coborau halde de prundiș, punîndu-se în mișcare îndată ce el pășea pe ele. De mai multe ori a fost doar la un pas de prăbușire.

Dacă ar fi știut că pe urmele sale se afla un dușman care se apropia de el cu fiecare ceas, ar fi căzut poate totuși pradă vreunei nechibzuințe, pe care ar fi trebuit s-o plătească scump în drumul său. Era vorba despre acea făptură de beznă care îl urmărea de cînd pornise la drum. Între timp făptura se închegase atît cît să se poată distinge forma ei. Era un lup, negru ca smoala și mare cît un bou. Adulmecînd cu botul mereu pămîntul, grăbea pe urma lui Atreiu prin deșertul de stînci al Munților Morți. Limba îi atîrna de un cot, iar rînjetul îi dezvelise colții înspăimîntători. Urmele erau atît de proaspete, încît știa că doar puține leghe îl mai despart de victima lui. Iar distanța se micșora fără îndurare.

Atreiu nu bănuia însă nimic despre următorul lui și își căută drumul încet și cu băgare de seamă.

Cînd se afla tocmai într-o văgăună îngustă, traversînd ca un tub întortocheat un masiv de stînci, auzi brusc o bubuitură pe care nu și-o putea explica, fiindcă nu semăna cu nici un alt zgomot auzit vreodată. Era un urlet și un vîjîit și un zornăit, și totodată Atreiu simțea cum se cutremura întreaga stîncă unde se afla, mai auzea și trosnetul blocurilor de piatră desprinzîndu-se afară și uruind pe coama muntelui. Așteptă cîtva timp să vadă dacă acest cutremur — sau ce-o fi fost — va înceta, cînd văzu însă că tot continuă, se tîri mai departe, ajunsese în sfîrșit la ieșirea din văgăună și scoase afară capul cu băgare de seamă.

Iar acum văzu: Peste beznele Prăpastiei Străfunde, întinsă de la un mal la celălalt, era o uriașă plasă de păianjen. Iar în firele lipicioase, groase cît odgoanele, ale plasei, se zvîrcolea un balaur-noroc mare și alb. Lovea cu

coada și ghearele încurcându-se tot mai fără de scăpare în plasă.

Balaurii-noroc făceau parte din cele mai rare animale din Fantăzia. Nu semănau deloc cu balaurii obișnuiți, șerpi uriași și scîrboși locuind sub pămînt în văgăuni adînci, răspîndind mirosuri urîte și păzind oarecari comori adevărate sau închipuite. Asemenea progenituri ale haosului au de cele mai multe ori un caracter răutăcios sau ursuz, au aripi de piele ca liliicii și se pot înălța cu zgomot și greutate în aer, de asemenea scuiță foc și fum gros. Dimpotrivă, balaurii-noroc sînt făpturi ale aerului și căldurii, făpturi ale bucuriei nemăsurate și, în pofida trupului lor uriaș, ușori ca un norișor de vară. De aceea nici n-au nevoie de aripi pentru zbor. Plutesc în văzduh ca peștii în apă. Văzuți dinspre pămînt seamănă cu niște fulgere lente. Cel mai minunat lucru la ei e cîntecul lor. Glasul lor sună ca vibrația de aur a unui mare clopot, iar cînd vorbesc încetișor e ca și cum ai auzi sunetele de clopot din depărtare. Cel ce-a auzit vreodată un asemenea cînt, nu-l mai uită cîte zile va avea și mai povestește și strănepoților.

Dar balaurul-noroc care i se ivise lui Atreiu în față nu prea avea de ce să cînte. Trupul lung și mlădiu, cu solzii sidexii lucind trandafiriu și alb, atîrna încovoiat și încătușat în uriașa plasă de păianjen. Mustățile lungi de la bot, coama bogată și franjuriile cozii și ale picioarelor se încurcaseră în odgoanele lipicioase, încît bietul balaur-noroc abia se mai putea mișca. Doar ochii din capul său leonin mai străluceau roșii-rubinii, arătînd că mai trăia.

Frumosul animal sîngera din multe răni, căci mai era încă ceva, ceva uriaș repezindu-se tot mereu cu iuțeala fulgerului spre trupul alb al balaurului, ca un nor întunecat schimbîndu-și neconținut forma. Ba semăna cu un păianjen uriaș cu picioare lungi, cu o mulțime de ochi scînteietori și cu un trup gros acoperit cu un hățîș de peri negri, împîsliți; ba se preschimba într-o singură mîină mare cu gheare lungi, căutînd să-l strivească pe balaurul-noroc, iar în clipa următoare se transforma într-un scorpion uriaș și negru, lovindu-și nenorocita victimă cu acul său veninos.

Lupta dintre cele două ființe imense era înspăimîntătoare. Balaurul-noroc încă se mai apăra, scuițînd foc albastru ce pîrlea perii făpturii ca un nor negru. leșea fum și se ridica rotindu-se în pale ce intrau în crăpăturile stîncii. Atreiu aproape că nu mai putea respira din pricina mirosului urît. La un moment dat balaurul-noroc izbuti chiar să prindă în dinți unul din picioarele adversarului său. Picioarul desprins nu căzu însă în adîncul prăpastiei, ci se mișcă o clipă singur prin aer, reveni apoi la locul său dinainte, unindu-se cu trupul întunecat. Și așa se întîmpla mereu, balaurul părea să muște în gol ori de cîte ori izbutea să apuce cu dinții vreunul din picioare.

Abia acum Atreiu observă ceva ce-i scăpase pînă atunci: întreaga făptură înfiorătoare nu era alcătuită dintr-un singur trup compact, ci din nenumărate mici gîngăanii de un albastru metalic, bîzîind ca viespile înfuriate și adunîndu-se mereu în alte forme ale roiului des.

Era Ygramul, iar acum Atreiu știa de ce era numită „cea Multă”.

Sări din ascunzișul său, puse mîna pe giuvaerul de pe piept și strigă cît putu de tare:

— Stai! în numele Crăiesei Copile, stai!

Glasul îi fu însă acoperit de urletele și mîrîiturile celor două vietăți ce se luptau. El însuși abia se auzi.

Fără să mai stea pe gînduri, alergă pe odgoanele lipicioase ale plasei spre luptători. Plasa zbirnîia pe sub picioarele lui. Își pierdu echilibrul, căzu printre ochiuri, doar mîinile îl mai rețineau peste abisul întunecos, izbuti să se tragă iar în sus, rămase lipit, se eliberă din nou și alergă mai departe.

Ygramul simți dintr-o dată că ceva se apropia de ea. Se întoarse fulgerător; era o apariție înspăimîntătoare: acum nu mai era decît un obraz uriaș de un albastru metalic, cu un singur ochi peste rădăcina nasului din care pupila verticală privea cu o răutate de neînchipuit spre Atreiu.

Bastian scoase un ușor strigăt de spaimă.

Un strigăt de spaimă răsună prin prăpastie și se repetă de mai multe ori în ecou. Ygramul își roti ochiul spre dreapta și spre stînga pentru a vedea dacă mai sosise încă cineva, căci băiatul ce se afla în fața ei, paralizat de spaimă, nu strigase. Dar nu mai era nimeni.

— *Să fi fost oare strigătul meu pe care l-a auzit? Își zise Bastian adînc neliniștit. Dar așa ceva e absolut cu neputință.*

Iar acum Atreiu auzi glasul lui Ygramul. Era un glas foarte subțire și puțin răgușit ce nu se potrivea nicidecum cu obrazul ei uriaș. De asemenea nu-și mișca gura atunci cînd vorbea. Era zbîrnîitul unui imens roi de viespi formînd cuvinte:

— Un Douăpicioare, auzi Atreiu, după ce-am răbdat de foame atîta amar de vreme, două trufandale dintr-o dată! Ce zi norocoasă pentru Ygramul!

Atreiu fu nevoit sa-și adune toate forțele. Potrivi strălucirea în dreptul singurului ochi al monstrului și întrebă:

— Cunoașteți acest semn?

— Vino mai aproape, Douăpicioare, zbîrnîi corul nenumăratelor voci. Ygramul nu vede bine.

Atreiu se mai apropie cu un pas de obraz. Acum monstrul își deschise gura. În loc de limbă avea nenumărate antene sclipitoare, clești și gheare.

— Mai aproape! zbîrnîi roiul.

Făcu încă un pas înainte, și acum se afla atît de aproape de obraz, că putea vedea limpede mulțimea de vietăți separate, albastre ca metalul, învălmășindu-se nebunește în vârtejuri. Și totuși obrazul înspăimîntător rămînea nemișcat.

— Sînt Atreiu, spuse el, și vin în numele Crăiesei Copile.

— Mă deranjezi, răspunse după un timp zbîrnîitul furios. Ce vrei de la Ygramul? E foarte ocupată, după cum vezi.

— Îl vreau pe acest balaur-noroc, răspunse Atreiu, dați-mi-l!

— La ce-ți trebuie, Atreiu Douăpicioare?

— Mi-am pierdut calul în Mlaștinile Întristării. Trebuie să ajung la Oracolul din Miazăzi, căci numai Uyulăla îmi poate spune cine-i poate da un nume nou Crăiesei Copile. Dacă nu-și primește noul nume, va trebui să moară, și întreaga Fantăzia împreună cu ea — chiar și voi, Ygramul, numită cea Multă.

— Ah! se auzi prelung dinspre obraz, acesta să fie motivul pentru locurile acelea unde nu mai e nimic?

— Da, răspuns Atreiu, prin urmare o știți și voi, Ygramul. Dar oracolul din Miazăzi se află mult prea departe pentru ca eu să pot ajunge acolo în timpul vieții mele. De aceea vă cer balaurul-noroc. Dacă mă poartă prin văzduh, voi ajunge poate la țel.

Din roiul învîrtejit alcătuint obrazul se auzi ceva ce-ar fi putut fi un chicotit din mai multe voci.

— Te înșeli, Atreiu Douăpicioare. Noi nu știm nimic despre Oracolul din Miazăzi și nici despre Uyulăla, știm însă că balaurul nu te mai poate duce. Chiar dacă ar fi teafăr, călătoria voastră ar ține atît de mult, încît Crăiasa Copilă ar fi răpusă de boală pînă atunci. Nu trebuie să-ți masori căutarea după durata vieții tale, Atreiu Douăpicioare, ci după durata vieții ei.

Privirea din ochiul cu pupila verticală era greu de suportat și Atreiu își lăsă capul în jos.

— Asta-i adevărat, spuse cu vocea scăzută.

— În afară de aceasta, continuă obrazul nemișcat, în trupul balaurului-noroc e acum veninul lui Ygramul. Nu-i mai rămîne de trăit decît cel mult o oră.

— În acest caz, murmură Atreiu, nu mai e nici o speranță, nici pentru el, nici pentru mine, dar nici pentru voi, Ygramul.

— În tot cazul, bîzîi glasul, cel puțin Ygramul va mai fi mîncat o dată bine. Dar încă nu-i sigur că ar fi într-adevăr ultima masă a lui Ygramul. Poate că ar mai cunoaște un mijloc să te transporte cît ai clipi din ochi la Oracolul din Miazăzi. Mă întreb doar dacă are să-ți fie și ție pe plac, Atreiu Douăpicioare.

— Despre ce-i vorba?

— Asta-i taina lui Ygramul. Pînă și făpturile abisului își au tainele lor, Atreiu Douăpicioare. Pînă acum Ygramul nu și-a dezvăluit niciodată taina. Trebuie și tu să juri că n-o vei spune niciodată nimănui. Căci ar fi spre paguba lui Ygramul, chiar foarte mult spre paguba lui Ygramul, dacă taina ar fi cunoscută.

— Jur. Acum vorbiți!

Obrazul uriaș de un albastru metalic se plecă puțin înainte și bîzîi atît de încet, încît abia se putea auzi:

— Trebuie să te lași mușcat de Ygramul.

Atreiu tresari îngrozit.

— Veninul lui Ygramul, continuă glasul, ucide pînă într-o oră, dar totodată îi dă celui ce are veninul în el puterea să se transporte în orice loc dorește în Fantăzia. Ia imaginează-ți ce-ar fi dacă lucrul ar fi cunoscut! Toate victimele ar fugi de la Ygramul!

— O oră, strigă Atreiu, dar ce pot rezolva într-o oră?

— În tot cazul, zbîrnii roiul, tot e mai mult decît toate orele care ți-ar mai rămîne de-acum încolo. Hotărăște tu!

Atreiu ducea o luptă cu sine însuși.

— Îl eliberați pe balaurul-noroc dacă vă rog în numele Crăiesei Copile? Întrebă el în sfîrșit.

— Nu, răspunse obrazul, n-ai dreptul s-o rogi pe Ygramul să-l elibereze, chiar dacă porți pe AURYN, strălucirea. Crăiasa Copilă ne lasă pe toți în legea noastră, așa cum sîntem din fire. De aceea se pleacă și Ygramul față de semnul ei. Iar tu știi foarte bine toate acestea.

Atreiu tot mai stătea cu capul plecat. Ceea ce spunea Ygramul era adevărul adevărat. Prin urmare, nu-l putea salva pe balaurul-noroc. Propriile lui dorințe n-aveau nici o importanță.

Își ridică capul și spuse:

— Puteți face ceea ce ați propus!

Norul albăstrui îl atacă fulgerător și-l învălui din toate părțile. Simți o durere cumplită în urmărul stîng și avu doar timp să gîndească: „La Oracolul din Miazăzi!”

Apoi i se făcu negru înaintea ochilor.

Scurt timp după aceea, cînd lupul ajunsese acolo, văzu uriașa pînză de păianjen — dar încolo pe nimeni. Urmele după care venise pînă aici se întrerupeau brusc, și în ciuda strădaniilor sale nu mai izbuti să le găsească.

Bastian se opri. Se simțea rău, parc-ar fi avut el însuși în trup veninul lui Ygramul.

— Slavă Domnului, grăi el cu vocea scăzută, că nu sint în Fantăzia. Din fericire, în realitate nu există asemenea monștri. Totul nu-i decît o poveste.

Dar era oare într-adevăr numai o poveste? Atunci cum fusese cu putință ca Ygramul și probabil și Atreiu să fi auzit strigătul de spaimă al lui Bastian? Treptat, cartea aceasta începea să-l neliniștească.

ERA TOT ÎN DEȘERTUL STÎNCOS ATUNCI cînd își veni în fire, așa că timp de cîteva clipe îngrozitoare, Atreiu fu plin de îndoială dacă nu cumva Ygramul îl înșelase totuși.

Se sculă cu greu. Și atunci văzu că era într-adevăr într-un deșert muntos, dar în cu totul altul. Ținutul arăta ca și cum ar fi fost alcătuit numai și numai din plăci de stîncă mari și ruginii, clădite unele peste altele și întrepătrunzîndu-se, formînd astfel tot soiul de turnuri și piramide ciudate. Printre ele, pămîntul era acoperit de tufe secundare și de buruieni. Era o arșiță dogoritoare. Tot ce se vedea era cufundat în lumina strălucitoare a soarelui, atît de vie încît te orbea.

Atreiu își umbri fața cu mîna și, la distanță de aproape o leghe, zări o poartă de stîncă avînd o formă neregulată, cu arcul din plăci de piatră așezate orizontal și înaltă poate de vreo sută de picioare.

Să fi fost aceasta intrarea la Oracolul de Miazăzi? După cîte putea vedea, în spatele porții nu era nimic altceva decît un pustiu nesfîrșit, nici o clădire, nici un templu, nici un crîng, — nimic ce-ar fi putut semăna cu sălașul unui oracol.

În timp ce se mai gîndea ce să facă, auzi dintr-o dată un glas adînc, ca de bronz:

— Atreiu! și apoi încă o dată: Atreiu!

Se răsuci pe călcîie și văzu balaurul-noroc ieșind de după un turn de stîncă ruginiu. Sîngele îi curgea din răni și era atît de slăbit, că nu se putu tîrî decît cu mare caznă pînă la el. Totuși îi făcu vesel cu ochiul său roșu-rubiniu și-i spuse:

— Nu te mira din cale-afară că sînt și eu aici, Atreiu. E drept că eram ca paralizat în plasa păianjenului, dar am auzit tot ce ți-a spus Ygramul. Și atunci mi-am zis că tot sînt și eu mușcat de ea, de ce să nu mă folosesc și eu de taina pe care ți-a încredințat-o ție? Și astfel am scăpat de la ea.

Atreiu era nespus de bucuros.

— Mi-a venit tare greu să te las la Ygramul, spuse el, dar ce puteam să fac?

— Nimic, răspunse balaurul-noroc. Cu toate acestea, mi-ai salvat viața — deși nu fără contribuția mea.

Și din nou îi făcu cu ochiul, de data aceasta cu ochiul celălalt.

— Salvat viața, — repetă Atreiu —, pentru o oră, căci mai mult nu ne rămîne amîndurora. Cu fiecare clipă care trece simt mai puternic veninul lui Ygramul.

— La orice otravă există și un antidot, răspunse balaurul alb, să vezi că totul va fi bine.

— Nu prea știu cum, zise Atreiu.

— Nici eu, răspunse balaurul, dar tocmai asta e frumusețea. De-aici înainte vei izbuti în toate. Doar sînt un balaur-noroc. Nici cînd eram prins în pînza de păianjen nu mi-am pierdut speranța — și după cum vezi, pe bună dreptate.

Atreiu zîmbi.

— Spune-mi, de ce te-ai transportat aici — și nu în alt loc, mai bun, unde ai fi putut găsi vindecarea?

— Viața mea îți aparține, spuse balaurul, dacă vrei s-o primești. M-am gîndit că vei avea nevoie de un animal de călărie pentru Căutarea cea Mare. Și ai să vezi că una e să bați drumurile pe două picioare sau pe spinarea unui cal bun, și alta, să străbați văzduhul călare pe un balaur-noroc. De acord?

— De acord! răspunse Atreiu.

— De altfel, mai adăugă balaurul, numele meu e Fuhur.

— Bine, Fuhur, spuse Atreiu, dar noi stăm și vorbim, iar timpul trece.

Trebuie să fac ceva. Dar ce?

— Să ai noroc, răspunse Fuhur, ce altceva?

Atreiu nu-l mai auzi însă. Căzuse și rămăsese întins, nemișcat, ghemuit,

în cutele moi ale trupului de balaur.

Otrava lui Ygramul își făcea efectul.

Mai târziu, când după cine știe cât timp Atreiu deschise ochii, pentru început nu văzu decât o față cât se poate de ciudată aplecată deasupra lui. Era cea mai zbîrcită și boțită față din câte văzuse vreodată, dar era doar cât pumnul de mare. Era tuciurie ca un cartof copt, iar ochisorii din ea licăreau precum stelele. Pe cap purta un fel de bonetă din frunze veștede.

Apoi Atreiu simți că un mic vas îi era adus la buze.

— Leac bun, leac frumos, murmurau buzele mici și zbîrcite din obrăjorul boțit, bea, copile, bea. Îți face bine!

Atreiu sorbi puțin. Avea un gust straniu, dulceag și totuși amărui.

— Ce-i cu balaurul alb? izbuti el să spună anevoie.

— E bine, e bine, răspunse glăsciorul susurînd, nu-ți face griji, băiețaș. Se însănătoșește. Vă însănătoșiți amîndoi. Ce-a fost mai rău a și trecut. Bea însă, bea!

Atreiu mai luă o înghițitură și de îndată adormi din nou, dar era un somn adînc ce-l întrema și-i aducea sănătate.

Orologiul din turn bătu de două ori.

Bastian nu se mai putea abține. Trebuia să meargă urgent la closet. De mai multă vreme simțea nevoia să se ducă, dar nu se putuse opri din citit. Apoi se mai și temeă puțin să coboare din clădirea școlii. Își spunea, ce-i drept că n-avea nici un motiv, școala era goală, nu putea să-l vadă nimeni. Dar totuși îi era frică, parcă școala însăși ar fi fost o ființă care îl pîndea.

Acum însă n-avea ce face, trebuia să meargă!

Așeză cartea cu paginile deschise pe salteaua de gimnastică și se duse pînă la ușa podului. Cu inima bătînd ascultă cîtva timp. Era liniște deplină. Trase zăvorul și întoarse încet cheia cea mare în ușă. Cînd apăsă pe clanță, ușa se deschise cu un scîrțîit sonor.

Încălțat doar în ciorapi, fugi afară și lăsă ușa deschisă în urma sa, ca să nu mai facă în mod inutil gălăgie. Pe urmă se furișă pe scări în jos pînă la etajul întîi. În fața lui se afla coridorul lung cu ușile vopsite în verde ca spanacul. Toaleta elevilor era la celălalt capăt. Nu mai era de pierdut nici o clipă, și Bastian alergă cît putu mai repede. Ajunse la locșorul salvator în ultimul moment.

În timp ce ședea pe closet, se întreba de ce eroii din poveste nu aveau niciodată astfel de probleme. Odată — pe cînd era mult mai mic — întrebese chiar la ora de religie dacă Domnul Isus avusese și el nevoi ca orice om obișnuit, țînînd seama că obișnuia să mănînce și să bea ca un om obișnuit. Toată clasa izbucnise în rîs, iar profesorul de religie îi scrisese în condică o mustrare pentru „purtarea necuviincioasă”. Bastian nu primise deci nici un răspuns. El însă nu avusese intenția să se poarte necuviincios.

— Probabil, își spuse Bastian acum, asemenea lucruri sînt mult prea lipsite de importanță și neînsemnate pentru a fi menționate în povești.

Deși pentru el aveau uneori o importanță de-a dreptul covîrșitoare.

Terminase, trase de lanț și tocmai voia să iasă cînd auzi afară pe coridor pași. Una după alta erau deschise și apoi închise ușile ce duceau spre clase, iar pașii se apropiau tot mai mult.

Inima lui Bastian bătea nebunește. Unde să se-ascundă ? Rămase înlemnit acolo unde se afla.

Ușa closetului se deschise, din fericire exact în așa fel încît îl acoperi pe Bastian. Intră administratorul școlii. Aruncă pe rînd câte o privire în fiecare compartiment. Cînd ajunse la cel unde mai curgea apa, iar lanțul se mai legăna, se opri o clipă bănuitor, mormăi ceva, dar cînd văzu că apa se oprește, ridică din umeri și plecă. Zgomotul pașilor săi se stinse pe trepte.

În tot acest timp Bastian nu îndrăznise nici măcar să respire, acum însă

trase adînc aer în piept. Cînd dădu să iasă, observă că-i tremurau genunchii.

Cu băgare de seamă și cît putu mai repede, alergă tiptil de-a lungul coridorului cu uși verzi ca spanacul, pe scări în sus și înapoi în pod. Abia după ce încuie și zăvori din nou ușa, îi pieri încordarea.

Suspînînd adînc, se așeză pe culcușul său din saltele, se înveli în păturile militare și își luă cartea.

Cînd Atreiu se trezi din nou, se simți complet refăcut vioi și în putere. Se ridică.

Era noapte, luna strălucea, iar Atreiu văzu că se afla în același loc unde se prăbușise, lîngă balaurul alb. Fuhur era și el tot acolo, respira liniștit și adînc și părea să doarmă dus. Toate rănile îi erau bandajate.

Atreiu constată că și umărul lui fusese îngrijit în același fel, nu era legat cu pînză, ci cu ierburi și fibre de plante.

La cîțiva pași de ei se găsea în stîncă o mică peșteră, din a cărei intrare lucea o lumină slabă.

Fără a-și mișca brațul stîng, Atreiu se sculă în picioare cu băgare de seamă și se duse spre intrarea joasă a vizuinii. Se aplecă și văzu înăuntru o încăpăre ce arăta ca un laborator de alchimist în miniatură. În fundul încăperii un foc zglobiu trosnea în vatră. Crătiți, ulcele și sticle cu forme stranii erau răspîndite pretutindeni. Într-un raft erau stivuite tot felul de legături de plante uscate. Măsuța din mijloc ca și celelalte mobile păreau ticluite din cioturi de rădăcini. În general, încăpărea făcea o impresie cît se poate de plăcută.

Abia cînd auzi o tuse slabă, Atreiu observă că un prichindel ședea într-un fotoliu în fața vetrei. Pe cap purta un soi de pălărie din lemn de rădăcină ce semăna cu un cap de lulea întors. Avea fața la fel de pămîntie și de zbîrcită ca cea pe care o văzuse plecată peste el cînd se trezise întîia oară. Pe nas purta însă o pereche mare de ochelari, iar trăsăturile *păreau* mai ascuțite și mai îngrijorate. Prichindelul citea o carte mare pe care o ținea în poală.

Pe urmă o a doua persoană, la fel de mică, intră legănîndu-se, dintr-o altă încăpăre, mai din fund, iar Atreiu recunoscuse de îndată ființa care-l îngrijise mai înainte. Abia acum văzu că era vorba de o femeie. În afară de boneta din frunziș mai purta — la fel ca omulețul din fața vetrei — un soi de rasă monahală ce părea a fi alcătuită tot din frunze veștede. Bine-dispusă, îngîna un cîntecel. Își frecă mîinile și se apucă să trebăluiască la un cazan atîrnat deasupra focului. Amîndoi nu erau mai înalți decît piciorul lui Atreiu, de la talpă și pînă la genunchi. Era limpede că amîndoi făceau parte din familia foarte ramificată a gnomilor, deși erau de un soi cam neobișnuit.

— Femeie, spuse omulețul posac, pleacă din calea luminii! Mă stînjenești la studiu.

— Tu și studiile tale, răspunse muierușca, cine are nevoie de ele. Acum mai important e elixirul meu tămăduitor. Cei doi de-afară au mare nevoie de el.

— Cei doi de-afară, răspunse iritat omulețul, vor avea încă și mai mare nevoie de sfatul și ajutorul meu.

— Fie și-așa, replică muierușca, dar abia după ce se vor însănătoși. Fă-mi loc, moșulică!

Bombănind, omulețul își îndepărtă puțin fotoliul de la foc.

Atreiu își drese glasul pentru a fi observat de cei doi. Perechea de gnomi se întoarse spre el.

— S-a și însănătoșit, spuse omulețul, acum e rîndul meu!

— Nici vorbă, se repezi la el muierușca, eu sînt cea care hotărăște dacă e sănătos sau nu. Rîndul tău e atunci cînd spun eu că-i rîndul tău!

Apoi se întoarse către Atreiu.

— Ne-ar face plăcere să te poftim să intri. Se pare însă că locul e prea

strîmt pentru tine. O clipă! Îndată vin eu la tine.

Mai frecă ceva într-un mojar mititel și zvîrli apoi conținutul în cazan. Pe urmă își spală mîinile și le șterse de haină, spunîndu-i totodată omulețului:

— Tu stai și șezi aici, Engywuck, pînă ce te chem, ai înțeles?

— Bine-bine, Urgl, mormăi omulețul.

Femeiușca ieși afară din peșteră. Îl privi de jos în sus cercetător pe Atreiu, mijindu-și ochii.

— Ei? Se pare că ne merge destul de bine, nu?

Atreiu aprobă dînd din cap.

Femeiușca se cațără pe un colț de stîncă, înălțîndu-se la același nivel cu obrazul lui Atreiu și se așeză.

— Nu mai ai dureri? întrebă ea.

— N-are nici o importanță, răspuse Atreiu.

— Ce vorbești, se răsti femeiușca, iar ochisorii îi scînteiau, te doare sau nu te doare?

— Mai mă doare, mărturisi Atreiu, dar nu-mi pasă...

— Mie da! spumegă furioasă Urgl. Asta-mi place, cînd pacienții declară ei doctorului ce are importanță și ce nu! Ce te pricepi tu la toate astea, țîncule. Mai trebuie să doară încă, dacă vrem să se vindece. Căci dacă nu te-ar mai durea, brațul ți-ar fi mort.

— Vă rog să mă iertați, spuse Atreiu simțîndu-se ca un copil dojenit, voiam doar să spun... adică voiam să vă mulțumesc.

— Ei na, îi închise Urgl gura, sînt doar o tămăduitoare, nu mi-am făcut decît datoria. Și Engywuck, moșul meu, a văzut giuvaerul de la gîtul tău. Așa că noi n-am mai stat pe gînduri.

— Dar Fuhur, întrebă Atreiu, lui cum îi merge?

— Cine-i Fuhur?

— Balaurul alb.

— Aha. Încă nu știu. A înghițit ceva mai mult decît tine. E drept că și suportă ceva mai mult. De fapt, ar trebui să reziste. Sînt destul de sigură că se va însănătoși. Mai are nevoie de odihnă cîțva timp. De unde v-ați ales cu otrava asta? Și de unde ați apărut așa, dintr-o dată? Și încotro vreți să mergeți? Și cine sînteți?

Acum ieșise și Engywuck în ușa peșterii și ascultă cum răspundea Atreiu la întrebările bătrînei Urgl. Apoi veni la ei și strigă:

— Taci din gură, femeie, acum e rîndul meu!

Pe urmă se întoarse spre Atreiu, își scoase pălăria în formă de lulea, se scarpină pe căpșorul chel și spuse:

— Să nu-i iei în nume de rău tonul cu care-ți vorbește, Atreiu. Bătrîna Urgl e de multe ori puțîn cam grosolană, dar n-are gînduri rele. Numele meu e Engywuck. Ni se mai spune și bi-sihaștrii. Ai auzit de noi?

— Nu, mărturisi Atreiu.

Engywuck păru oarecum jgnit.

— Ei bine, spuse el, probabil că nu frecventezi cercurile științifice, căci ai fi aflat cu siguranță că nu poți găsi nici un sfătuitor mai competent decît mine dacă vrei să ajungi la Uyulăla, la Oracolul din Miazăzi. Ai nimerit la țanc, băiete.

— Ia nu te mai grozăvi atît! strigă batrîna Urgl întrerupîndu-l.

Pe urmă coborî de pe stîncă unde șezuse și dispăru bombănind în peșteră.

Engywuck se făcu că n-a auzit observația ei.

— Pot să-ți explic totul, continuă el, am studiat problema sub toate aspectele de cînd mă știu. Anume în acest scop mi-am amenajat observatorul. În curînd voi publica o mare operă științifică despre oracol. Titlul: Enigma Uyulăla rezolvată de profesorul Engywuck. Sună frumos, nu? Din păcate, îmi mai lipsesc cîteva amănunte. Ai putea să mă ajuți tu, băiete.

— Un observator? întrebă Atreiu care nu cunoștea acest cuvînt.

Engywuck aprobă dînd din cap cu ochii lucindu-i de mîndrie. Cu un gest al mîinii îl pofti pe Atreiu să-l urmeze.

Printre dalele imense de piatră ducea o potecuță șerpuitoare. În unele locuri, unde urcușul era tare abrupt, fuseseră cioplite trepte mici care, firește, nu erau potrivite pentru picioarele lui Atreiu. Le sărea făcînd cîte un pas mai mare. Cu toate acestea izbutea destul de greu să țină pasul cu gnomul care, cu pașii lui mărunți, înainta sprinten.

— Azi va fi o noapte luminoasă cu lună, îl auzi glăsuind pe Engywuck, vei putea s-o vezi.

— Pe cine, se informă Atreiu, pe Uyulăla?

Dar Engywuck dădu nemulțumit din cap și lipăi mai departe.

În sfîrșit ajunseră în vîrfurile turnului de stînci. Locul era neted. Într-o singură parte se înălța un soi de parapet natural, o balustradă dintr-o placă de stîncă. La mijlocul plăcii era o gaură, evident tăiată cu unelte. În dreptul găurii se afla o mică lunetă pe un stativ din rădăcini lemnoase.

Engywuck privi prin lunetă, o potrivi puțin, învîrtind de cîteva șuruburi, apoi dădu mulțumit din cap și-l pofti pe Atreiu să privească la rîndul lui. Băiatul îl ascultă, dar trebui să se culce pe jos și să privească stînd rezemat în coate.

Luneta era îndreptată spre poarta mare din stînci, astfel ca partea de jos a stîlpului din dreapta să fie prinsă în imagine. Iar acum Atreiu văzu că lîngă stîlp, un sfinx imens ședea drept și nemișcat în lumina lunii. Labele din față pe care se rezema erau de leu, partea din spate a trupului era de taur, pe spinare îi creșteau aripi mari de vultur, iar obrazul era cel al unui om — cel puțin în privința formei, căci expresia nu era omenească. Era greu de spus dacă acest obraz zîmbea sau dacă pe el se răsfrîngea o tristețe nemăsurată, sau o indiferență totală. După ce Atreiu privi o bucată de vreme, i se păru că fața exprimă răutate și cruzime adîncă, dar îndată trebui să-și corecteze impresia, căci nu mai vedea decît veselie curată pe ea.

— Lasă, lasă, auzi glasul gnomului lîngă urechea sa. N-ai să te lămurești. Fiecare pățește la fel. Și eu. Toată viața am tot privit și tot nu m-am dumirit. Iar acum, celălalt!

Și se apucă să învîrtească unul din șuruburi. Imaginea se plimbă pe lîngă deschiderea porții îndărătul căreia se întindea doar cîmpia largă și pustie, apoi se văzu stîlpul din stînga, iar aci ședea, în aceeași poziție, un al doilea sfinx. În lumina lunii, trupul enorm lucea straniu și albicios, precum argintul lichid. Părea că se uită țintă și neclintit la primul sfinx, după cum și primul privise nemișcat în direcția celui de-al doilea.

— Sînt statui? întrebă Atreiu cu vocea scăzută, fără să-și poată lua ochii de la lunetă.

— O nu, răspunse Engywuck chicotind, sînt sfincși adevărați și vii — și încă ce vii! Pentru început ai văzut destul. Hai să coborîm. Am să-ți explic totul.

Și își puse mîna în fața lunetei încît Atreiu nu mai văzu nimic.

Făcură cale-ntoarsă în tăcere.

Cele trei porți fermecate

FUHUR TOT MAI DORMEA ADÎNC CÎND Engywuck se întoarse cu Atreiu la peștera gnomilor. Între timp bătrîna Urgl cărase afară măsuța și o așternuse cu fel de fel de dulciuri și siropuri din fructe de pădure și plante.

Pe lîngă acestea mai erau pregătite mici cănițe și un ceainic cu o infuzie fierbinte și îmbălsămată. Două lămpașe micuțe în care ardea untdelemn desă-vîrșeau imaginea.

— Așezați-vă! porunci muierușca. Pînă una-alta Atreiu trebuie să

mănînce și să bea, ca să prindă puteri. Leacurile singure nu ajung.

— Mulțumesc, spuse Atreiu, mă și simt foarte bine.

— Fără discuții, se răsti Urgl, atîta timp cît ești aici, faci tot ce ți se spune, s-a înțeles? Veninul din trupul tău a fost neutralizat. Prin urmare, nu trebuie să te mai grăbești, băiete. Ai timp cît vrei, așadar, stai liniștit.

— Nu-i vorba numai despre mine, obiectă Atreiu, Crăiasa Copilă trage să moară. Poate că acum contează fiecare ceas.

— Fleacuri, bombăni bătrînica, graba strică treaba. Așază-te! Mănîncă! Bea! Hai, executarea!

— E mai bine să faci ce spune, șopti Engywuck, am și eu o oarecare experiență în ceea ce o privește. Dacă vrea ea ceva, așa trebuie să fie. Și apoi, noi doi mai avem multe de discutat.

Așadar, Atreiu se așază turcește pe jos în fața micuței mese și începu să mănînce. Cu fiecare îmbucătură și cu fiecare înghițitură simțea într-adevăr cum un șuvoi de viață caldă și aurie îi intra în vine și în mușchi. Abia acum își dădea seama cît de sleit de puteri fusese.

Lui Bastian îi lăsa gura apă. I se părea că simte aroma banchetului oferit de gnomi. Adulmecă în jur, dar firește că nu fusese decît imaginația sa.

Mațele îi chiorăiau tare de tot. Nu mai putea răbda. Își scoase din ghiozdan restul de gustare și mărul și le mîncă pe amîndouă. După aceea se simți ceva mai bine, deși nu se săturase nici pe departe.

Pe urmă înțelese că aceasta fusese ultima lui masă. Faptul îl sperie. Încercă să nu se mai gîndească la asta.

— De unde ai atîtea bunătăți? o întrebă Atreiu pe Urgl.

— Așa e, băiețuș, spuse ea, trebuie să alergi mult și departe, mult și departe pentru a găsi ierburile și plantele trebuincioase. Fiindcă el, căpățînosul ăsta de Engywuck, vrea să locuiască numai și numai aici — din cauza studiilor lui atît de importante! Nu-i pasă defel cum izbutești să aduni mîncarea pentru masă.

— Femeie, răspunse demn Engywuck, ce poți tu înțelege din ce-i important și ce nu. Șterge-o de-aici și lasă-ne să stăm de vorbă.

Urgl se retrase bosumflată în mica peșteră unde începu să zdrăngăne vasele.

— Las-o, șopti Engywuck, e o bătrînică cumsecade, doar atît că uneori îți caută pricină ca să se afle în treabă. Ascultă-mă, Atreiu! Am să-ți explic acum cîte ceva despre Oracolul din Miazăzi, lucruri pe care trebuie să le știi. Nu-i prea lesnicios să pătrunzi pînă la Uyulăla. E chiar destul de greu. N-aș dori însă să-ți țin o prelegere științifică. Poate că ar fi mai bine să pui tu întrebări. Mă cam pierd în amănunte. Prin urmare, întrebă-mă!

— Bine, spuse Atreiu, deci: Cine sau ce e Uyulăla?

— Fir-ar să fie, mîrîi Engywuck și-l fulgeră supărat cu privirea, întrebi și tu la fel de direct ca și bătrînica mea. Nu poți începe cu altceva?

Atreiu se gîndi și apoi întrebă:

— Poarta aceea mare de stîncă, cu sfîncșii pe care mi i-ai arătat — pe acolo e intrarea?

— Așa-i mai bine, răspunse Engywuck, așa putem progresa. Poarta de stîncă reprezintă intrarea, după aceea mai sînt însă încă alte două porți, iar abia dincolo de cea de-a treia locuiește Uyulăla — dacă se poate spune despre ea că locuiește.

— Tu însuși ai fost vreodată la ea?

— Ce-ți trece prin minte, răspunse Engywuck, din nou oarecum indispus, doar știi că fac o muncă științifică. Am adunat toate rapoartele celor ce-au fost înăuntru. Bineînțeles, în măsura în care s-au mai întors. E o muncă

extrem de importantă! Nu-mi pot permite nici un fel de risc personal. Mi-ar putea influența lucrarea.

— Înțeleg, spuse Atreiu. Și ce-i cu cele trei porți?

Engywuck se sculă în picioare, își încrucișă brațele la spate și începu să umble de colo pînă colo, în timp ce explica următoarele:

— Prima se numește Poarta Marii Enigme. Cea de-a doua se numește Poarta Oglinzii Fermecate. Iar cea de-a treia se numește Poarta Fără Cheie...

— E ciudat, îl întrerupse Atreiu, atît cît am putut eu să văd, în spatele porții de stîncă nu era nimic altceva decît un șes pustiu. Unde sînt celelalte porți?

— Liniște! se răsti la el Engywuck. Dacă mă-nterupi mereu, nu pot explica nimic. Totu-i foarte complicat! Lucrurile stau așa: Cea de-a doua poartă nu se ivește decît după ce-ai trecut prin prima. Iar cea de-a treia abia după ce-ai lăsat-o în urmă pe cea de-a doua. Iar Uyulăla nu-i decît atunci cînd ai trecut prin cea de-a treia poartă. Mai înainte nu-i nimic din toate astea. Pur și simplu nu există, înțelegi?

Atreiu dădu din cap, dar preferă să tacă pentru a nu-l supăra pe gnom.

— Prima poartă, ce a Marii Enigme, ai văzut-o prin luneta mea. De asemenea și pe cei doi sfincși. Această poartă e întotdeauna deschisă — se înțelege de la sine. Nici nu are canaturi. Și totuși nimeni nu poate trece, decît dacă, — iar acum Engywuck ridică în aer un deget arătător —, decît dacă sfincșii închid ochii. Și știi de ce? Privirea unui sfinx e ceva cu totul și cu totul diferit de privirea oricărei alte ființe. Noi amîndoi și toți ceilalți ne însușim ceva atunci cînd privim. Vedem lumea. Un sfinx nu vede însă nimic, într-un anumit sens, e orb. În schimb, ochii lui radiază ceva. Și știi ce radiază privirea unui sfinx? Toate enigmele lumii. De aceea cei doi sfincși se privesc încontinuu unul pe celălalt. Căci privirea unui sfinx nu poate fi suportată decît de un alt sfinx. Iar acum imaginează-ți ce pățește cel ce îndrăznește să pătrundă în schimbul de priviri al celor doi! Încremenește pe loc și nu se mai poate mișca pînă ce n-a rezolvat toate enigmele lumii! Mda, vei găsi tu însuți urmele unor asemenea nenorociți atunci cînd o să ajungi acolo.

— Dar nu spuneai, replică Atreiu, că uneori închid ochii? Nu trebuie să doarmă și ei cînd și cînd?

— Să doarmă? Engywuck se zguduia de ris. Doamne, un sfinx care să doarmă. Nu, crede-mă că nu. Ești într-adevăr un copil neștiutor. Totuși întrebarea ta nu-i cu totul greșită. Tocmai acestui punct i-am consacrat eu cercetarea mea. La unii vizitatori, sfincșii închid ochii și-i lasă să treacă. Întrebarea pe care pînă astăzi încă n-a lămurit-o nimeni e următoarea: De ce tocmai la unul da, și la altul nu. Căci lucrurile nu se petrec nicidecum în așa fel încît să-i lase să treacă pe cei înțelepți, pe cei cutezători, pe cei buni, și să-i împiedice pe cei proști, pe cei fricoși sau pe cei nelegiuți. Da de unde! Am văzut cu ochii mei, și chiar de mai multe ori, cum i-au îngăduit să intre cînd unui cretin idiot, cînd unui nemernic ticălos, în timp ce ființele cele mai cumsecade și cele mai înțelegătoare au așteptat de multe ori zadarnic timp de luni de zile și au plecat în cele din urmă fără să fi izbutit. De asemenea nu pare să aibă nici o însemnătate dacă cineva vrea să ajungă la oracol fiindcă e constrîns de o mare năpastă, sau o face numai ca să se distreze.

— Și prin cercetările tale, întrebă Atreiu, n-ai obținut nici un indiciu?

Imediat privirea lui Engywuck scînteie iar de furie.

— Ascultă ce spun sau nu? N-am spus chiar acum că nimeni n-a lămurit această chestiune? Firește că am elaborat cîteva teorii, în decursul anilor. La început am crezut că punctul hotărîtor după care judecă sfincșii ar fi anumite caracteristici fizice — mărimea, frumusețea, forța sau altele de acest fel. Dar foarte curînd a trebuit să abandonez teoria. Apoi am încercat să stabilesc anumite raporturi numerice, de pildă că din cinci rămîn întotdeauna excluși trei, sau că numai cei cu numere prime sînt lăsați să intre. Se potrivea destul

de bine cînd era vorba de trecut, însă previziuni nu se puteau face deloc. Între timp am ajuns la părerea că hotărîrea sfincșilor e cu totul întîmplătoare și n-are nici o noimă. Soția mea susține însă că ar fi o idee nelegiuită și pe deasupra și nefantazică ce nu mai are nimic de-a face cu știința.

— Iar începi cu prostiile tale? se auzi glasul certăreț al femeii răsunînd din peșteră. Să-ți fie rușine! Fiindcă bruma ta de creier ți s-a uscat în scăfîrlie, crezi acum că poți nega marile taine, idiot bătrîn!

— O auzi? spuse Engywuck suspinînd. Și ce-i mai rău e că are dreptate.

— Dar talismanul Crăiesei Copile? întrebă Atreiu. Crezi că nu-l vor respecta? În definitiv sînt și ei făpturi din Fantăzia.

— Așa-i, spuse Engywuck clătînîndu-și căpșorul cît un măr, dar ar trebuie ca ei să vadă talismanul. Iar ei nu văd nimic. În schimb, privirea lor te-ar lovi pe tine. Și nici nu sînt sigur că sfincșii ascultă de Crăiasa Copilă. Poate că sînt mai puternici decît ea. Nu știu, nu știu. În tot cazul, e foarte îndoielnic.

— Prin urmare, ce mă sfătuești? întrebă Atreiu.

— Va trebui să faci ceea ce trebuie să faci toți, răspunse gnomul. Să aștepti ce hotărîsc eu, fără să știi de ce.

Atreiu, rămas pe gînduri, dădu din cap.

Micuța Urgl ieși din peșteră. Căra o gălețică cu o fiertură aburindă, iar sub brațul celălalt ținea cîteva legături de ierburi uscate. Murmurînd ceva, se duse pînă dincolo la balaurul-noroc care tot mai dormea nemișcat. Începu să se cațăre pe el și să-i schimbe pansamentele la răni. Pacientul ei uriaș suspină doar o dată, mulțumit, și se întinse puțin. Părea să nici nu-și dea seama de tratament.

— Ar fi mai bine să faci și tu ceva folositor, îi spuse ea lui Engywuck, cînd se întoarse la bucătărie, în loc să-ți pierzi vremea, turuind vrute și nevrute.

— Fac ceva foarte folositor, strigă soțul ei după ea, poate mult mai folositor decît ceea ce faci tu, dar asta n-ai s-o înțelegi niciodată, muiere proastă.

Și întorcîndu-se către Atreiu, continuă:

— Nu se poate gîndi decît la lucruri practice. N-are pic de înțelegere pentru marile corelații.

Orologiul din turn bătu de trei ori.

Dacă observase, atunci cel mai tîrziu acum observase și tata că Bastian nu venise acasă. Își făcea oare griji? Poate că va porni să-l caute. Poate că anunțase poliția. Te pomenești că se și difuzau anunțuri prin radio. Bastian simți o înțepătură în stomac.

Iar dacă era așa, unde-l vor căuta? La școală? Poate chiar aici în pod?

Încuiase oare ușa cînd se întorsese de la closet? Nu-și mai amintea. Se sculă pentru a controla. Da, ușa era încuiată și zăvorîtă.

Afară începea încet să se însereze. Lumina ce cădea prin geamlîcul acoperișului slăbea pe nesimțite.

Pentru a scăpa de neliniște, Bastian începu să alerge de colo-colo prin pod. Cu acest prilej descoperi o mulțime de lucruri care, de fapt, nu aveau nici o legătură cu obiectele școlare ce se mai aflau acolo.

Astfel de pildă, un gramofon cu pîlnie, vechi și strîmb — cine știe cînd și de ce fusese adus aici? Într-un colț erau mai multe tablouri cu rame ornamentate și aurite pe care nu se mai vedea aproape nimic, doar ici și colo cîte un obraz palid și cu privirea severă, apărînd din fundalul întunecat. Mai era și un sfeșnic cu șapte brațe, mîncat de rugină, în care erau înfipte resturile unor lumînări groase de ceară din care curseseră bărbi lungi de picături închegate.

Pe urmă Bastian se sperie, căci într-un colț întunecos mișca ceva. Abia cînd privi cu mai multe atenție, și dădu seama că acolo se afla o oglindă mare

și tulbure unde se văzuse neclar pe sine. Se apropie și se privi cîtva timp. Într-adevăr, nu prea era frumos, cu trupul său gras, cu picioarele strîmbe și cu fața palidă. Își scutură încet capul și spuse cu glas tare:

— Nu!

Pe urmă se întoarse în culcușul său din saltele. Acum trebuia să țină cartea foarte aproape de ochi pentru a mai putea citi.

— Unde ne oprisem? întrebă Engywuck.

— La Poarta Marii Enigme, îi aminti Atreiu.

— Exact! Să presupunem că ai izbutit să treci. Atunci — dar abia atunci — îți va apărea cea de-a doua poartă. Poarta Oglinzii Fermecate. După cum ți-am mai spus, despre ea nu-ți pot spune nimic din proprie observație, ci numai ceea ce am adunat din diverse rapoarte. Această a doua poartă e atît deschisă, cît și închisă. Pare năstrușnic, nu? Poate ar fi mai potrivit să spunem că nu-i nici închisă și nici deschisă. Deși lucrul acesta e la fel de năstrușnic. Pe scurt: e vorba despre o oglindă mare sau cam așa ceva, deși nu-i nici din sticlă și nici din metal. Nimeni nu mi-a putut spune din ce e. În orice caz, cînd te afli în fața ei te vezi pe tine însuși — dar nu ca într-o oglindă obișnuită, se-nțelege. Nu vezi aspectul exterior, ci adevărata ființă lăuntrică, așa cum e ea în realitate. Cel ce vrea să treacă prin poartă trebuie să pătrundă în sine însuși — ca să mă exprim așa.

— În orice caz, spuse Atreiu, mi se pare că această Poartă a Oglinzii Fermecate e mult mai ușor de trecut decît prima.

— Eroare, strigă Engywuck și începu iar să alerge agitat încolo și încoace, eroare grosolană, amice! Mi s-a întîmplat să văd cum tocmai acei vizitatori ce se credeau cu totul fără de prihană au fugit țîpînd în fața monstrului ce le rînjea din oglindă. Pe unii a trebuit chiar să-i tratăm noi timp de mai multe săptămîni pînă ce-au fost în stare să pornească înapoi spre casă.

— Noi, bombăni Urgl care tocmai trecea pe-acolo cu o altă gălețică, mereu aud noi. Pe cine ai tratat tu oare?

Engywuck îi făcu doar semn cu mîna să tacă.

— Alții, desigur, își continuă el prelegerea, au văzut lucruri și mai îngrozitoare, dar au avut totuși îndrăzneala să treacă. Pentru unii a fost mai puțin înspăimîntător, dar stăpînire de sine i-a trebuit fiecăruia. Nu se poate spune nimic ce să fie valabil pentru toți. Pentru fiecare e altfel.

— Bine, spuse Atreiu, dar în orice caz se poate trece prin Oglinda Fermecată?

— Se poate, confirmă gnomul, firește că se poate, căci altfel n-ar fi o poartă. Logic, nu-i așa?

— S-ar putea și ocoli pe de lături, spuse Atreiu, nu?

— S-ar putea, repetă Engywuck, s-ar putea, desigur! Numai că atunci nu mai e nimic în spatele porții. Cea de-a treia poartă apare numai dacă ai trecut prin cea de-a doua, de cîte ori mai trebuie să ți-o repet!

— Și ce-i cu această a treia poartă?

— Abia aici lucrurile devin cu adevărat complicate! Căci Poarta Fără Cheie e închisă. Pur și simplu închisă. Nu există nici clanță și nici mîner și nici gaură de cheie, nimic! După teoria mea, singurul canat al porții ce se închide fără nici o urmă este făcut din selen de Fantăzia. Poate că știi ca nu există nimic care poate să distrugă, să îndoiaie sau să dizolve selenul de Fantăzia. E absolut indestructibil.

— Prin urmare, nu se poate nicicum trece prin această poartă?

— Binișor, binișor, băiete! Doar au fost unii care au intrat și au vorbit cu Uyulăla, așa-i? Prin urmare, poarta se poate deschide.

— Dar cum?

— Ascultă: selenul de Fantăzia reacționează la voința noastră. Tocmai

voința noastră e cea care-l face de nepătruns. Cu cât cineva vrea mai mult să intre, cu atât mai tare se închide poarta. Dar dacă cineva izbutește să uite de orice intenție și să nu mai vrea nimic — atunci poarta se deschide de la sine în fața lui.

Atreiu își plecă privirile și spuse cu glasul scăzut:

— Dacă-i adevărat — atunci eu n-am cum să trec! Cum aș putea să nu vreau?

Engywuck dădu suspinînd din cap.

— Ți-am mai spus: Poarta Fără Cheie e cea mai grea.

— Și dacă totuși aș izbuti, continuă Atreiu, înseamnă că am ajuns la Oracolul din Miazăzi?

— Da, spuse gnomul.

— Și voi putea vorbi cu Uyulăla?

— Da, spuse gnomul.

— Și cine sau ce e Uyulăla?

— N-am nici o idee, spuse gnomul și ochii îi scînteiau de furie, nimeni din cei ce-au fost la ea n-a vrut să-mi destăinuie. Cum să mai fie cineva în stare să-și încheie opera științifică dacă toți se cufundă într-o tăcere misterioasă, ia spune? Îți vine să-ți smulgi părul din cap — dacă mai ai păr în cap. Dacă vei pătrunde pînă la ea, Atreiu, îmi vei spune tu în sfîrșit? O vei face? Ard să aflu taina și nimeni, nimeni nu vrea să m-ajute. Te rog făgăduiește-mi că tu ai să-mi spui!

Atreiu se sculă în picioare și privi spre Poarta Marii Enigme scăldată de lumina lunii.

— Nu-ți pot făgădui, Engywuck, spuse el încet, deși cu dragă inimă aș dori să-ți dovedesc recunoștința mea. Dar dacă nimeni n-a voit vreodată să spună cine sau ce e Uyulăla, trebuie să existe un motiv. Iar înainte de a-l cunoaște, nu pot hotărî dacă mai poate afla și cineva care n-a fost el însuși la ea.

— Atunci fă bine și ia-o din loc! strigă gnomul și ochii îi scăpărau scînteii. Nu te-alegi decît cu nerecunoștință! O viață întreagă te tot străduiești să dezlegi un mister de interes general. Dar nu primești nici un fel de ajutor, nici n-ar fi trebuit să mă uit la tine!

Cu aceste cuvinte fugi în peșteră, de unde se auzi zgomotul violent al unei uși trîntite.

Urgl veni spre Atreiu, chicoti și-i spuse:

— Nu-i chiar așa cum zice moșul ăsta sucit. E doar din nou foarte dezamăgit din pricina caraghioaselor sale de cercetări. Fiindcă dorește cu orice chip să fie el cel care a dezlegat marea enigmă. Celebrul gnom Engywuck. Să nu i-o iei în nume de rău!

— Nu, spuse Atreiu, te rog să-i spui că-i mulțumesc din inimă pentru tot ce a făcut pentru mine. Și-ți mulțumesc și ție. Dacă-mi va fi îngăduit, îi voi destăinui taina — în cazul cînd mă mai întorc.

— Ce, vrei să ne părăsești? întrebă bătrîna Urgl.

— Trebuie, răspunse Atreiu, n-am voie să pierd timpul. Mă duc acum la Oracol. Rămîi cu bine! Și păzește-mi-l bine pe Fuhur, balaurul-noroc!

Cu aceste cuvinte se întoarse și porni spre Poarta Marii Enigme.

Urgl văzu dispărînd printre stînci silueta lui dreaptă cu mantia fluturînd. Alergă după el și strigă:

— Mult noroc, Atreiu!

Dar nu știa dacă o mai auzise. În timp ce se întorcea cu pași legănați în micuța peșteră, mormăi:

— O sa-aibă nevoie — într-adevăr o să aibă mare nevoie de mult noroc.

Atreiu se apropiase de poarta de stîncă pînă la o distanță de vreo cincizeci de pași. Era cu mult mai uriașă decît și-o închipuise din depărtare. În spatele porții se întindea șesul pustiu unde ochiul nu găsea nici un punct asupra căruia să se oprească, încît privirea se prăbușea ca într-un hău.

Atreiu zări acum în fața porții și între cei doi stâlpi nenumărate cranii și schelete — resturile de oseminte ale celor mai diferiți locuitori ai Fantăziei ce încercaseră să treacă prin poartă și încremeniseră pe veci sub privirea sfincșilor.

Dar nu acesta fu motivul pentru care Atreiu se opri. Ceea ce-l făcu să stea locului fu vederea sfincșilor.

Atreiu întâlnise multe de când pornise în Căutarea cea Mare, văzuse lucruri minunate și îngrozitoare. Pînă în clipa de față nu știuse însă că-acestea amîndouă pot fi reunite într-unul singur, că frumusețea poate fi îngrozitoare.

Lumina lunii scâldea cele două făpturi gigantice, și în timp ce se apropia încet de ele, păreau să crească la nesfîrșit. I se părea că ating cu capetele lor luna, iar expresia cu care se priveau unul pe celălalt părea să se schimbe la fiecare pas cu care se apropia. Prin trupurile înălțate semet, dar mai ales prin obrazurile asemănătoare cu cele ale oamenilor curgeau și tresăreau curenții unei forțe necunoscute și înspăimîntătoare — de parcă ei nici n-ar fi fost acolo, ca orice bloc de marmură, ci parcă ar fi fost gata oricînd să dispară și totodată să se nască din nou din ei înșiși. Și tocmai din pricina asta păreau a fi mai aievea decît orice stîncă.

Atreiu se simțea înfricoșat.

Nu era atît teama de primejdia ce-l păștea, cît o teamă ce-l depășea cu totul. Abia dacă se gîndea că va trebui să rămînă pentru totdeauna ținut locului și încremenit în cazul cînd va fi atins de privirea sfincșilor. Nu, era teama de ceva neînțeles, de ceva peste măsură de impunător, de realitatea unei puteri covîrșitoare. Teamă aceasta îi îngreuna și mai mult pașii pînă ce i se păru că e tot numai din plumb rece și cenușiu.

Cu toate acestea merse mai departe, nu mai privea în sus. Ținea capul plecat și pășea foarte încet spre poartă, așezînd măsurat un picior în fața celuilalt. Povara fricii ce voia să-l doboare la pămînt era tot mai grea. Și totuși mergea înainte. Nu știa dacă sfincșii închiseseră ochii sau nu. N-avea timp de pierdut. Trebuia să meargă înainte. Fie că va fi lăsat să treacă, fie că aici se va sfîrși Marea lui Căutare.

Și chiar în clipă cînd credea ca întreaga forță a voinței sale nu mai era de ajuns pentru a-l purta un singur pas mai departe, auzi ecoul pasului său răsunînd în interiorul arcului porții de stînci. Totodată se eliberă de orice spaimă, ce-i pierise cu desăvîrșire și fără să lase vreo urmă, încît își dădu seama că de aici înainte n-avea să-i mai fie frică niciodată, orice s-ar întîmpla.

Ridică capul și văzu că Poarta Marii Enigme se afla în urma lui. Sfincșii îl lăsasera să treacă. În fața lui, la numai vreo douăzeci de pași, acolo unde mai înainte nu se vedea decît nesfîrșitul pustiu, se afla acum Poarta Oglinzii Fermecate. Era mare și rotundă ca o a doua lună (căci cea adevărată tot mai era sus pe cer) și strălucea ca argintul lustruit. Era greu de crezut că s-ar putea trece prin acea suprafață metalică, dar Atreiu nu se codi o clipă. Se aștepta ca în oglindă să-i apară vreo imagine înfricoșătoare a eului său, după cum îi descriesese Engywuck, acum însă, de vreme ce lăsase deoparte orice fel de teamă, i se părea că lucrul acesta nici nu merita vreo atenție.

Dar în locul unei imagini înfricoșătoare văzu una la care nu se așteptase nicidecum și pe care nici n-o putea înțelege. Văzu un băiețel gras și cu fața palidă — cam de aceeași vîrstă cu el — șezînd turcește pe un culcuș din saltele și citind o carte. Era învelit în pături rupte, cenușii. Ochii băiețelului erau mari și priveau foarte trist. În spatele lui se zăreau în lumina scăzută cîteva animale nemișcate, un vultur, o bufniță și o vulpe, iar și mai departe licărea ceva aratînd ca un schelet alb. Nu se putea vedea precis.

Bastian tresări dîndu-și seama ce citise. Era chiar el! Descrierea se

potrivea în toate amănuntele. Cartea începu să-i tremure în mâini. De data aceasta mersese prea departe! Era cu neputință ca într-o carte tipărită să scrie ceva ce i se întâmpla numai lui și numai în clipa aceasta. Oricare altul ar fi citit același lucru când ar fi ajuns la același loc din carte. Nu putea fi altceva decât o coincidență trăsnită. Deși era, fără nici o îndoială, o coincidență extrem de stranie.

— Bastian, își spuse el cu glas tare, ești într-adevăr un aiurit. Fii bun și potolește-te!

Încercase să vorbească pe un ton cât se poate de sever, dar glasul îi tremura puțin, căci nu era cu totul convins că era vorba doar de o coincidență.

— la imaginează-ți, gândi el, dacă în Fantăzia s-ar ști într-adevăr ceva despre tine. Ar fi nemaipomenit.

Nu îndrăzni însă s-o spună cu glas tare.

Pe buzele lui Atreiu flutură un mic zîmbet mirat când intră în imaginea din oglindă — era oarecum uimit că izbutea atât de ușor ceea ce altora li se păruse o piedică de neînving. Trecînd prin poartă, simți un fior straniu, înțepător. Și nici nu bănuia ce i se întâmplase în realitate.

Căci ajuns de cealaltă parte a Porții Oglinzii Fermecate, uitase orice amintire despre sine, despre viața sa de pînă atunci, despre țelurile și intențiile sale. Nu mai știa nimic de Marea Căutare ce-l dusese pînă aici, nu-și mai știa nici măcar propriul său nume. Era ca un prunc nou-născut.

În fața sa, la numai cîțiva pași, văzu Poarta Fără Cheie, dar Atreiu nu-și aminti nici această denumire și nici că avusese de gînd să treacă prin poartă pentru a ajunge la Oracolul din Miazăzi. Nu știa deloc ce voia acolo sau ce trebuia să facă și de ce se afla unde se afla. Se simțea ușor și foarte bine dispus și începu să rîdă fără nici un motiv, din pură plăcere.

Poarta pe care o vedea în fața sa era mică și joasă ca o portiță obișnuită și era așezată singură, fără nici un zid împrejmuitoare, în mijlocul șesului pustiu. Iar canatul porții era închis.

Atreiu îl privi cîțva timp. Părea să fie făcut dintr-un material cu luciu roșu-arămiu. Arăta frumos, dar după un timp Atreiu își pierdu orice interes față de materialul porții. O ocoli și o examină din spate, dar arăta la fel ca din față. N-avea nici clanță și nici mîner, și nu se găsea în ea nici o gaură pentru cheie. Era limpede că ușa nu se putea deschide, și nici n-avea de ce, de vreme ce nu ducea nicăieri și stătea acolo doar așa. Căci îndărătul porții nu era decât același șes întins, neted și pustiu.

Atreiu era ispitit să plece. Se întoarse, merse spre poarta rotundă a Oglinzii Fermecate și mai examină cîțva timp și spatele ei, fără să înțeleagă ce era cu ea. Hotărî să plece,

— Nu, nu, nu pleca, spuse Bastian cu glas tare, întoarce-te, Atreiu. Trebuie să treci prin Poarta Fără Cheie!

dar pe urmă se întoarse totuși spre Poarta Fără Cheie. Voia să mai privească o dată luciul roșu-arămiu. Se postă din nou în fața porții, se aplecă spre stînga și spre dreapta, bucurîndu-se de ceea ce vedea. Își trecu mîna mîngîietor peste materialul ciudat. Îl simțea cald, ba chiar viu. Și poarta se crăpă puțin.

Atreiu își vîrî capul prin crăpătură, și acum văzu ceva ce nu văzuse mai înainte pe partea cealaltă, atunci când ocolise poarta. Își trase capul înapoi și privi pe lîngă poartă; nu vedea decât șesul pustiu. Privi din nou prin crăpătura ușii și văzu un gang lung mărginit de nenumărate coloane înalte. În spatele lui erau trepte și alte coloane și terase și din nou trepte și o întregă pădure de coloane. Dar nici una din coloane nu susținea vreun acoperiș. Căci peste

ele se zărea cerul înnoptat.

Atreiu trecu prin poartă și privi uimit în jur. În spatele lui poarta se închise la loc.

Orologiul din turn bătu de patru ori.

Lumina zilei ce venea prin ferăstruica din acoperiș pierise tot mai mult. Era într-adevăr mult prea întuneric pentru a mai citi. Bastian nu mai izbutise decât cu mare greutate să descifreze ultima pagină. Puse cartea deoparte.

Ce era de făcut?

Cu siguranță că trebuia să existe lumină electrică, chiar și aici în pod. Dibui în semiîntuneric pînă la ușă și pipăi peretele. Nu reuși să găsească nici un întrerupător. Nici de partea cealaltă a ușii nu găsi nimic.

Scoase o cutie de chibrituri din buzunarul pantalonilor (avea întotdeauna chibrituri la el, fiindcă-i plăcea să aprindă cîte un foc), dar erau umede, și abia al patrulea chibrit se aprinse. La lumina slabă a micuței flăcări căută un întrerupător, dar nu găsi nimic.

Nu se așteptase la așa ceva. La gîndul că avea să stea în beznă toată seara și toată noaptea, îngheță de spaimă. E drept că nu mai era copil mic, și acasă sau în oricare alt loc cunoscut nu se temea deloc de întuneric, dar aici sus, în podul imens, cu toate ciudățeniile din el, era cu totul altceva.

Chibritul îi arse degetele, și-l azvirli cît colo.

Cîtva timp stătu locului și ascultă. Ploaia contenise și nu mai picura decât rar pe acoperișul de tablă.

Apoi își aminti de sfeșnicul ruginit cu șapte brațe pe care-l descoperise printre vechituri. Bijbii pînă la acel loc, îl găsi și-l duse pînă la saltelele de gimnastică.

Aprinse fitilele resturilor de lumînări groase — toate șapte — și îndată se răspîndi o lumină aurie. Flăcările pîriiau ușor și uneori se legănau încolo și înapoi în curentul de aer.

Bastian răsuflă ușurat și luă iar cartea.

Glasul tăcerii

GRĂBIT, CU UM ZÎMBET DE FERICIRE PE BUZE, Atreiu intră în pădurea de coloane ce aruncau umbre negre în lumina lunii. În jur era tăcere adîncă, abia dacă auzea pașii picioarelor sale desculțe. Nu mai știa cine era și cum se numea, nici cum ajunsese aici și ce căuta. Era plin de uimire, dar cu totul lipsit de griji.

Pe jos se întindea un mozaic cu ornamente misterios întortocheate sau cu scene și poze enigmatice. Atreiu păși pe mozaic, urcă scări largi, ajunse la terase întinse, coborî din nou scări și trecu printr-o alee lungă de coloane de piatră. Le privea pe toate, una după altă, și se bucura că fiecare era ornată în alt chip și acoperită cu alte semne. Astfel se îndepărta tot mai mult de Poarta Fără Cheie.

După ce tot umblase, cine știe cît timp, auzi în sfîrșit din depărtare plutind un sunet și se opri să asculte. Sunetul se apropia, era o voce care cînta frumos și limpede, ca sunetul de clopot, totodată subțire ca glasul de copil, dar nesfîrșit de tristă, ba uneori părea chiar să plîngă. Cîntul de jale alerga printre coloane iute ca vîntul, apoi se oprea într-un loc, plutea în sus și în jos, se apropia și din nou se depărta și părea ca-l înconjoară pe Atreiu în cercuri mari.

Băiatul rămase nemișcat, așteptînd.

Treptat, cercurile descrise de voce în jurul lui Atreiu se făceau tot mai mici și el începu să înțeleagă cuvintele cîntate:

*Ce-i hărăzit să se întîmple
Odată tot se va-ntîmpla
Acuma chiar, sau altcîndva.
Printre păduri, peste cîmpii
Și înălțimile pustii
Pe care nimeni nu le-atinge
Ca funigeii voi dispărea
Ca funigeii mă voi stinge.*

Atreiu se întoarce după vocea ce zbura neîncetat de colo-colo printre coloane, dar nu izbuti să vadă pe nimeni.

— Cine ești? strigă el.

Ca un ecou, vocea răspunse:

— Cine ești?

Atreiu rămase pe gînduri.

— Cine sînt eu, murmură el, nu pot spune. Mi se pare că am știut cîndva.

Dar are vreo importanță?

Vocea ce cînta răspunse:

*O taină, un răspuns, un sfat
De-ai vrea să-l afli de la mine
În versuri să-mi vorbești, în rime.
Căci doar cuvînt de poezie
Îl pot pricepe, din vecie.*

Atreiu nu avea experiență în alcătuirea rimelor și a versurilor și își dădu seama că în acest caz convorbirea avea să fie destul de anevoioasă, ținînd seama că glasul nu înțelegea decît versurile. Fu nevoit să stea un timp pe gînduri înainte de a putea spune:

*Dacă-mi permiți a întreba
Cine ești tu.
Cine ești tu. Răspunsul ca să-l pot afla.*

Și de îndată glasul îi răspunse:

*Abia acum te-aud, în fine,
Și pot să te-nțeleg mai bine!*

Pe urmă cîntă din alt loc:

*Cu gîndul tău prietenesc
Oricînd îmi ești binevenit
Ca oaspete neprețuit.
Nu știu de ai aflai cumva
Numele meu: Uyulăla,
Glasul tăcerii infinite,
În ăst Palat al Tainelor
Îmi e lăcașul preaiubite.*

Atreiu observă că glasul răsuna uneori mai tare și alteori mai încet dar nu amuțea niciodată cu totul. Chiar și atunci cînd nu cînta nici un cuvînt, sau atunci cînd vorbea el însuși, mereu plutea un sunet în jurul lui.

Deoarece sunetul se îndepărtase treptat de el alergă după glas și întrebă:

Tu mă auzi Uyulăla?

*Căci eu nu te zăresc defel
Deși mărturisesc c-aș vrea
O clipă să te pot vedea.*

Glasul susură pe lîngă urechea lui:

*O, niciodată, niciodată
Nu mi s-a întîmplat cîndva
Ca să mă vadă cineva.
Totuși eu sînt în preajma ta.*

— Așadar, ești invizibilă? întrebă Atreiu, dar cum nu primi nici un răspuns, își aminti că trebuia să întrebe în versuri, și spuse:

*Ești invizibilă? Așa?
Doar ochii nu te pot vedea
Și ești la fel cu orișicine?
Sau fără trup în întregime?*

Răsună un zvon ușor ce putea fi un hohot de rîs sau unul de plîns, iar apoi glasul cîntă:

*Și da și nu, și nu și da.
Din ambele cîte ceva.
Dar nu așa cum socoți tu.
Poate să-ncerce orișicine,
Efortul îi va fi-n zadar:
Eu în lumină nu apar
- așa cum te zăresc pe tine -
Privirea nu are habar.
Eu doar un sunet sînt în ceas,
Acesta-i trupul meu: un glas.*

Atreiu rămase uimit și merse tot mai departe pe urmele sunetelor, încolo și înapoi prin pădurea de coloane. După cîtva timp izbuti să formuleze o nouă întrebare:

*Te-am înțeles cum se cuvine?
Doar acest sunet ți-e ființa?
Cînd cîntul tău va înceta,
Atunci nu vei mai exista?
Te va cuprinde neființa?*

Și de îndată auzi răspunsul, venind de foarte aproape:

*Cînd cîntecul meu de acum
Se va sfîrși și el în fine,
Se va petrece și cu mine
Ce se întîmplă tuturor
Cînd părăsesc al vieții drum:
În hău dispăre ființa lor.
Trăiesc doar cît îmi sună glasul,
În viață acesta mi-e popasul
Cît ține cîntul un răstimp.
Dar nu voi mai trăi mult timp.*

Răsunară din nou aceleași hohote de plîns, iar Atreiu, neînțelegînd de ce

plîngea Uyulăla, se grăbi să întrebe:

*De ce atît de întristată
Te-aud de fiecare dată?
Tînără mai eşti, deocamdată,
Ai glasul de copil, de fată.*

Şi din nou se auzi ca un ecou:

*Foarte curînd, foarte curînd
M-o risipi în zare vîntul,
Voi deveni eu însămi vînt.
E numai jale al meu cînt.
O, vremea trece prea în grabă.
De aceea, fără de zăbavă
Întrebă-mă ce vrei! Întrebă!*

Glasul se stinsese pe undeva prin coloane, iar Atreiu, nemaiauzind nimic, întorcea capul în toate direcțiile, ascultînd cu atenție. Scurt timp fu tăcere, apoi cîntul se apropie din nou, și răsună aproape nerăbdător:

*Numai răspuns e Uyulăla.
Întrebă ca să poți afla.
Tu trebuie să-ntrebi, vezi bine.
De nu vorbești cum se cuvine
Noi vești nu vor veni spre tine.*

Atreiu strigă spre Uyulăla:

*Uyulăla! Uyulăla!
Te rog să-mi vii în ajutor
Căci aş dori ca vorba ta
S-o pot pricepe mai ușor.
De ce va trebui să pieri
În neființă să te spulberi,
Acolo unde totu-i pulberi?*

Iar glasul cîntă:

*Crăiasa noastră, oaspet drag.
De prea mult timp mereu tînjește
Se stinge clipă după clipă,
Nici o speranță nu-nfiripă
Şi nu renaște bucuria.
Neantul, haosul, aceste
Domni-vor în vecie peste
Împărăția Fantăzia.
Dispare-vom în niciodată
În niciunde și nicicînd
De parcă n-am fi fost vreodată;
De-un nume nou este nevoie
Ca jalea noastră necurmată
Să fie spulberată toată.
Şi acest lucru vreau să-l ştii:
Un nume nou de va avea
Purtîndu-l, chiar din prima zi
Se va putea-nsănătoşi*

Și-o nouă viață va porni.

Atreiu răspunse:

*Să pot avea și eu habar
Cuvîntul tău fie mai clar:
Un nume nou cine-i va da?
Viața cine-i va salva?*

Glasul continuă:

*Ascultă vorba mea, copile,
Cuvîntul meu, și neînțeleș.
Chiar dacă astăzi ți se pare
Că ți-e străin, că-i fără miez,
Păstrează-l cum ți-l spun acum
Să dăinuie cît mai tîrziu
Prin el prezentă eu să fiu,
Ca într-o vreme mai senină
Să-l poți iar scoate la lumină.
Totul depinde doar de tine
De izbutești să-l reții bine.*

Cîtva timp nu se auzi decît un sunet jeluitor fără cuvinte, apoi brusc
răsună foarte aproape de Atreiu, ca și cum cineva i-ar fi vorbit la ureche:

*Mă-ntrebi pentru Crăiasa noastră
Un nume nou cine-i va da?
Aceasta e-ntrebarea ta?
Nici unul dintre noi nicicînd,
Nu e în stare de-acest gînd.
Nici tu, nici alții și nici eu.
Ba nici o zîină, nici un zmeu,
Vreun spiriduș, dragon sau duh
De pe pămînt sau din văzduh,
Sau din oceanele albastre,
Printre tărîmurile noastre
Nici unul dintre noi, să știi,
Blestemul nu-l va risipi,
Numele nou nu i-l va da.
Și viața nu i-o va salva.
Sorocul nostru ăsta este
Să fim doar vise de poveste.
Figuri răzlețe dintr-o carte
Care plutesc pe foi, departe,
Noi vom rămîne pe vecie
Cum sîntem astăzi, pe hîrtie.
Și nu putem crea nicicînd
Nimica nou pe-acest pămînt.
Pentru-nțelept, copil sau rege,
Aceași soartă e o lege.
Dar dincolo de noi mai este
O țară ce nu-i din poveste.
E altă lume, altă țară.
Ce pînă-n zări se desfășoară.
Să-i spunem: Lumea de afară.
Iar cei ce locuiesc în ea*

*Păziți sînt de o altă stea.
Sînt fiii tatălui Adam
Ce au nuntit a Evei fiice.
Străbuni ai oamenilor neam,
Conduși de-o soartă mai ferice.
De cînd e cunoscut pămîntul
Sînt frați de sînge cu cuvîntul.
Ei bine, doar această lume
Are puterea de-a da nume.
De cînd sînt zările albastre
Au dăruit Crăiesei noastre
Numele ei strălucitoare,
Făcîndu-i viața ca un soare.
Pe-atunci oricine, de oriunde,
Foarte ușor putea pătrunde
În țara noastră, Fantăzia,
Pentru a crește bucuria.
Dar cît de repede s-a stins
Străvechiul cînt, vraja măiastră,
Pierzîndu-se astfel și drumul
Care ducea spre țara noastră
Precum în zare, toamna, fumul.
O, dacă s-ar putea afla
Un singur om adevărat.
Poate un singur prunc, cumva
Drumul cel vechi să-l regăsească.
Drumul cel vechi, știut cîndva,
Atunci, la prima lor chemare,
Am putea crede în salvare:
Căci drumu-i încă-n preajma lor.
Ca să-l găsească, e ușor.
Pentru-a veni în ajutor.
Cît pentru noi, figuri de vis
— neîntrupatele imagini
Care trăim pe-aceste pagini —
Străvechiul drum e prea departe
Noi nu l-am mai putea străbate.
Acum te-ntreb și eu pe tine
Și rog a te gîndi prea bine:
Putea-vei oare ține minte
Toate ale mele cuvinte?*

— Da, da, spuse Atreiu buimăcit.

Își dădea toată silința să fixeze în memorie tot ce auzea, dar nu știa în ce scop, și de aceea nici nu pricepea despre ce vorbea glasul. Simțea doar atît, că era nespuse de important, dar cîntecul neîntrerupt, precum și sforțarea de a asculta și de a spune totul în versuri îl făcuseră somnoros. Murmură:

*O, nu te îndoii nicicum,
Uyulăla, pe-al meu lung drum.
Nimica eu nu voi uita.
Dar folosi-mi-va la ceva?*

Iar glasul îi răspunse:

*Tu singur va să te gîndești
Și fapta ta să hotărăști.*

*Acum cînd tot ți-am dat de știre
Momentul e de despărțire.*

Aproape adormit Atreiu mai întrebă:

*Ai și plecat? Spre care lume?
Unde te duci? Îmi poți tu spune?*

Acum se auziră din nou hohotele de plîns în glasul ce se îndepărta tot mai mult în timp ce cînta:

*Neantul este lingă mine.
Oracolul amuțește în fine.
Nici un alt glas, pe veci să știi
Vreo vorbă nu va mai rosti
Vreodată în acest palat.
Misiunea mea s-a încheiat.
Din toți cei care au venit
Să mă întrebe, să-mi vorbească,
Iară apoi să hotărască,
Ești cel din urmă, negreșit.
Poate că tu vei izbuti.
Dar dacă vrei a reuși
Ca să-ți îndeplinești solia
De a renaște Fantăzia,
În scopu-acesta nu uita
Tot ce-am avut eu a cînta.*

Iar pe urmă, din tot mai mare depărtare, Atreiu mai auzi cuvintele:

*Printre păduri, peste cîmpii
Și înălțimile pustii
Pe care nimeni nu le-atinge
Ca funigiei voi dispărea,
Ca funigiei mă voi stinge.*

Acesta fu ultimul lucru pe care-l mai auzi Atreiu.

Se așeză lîngă o coloană, își rezemă spatele de ea, privi sus spre cerul înnoptat și încercă să înțeleagă ce auzise. Tăcerea îl învălui ca o mantie moale și grea, iar el adormi.

Cînd se trezi, era frig și se crăpa de ziuă. Era întins pe spate și privea spre cer. Ultimele stele se stingeau. Glasul Uyulălei îi mai răsuna în amintire. Totodată își aminti acum de tot ce se petrecuse pînă atunci și de scopul Marii sale Căutări.

Prin urmare, aflase în sfîrșit ce trebuia făcut. Numai o făptură omenească din lumea de dincolo de granițele Fantăziei putea să-i dea Crăiesei Copile un nume nou. Trebuia să găsească o făptură omenească și s-o ducă la ea!

Zvîcni în sus și se ridică în picioare.

— *Of, gîndi Bastian, ce n-aș da să-i pot ajuta, și pe ea și pe Atreiu. Aș inventa un nume deosebit de frumos. De-aș ști numai cum să ajung la Atreiu! M-aș duce imediat. Ce ochi ar face dacă aș apărea dintr-o dată! Dar din păcate nu se poate, sau... nu cumva...?*

Iar apoi spuse încetișor:

— *Dacă există vreo cale pentru a ajunge la voi, vă rog să-mi spuneți. Am*

să vin, sigur de tot, Atreiu! Ai să vezi.

Cînd privi în jurul său, Atreiu văzu că pădurea de coloane cu treptele și terasele ei dispăruse. Pretutindeni era acum doar același pustiu pe care-l văzuse în spatele fiecăreia din cele trei porți fermecate, înainte de a fi trecut prin ele. Acum însă nu mai exista nici Poarta Fără Cheie și nici Poarta Oglinzii Fermecate.

Se ridică în picioare și privi în toate direcțiile. Iar atunci observă că în mijlocul șesului, nu prea departe de el, apăruse un loc ca cel pe care-l mai avusese în fața ochilor în Codrul Huietului. E drept că de data aceasta era mult mai aproape de el. Se întoarse și se porni să fugă în direcția opusă cîl îl țineau puterile.

Abia după multă alergătură descoperi Atreiu departe, la orizont, o mică ridicătură ce-ar fi putut fi ținutul muntos din plăci de stîncă ruginii unde se afla Poarta Marii Enigme.

Fugi spre ea, dar trebui să fugă multă vreme înainte de a se fi apropiat îndeajuns pentru a putea distinge amănuntele. Atunci însă începură cu adevărat îndoielile. Desigur, se zărea ceva asemănător cu ținutul cunoscut, dar nici urmă de poartă. Iar plăcile de stîncă nu mai erau ruginii, ci cenușii și decolorate.

Abia după ce alergase din nou multă vreme în aceeași direcție văzu că printre stînci era într-adevăr o creștătură asemănătoare cu partea de jos a porții, dar deasupra nu se mai înălța nici un arc. Ce se întîmplase oare?

Răspunsul îl află cîteva ore mai tîrziu, cînd ajunse în sfîrșit acolo. Uriașul arc de piatră se prăbușise — iar sfîncșii nu mai erau la locul lor!

Atreiu își făcu drum printre dărîmături, apoi se cățăără pe o piramidă de stînci și privi spre locul unde trebuiau să fie bi-sihaștrii și balaurul-noroc. Să fi fugit cumva și ei între timp, de groaza neantului?

Pe urmă văzu că de după parapetul de stînci al observatorului lui Engywuck flutura un mic steag. Atreiu făcu semn cu amîndouă brațele și strigă, ținîndu-și mîinile pîlnie la gură:

— Hei! Mai sînteți acolo?

Abia se stinsese sunetul vocii sale, că din strunga unde se afla peștera bi-sihaștrilor se înălță un balaur alb sidefiu: era Fuhur.

Cu mișcări minunate, încete și șerpuitoare, zbură prin aer, iar de cîteva ori, nebunatic, se dădu peste cap, descriind curbe fulgerătoare încît arata ca o flacără pîlpîitoare albă, apoi ateriză în dreptul piramidei de stînci unde stătea Atreiu. Se sprijini pe labelle din față și acum era atît de înalt, încît capul de pe gîtul îndoit privea în jos către Atreiu. Își rostogoli ochii roșii-rubinii, de bucurie scoase limba din botul larg deschis și dudu cu vocea sa de bronz:

— Atreiu, prietenul și stăpînul meu! Ce bine că te-ai întors în sfîrșit!

Pierdusem orice speranță — adică bi-sihaștrii, nu eu!

— Mă bucur și eu să te revăd, răspunse Atreiu. Da' ce s-a întîmplat în această singură noapte?

— O singură noapte, strigă Fuhur, așa crezi, că a trecut numai o noapte? O să te prindă mirarea! Încalecă, te duc eu!

Atreiu se săltă pe spinarea imensului animal. Era pentru prima oară că ședea pe un balaur-noroc. Și cu toate că domesticise cai sălbatici și nu era deloc fricos, preț de cîteva clipe i se tăie respirația. Se agăță de coama lui Fuhur pînă ce balaurul izbucni în hohote răsunătoare și strigă:

— De aici înainte va trebui să te obișnuiești, Atreiu!

— În tot cazul, am impresia, îi răspunse Atreiu, luptînd să-și reia suflarea, că te-ai însănătoșit de tot!

— Aproape, răspunse balaurul, dar încă nu de tot.

Pe urmă au aterizat în fața locuinței bi-sihaștrilor. Engywuck și Urgl stăteau unul lîngă altul în fața intrării și-i așteptau.

— Cum a fost, se porni imediat să trăncănească Engywuck, trebuie să-mi povestești totul! Cum e cu porțile? Sînt exacte teoriile mele? Cine sau ce-i Uyulăla?

— Lasă, îi tăie vorba bătrina Urgl, acum trebuie în primul rînd să mănînce și să bea. Doar n-am gătit și n-am copt degeaba. Rămîne destul timp și pentru curiozitatea ta inutilă!

Atreiu coborîse de pe spinarea balaurului și dădu binețe perechii de gnomi. Apoi se așezară toți trei la măsuța care era iar încărcată cu tot felul de bunătați, precum și cu micul ceainic cu infuzia aburindă de ierburi.

Orologiul din turn bătu de cinci ori. Bastian se gîndi cu jale la două pachete de ciocolată cu alune păstrate acasă în noptiera sa, pentru cazul că i s-ar fi făcut vreodată foame în timpul nopții. Dacă ar fi bănuț că nu se va mai întoarce niciodată acolo, ar fi putut să le ia cu el, în chip de provizii de rezervă. Dar în privința asta nu se mai putea schimba nimic. Mai bine să nu se mai gîndească!

Fuhur se întinse în micuța vale dintre stînci în așa fel, încît capul său gigantic să fie chiar lîngă Atreiu, pentru a auzi totul.

— Închipuiți-vă, strigă el, prietenul și stăpînul meu crede că n-a fost plecat decît o singură noapte!

— Și ce, nu-i așa? întrebă Atreiu.

— Șapte zile și șapte nopți în cap, spuse Fuhur, ia te uită, rănile mi s-au vindecat aproape de tot!

Abia acum își dădu seama Atreiu că și rana lui se vindecase.

Pansamentul de ierburi căzuse. Era din cale-afară de uimit.

— Cum e cu puțință? Am trecut prin cele trei porți fermecate, am stat de vorbă cu Uyulăla, pe urmă am adormit — dar nu se poate să fi dormit chiar atît.

— Spațiul și timpul, spuse Engywuck, trebuie să fie acolo cu totul altfel decît aici. Totuși nu știu de nimeni care să fi rămas atîta timp la oracol. Ce s-a întîmplat? Vorbește odată!

— Mai întîi aș dori să știu ce s-a întîmplat aici, răspuse Atreiu.

— Vezi și singur, spuse Engywuck, toate culorile pălesc, totul devine mai ireal. Poarta Marii Enigme nu mai e. Se pare că a început și aici distrugerea.

— Și sfîncșii? întrebă Atreiu. Unde-au dispărut? Au zburat? I-ați văzut?

— N-am văzut nimic, mormăi Engywuck, sperasem că tu ne vei spune cîte ceva. Dintr-o dată ne-am trezit că arcul de stîncă al porții se prăbușise, dar nimeni din noi n-a auzit sau văzut ceva. M-am și dus acolo, să cercetez dărîmăturile. Și știi ce-am constatat? Locurile unde s-au spart arată străvechi și pe ele a crescut mușchi cenușiu, ca și cum ar sta de o sută de ani precum stau acum, ca și cum Poarta Marii Enigme n-ar fi fost niciodată.

— Și totuși a existat, spuse Atreiu încet, căci am trecut prin ea și de asemenea prin Poarta Oglinzii Fermecate și la sfîrșit prin Poarta Fără Cheie.

Atreiu povesti tot ce i se întîmplase. Își amintea bine fiecare amănunt.

Engywuck, care la început cerea descrieri tot mai amănunțite, întrerupîndu-l mereu și mereu prin întrebări stăruitoare, devenea tot mai tăcut pe măsură ce continua povestirea. Iar la sfîrșit, cînd Atreiu repetă aproape cuvînt cu cuvînt ceea ce-i dezvăluise Uyulăla, Engywuck amuți de tot. Obrazul lui mititel și zbîrcit exprima cea mai profundă mîhnire.

— Prin urmare, acum cunoști taina, își încheie Atreiu relatarea, căci doreai neapărat să știi, nu-i așa? Uyulăla e o ființă alcătuită numai din glas. Făptura ei nu poate fi decît auzită. E acolo unde răsună.

Engywuck tăcu o vreme, apoi rosti răgușit:

— Vrei să spui că era acolo.

— Da, răspunse Atreiu, după spusele ei am fost ultimul căruia i-a vorbit. Pe obraji brăzdați ai lui Engywuck se prelingeau două lacrimi mititele.

— Degeaba, se vaită el, munca mea de-o viață, cercetările mele, observațiile mele din decursul atîtor ani — totu-i degeaba! În sfîrșit mi se aduce ultima cărămidă pentru construcția mea științifică, aș putea încheia în sfîrșit, aș putea scrie în sfîrșit ultimul capitol — și tocmai acum opera mea nu mai e bună de nimic, e complet inutilă, nu ne mai este de nici un folos, nu mai face doi bani, nu mai interesează absolut pe nimeni, deoarece subiectul despre care e vorba nici nu mai există. S-a încheiat, s-a sfîrșit, noapte bună. Fu zguduit de hohote ca într-un acces de tuse. Bătrîna Urgl îl privea cu compătimire. Îi mîngîie căpșorul chel și murmură:

— Bietul meu Engywuck! Bietul meu Engywuck! Nu mai fi atît de dezamăgit! Ai să găsești tu altceva.

— Femeie, se stropși la ea Engywuck cu ochii scînteietori, ceea ce vezi în fața ta nu-i un biet moș, ci un personaj tragic!

Ca și altă dată fugi în peșteră și se auzi cum trîntește o ușiță. Bătrîna Urgl clătină din cap suspinînd și murmură:

— Nu e așa cum pare, e un bătrînel cumsecade, dar complet nebun, din păcate.

Cînd masa se termină, Urgl se sculă în picioare și spuse:

— Acum am să strîng catrafusele noastre. Nu putem lua prea multe cu noi, dar una și alta se adună. Da, asta ar mai fi de făcut acum.

— Da' ce, vreți să plecați de aici? întrebă Atreiu.

Urgl dădu amărită din cap.

— N-avem încotro. Acolo unde distrugerea începe să se întindă tot nu mai răsare nimic. Și nici pentru moșul meu nu mai există acum nici un motiv să rămîna aici. Vom vedea cum merge mai departe, într-un fel o să meargă. Dar voi? Ce-aveți de gînd?

— Trebuie să fac ceea ce mi-a spus Uyulăla, răspunse Atreiu, trebuie să-ncerc să găsesc o faptură omenească și s-o duc la Crăiasa Copilă pentru a-i da un nume nou.

— Și unde ai să găsești această faptură omenească? întrebă Urgl.

— Nici eu nu prea știu, spuse Atreiu. În orice caz, dincolo de hotarele Fantăziei.

— O să ne descurcăm noi, se auzi acum vocea de clopot a lui Fuhur, te duc eu. O să vezi că avem noroc!

— Ei, atunci, mormăi Urgl, luați-o din loc!

— Am putea să vă luăm și pe voi o bucată de drum? îi propuse Atreiu.

— Numai asta-mi mai lipsește, răspunse Urgl. În viața mea nu m-am plimbat prin văzduh. Gnomii cumsecade rămîn pe pămînt. În afară de asta nu trebuie să vă pierdeți vremea cu noi, acum aveți ceva mai important de făcut, voi amîndoi — ceva pentru noi toți.

— Totuși aș dori să vă arăt într-un fel recunoștința mea, spuse Atreiu.

— O arăți cel mai bine, mîrîi Urgl, dacă nu mai pierzi vremea cu flecăreli inutile, și-ți iei imediat tîlpășița!

— Are dreptate, spuse Fuhur. Hai, Atreiu!

Atreiu sări pe spinarea balaurului-noroc. Se mai întoarse o dată spre bătrîna și micuța Urgl, strigîndu-i:

— La revedere!

Ea intrase însă în peșteră să împacheteze.

Peste cîteva ore, cînd ieșiră afară, Urgl și Engywuck purtau flecare în spinare un coș de răchită plin ochi și se certau de mama focului. Porniră legănîndu-se pe piciorușele lor mici și strîmbe fără să-și mai întoarcă o dată privirile înapoi.

De altfel, mai tîrziu Engywuck ajunsese foarte celebru, chiar cel mai celebru gnom din toată familia sa) însă nu datorită cercetărilor sale științifice. Dar aceasta e o altă poveste și va fi povestită la vremea ei.

În timp ce bi-sihaștrii abia porniseră la drum, Atreiu, purtat de Fuhur, era deja departe, foarte departe, străbătînd văzduhul Fantăziei.

Fără să vrea, Bastian privi în sus spre ferestruica din acoperiș și își imagină cum ar fi dacă sus, pe cerul ce se întunecase aproape de tot, ar vedea apărînd dintr-o dată balaurul-noroc, ca o flacără albă, pîlpiitoare — dacă ar veni cei doi ca să-l ia și pe el!

— Of, suspină el, grozav ar mai fi!

Ar putea să-i ajute — și ei l-ar putea ajuta pe el. Ar fi pentru toți o adevărată salvare.

În tara bătașilor

HLAMIDA ROȘIE FLUTURA ÎN URMA LUI Atreiu în timp ce călărea în înaltul cerului. Chica de păr negru-albăstrui legat cu curelușe de piele filfîia în vînt. Fuhur, balaurul-noroc, plutea unduind încet și egal printre cețurile și petecele de nori de pe cer.

În sus și în jos, și în sus și în jos, și în sus și în jos...

De cît timp erau pe drum? Zile și nopți și iar zile — Atreiu nu mai știa de cînd. Balaurul știa să zboare și în timpul somnului, mai departe, tot mai departe, și Atreiu așipea uneori ținîndu-se strîns de coama albă a balaurului. Era însă un somn ușor și neliniștit. De aceea, încetul cu încetul, chiar și în timp ce era treaz, avea tot mai des senzația că visează, căci nimic nu mai era deslușit.

Jos, în adîncuri, se perindau ca niște umbre munți, cîmpii și mări, insule și rîuri... Atreiu nu le mai dădea nici o atenție și nici nu-și mai zorea făptura pe care călărea, așa cum făcuse la început cînd porniseră de la Oracolul de Miazăzi. La început mai fusese încă nerăbdător, căci crezuse că, fiind pe spinarea unui balaur-noroc, nu-i va fi prea greu să ajungă la hotarele Fantăziei — iar apoi dincolo de hotarele ei, în împărăția de afară, unde locuiau făpturile omenești.

Nu știuse cît de mare era Fantazia.

Acum lupta împotriva oboselii de plumb gata să-l învingă. Ochii săi căprui, de obicei cu privirea ascuțită precum a unui vultur tînăr, nu mai distingeau acum nimic în depărtare. Din cînd în cînd își strunea întreaga voință, se îndrepta din spate și își rotea privirile, dar curînd se prăbușea din nou și nu mai privea decît țintă spre trupul de balaur lung și mlădiu, ai cărui solzi sidefii luceau trandafiriu și alb. Fuhur era și el istovit. Pînă și puterile lui ce păruseră nemăsurate se topeau treptat.

În timpul lungului lor zbor zăriseră de mai multe ori sub ei locuri unde se întinsese neantul și pe care nu le puteai privi fără a avea sentimentul că ai orbit. Văzute de la înălțime, multe asemenea locuri păreau destul de mici, dar mai erau și altele, mari cît o țară întreagă și întinse pînă-n zări. Îi cuprinsese spaima, atît pe balaurul-noroc, cît și pe călărețul său, și ocoliseră zburînd în altă direcție, pentru a nu fi nevoiți să privească ceea ce era îngrozitor. E straniu însă că ceea ce e îngrozitor nu te mai înspăimîntă dacă se repetă mereu. Și cum locurile de distrugere nu se împuținau, ci dimpotrivă, se înmulțeau, Fuhur și Atreiu se obișnuiseră treptat cu ele — sau, mai bine zis, îi cuprinsese un soi de nepăsare. Abia dacă le mai dădeau vreo atenție.

De multă vreme nu mai vorbiseră unul cu celălalt, cînd brusc Fuhur făcu să-i răsune glasul de bronz:

— Atreiu, micul meu stăpîn, dormi?

— Nu, spuse Atreiu, deși tocmai visa lucruri înspăimîntătoare, ce s-a

întîmplat, Fuhur?

— Mă-ntreb dacă n-ar fi mai înțelept să ne-ntoarcem.

— Să ne-ntoarcem? Unde?

— La Turnul de Fildeș. La Crăiasa Copilă.

— Crezi că ne-am putea întoarce la ea fără să fi făcut vreo ispravă?

— N-aș spune chiar așa, Atreiu. Care era misiunea ta?

— Trebuia să caut să aflu cauza bolii ce-o prăpădește pe Crăiasa Copilă și care e leacul potrivit.

— Dar n-a fost misiunea ta să aduci și leacul, zise Fuhur.

— Ce vrei să spui?

— Poate că facem o mare greșeală, încercînd să trecem hotarele

Fantăziei pentru a căuta o făptură omenească.

— Nu înțeleg la ce te gîndești, Fuhur. Lămurește-mă mai bine.

— Crăiasa Copilă e bolnavă de moarte, spuse balaurul, fiindcă are nevoie de un nume nou. Lucrul acesta ți-a fost destăinuit de străvechea Morla. Dar numai făpturile omenești din lumea de afară pot să-i dea noul nume. Ți-a spus-o Uyulăla. Astfel ți-ai îndeplinit misiunea, și sînt de părere că ar trebui cît de curînd s-o înștiințezi pe Crăiasa Copilă.

— Dar la ce bun, strigă Atreiu, dacă-i comunic totul și nu aduc în același timp și o făptură omenească ce-o poate salva?

— N-ai de unde ști, spuse Fuhur. Ea e în stare de mult mai multe decît tine și cu mine laolaltă. Poate că-i va fi foarte ușor să cheme la ea o făptură omenească. Poate că are căi și mijloace ce ție și mie și tuturor făpturilor Fantăziei le sînt necunoscute. Pentru aceasta ar trebui însă să știe ceea ce știi tu acum. Gîndește-te că ar putea fi așa. Și atunci, n-ar fi o nesăbuintă din partea noastră să încercăm din proprie inițiativă să găsim o făptură omenească și să i-o aducem, ba mai mult, ar fi chiar posibil ca între timp ea să moară și noi tot să mai căutăm, pe cînd am fi putut s-o salvăm, dacă ne-am fi întors la vreme.

Atreiu tăcea. Fără îndoială că tot ce spusese balaurul era adevărat. S-ar fi putut să fie așa. S-ar fi putut să fie însă și cu totul altfel. Era foarte posibil ca, întorcîndu-se acum acasă cu veștile sale, ea să-i spună: Și ce-mi folosește tot ce-mi spui? Dacă mi-ai fi adus și salvatorul, m-aș fi însănoșit. Acum e însă prea tîrziu pentru mine să te mai trimit încă o dată la drum.

Nu știa ce să facă. Și era obosit, mult prea obosit pentru a lua vreo hotărîre.

— Știi, Fuhur, spuse el cu vocea scăzută, dar balaurul îl auzea foarte bine, poate că ai dreptate, dar poate că nu. Hai să mai continuăm puțin zborul. Dacă tot n-ajungem la hotar, atunci ne-ntoarcem.

— Și ce numești tu puțin? întrebă balaurul.

— Cîteva ore, — murmură Atreiu —, ba nu, o singură oră.

— Bine, răspuse Fuhur, prin urmare, încă o oră.

Dar această singură oră avea să fie o oră prea mult.

Cei doi nu băgaseră de seamă că la miazănoapte cerul se înnegrise de nori. La apus, unde se afla soarele, era ca pe jăratec, și văluri prevestitoare de rele atîrnau în zare ca un soi de iarbă-de-mare sîngerîndă. La răsărit se apropia o furtună, o pătură de plumb sur în fața căreia apăreau nori zdrențuiți precum cerneala albastră ce se prelinge. Iar din miazăzi se răspîndea un abur galben ca pucioasa în care tresăreau și scînteiau fulgere.

— Se pare, spuse Fuhur, că vom avea vreme rea.

Atreiu privi în toate părțile.

— Da, spuse el, pare amenințător. Totuși trebuie să zburăm mai departe.

— Ar fi mai înțelept, răspuse Fuhur, să ne căutăm un adăpost. Dacă e ceea ce bănuiesc, atunci nu e glumă.

— Și ce bănuiești? întrebă Atreiu.

— Că sînt cei patru uriași ai vînturilor și că vor din nou să lupte între ei, îl lămuri Fuhur. Se ceartă aproape tot timpul, nu se înțeleg care dintre ei e cel

mai puternic și poate domni asupra celorlalți. Pentru ei e un soi de joc, căci lor înșiși nu li se întâmplă nimic. Dar vai de cel ce e prins în lupta lor. De cele mai multe ori se alege praful de el.

— N-ai putea să zbori mai sus? întrebă Atreiu.

— Vrei să spui undeva unde ei să n-ajungă? Nu, nu mă pot ridica atât de sus. Iar sub noi nu-i decît apă, vreo mare uriașă, atât cît cuprind cu ochii. Nu văd deloc unde ne-am putea ascunde.

— Atunci nu ne rămîne altceva de făcut, hotărî Atreiu, decît să-i așteptăm. În orice caz, aș dori să-i întreb ceva.

— Ce vrei să faci? striga balaurul și, de spaimă, făcu un salt prin aer.

— Dacă ei sînt cei patru uriași ai vînturilor, îi explică Atreiu, atunci cunosc bine toate cele patru zări ale Fantăziei. Nimeni n-ar putea să ne spună mai bine decît ei unde se află hotarele.

— O, cerule, strigă balaurul, crezi că se poate sta liniștit de vorbă cu ei?

— Care sînt numele lor? întrebă Atreiu.

— Cel din miazănoapte se numește Lirr, cel din răsărit Baureo, cel din miazăzi Șirk, iar cel din apus Mayestril, răspuse Fuhur. Dar tu, Atreiu, ce ești tu de fapt? Ești un băiețel sau ești o bucată de oțel, că nu știi ce e frica?

— Cînd am trecut prin poarta sfîncilor, răspuse Atreiu, am pierdut orice urmă de frică. Pe lîngă aceasta, mai port și talismanul Crăiesei Copile. Toate făpturile Fantăziei îl respectă. De ce să nu-l respecte și uriașii vînturilor?

— O, îl vor respecta, strigă Fuhur, dar sînt proști și nu-i poți împiedica să se lupte între ei. Ai să vezi ce înseamnă asta!

Între timp norii de furtună din toate părțile se adunaseră într-atît încît Atreiu văzu în jurul său ceva ce semăna cu o pîlnie de dimensiuni enorme, cu craterul unui vulcan ai cărui pereți începură să se învîrtă tot mai repede, astfel că galbenul ca pucioasa, plumburiul sur, roșul sîngeriu și negrul de nepătruns se amestecau. Iar el însuși fu de asemenea rotit în cerc cu balaurul său alb cu tot, de parcă ar fi fost un băț de chibrit într-un vârtej imens. Și atunci îi zări și pe uriașii vînturilor.

Nu erau de fapt decît niște chipuri, căci membrele lor erau atît de schimbătoare și atît de multe — ba lungi, ba scurte, ba sute, ba deloc, ba foarte precise, ba doar un abur — dar mai erau și încîlciți într-o gigantică horă sau luptă voinicească, încît era cu neputință să recunoști adevăratul lor trup. Și fețele lor se schimbau mereu, erau grase și umflate, apoi alungite, fie în înălțime, fie în lățime, rămînînd totuși mereu chipuri ce puteau fi deosebite unele de altele. Căscau gurile și strigau, și răcneau, și urlau, și rîdeau unul către altul. Păreau să nici nu observe prezența balaurului și a călărețului său, căci în comparație cu ei era mititel ca un țînțar.

Atreiu se ridică drept în sus. Cu mîna dreaptă luă talismanul de aur de pe piept și strigă cît putu mai tare:

— În numele Crăiesei Copile, tăceți și ascultați-mă!

Și ceea ce era de necrezut se întâmplă!

Se potoliră ca și cum ar fi fost loviți dintr-o dată de muțenie. Își închiseră gurile și opt ochi uriași se holbau la AURYN. Vîrtejul se opri și el. Brusc se lăsă o liniște mormîntală.

— Răspundeți! strigă Atreiu. Unde sînt hotarele Fantăziei? Lirr, tu știi?

— La miazănoapte nu sînt, răspuse fața neagră din nori.

— Dar tu, Baureo?

— Nici la răsărit, spuse fața plumburie din nori.

— Șirk, vorbește tu!

— La miazăzi nu-i nici un hotar, răspuse fața galbenă ca pucioasa din nori.

— Mayestril, tu știi?

— Nici un hotar la apus, răspuse fața roșie ca focul din nori.

Pe urmă spuseră toți patru într-un singur glas:

— Da' cine ești tu, care porți semnul Crăiesei Copile și nici nu știi că

Fantăzia n-are hotar?

Atreiu tăcu. Era năucit. La asta, într-adevăr, nu se gândise, că s-ar putea să nici nu existe hotare. Atunci totul fusese zadarnic.

Nici nu-și dădu seama că uriașii vînturilor își reîncepeau jocurile lor războinice. De altfel, îi era indiferent ce-avea să se mai întîmple de-aci înainte. Se agăță de coama balaurului cînd acesta fu brusc zvîrlit în sus de un vîrtej. Înconjurați de fulgere, goneau mereu în cerc, apoi se înecară aproape într-un potop de ploaie cu șuvoaiele ce-i loveau dintr-o parte. Dintr-o dată fură sorbiți de o boare de foc, cît pe-aci să fie făcuți scrum. Nimeriră însă într-o grindină ce nu era alcătuită din boabe, ci din țurțuri de gheață lungi cît sulițele, doborîndu-i în hău. Dar iară fură trași în sus și răsturnați și zvîrliți de colo pînă colo — uriașii vînturilor luptau între ei pentru domnie.

— Ține-te bine! strigă Fuhur cînd o pală de vînt îl aruncă pe spate.

Dar era prea tîrziu. Atreiu își pierdu echilibrul și se prăbuși în adîncuri. Se prăbuși și se tot prăbuși, și pe urmă nu mai știu nimic.

Cînd își veni în fire, era întins în nisip moale. Auzea foșnetul valurilor, iar cînd își ridică capul, văzu că fusese purtat la țărmul mării. Era o zi cenușie și cețoasă, dar fără vînt. Marea era liniștită și nimic nu dădea de bănuț că o luptă între uriașii vînturilor bîntuise de curînd pe aici. Sau ajunsese cumva într-un cu totul alt loc, foarte îndepărtat? Plaja era netedă, nu se zăreau nicăieri stînci sau dealuri, doar cîtiva pomi strîmbi și îndoțiți apăreau prin abur ca niște gheare mari.

Atreiu se ridică în capul oaselor. La o distanță de cîtiva pași își văzu hlamida din păr roșu de bivol. Se tîrî pînă acolo și și-o puse pe umeri. Spre surprinderea, sa constată că abia mai era umedă. Prin urmare, era de multă vreme aici.

Cum ajunsese pînă aici? Și de ce nu se înecase?

Începu să-și amintească în mod confuz de brațe ce-l purtasera și glasuri melodioase și stranii: Bietul băiat, frumosul băiat! Țineți-l bine! Să nu se scufunde!

Sau poate că nu fusese decît foșnetul valurilor?

Sau fuseseră cumva rusalce și duhuri ale apelor? Probabil că văzuseră talismanul și de aceea l-au salvat.

Fără să vrea, mîna lui se întinse către talisman — dar nu mai era acolo! Lanțul din jurul gîtului dispăruse. Pierduse medalionul.

— Fuhur! strigă Atreiu cît putu mai tare. Sări în picioare, alergă încolo și încioace și strigă în toate părțile: Fuhur! Fuhur! Unde ești?

Nici un răspuns. Doar foșnetul monoton și lent al valurilor lovindu-se de plajă.

Cine știe încotro îl suflaseră uriașii vînturilor pe balaurul alb! Poate că Fuhur își căuta micul stăpîn în cu totul altă parte, la mare depărtare de aici. Poate că nici nu mai era în viață.

Acum Atreiu nu mai călărea pe un balaur și nu mai era un sol al Crăiesei Copile — nu mai era decît un băiețel. Și singur de tot.

Orologiul din turn bătu de șase ori.

Afară se întunecase acum. Ploaia încetase. Era liniște completă. Bastian privea țintă la flăcările lumînărilor.

Apoi tresări, fiindcă podeaua de scînduri trosnise.

I se părea că aude pe cineva respirînd. Își opri suflarea și ascultă. În afara micului cerc luminos răspîndit de lumînări podul uriaș era întunecat de tot.

Nu cumva se auzeau pași ușori pe scară? Nu se mișcase chiar acum, încet clanța de la ușa podului?

Din nou trosnea podeaua.

Și dacă umblau stafii aici în pod...?

— *Da de unde, spuse cu jumătate voce Bastian, nu există stafii. Toată lumea spune așa.*

Dar atunci de ce erau atît de multe povești cu stafii?

Poate că toți cei ce spuneau că nu există stafii se temeau doar s-o recunoască.

Atreiu se înfășură bine în hlamida sa roșie, căci îi era frig, și porni la drum spre interiorul țării. Atît cît putea vedea prin ceață, peisajul nu se modifica, ținutul era plat și monoton, doar că treptat se iveau tot mai multe tufișuri printre pomii încovoiați, arbuști ca din tablă ruginită și chiar aproape la fel de tari. Cineva se putea ușor răni cu ei dacă nu băga de seamă.

După vreo oră, Atreiu ajunsese la o stradă pietruită cu bolovani ce-și înălțau cocoșele de formă foarte neregulată. Atreiu hotărî să meargă pe acea stradă, căci probabil avea să-l ducă undeva, dar găsi că-i vine mai ușor să meargă prin praf, pe lîngă stradă, decît pe pavaj, unde se poticnea. Strada era șerpuitoare, cotea cînd spre stînga, cînd spre dreapta, fără vreun motiv, căci nici aici nu se vedea nici deal, nici rîu. Doar că în acest ținut totul părea să fie încovoiat.

Atreiu nu apucase să umble multă vreme cînd auzi din depărtare un zgomot ciudat, tropăitor, care se tot apropia. Era ca bătaia înăbușită a unei tobe mari, amestecîndu-se cu niște sunete ascuțite ca de fluier mic, precum și cu clinchet de clopoțel. Atreiu se ascunse după o tufă la marginea străzii și așteptă.

Muzica aceea ciudată se apropia încetul cu încetul și în sfîrșit apărură din ceață și primele personaje. Era limpede că dansau, dar nu era un dans vesel sau grațios, ci mai degrabă săreau de colo-colo cu mișcări năstrușnice, se tăvăleau pe jos, se țirau pe mîini și pe picioare, se ridicau întinzîndu-se în sus și se purtau ca bezmeticii. Singurul lucru ce se auzea în acest timp era bătaia înceată și înăbușită a tobelor, fluierele ascuțite, precum și un gîfîit și schelălăit din nenumărate gîtlejuri.

Veneau mulți, tot mai mulți, era o procesiune ce părea că nu se mai sfîrșește. Atreiu zări și fețele dansatorilor, erau fumurii ca cenușa și learcă de sudoare, dar ochii tuturor ardeau cu o strălucire sălbatică, febrilă. Cîte unii se loveau singuri cu biciuși.

Sînt nebuni, gîndi Atreiu, și simți un fior rece pe spinare.

De altfel, își dădu seama că cea mai mare parte a procesiunii se compunea din pricolici, iezme și stafii. Printre ei erau și vampiri și o mulțime de vrăjitoare, cele mai multe bătrîne, gheboase și cu o bărbiță de țap, dar mai erau și unele tinere și frumoase, cărora răutatea li se citea pe față. Era limpede că Atreiu ajunsese în unul din ținuturile Fantăziei populate de făpturi ale întinericului. Dacă ar mai fi fost în posesia lui AURYN, i-ar fi întîmpinat fără să mai stea pe gînduri pentru a-i întreba ce se petrece. Acum însă socoti că-i mai bine să rămînă în ascunzișul său pînă ce alaiul smintit va fi trecut și va fi dispărut și ultimul codaș, șchiopătînd și țopăind prin ceață.

Abia după aceea îndrăzni să iasă din nou în stradă și privi lung după cortegiul fantomatic. Să-i urmeze sau să nu-i urmeze? Nu se putea hotărî. De fapt nici nu mai știa dacă să mai facă ceva, și dacă mai putea să facă ceva.

Pentru prima dată simți limpede cît de mult îi lipsea talismanul Crăiesei Copile și cît de neajutorat era fără el. Nu era vorba atît despre pavăza ce-i fusese — căci toate strădaniile și lipsurile, toate spaimile și pustietățile trebuise să le înfrunte cu propriile lui puteri — dar atît timp cît purtase talismanul nu fusese niciodată nesigur cu privire la ceea ce trebuia să facă. Îi îndreptase voința și hotărîrile în direcția cea bună, asemenea unui tainic compas. Acum se schimbasese însă totul, acum nu mai exista nici o forță tainică să-l conducă.

Numai pentru a nu sta locului încremenit își porunci să urmeze cortegiul de stafii al cărui ritm de tobe înăbușit tot se mai auzea din depărtare.

În timp ce se furișa prin ceață — avînd mereu grijă să păstreze distanța convenită față de ultimii codași — încercă să-și lămurească situația.

De ce, of, de ce nu ascultase de Fuhur cînd îl sfătuisese să zboare imediat la Crăiasa Copilă? I-ar fi comunicat solia transmisă de Uyulăla și i-ar fi restituit „strălucirea”. Fără AURYN și fără Fuhur nu mai putea ajunge la Crăiasa Copilă. Ea-l va aștepta pînă în ultima clipă a vieții, sperînd că va veni, crezînd că va aduce ei și Fantăziei salvarea — dar zadarnic!

Toate acestea erau destul de rele, dar și mai rău era ceea ce aflase de la uriașii vînturilor: că nu existau hotare. Dacă era cu neputință să pleci din Fantăzia, atunci era tot cu neputință să chemi în ajutor o făptură omenească de dincolo de hotarele Fantăziei. Tocmai fiindcă Fantăzia era nesfîrșită, sfîrșitul ei era de neînlăturat.

În timp ce mergea mai departe prin palele de negură, poticnindu-se de bolovanii pavajului, auzi din nou în amintire glasul blînd al Uyulălei. O micuță scînteie de speranță i se aprinse în suflet.

Mai înainte oamenii veneau adeseori în Fantăzia pentru a-i da Crăiesei Copile mereu alte nume noi și minunate — așa cîntase Uyulăla. Prin urmare, exista totuși un drum dintr-o lume în cealaltă!

*„... drumu-i încă-n preajma lor,
Ca să-l găsească e ușor
Pentru-a veni în ajutor.”*

Da, acestea fuseseră cuvintele cîntate de Uyulăla. Numai că făpturile omenești uitaseră drumul. Nu era însă posibil ca o făptură, una singura, să-și amintească de el?

Faptul că pentru el însuși nu mai era nici o speranță nu-l tulbura pe Atreiu. Înainte de toate era important ca o făptură omenească să audă chemarea Fantăziei și să vină — așa cum se întîmplase în toate timpurile. Și poate, poate că cineva pornise deja și era pe drum!

— Da! Da! strigă Bastian.

Se sperie de propriul său glas și adăugă ceva mai încet:

— Aș veni în ajutorul vostru, numai de-aș ști cum! Nu știu drumul, Atreiu, nu-l știu deloc!

Sunetul înăbușit al tobelor și fluierile ascuțite amuțiseră și, fără să-și dea seama, Atreiu se apropiase atît de mult de cortegiu, încît aproape se ciocni de ultimii din ei. Cum însă era desculț, pașii lui nu făceau nici un zgomot — dar nu aceasta era cauza datorită căreia nimeni nu-i dădea vreo atenție. Ar fi putut să și tropăie cu cizme cu ținte de fier și să strige în gura mare, și tot nu s-ar fi sinchisit nimeni.

Acum nu mai erau înșirați într-o coloană, ci se răspîndiseră pe un cîmp cu iarbă cenușie și noroi. Unii se legănau ușor încolo și înapoi, alții stăteau locului sau ședeau nemișcați, dar ochii tuturor, lucind febril și orb, priveau în aceeași direcție.

Iar Atreiu văzu și el acum la ce priveau țintă, într-un soi de extaz de groază: Pe cealaltă parte a cîmpului era neantul.

Era la fel cum îl văzuse Atreiu mai înainte, din vîrfurile pomului cînd fusese la gnomii de scoarță, sau acolo unde fuseseră Porțile Fermecate ale Oracolului din Miazăzi, sau de la mari înălțimi, de pe spinarea lui Fuhur — dar pînă acum nu-l văzuse decît din depărtare. Acum se afla însă pe neașteptate foarte aproape, trecea de-a curmezișul peste toată zarea, era uriaș și se apropia încet, încet, dar de nestăvilit.

Atreiu observă că personajele fantomatice de pe cîmp începeau să tresară, brațele li se contorsionau spasmodic și gurile le țineau căscate ca și cum ar fi vrut să strige sau să rîdă, dar era o liniște mormîntală. Și apoi — ca și cum ar fi fost cu toții frunze veștede suflăte de vînt — goniră toți în același timp înspre neant și se aruncară, se rostogoliră și se prăvăliră în el.

Abia dispăruse ultimul din ceata fantomatică, fără urmă și fără vreun sunet, cînd Atreiu observă cu groază că și propriul său trup începuse să se îndrepte cu pași mici, smuciți către neant. O dorință covîrșitoare de a se arunca și el înăuntru era cît pe-aci să-l cuprindă. Atreiu își încordă întreaga voință pentru a se apăra. Se sili să se oprească locului. Încet, foarte încet izbuti să se întoarcă și să lupte, înaintînd pas cu pas ca împotriva unui puternic curent de apă nevăzut. Sorbul mai slăbi și Atreiu o luă la fugă, alergînd cît putea de repede înapoi pe strada bolovănoasă, plină de hîrtoape. Mai aluneca, mai cădea, se ridica și alerga mai departe fără să se gîndească unde-l va duce acea stradă înnegurată.

Tot fugind, îi urmă toate cotiturile lipsite de noimă și se opri abia cînd în fața lui apăru din negură zidul înalt și negru ca smoala al unui oraș. În spatele lui cîteva turnuri strîmbe se înălțau spre cerul cenușiu. Canaturile groase de lemn ale porții orașului erau găunoase și putrezite, atîrnînd într-o rînă de balamalele ruginite.

Atreiu intră în oraș.

În pod se făcea tot mai rece. Lui Bastian i se făcu atît de frig, încît începu să tremure.

Și dacă avea să se îmbolnăvească acum — ce se va întîmpla cu el? Ar putea face de pildă pneumonie, ca Willi, un băiat din clasa sa. Atunci va trebui să moară singur de tot, aici în pod. Nu va fi nimeni lîngă el să-l ajute.

Acum ar fi tare bucuros dacă tata l-ar găsi și l-ar salva.

Dar să se întoarcă acasă — nu, îi era cu neputință. Mai bine să moară!

Își luă și celelalte pături militare și se înfoli zdravăn cu ele.

Treptat începu să se încălzească.

Orașul Strigoilor

ȘI IAR RĂSUNĂ PESTE VALURILE spumegînde ale mării glasul lui Fuhur, puternic ca dangătul unui clopot de bronz.

— Atreiu! Unde ești? Atreiu!

Uriașii vînturilor își jncheiaseră de mult jocul și zburaseră în toate zările. Aveau să se întîlnească din nou, aici sau în alt loc, ca să se înfrunte iară, așa cum făceau de cînd lumea și pămîntul. Uitaseră deja ceea ce se întîmplase, căci nu le rămînea nimic în minte și nu știau altceva în afară de propria lor forță sălbatică. Așa că atît balaurul alb, cît și micul său călăreț pieriseră de mult din memoria lor.

Cînd Atreiu se prăbușise în adîncuri, Fuhur încercase la început din toate puterile să se repeadă după el ca să-l mai poată prinde în timpul căderii. Un vîrtej îl smulsese însă pe balaur în sus și-l purtase departe, departe. Cînd se întoarse, uriașii vînturilor își dezlănțuiau furia peste un alt loc al mării. Fuhur se strădui cu disperare să regăsească locul unde Atreiu căzuse în apă, dar pînă și pentru un balaur-noroc e cu neputință să descopere prin spumele clocotitoare ale valurilor furtunoase un punct atît de minuscul ca trupul purtat de ape — sau coborît pe fundul mării.

Totuși Fuhur nu voia să renunțe. Se înălța mult în văzduh pentru a putea privi mai departe, apoi zbura foarte jos, aproape de valuri, sau se învîrtea în cerc, în cercuri tot mai mari și mai mari. Între timp nu înceta să-l strige pe

Atreiu, nădăjduind că totuși avea să-l mai zărească pe undeva prin spuma valurilor.

Era un balaur-noroc și nimic nu-i putea zdruncina convingerea că totul se va sfârși cu bine. Orice s-ar întâmpla, Fuhur n-ar renunța niciodată.

— Atreiu, răsună glasul lui puternic peste mugetul valurilor, Atreiu, unde ești?

Atreiu umbla pe străzile cufundate într-o tăcere mormîntală ale unui oraș părăsit. Priveliștea era apăsătoare și lugubră. Se părea că aici nu există nici o clădire care, văzută doar pe dinafară, să nu pară amenințătoare, încărcată de blesteme, ca și cum întregul oraș n-ar cuprinde decît castele cu fantome și case cu stafii. Peste străzi și ulițe, la fel de strîmbe și întortocheate ca totul din această țară, atîrnau imense pînze de păianjen și un miros urît ieșea prin ferestrele pivnițelor și din puțurile goale.

După ce Atreiu fugise la început tiptil de la un colț de clădire la altul, pentru a nu fi descoperit, în curînd nu-și mai dădu nici o silință de-a se ascunde. Piețele și străzile erau pustii și nici în clădiri nu se simțea nici o mișcare. Intră în cîteva, dar nu găsi decît mobile răsturnate, perdele zdrențuite, vase și sticlărie spartă — toate semnele de distrugere, dar nici un locuitor. Pe o masă se mai găsea mîncare mîncată pe jumătate, cîteva farfurii cu o ciorbă neagră și cîteva fărîme lipicioase, poate pîine. Mîncă din amîndouă. Aveau un gust grețos, dar îi era tare foame. Într-un anumit sens i se părea foarte just că ajunsese tocmai aici. Totul era foarte potrivit pentru cineva ce nu mai avea nici o speranță.

Bastian se simțea lihnit de foame.

Cine știe de ce tocmai acum își aminti în chip cît se poate de nepotrivit de ștrudelul cu mere al domnișoarei Anna. Era cel mai bun ștrudel cu mere din lume.

Domnișoara Anna venea de trei ori pe săptămînă, ținea socotelile pentru tata și făcea de asemenea ordine în gospodărie. De cele mai multe ori gătea sau cocea cîte ceva. Era o ființă voinică, vorbea tare și rîdea fără sfială. Tata era politicos cu ea, dar în rest părea că nici n-o vede. Domnișoara Anna izbutea foarte rar să iște un zîmbet fugar peste fața lui întristată. Cînd era și ea acolo, parcă se lumina un pic locuința.

Domnișoara Anna avea o fetiță, deși nu era măritată. Fata se numea Crista, era cu trei ani mai mică decît Bastian și avea un minunat păr blond. Mai înainte domnișoara Anna o aducea de fiecare dată și pe fetiță. Crista era tare sfioasă. Cînd Bastian îi istorisea timp de ore întregi poveștile lui, ea ședea foarte liniștită ascultîndu-l cu ochii larg deschiși. Îl admira pe Bastian, iar lui îi era foarte dragă.

Cu un an în urmă domnișoara Anna își dăduse însă fata la un cămin de copii, la țară. Iar acum nu se mai vedeau aproape deloc.

Bastian i-o luase în nume de rău domnișoarei Anna, iar toate explicațiile ei cum că totul ar fi spre binele Cristei nu-l convinseseră defel.

Totuși nu putea rezista niciodată ștrudelului ei cu mere.

Se întrebă îngrijorat cît timp poate sta un om fără să mănînce. Trei zile? Două? Poate că după douăzeci și patru de ore apăreau deja halucinații? Bastian socoti pe degete de cît timp se afla aici. Erau zece ore sau poate chiar și ceva mai mult. Numai de și-ar fi păstrat franzeluța sau cel puțin măru!

În lumina pîlpîitoare a lumînărilor, ochii de sticlă ai vulpii, ai bufniței și ai uriașului vultur păreau aproape vii. Umbrele lor se mișcau, imense, pe pe-rețele podului.

Orologiul din turn bătu de șapte ori.

Atreiu ieși din nou în stradă și umblă fără nici un țel prin oraș. Părea foarte mare. Trecu prin cartiere unde toate casele erau mici și joase, încît stînd în picioare era în stare să atingă streășina, precum și prin altele unde se aflau palate cu multe caturi și cu fațadele împodobite cu statui. Dar toate statuile reprezentau schelete sau figuri de demoni holbîndu-se cu fețe schi-monosite la trecătorul singuratic.

Pe urmă rămase dintr-o dată țintuit locului.

De undeva, de foarte aproape, se auzea un urlet răgușit și hîrîitor sunînd atît de disperat, atît de deznădăjduit, încît pe Atreiu îl duru inima. Toată părăsirea, toată osîndirea Fiiștelor Întunericului se găsea în această jeluire ce nu se mai sfîrșea și se întorcea ca ecou reflectat de pereții unor clădiri din ce în ce mai îndepărtate, pînă ce, la sfîrșit, se auzea ca urletul unei haite de lupi uriași împrăștiată pe o mare întindere.

Atreiu merse pe urma sunetelor ce deveneau din ce în ce mai stinse, pentru a înceta în cele din urmă într-un hohot hîrîitor. Dar trebui să caute cîtva timp. Intră printr-o poartă, ajunse într-o curte strîmtă și întunecoasă, trecu pe sub o boltă interioară și nimeri în sfîrșit într-o curtică dosnică, umedă și murdară. Acolo zăcea un lup uriaș aproape mort de foame, legat de zid cu un lanț. I se puteau număra una cîte una coastele de sub blana răpciugoasă, vertebrele șirei spinării ieșeau în afară ca dinții unui ferăstrău, iar limba îi atîrna de-un cot din botul pe jumătate deschis.

Atreiu se apropie încetișor de el. Cînd îl observă, lupul ridică dintr-o zvicnitură capul său enorm. În ochi îi lucea o lumină verde.

O vreme se examinară unul pe celălalt, fără o vorbă, fără vreun sunet. În sfîrșit lupul scoase un mîrîit încet, sunînd a primejdie mare:

— Pleacă! Lasă-mă să mor în pace!

Atreiu nu se mișcă. La fel de încet îi răspunse:

— Ți-am auzit chemarea, de aceea am venit.

Capul lupului căzu înapoi pe culcuș.

— N-am chemat pe nimeni, mîrîi el, era bocetul pentru propriul meu sfîrșit.

— Cine ești tu? întrebă Atreiu și se mai apropie un pas.

— Sînt Gmork, vîrcolacul.

— De ce ești legat în lanț?

— M-au uitat cînd au plecat.

— Cine te-a uitat?

— Cei care m-au legat în lanț.

— Și unde au plecat?

Gmork nu-i răspunse. Îl privea pe Atreiu pîndindu-l din ochii închiși pe jumătate. După ce tăcu mai mult timp, întrebă:

— Tu nu ești de pe-aici, micuțule străin, nici din orașul acesta și nici din țara aceasta. Ce cauți aici?

Atreiu plecă capul.

— Nu știu cum am ajuns aici. Cum se numește orașul?

— E capitala celei mai vestite țări din întreaga Fantăzie, spuse Gmork. Despre nici o altă țară și nici un alt oraș nu există atît de multe povești. Ai auzit și tu desigur de Orașul Strigoilor din Țara Ticăloșilor, nu-i așa?

Atreiu dădu încet din cap.

Gmork nu-l slăbise o clipă din ochi pe băiat. Era mirat că acest copil cu pielea verde îl privea atît de liniștit din ochii lui negri și nu arăta nici o frică.

— Dar tu — cine ești? întrebă vîrcolacul.

Atreiu stătu un timp pe gînduri înainte de a răspunde:

— Nimeni.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că aveam și eu cîndva un nume. Nu mai trebuie să fie pronunțat. De aceea sînt nimeni.

Lupul-vîrcolac își trase puțin în sus buzele și își arătă dinții înfiorători,

cea ce voia să fie probabil un zîmbet. Se pricepea la întunecările sufletești de toate felurile și simțea că avea în fața sa un partener demn de el, într-un anumit fel.

— Dacă lucrurile stau așa, spuse cu glasul răgușit, atunci nimeni m-a auzit, nimeni a venit la mine și nimeni vorbește cu mine în ultimele mele clipe.

Atreiu dădu iar din cap. Apoi întrebă:

— Nu te poate desprinde nimeni din lanț?

Lumina verde din ochii lupului-vîrcolac pîlpîi. Începu să gîfîie și să-și lingă botul.

— Ai face într-adevăr una ca asta, spuse repezit, i-ai da drumul unui lup-vîrcolac flămînd? Nu știi ce înseamnă asta? N-aș cruța pe nimeni!

— Da, spuse Atreiu, dar eu sînt nimeni. De ce m-aș teme de tine?

Dădu să se apropie de Gmork. Dar acesta scoase din nou mîrîitul său înspăimîntător. Băiatul se feri.

— Nu *vrei* să te eliberez? îl întrebă.

Dintr-o dată vîrcolacul păru foarte obosit.

— Nu mă poți elibera. Iar dacă ajungi în preajma mea, eu trebuie să te sfîșii, băiete. Și asta mi-ar amîna sfîrșitul doar cu puțin, o oră sau două. Prin urmare, stai la distanță și lasă-mă să crăp în pace.

Atreiu rămase pe gînduri.

— Poate, îi spuse într-un tîrziu, găsesc ceva de mîncare pentru tine. Aș putea să mă duc să caut prin oraș.

Gmork își deschise iar ochii încet și-l privi pe băiat. Focul cel verde din privirile sale se stinsese.

— Du-te la naiba, prostuțule! Vrei să mă ții în viață pînă ce neantul ajunge aici?

— Mă gîndeam, bîigui Atreiu, că dacă ți-aș fi adus de mîncare și ai fi fost sătul, poate că m-aș fi putut apropia de tine pentru a-ți desface lanțul...

Gmork scrîșni din dinți.

— Dacă m-ar reține aici un lanț obișnuit, crezi că nu l-aș fi rupt eu singur, încă de demult?

Ca pentru a-i dovedi aceasta, înșfăcă lanțul și dinții lui înspăimîntători se izbiră trosnind. Smuci de lanț, apoi îi dădu drumul.

— E un lanț fermecat, nu poate fi desprins decît de aceeași persoană care l-a și legat. Dar ea nu se mai întoarce niciodată.

— Și cine ți l-a legat?

Gmork începuse să schelălăie ca un cîine bătut. Abia după cîtva timp se liniști într-atît încît să poată răspunde:

— Gaya, domnița întunecată.

— Și unde a plecat?

— S-a aruncat în neant — ca și toți ceilalți de aici.

Atreiu se gîndi la dansatorii smintiți pe care-i văzuse afară în negură, în fața orașului.

— De ce, murmură el, de ce n-au fugit?

— Nu mai aveau nici o speranță. Asta vă face pe alde voi atît de slabi. Neantul vă atrage tare de tot, și nici unul din voi nu-i va mai rezista multă vreme.

Spunînd aceste cuvinte, Gmork rîdea cu răutate.

— Dar tu, continuă Atreiu cu întrebările, vorbești ca și cum n-ai fi și tu de-al nostru.

— Nici nu sînt de-al vostru.

— Da'de unde vii?

— Nu știi ce-i un vîrcolac?

Mut, Atreiu făcu semn din cap că nu știa.

— Nu cunoști decît Fantăzia, spuse Gmork. Mai există însă și alte lumi. De pildă cea a făpturilor omenești. Dar mai există și ființe care nu-și au o lume proprie. În schimb sînt în stare să intre și să iasă dintr-o lume într-alta.

O astfel de ființă sînt și eu. În lumea oamenilor apar ca un om, dar nu sînt. Iar în Fantăzia am o înfățișare fantăzică — dar nu sînt unul de-ai voștri.

Atreiu se așeză încet pe jos, privindu-l pe vîrcolacul muribund cu ochii săi mari, negri.

— Ai fost în lumea oamenilor?

— De multe ori am trecut încolo și înapoi între lumea lor și a voastră.

— Gmork, bîgii Atreiu fără a fi în stare să împiedice tremurul buzelor sale, îmi poți destăinui calea spre lumea oamenilor?

În ochii lui Gmork se aprinse o mică scînteie verde, ca și cum ar fi rîs în sine sa.

— Pentru tine și cei de-o seamă cu tine calea într-acolo e foarte lesnicioasă. Numai că pentru alde voi există și un clenci: Nu vă mai puteți întoarce niciodată. Trebuie să rămîneți veșnic acolo. Vrei așa ceva?

— Ce trebuie să fac? Întrebă hotărît Atreiu.

— Ceea ce au făcut și toți ceilalți încă înaintea ta, băiete. Trebuie doar să te arunci în neant. Dar nu-i nici o grabă, căci mai curînd sau mai tîrziu o vei face în orice caz, atunci cînd vor dispărea ultimele părți din Fantăzia.

Atreiu se ridică în picioare.

Gmork văzu că băiatul tremura din tot trupul. Deoarece nu știa adevăratul motiv, îi spuse, căutînd să-l liniștească:

— Nu te teme, nu doare.

— Nu mă tem, răspuse Atreiu. Nu mi-aș fi închipuit niciodată că tocmai aici și tocmai prin tine îmi voi recăpăta întreaga speranță.

Ochii lui Gmork ardeau ca două semilune înguste și verzi.

— N-ai nici un motiv să mai sperii ceva, băiete — indiferent ce-ai avea de gînd să faci. Cînd apari în lumea oamenilor, nu mai ești ceea ce ești aici.

Tocmai aceasta e taina ce n-o poate ști nimeni în Fantăzia.

Atreiu stătea locului cu brațele atîrnînd.

— Ce voi fi acolo? Întrebă el. Spune-mi taina!

Gmork tăcu multă vreme și nu se mai mișcă.

Atreiu începuse să se teamă că nu va mai primi nici un răspuns, dar în sfîrșit o răsufare grea săltă pieptul lupului-vîrcolac care începu să vorbească cu glas răgușit:

— Drept cine mă iei, băiete? Drept prietenul tău? Fii cu băgare de seamă! Mă distrez doar cu tine. Și nici nu poți pleca acum. Te rețin prin speranța ta. Dar în timp ce vorbesc, neantul asediază din toate părțile Orașul Strigoilor, iar foarte curînd nu va mai fi nici o ieșire. Și atunci vei fi pierdut. Dacă stai și mă ascuți, te-ai și hotărît. Dar încă mai poți fugi.

Cruzimea din jurul botului lui Gmork se accentua tot mai mult. Atreiu șovăi doar o clipă foarte scurtă, pe urmă șopti însă:

— Spune-mi taina! Ce voi fi acolo?

Din nou Gmork lăsă să treacă multă vreme pînă să răspundă. Acum respira horcînd și rar. Brusc se ridică însă și se așeză sprijinindu-se pe labele din față, iar Atreiu trebuia să privească în sus spre el. Abia acum se vedea mărimea lui enormă și înfricoșătoare. Cînd continuă să vorbească, glasul îi huruia.

— Ai văzu neantul, băiete?

— Da, de multe ori.

— Cum arată?

— Ca și cum ai fi orb.

— Ei bine — și dacă ați intrat în el, atunci se lipește de voi, acest neant. Sînteți ca o boală contagioasă prin care oamenii orbesc, așa că nu mai pot deosebi aparența de realitate. Știi cum sînteți numiți acolo?

— Nu, șopti Atreiu.

— Minciuni! Iătră Gmork.

Atreiu își clătină capul. Sîngele îi pierise de pe chip.

— Cum se poate una ca asta?

Gmork se amuza pe seama lui Atreiu. Era limpede că această convorbire îl înviora. După o scurtă vreme continuă:

— Mă-ntrebi ce vei fi acolo? Dar aici ce ești? Ce sînteți cu toții, voi făpturi ale Fantăziei? Sînteți imagini din vis, născociri din domeniul poeziei, personaje dintr-o poveste fără sfîrșit! Te iei drept o realitate, băiete? Fie, aici în lumea ta chiar ești. Dar dacă treci prin neant, atunci nu mai ești. Ai devenit de nerecunoscut. Ești într-o altă lume. Acolo nu mai semănați cu voi înșivă. Aduceți în lumea oamenilor iluzia și amăgirea. La ghicește, băiete, ce se-ntîmplă cu toți locuitorii Orașului Strigoilor care au sărit în neant?

— Nu știu, bîigui Atreiu.

— Se transformă în idei fixe în mințile oamenilor, în teamă, acolo unde în realitate nu există nimic de care să te temi, în lăcomia de a avea lucruri care îi îmbolnăvesc, în disperare acolo unde nu există nici un motiv de disperare.

— Ajungem cu toții așa? Întrebă Atreiu îngrozit.

— Nu, spuse Gmork, exista multe feluri de idei fixe și de amăgiri, depinde de cum sînteți aici, frumoși sau urîți, proști sau înțelepți, urmînd să deveniți acolo minciuni frumoase sau urîte, prostești sau înțelepte.

— Dar eu, dori să știe Atreiu, ce voi deveni eu?

Gmork rînji.

— Nu-ți spun, băiete. Ai să vezi tu acolo. Sau, mai bine zis, n-ai să vezi, fiindcă nici n-ai să mai fii.

Atreiu tăcea și-l privea pe lupul-vîrcolac cu ochii căscați.

Gmork continuă:

— De aceea oamenii urăsc Fantăzia și se tem de ea și de tot ce vine de acolo. Doresc s-o distrugă. Și nu știu că tocmai astfel măresc potopul de minciuni ce se revarsă neîncetat în lumea lor — acest șuvoi de făpturi ale Fantăziei devenite de nerecunoscut și care trebuie să ducă viața părelnică a unor cadavre vii și să otrăvească cu duhoarea lor de putregai sufletele oamenilor. Oamenii nu-și dau seama. Așa-i că-i distractiv?

— Și nu mai există nici unul, întrebă încetișor Atreiu, care să nu ne urască și să nu se teamă de noi?

— În orice caz, eu unul nu cunosc pe nimeni, spuse Gmork, și de altfel nici nu e de mirare, pentru că voi înșivă trebuie să-i faceți pe oameni să creadă că Fantăzia nici nu există.

— Că Fantăzia nici nu există? repetă Atreiu uluit.

— Desigur, băiete, răspunse Gmork, e chiar cel mai important lucru din toate. Nu-ți dai seama? Oamenii trebuie să creadă că Fantăzia nu există, căci numai atunci n-o să le mai treacă prin minte să vă viziteze. Și de asta depinde totul, căci numai dacă ei nu vă cunosc sub adevărata voastră înfățișare se poate face totul cu ei.

— Ce să se facă cu ei?

— Tot ce vrei. Se află în puterea ta. Și nimic nu dă o putere mai mare asupra oamenilor decît minciuna. Căci oamenii, băiete, trăiesc din idei. Iar acestea pot fi dirijate. O asemenea putere e singura de preț. De aceea m-am aflat și eu de partea puterii și am slujit-o, pentru a lua parte la ea — deși într-un alt chip decît tine și cei de-o seamă cu tine.

— Nu vreau să am parte de putere! exclamă Atreiu.

— Liniștește-te, prostuțule, mîrii lupul-vîrcolac, îndată ce-ți va veni și ție rîndul să sari în neant, te transformi și tu într-un slujitor al puterii, lipsit de voință și de nerecunoscut. Cine știe la ce-i vei fi de folos. S-ar putea ca prin ajutorul tău oamenii să fie îndemnați să cumpere ceea ce nu le trebuie, sau să urască ceea ce nu cunosc, să creadă ceea ce-i face docili, sau să se îndoiască de ceea ce i-ar putea salva. Prin mijlocirea voastră, micuțule locuitor al Fantăziei, se fac cele mai mari afaceri în lumea oamenilor, se dezlănțuie războaie, se întemeiază imperii mondiale...

Gmork îl privi cîțva timp pe băiat cu ochii întredeschiși, apoi mai spuse:

— Mai sînt și o mulțime de bieți neghiobi — ei înșiși se cred firește foarte

deștepți și își închipuie că slujesc adevărul — care își dau cea mai mare silință în a-i convinge pînă și pe copii că Fantăzia nu există. Poate că tocmai tu le vei fi foarte folositor.

Atreiu stătea cu capul plecat.

Acum știa de ce nu mai veneau oamenii în Fantăzia și de ce nu vor mai veni niciodată să-i dea un nume nou Crăiesei Copile. Cu cît se distrugea mai mult din Fantăzia, cu atît mai covîrșitor devenea potopul de minciuni din lumea oamenilor. Și tocmai de aceea dispărea în fiecare clipă tot mai mult și posibilitatea să mai vină totuși o făptură omenească. Era un cerc al naibii de vicios din care nu exista nici o scăpare. Acum Atreiu înțelesese tot.

Mai era însă cineva care înțelesese tot: Bastian Balthasar Bux.

Acum știa că nu numai Fantăzia era bolnavă, ci și lumea oamenilor. Una era în legătură cu cealaltă. De fapt, o simțise dintotdeauna fără a-și putea însă explica de ce era așa. Nu voise niciodată să se mulțumească cu gîndul că viața trebuie să fie atît de cenușie și monotonă, lipsită de mistere și de minuni, după cum afirmau toți cei ce spuneau mereu: Așa-i viața!

Acum știa însă că oamenii trebuiau să meargă în Fantăzia pentru a însănătoși amîndouă lumile.

Iar faptul că nici un om nu mai știa drumul într-acolo se datora tocmai minciunilor și ideilor greșite apărute în lumea oamenilor prin distrugerea Fantăziei, minciuni și idei ce-i orbiseră.

Cu spaimă și rușine Bastian își aminti de propriile sale minciuni. Istoriile născocite și povestite de el nu le puse la socoteală. Erau cu totul altceva. De cîteva ori mințise însă în mod conștient și cu intenție — uneori de frică, uneori ca să obțină ceva ce-și dorea neapărat, iar uneori doar ca să-și dea aere. Oare ce făpturi ale Fantăziei fuseseră distruse prin minciunile lui, fuseseră folosite greșit și făcute de nerecunoscut? Încercă să-și imagineze cum erau mai înainte, sub înfățișarea lor adevărată — dar nu era în stare. Poate tocmai fiindcă mințise.

În orice caz, un lucru era sigur: contribuise și el la situația rea în care se găsea Fantăzia. Și dorea să facă ceva ca să-și răscumpere greșelile, i-o datora lui Atreiu care era gata de orice, numai să-l aducă și pe el acolo. Nu putea și nu voia să-l dezamăgească pe Atreiu. Trebuia neapărat să găsească drumul!

Orologiul din turn bătu de opt ori.

Vîrcolacul îl privise cu multă atenție pe Atreiu.

— Prin urmare, acum știi cum poți ajunge în lumea oamenilor, îi spuse el. Tot mai dorești să te duci, băiete?

Atreiu făcu din cap semn că nu.

— Nu vreau să devin o minciună, murmură el.

— Tot vei deveni, fie că vrei, fie că nu vrei, răspunse Gmork aproape vesel.

— Și tu, întrebă Atreiu, de ce ești aici?

— Aveam o misiune, spuse în silă Gmork.

— Și tu?

Atreiu îl privi atent și aproape compătimitor pe lupul-vîrcolac.

— Și ți-ai îndeplinit-o?

— Nu, mîrîi Gmork, altfel sigur că n-aș sta aici legat de lanț. La început lucrurile nici nu mergeau așa de prost, pînă am ajuns în acest oraș. Domnița Întunecată care domnea aici m-a primit cu toate onorurile. M-a poftit la ea în palat, m-a ospătat din belșug, a stat de vorbă cu mine și s-a purtat ca și cum ar fi fost întru totul de partea mea. De altfel, toate făpturile din Țara Ticăloșilor mi-erau cît se poate de simpatice și mă simțeam ca acasă. Iar domnița

Întunecată era, în felul ei, o femeie foarte frumoasă — în orice caz după gustul meu. Mă mîngîia, ma scîrpinga ușor, iar eu mă lăsam, căci mi-era tare plăcut, nimeni nu m-a mîngîiat vreodată așa. Pe scurt, mi-am pierdut capul și am început să pălăvrăgesc, ea se prefăcea că mă admiră grozav, pînă la sfîrșit i-am spus și despre misiunea mea. Probabil că m-a adormit, căci de obicei aveam somnul foarte ușor. Cînd m-am trezit, eram legat de acest lanț. Domnița Întunecată stătea în fata mea și-mi spunea: „Ai uitat, Gmork, că și eu fac parte dintre făpturile Fantăziei. Și dacă lupti împotriva Fantăziei, înseamnă că lupti și împotriva mea. Așadar, ești dușmanul meu, dar eu te-am întrecut în viclenie. Lanțul de care ești legat nu poate fi dezlegat decît de mine. Eu plec însă împreună cu slujitorii și cu slujnicele mele să ne aruncăm în neant, așa că nu mai revin niciodată.” S-a întors cu spatele și a plecat. Dar nu i-au urmat cu toții exemplul. Abia cînd neantul s-a apropiat tot mai mult, locuitorii orașului au fost atrași în număr tot mai mare și cu atîta forță încît nu au mai putut rezista. Și dacă nu mă înșel, tocmai azi au cedat și ultimii. Da, am fost prins în cursă, băiete, am stat prea multă vreme s-o ascult pe femeia aceea. Iar tu, băiete, ai fost prins acum în aceeași cursă, ai stat prea multă vreme să m-ascuți pe mine. Căci în această clipă neantul a încercuit orașul ca un inel, ești prizonier și nu mai poți scăpa.

— Deci vom pieri împreună, spuse Atreiu.

— Desigur, răspuse Gmork, dar în chip foarte diferit, prostuțule. Căci eu voi muri înainte ca neantul să ajungă aici, tu vei fi însă înghițit de el. E o mare diferență. Căci pentru cine moare înainte, se sfîrșește povestea, dar a ta va continua la nesfîrșit, sub formă de minciună.

— De ce ești atît de rău? întrebă Atreiu.

— Voi ați avut o lume a voastră, răspuse lugubru Gmork, dar eu nu.

— Care a fost misiunea ta?

Gmork, care pînă atunci șezuse drept, lunecă la pămînt. Era limpede că puterile îi erau pe sfîrșite. Glasul lui hîrîit nu se mai auzea decît ca un gîfîit.

— Cei cărora le slujesc și care hotărîseră distrugerea Fantăziei și-au văzut planul primejduit. Au aflat că Crăiasa Copilă trimisese un sol, un mare erou —, și se părea că el va izbuti pînă la sfîrșit să cheme o făptură omenească în Fantăzia. — Era neapărat necesar să fie ucis din timp. — În acest scop m-au trimis pe mine, căci umblasem mult prin Fantăzia. — I-am și găsit urma imediat — I-am urmărit zi și noapte — încetul cu încetul l-am ajuns din urmă — prin țara sassafranilor — la templul Muamat din Codrul Străvechi — prin Codrul Huietului — Mlaștinile Întristării

— Munții Morți — dar pe urmă, lîngă Prăpastia Străfundă, la plasa lui Ygramul — i-am pierdut urma — ca și cum s-ar fi topit în văzduh. — Prin urmare, am căutat mai departe, trebuia să fie pe undeva — dar nu i-am mai găsit urma. — În cele din urmă, am ajuns aici. — N-am izbutit. — Dar nici el, căci Fantăzia pierde! De altfel, numele lui era Atreiu.

Gmork își săltă capul. Băiatul se dăduse înapoi cu un pas și stătea cu capul sus.

— Eu sînt, spuse el, eu sînt Atreiu.

O tresărire trecu prin trupul slăbit al lupului. Se repetă și deveni tot mai puternică. Apoi îi ieși din gîtlej un sunet semănînd cu o tuse gîfîită, devenea tot mai tare și mai hîrîită și creșcu pînă ce se transformă într-un urlet răsunînd printre toți pereții caselor. Vîrcolacul rîdea!

Era cel mai înfiorător zgomot ce-l auzise Atreiu vreodată, niciodată nu mai auzise ceva asemănător.

Apoi se sfîrși brusc.

Gmork murise.

Atreiu rămase multă vreme nemișcat. Într-un tîrziu se apropie de lupul mort — nici el nu știa de ce — se plecă peste capul lui și atinse cu mîna blana cea neagră și țepoasă. Și în aceeași clipă, mai iute ca gîndul, dinții lui Gmork prinseră piciorul lui Atreiu. Pînă și dincolo de moarte răutatea din el

rămăsese puternică.

Atreiu încercă cu disperare să-i desfacă fălcile. Era zadarnic. Dinții uriași îi erau înfipti în carne ca și cum ar fi fost strînși cu șuruburi de oțel. Atreiu căzu pe pământul murdar, lîngă hoitul lupului-vîrcolac.

Și pas cu pas, tiptil și de nestăvilit, neantul pătrunse din toate părțile prin zidul înalt și negru ce înconjură orașul.

Zborul spre Turnul de Fildes

JOS, ATREIU INTRASE PRIN POARTA posomorită a Orașului Strigoilor și începuse să colinde ulițele strîmbe, ca apoi să sfîrșească atît de tragic în curtica dosnică și murdară, dar în aceeași clipă, sus, în văzduh, Fuhur, balaurul-noroc alb, avu parte de o descoperire cît se poate de uimitoare.

Aflat și acum în căutarea micului său stăpîn și prieten, urcase foarte sus printre norii și palele de negură ale cerului și se uita împrejur. În toate direcțiile se întindea marea ce nu se liniștea decît foarte încet după furtuna năprasnică ce-o răscolise pînă-n străfunduri. Dintr-o dată Fuhur zări la mare depărtare ceva ce nu-și putea explica. Era ca o rază de lumină aurie ce strălucea și se stingea la intervale regulate, strălucea și iar se stingea. Iar raza de lumină părea că se îndreaptă anume spre el, spre Fuhur.

Cît putu mai repede se apropie de acel loc, iar cînd pluti în sfîrșit peste el, își dădu seama că străfulgerările porneau din adîncurile apelor, poate chiar de pe fundul mării.

După cum s-a spus și mai înainte, balaurii-noroc sînt făpturi din aer și foc. Apa e un element ce nu le e doar străin, ci și extrem de periculos. În apă ei se pot stinge cu adevărat precum o flacăra — în cazul cînd nu se înăbușă mai înainte, căci ei respiră neconținut aerul, cu întregul lor trup, prin cei o sută de mii de solzi sidefii. Se și hrănesc totodată cu aer și cu căldură, iar vreo altă hrană nu le mai e de trebuință, dar fără aer și căldură nu pot trăi decît foarte scurt timp.

Fuhur nu știa ce sa facă. Nici nu știa ce erau ciudatele clipiri de acolo, de jos, din adîncurile mării și dacă aveau vreo legătură cu Atreiu.

Totuși nu stătu mult pe gînduri. Zvîcni foarte sus în văzduh, apoi se întoarse cu capul în jos, își apropie labele strîns de trupul ce-l ținu țeapăn și drept ca un băț și se lăsă să cadă în adîncuri. Se scufundă în mare cu un pleoscăit grozav, încît apa stropi ca dintr-un imens havuz. La început își pierdu cunoștința din pricina izbiturii puternice, pe urmă se strădui însă să-și deschidă ochii roșii-rubinii. Acum zări sclipirea foarte aproape de el, ceva mai jos, doar la cîteva lungimi ale propriului său trup. Apa îi învăluia corpul și începu să formeze bășicuțe ca într-o oală înainte de a începe să fiarbă. Totodată simțea cum se răcorește și cum puterile îl lasă. Cu ultimele forțe se sili să se afunde încă mai adînc — iar acum văzu sursa de lumină atît de aproape, încît putea s-o atingă. Era AURYN, strălucirea! Din fericire, talismanul rămăsese agățat cu lanțul de o ramură de mărgean ieșind din peretele unei văgăuni de sfîncă — căci altfel giuvaerul s-ar fi scufundat într-un abis fără fund.

Fuhur se întinse spre giuvaer, îl desprinse și își petrecu lanțul în jurul gîtului, pentru a nu-l pierde — căci simțea că îndată avea să-și piardă cunoștința.

Cînd își reveni în simțiri, la început nici nu știa ce-i cu el, căci spre marea lui mirare zbura din nou prin văzduh peste mare. Zbura cu foarte mare iuțeală într-o direcție anumită, cu mult mai repede decît iar fi îngăduit puterile lui sfîrșite. Încercă să zboare ceva mai încet, dar fu nevoit să constate că trupul său nu-i mai dădea ascultare. O altă voință, mult mai puternică decît a lui, pusese stăpînire pe trupul său și-l conducea acum. Iar această voință pornea

de la AURYN pe care îl purta de lanț în jurul gâtului.

Ziua era pe sfârșite și se însera când Fuhur zări în sfârșit în depărtare malul mării. Ținutul de dincolo de mal nu se prea vedea, părea să fie cufundat în neguri. Când se apropie mai mult, își dădu seama că cea mai mare parte a ținutului fusese înghițită de acel neant care făcea ca ochii să doară atât de tare de parcă ar fi orbit.

Dacă ar fi putut hotărî după propria lui voință, Fuhur ar fi făcut acum cale întoarsă. Forța tainică a giuvaerului îl silea însă să zboare drept înainte. Iar foarte curînd află și de ce, căci în mijlocul nesfârșitului neant descoperi brusc o mică insulă ce încă mai rezista, o insulă din case cu crestele acoperișurilor ascuțite și cu turnuri strîmbe. Fuhur bănuia acum pe cine va găsi acolo, și zbură spre țel mînat de forța puternică a talismanului, dar și de propria lui voință.

În curtica lipsită de lumină unde zăcea Atreiu lîngă lupul-vîrcolac mort, se întunecase aproape complet. Amurgul cenușiu ce mai pătrundea în luminatorul îngust dintre case abia dacă mai ajungea pentru a deosebi trupul mai deschis al băiatului de blana neagră a monstrului. Și cu cît se întuneca mai tare, cu atît mai mult arătau amîndoi ca unul singur.

Atreiu renunțase de mult la orice încercare de a se desprinde din menghinea de oțel a mușcăturii lupului. Era într-o stare semiinconștientă în care vedea din nou în fața ochilor bivolul purpuriu din Marea Ierboasă pe care nu-l vînase. Uneori îi striga pe ceilalți copii, tovarășii săi de vînătoare, care probabil acum ajunseseră cu toții vînători adevărați. Nu-i răspundea însă nimeni, numai bivolul uriaș stătea nemișcat în fața lui și-l privea. Atreiu își strigă căluțul, Artax. Dar nici el nu veni, și nici nechezatul său limpede nu se auzea nicăieri. O strigă și pe Crăiasa Copilă, dar tot zadarnic. Nu-i mai putea explica nimic. Nu ajunsesese nici vînător, nu mai era nici sol, nu mai era nimeni.

Atreiu capitulase.

Pe urmă mai simți însă și altceva: neantul! Probabil că acum ajunsesese foarte aproape. Atreiu simțea din nou forța aceea îngrozitoare ca un fel de amețală. Se îndreptă și își smuci gemînd piciorul. Dar dinții nu-i dădeau drumul.

De fapt, era spre norocul lui. Căci dacă dinții lui Gmork nu l-ar fi ținut locului, Fuhur ar fi sosit totuși prea tîrziu.

Așa se făcu însă că Atreiu auzi dintr-o dată glasul de bronz al balaurului-noroc venind de sus din țării:

— Atreiu! Ești aici? Atreiu!

— Fuhur! strigă Atreiu.

Apoi își duse amîndouă mîinile pîlnie la gură și strigă în sus:

— Sînt aici. Fuhur! Fuhur! Ajutor! Sînt aici!

Și strigă așa mereu și mereu.

Pe urmă văzu trupul alb al lui Fuhur pîlpîind ca un fulger viu în trecere prin micuțul petec de cer stins, la început foarte departe, la mare înălțimea, pe urmă a doua oară mult mai aproape. Atreiu striga și tot striga, iar balaurul-noroc răspundea cu glasul său de clopot. În sfârșit cel de-acolo de sus îl zări pe cel de jos, mărunț ca un biet gîndăcel într-o gaură întunecoasă.

Fuhur porni să aterizeze, dar curtica dosnică era strîmtă, se și înnoptase, iar la coborîre balaurul dărimă una din crestele ascuțite ale acoperișului. Șarpanta se prăbuși cu un zgomot asurzitor. Fuhur simți cum îl străfulgeră durerea. Își făcuse o rană adîncă în trup, lovindu-se de coama ascuțită a acoperișului. N-a mai izbutit una din aterizările sale obișnuite și atît de elegante, ci căzu greu în curte, izbindu-se tare de pămîntul ud și murdar, lîngă Atreiu și Gmork cel mort.

Se scutură, strănută ca un cățel ce iese din apă și spuse:

— În sfârșit! Pe-aici mi-erai! Văd că am sosit tocmai la timp.

Atreiu nu spuse nimic. Își petrecu brațele pe după gâtul lui Fuhur și își vîrî

fața în coama lui alb-argintie.

— Hai, îl îndemnă Fuhur, așază-te pe spinarea mea! N-ai timp de pierdut.

Atreiu dădu doar din cap. Abia acum văzu Fuhur că piciorul lui Atreiu era prins în botul lupului.

— Rezolvăm noi îndată, spuse el rostogolindu-și ochii roșii-rubinii, să nu-ți faci nici o grijă.

Apucă cu amîndouă labele încercînd să descleșteze fălcile lui Gmork. Dar dinții nu se clintiră nici un milimetru.

Fuhur gîfîia și pufăia din pricina încordării, dar în zadar. Cu siguranță că n-ar fi izbutit să-l elibereze pe micul său prieten dacă n-ar fi fost ajutat de noroc. Dar se știe că balaurii-noroc au întotdeauna noroc și, o dată cu ei, și cei ce le sînt dragi.

Căci în clipa cînd Fuhur, istovit, se opri și se plecă peste capul lui Gmork pentru a vedea mai bine pe întuneric ce s-ar mai putea face, s-a întîmplat ca talismanul Crăiesei Copile, atîrnat de lanț în jurul gîtului lui Fuhur, să se așeze pe fruntea vîrcolacului mort. Și tot în aceeași clipă se deschise botul, eliberînd piciorul lui Atreiu.

— Hei, strigă Fuhur, ai văzut?

Atreiu nu răspunse.

— Ce s-a întîmplat, întrebă Fuhur, unde ești, Atreiu?

Bîjbîi prin întuneric căutîndu-și prietenul, dar el nu mai era acolo. Și în timp ce încerca să pătrundă bezna nopții cu ochii săi de un roșu-aprins, începu să simtă și el însuși ceea ce-l smulse de lîngă el pe Atreiu îndată ce se eliberase: Era neantul care se apropiase tot mai mult. AURYN îl apăra însă de sorbul puternic.

Atreiu se împotrivi zadarnic, neantul era mai tare decît propria lui voință micuță. Lovi cu brațele, luptă și dădu din picioare, dar membrele lui nu mai ascultau de el, ci de forța aceea irezistibilă. Nu-l mai despărțeau decît cîțiva pași de distrugerea sa definitivă.

Chiar atunci Fuhur trecu în zbor peste el ca un fulger alb, licăritor și, apucîndu-l de smocul de păr lung, negru-albăstrui, îl trase în sus și porni vîjîind, înălțîndu-se în văzduhul negru al nopții.

Orologiul din turn bătu de nouă ori.

Nici unul din cei doi, nici Fuhur și nici Atreiu nu fură mai tîrziu în stare să spună cît ținuse zborul prin obscuritatea totală, dacă într-adevăr a fost doar o singură noapte. Poate că orice fel de timp încetase să mai existe pentru ei și stăteau suspendați în nemișcare în mijlocul întunericului nemărginit. A fost cea mai lungă noapte trăită vreodată, nu numai pentru Atreiu, ci și pentru Fuhur, care era mult mai vîrstnic.

Dar pînă și cea mai lungă și cea mai întunecoasă noapte se sfîrșește odată. Și cînd se iviră zorile spălăcite, amîndoi zăriră departe în zare Turnul de Fildeș.

Aici era inevitabil să ne oprim puțin pentru a explica o particularitate a geografiei Fantăziei. Uscatul și mările, munții și apele nu stau nemișcate ca în lumea oamenilor. De aceea ar fi de pildă cu neputință să se întocmească o hartă a Fantăziei. Acolo nu se poate prevedea niciodată cu siguranță care ținut se învecinează cu alt ținut. Pînă și punctele cardinale se schimbă după ținutul în care te afli. Iarna și vara, ziua și noaptea se supun în fiecare regiune unor legi diferite. E posibil ca, ieșind dintr-un deșert pîrjolit de soare, să nimerești în mijlocul unor zăpezi arctice. În lumea Fantăziei nu există distanțe măsurabile, așa că și cuvintele „aproape” și „departe” au o altă semnificație. Toate depind de starea sufletească și de voința celui ce parcurge un

anumit drum. Deoarece Fantăzia e nemărginită, punctul său central poate fi oriunde — sau, mai bine zis, e la fel de departe sau de aproape, pornind de pretutindeni. Depinde într-un tot de cel ce dorește să ajungă la punctul central. Iar cel mai interior punct central e tocmai Turnul de Fildeș.

Spre mirarea sa, Atreiu se trezi șezînd pe spinarea balaurului fără să-și amintească însă cum ajunsese acolo. Nu mai știa decît că Fuhur îl smulsese în sus, apucîndu-l de smocul său de păr. Înfrigurat, căută să se înfășoare mai bine în hlamida ce flutura în urma sa, dar observă ca aceasta își pierduse culoarea și devenise sură. La fel se întîmplase și cu pielea și părul său. Iar acum văzu în lumina crescîndă a dimineții că nici Fuhur nu scăpase. Balaurul arăta doar ca o pală cenușie de negură și ajunsese aproape tot atît de ireal. Amîndoi fuseseră prea aproape de neant.

— Atreiu, micul meu stăpîn, îl auzi vorbind încetișor pe balaur, te doare rău rana?

— Nu, răspunse Atreiu, nu mai simt nimic.

— Ai fierbințeli?

— Nu, Fuhur, nu cred. De ce mă-ntrebi?

— Am simțit că tremuri, răspunse balaurul, oare ce te-ar mai putea face pe tine să tremuri, Atreiu?

Atreiu tăcu o vreme înainte de a răspunde:

— În curînd vom fi sosit. Și atunci va trebui să-i spun Crăiesei Copile că nu mai există nici o scăpare. Din toate cîte a trebuit să le fac, acesta e lucrul cel mai greu.

— Da, spuse Fuhur încă și mai încet, e-adevărat.

Zburară mai departe în tăcere, mereu spre Turnul de Fildeș.

După cîtva timp, balaurul începu din nou:

— Ai văzut-o vreodată, Atreiu?

— Pe cine?

— Pe Crăiasa Copilă, sau mai curînd pe Suverana Dorințelor cea cu Ochii de Aur? Căci astfel trebuie să i te adresezi cînd te afli în fața ei.

— Nu, n-am văzut-o niciodată.

— Eu da. De foarte multă vreme. Pe atunci străbunicul tău trebuie să fi fost copil. Și eu mai eram încă un june Țopăie-prin-Nori cu capul plin de prostii. Într-o noapte am încercat să-mi iau de pe cer luna ce strălucea mare și rotundă acolo sus. După cum ți-am spus, pe atunci nu înțelegeam încă nimic. Cînd, la sfîrșit, m-am lăsat să cad înapoi pe pămînt, dezamăgit, eram foarte aproape de Turnul de Fildeș. În noaptea aceea pavilionul în formă de boboc de magnolie își deschisese larg petalele, iar în mijlocul lor vedeam că șade Crăiasa Copilă. Mi-a aruncat o privire, o singură scurtă privire, dar — nu știu cum să-ți spun — din noaptea aceea am devenit altul.

— Cum arată?

— Ca o fetiță. Dar e mult mai în vîrstă decît cele mai bătrîne făpturi ale Fantăziei. Mai bine aș spune: E fără vîrstă.

— E însă bolnavă de moarte, spuse Atreiu; s-o pregătesc eu cu băgare de seamă pentru sfîrșitul oricărei speranțe?

Fuhur făcu din cap semn că nu.

— Nu, ar ghici imediat că încerci doar s-o liniștești. Trebuie să-i spui adevărul.

— Chiar dacă moare din această cauză? întrebă Atreiu.

— Nu cred să se-ntîmple una ca asta, spuse Fuhur.

— Știi, răspunse Atreiu, ești un balaur-noroc.

Pe urmă iar zburară multă vreme în tăcere.

În sfîrșit, au mai stat de vorbă pentru a treia oară. De data aceasta Atreiu a fost cel ce-a întrerupt tăcerea:

— Aș vrea să te mai întreb ceva, Fuhur.

— Întreabă!

— Cine e ea?

— Ce vrei să spui?

— AURYN are putere asupra tuturor făpturilor Fantăziei, indiferent dacă sînt ființe ale luminii sau ale întunericului. Are putere și asupra ta și asupra mea. Și totuși Crăiasa Copilă nu-și exercită niciodată puterea. E ca și cum nici n-ar fi, și totuși e în toate. E așa ca noi?

— Nu, spuse Fuhur, nu e cum sîntem noi. Nu-i o făptură a Fantăziei. Noi toți sîntem prin ea. Ea însăși e însă de alt fel.

— Este cumva, — Atreiu șovăia să-și pună întrebarea —, e un fel de făptură omenească?

— Nu, spuse Fuhur, nu e ceea ce sînt făpturile omenești.

— Atunci, repetă Atreiu, *cine* e ea?

Fuhur nu răspunse decît după o lungă tăcere.

— Nimeni din toată Fantăzia nu știe, nimeni nici nu poate să știe. E cea mai adîncă taină a lumii noastre. Odată l-am auzit pe un înțelept spunînd că acela ce ar putea să înțeleagă și-ar stinge astfel propria sa existență. Nu știu ce-o fi vrut să spună. Mai mult nu pot să-ți spun.

— Și acum, zise Atreiu, se va stinge și existența ei și a noastră, a tuturor, fără ca noi să fi înțeleș taina.

De data aceasta Fuhur tăcu, dar în jurul botului lui ca de leu juca un zîmbet, ca și cum ar fi vrut să spună: Nu se va întîmpla una ca asta.

De atunci înainte nu mai vorbiră.

Puțin după aceea zburară peste marginea exterioară a Labirintului, aceea cîmpie cu straturi de flori, tufe și poteci întortocheate ce înconjura într-un rotogol mare Turnul de Fildeș. Spre spaima lor își dădură seama că pînă și aici neantul își începuse distrugerea. E drept că deocamdată nu erau decît locuri mici presărate prin Labirint, dar erau pretutindeni. Rondurile de flori strălucind în toate culorile și tufele înflorite aflate între acele locuri deveniseră uscate și cenușii. Pomișorii gingași își întindeau crengile goale și îndoite în sus către balaur și călărețul său, ca și cum s-ar fi rugat să-i ajute. Cîmpiile, cîndva verzi și înflorite, acum erau spălăcite, și un iz ușor de mucegai și de putregai se ridica spre noii-veniți. Singurele culori ce se mai vedeau erau cele ale unor ciuperci uriașe, umflate, și ale unor flori degenerate și colorate țipător, cu aspect otrăvitor, care făceau mai curînd impresia unor creaturi ale nebuniei și ale corupției. Restul de viață din miezul Fantăziei încă se mai apăra, tresărind neputincios, împotriva distrugerii definitive ce pîndea și rodea din toate părțile.

Totuși la mijloc încă mai strălucea într-un alb feeric Turnul de Fildeș, neatins și neprihănit.

Fuhur nu ateriză cu Atreiu pe terasa inferioară prevăzută pentru sosirea solilor zburători. Simțea că nici el și nici Atreiu nu vor mai avea puterea să urce de acolo strada principală lungă, în formă de spirală, ce ducea pînă la vîrfurile turnului. I se mai părea că situația deosebită le îngăduie să nu țină seama de protocol sau de etichetă. Se hotărî să facă o aterizare forțată. Trecu valvîrtej peste balcoanele, podurile și balustradele de fildeș, găsi în ultimul moment porțiunea cea mai înaltă a străzii principale, în locul unde îi era capătul, chiar în fața clădirilor propriu-zise ale palatului, își dădu drumul jos, mai lunecă în sus pe stradă învîrtindu-se de cîteva ori în jurul său și în sfîrșit se opri, cu coada înainte.

Atreiu, care se ținuse cu amîndouă brațele de gîtul lui Fuhur, se ridică și privi în jur. Se așteptase la un soi de primire, sau cel puțin la un grup de paznici ai palatului care să-l întrebe cine e și ce dorește — dar nu se zărea nimeni nicăieri. Clădirile strălucitor de albe din jur păreau pustii.

— Au fugit cu toții! îi trecut prin minte. Au lăsat-o singură pe Crăiasa Copilă. Sau nu cumva ea a și...

— Atreiu, șopti Fuhur, trebuie să-i înapoiezi giuvaerul.

Își scoase de la gît lanțul. Acesta căzu jos.

Atreiu sări de pe spinarea lui Fuhur — și se prăbuși la pămînt. Nu se mai

gîndise la rana sa. Stînd încă întins, luă talismanul și îl petrecu în jurul gîtului. Apoi se ridică cu greu, sprijinindu-se de balaur.

— Fuhur, spuse el, unde trebuie să mă duc?

Dar balaurul-noroc nu-i mai răspunse. Stătea întins ca mort.

Strada principală se sfîrșea la un zid împrejmuitor înalt și alb, în dreptul unei mari porți minunat cioplite, ale cărei canaturi erau deschise.

Atreiu șchiopată într-acolo, se ținu de portal și găsi în spatele porții o scară exterioară largă și strălucitor de albă ce i se păru că ajunge pînă-n cer. Începu să urce treptele. Uneori se oprea ca să-și mai vină în putere. Pe scările albe rămase o dîră de picături de sînge.

În sfîrșit, ajunse sus și văzu înaintea sa o galerie lungă. Merse mai departe, clătinîndu-se și țînîndu-se de coloane. Apoi trecu printr-o curte cu o mulțime de fîntîni arteziene și alte havuzuri, dar abia mai putea distinge ce avea în fața ochilor. Ca în vis lupta să înainteze. Găsi o a doua poartă mai mică, apoi trebui să urce o scară înaltă, dar de data aceasta îngustă, și ajunse într-o grădină unde totul, pomii, florile și animalele erau cioplite din fildeș, pe urmă se tîrî pe mîini și pe picioare peste mai multe poduri arcuite și fără balustradă ducînd la o a treia poartă, cea mai mică din toate. Culcat pe burtă, se trase mai departe, apoi ridică încet ochii și văzu un munte luciu din fildeș, iar în vîrfurile lui Pavilionul Magnoliei orbitor de alb. Nici un drum nu ducea într-acolo sus, nici o scară.

Atreiu își lăsă capul pe brațe.

Nimeni din cei ce-au ajuns vreodată acolo sus și din cei ce vor mai ajunge vreodată nu poate spune cum a parcurs această ultimă bucată de drum. Trebuie trecut sub tăcere.

Deodată Atreiu se află în fața porții ce ducea în Pavilion. Intră — și se găsi față-n față cu Suverana Dorințelor cea cu Ochii de Aur.

Ședea sprijinită pe multe pernițe aflate pe o pernă mare, rotundă și moale, în mijlocul bobocului de floare, și privea spre el. Arăta nespuse de gingașă și de dulce. Atreiu văzu cît era de bolnavă după paloarea feței ce părea aproape transparentă. Ochii ei migdalați erau de culoarea aurului închis. Nu exprimau nici un fel de îngrijorare sau neliniște. Surîdea. Trupul ei mic și firav era îmbrăcat într-o rochie largă de mătase ce strălucea atît de alb, încît pînă și petalele de magnolie păreau întunecate față de ea. Arăta ca o fetiță nespuse de frumoasă, de cel mult zece ani, dar părul ei lung pieptănat lins și căzîndu-i peste umeri și spate pînă pe perna pe care ședea era alb ca neaua.

Bastian se sperie.

În clipa aceasta i se întîmpia ceva ce nu mai pățise niciodată în viață.

Pînă acum putuse să-și imagineze foarte limpede tot ce se povestea în cartea cu Povestea fără Sfîrșit. E drept că se petrecuseră cîteva lucruri stranii cît timp citise cartea, nu putea să tăgăduiască, dar desigur că puteau fi explicate cumva. Și-l imaginase cît se poate de clar pe Atreiu călărind pe balaurul-noroc, de asemenea și Labirintul și Turnul de Fildeș. Dar pînă în această clipă toate nu fuseseră decît propriile sale imaginații.

Cînd ajunsesese însă la locul unde era vorba despre Crăiasa Copilă, pentru o fracțiune de secundă — numai atît cît ține sclipirea fulgerului — văzuse în fața ochilor obrazul ei. Dar nu numai în gînd, ci aievea! Bastian era sigur de tot că nu fusese doar imaginația sa. Văzuse chiar amănunte care nici nu erau cuprinse în descrierea din carte, de pildă sprîncenele ce apăreau ca două arcuri subțiri, parcă pictate cu tuș, peste ochii ei aurii — sau loburile urechilor neobișnuit de alungite — sau înclinația deosebită a capului pe gîtul gingaș. Bastian știa cu siguranță că nu văzuse niciodată în viață ceva mai frumos decît obrazul ei. Și în aceeași clipă știa și cum se numește. Puișorul Lunii. Nu avea nici cea mai mică îndoială că era numele ei.

*Iar Puișorul Lunii îl privise — pe el, Bastian Balthasar Bux!
Îl privise cu o expresie pe care nu și-o putea lămuri. Fusesse și ea
surprinsă? Era cumva o rugămintă în privirea ei? Sau dor? Sau — ce-o fi
fost?*

Încercă să-și amintească de privirea Puișorului Lunii, dar nu mai izbuti.

*Un singur lucru îl știa sigur: Privirea ei, trecînd prin ochii lui și de-a lungul
gîtului, îl lovise drept în inimă. Mai simțea și acum cum îl frige urma lăsată. Și
mai simțea că această privire se afla acum în inima lui și strălucea ca o
comoară tainică. Într-un chip straniu și totodată minunat îl durea.*

*Chiar dacă ar fi vrut Bastian nu s-ar mai fi putut apăra de cele ce i se
întîmplau. Dar nici nu voia, o, nu! Dimpotrivă, pentru nimic în lume n-ar mai fi
renunțat la comoara aceasta. Nu mai voia decît un singur lucru: să citească
mai departe pentru a fi din nou împreună cu Puișorul Lunii pentru a o
revedea.*

*Nu bănuia că astfel intra irevocabil în cea mai neobișnuită și probabil cea
mai primejdioasă aventură. Dar chiar și dacă ar fi bănuit — cu siguranță că
tot n-ar fi fost un motiv pentru el să închidă cartea, s-o pună deoparte și să
n-o mai atingă niciodată.*

*Cu degetele tremurînd căută locul unde se oprise și continuă să
citească.*

Orologiul din turn bătu de zece ori.

Crăiasa Copilă

KILOMETRI NENUMĂRAȚI STRĂBĂTUSE ATREIU și totuși, stînd
acum și privind-o pe Crăiasa Copilă, nu era în stare să scoată nici un cuvînt.
Nu știa cum să-nceapă, nu știa cum să se poarte. De multe ori încercase
să-și imagineze acest moment, își pregătise cuvintele, dar toate îi
dispăruseră brusc din minte.

În sfîrșit, ea îi zîmbi și-i spuse cu un glas plăpînd și dulce ce suna ca și
cum o pasăre mică ar cînta în somn:

— Te-ai întors din Căutarea cea Mare, Atreiu?

— Da, izbuti să spună Atreiu plecîndu-și capul.

— Acum e sură hlamida ta cea frumoasă, continuă ea după o scurtă
tăcere, sur țî-e și părul și pielea, ca piatra. Dar totul va fi din nou ca înainte și
chiar mai frumos. Ai să vezi.

Lui Atreiu parcă i se legase limba. Clătină doar foarte ușor capul. Apoi
auzi din nou glasul cel gingaș:

— Mi-ai îndeplinit misiunea...

Atreiu nu știa dacă aceste cuvinte nu erau cumva o întrebare. Nu
îndrăznea să privească la ea pentru a citi pe fața ei. Încet puse mîna pe lanțul
cu talismanul de aur și-l scoase de la gît. Cu brațul întins îi oferî Crăiesei
Copile, dar privirile și le ținea tot plecate. Încercă să se lase într-un genunchi
precum solii din poveștile și cîntecele auzite în taberele de corturi din patria
sa, dar piciorul rănit nu-și făcu datoria, și Atreiu căzu la picioarele Crăiesei
Copile și rămase întins pe jos, cu fața la pămînt.

Ea se aplecă, ridică talismanul și în timp ce-și petrecea lanțul printre
degete, îi spuse:

— Ți-ai îndeplinit frumos solia. Sînt foarte mulțumită de tine.

— Nu! exclamă Atreiu aproape cu furie, totul a fost zadarnic. Nu mai
există salvare.

Urmă o lungă tăcere. Atreiu își vîrîse fața în braț și un tremur îi zguduia
tot trupul. Se temea că va auzi de la ea un strigăt de disperare, un vaiet,
poate și o aspră mustrare sau chiar o izbucnire de furie. Nici el nu știa la ce
se aștepta — dar cu siguranță nu la ceea ce auzi acum. Crăiasa Copilă rîdea.

Rîdea încetîșor și cu veselie. Lui Atreiu i se zăpăciră gîndurile, o clipă crezu că ea a înnebunit. Dar nu era rîsul unei nebune. Apoi îi auzi glasul spunînd:

— Dar l-ai adus cu tine.

Atreiu își ridică capul.

— Pe cine?

— Pe salvatorul nostru.

O privi cercetător în ochi și nu găsi în ei decît limpezime și veselie.

Zîmbea din nou.

— Ți-ai îndeplinit misiunea. Îți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut și ai suferit.

Atreiu clătină din cap.

— Suverană a Dorințelor cea cu Ochii de Aur, bîlbîi el folosind acum pentru prima oară formula oficială recomandată de Fuhur, eu... nu zău, nu-nțeleg ce vrei să spui.

— Se cunoaște pe fața ta, spuse ea, dar fie că înțelegi, fie că nu, totuși ai izbutit. Și acesta e lucrul cel mai important, nu-i așa?

Atreiu tăcu. Nu-i mai venea în minte nici măcar o întrebare. Se holba la Crăiasa Copilă cu gura căscată.

— L-am văzut, continuă ea, și m-a privit și el.

— Cînd? întrebă Atreiu.

— Chiar atunci cînd ai intrat tu. L-ai adus cu tine.

Fără să vrea, Atreiu privi în jurul său.

— Și unde e? Nu văd pe nimeni afară de mine și de tine.

— O, mai sînt încă multe ce-ți rămîn invizibile, răspunse ea, dar poți să mă crezi. Încă nu se află în lumea noastră. Dar lumile noastre s-au și apropiat atît de mult încît ne-am putut vedea, căci timp de o clipă, atît cît ține un fulger, peretele subțire care încă ne mai desparte a devenit străveziu. În curînd va fi cu totul la noi și mă va striga cu numele meu cel nou pe care numai el mi-l poate da. Atunci mă voi însănătoși, și o dată cu mine întreaga Fantăzie.

În timp ce Crăiasa Copilă vorbea, Atreiu se așezase anevoie. Privea în sus spre ea, căci, șezînd pe pernele ei, era ceva mai înaltă, iar vocea lui era stinsă cînd o întrebă:

— Prin urmare, cunoști de mult solia ce aveam să ți-o aduc. Tot ce mi-a destăinuit Străvechea Morla din Mlaștinile Întristării, tot ce mi-a dezvăluit glasul misterios al Uyulălei din Oracolul din Miazăzi, — toate tu le știai?

— Da, spuse ea, și le știam încă mai înainte de a te fi trimis în Căutarea cea Mare.

Atreiu înghiți de cîteva ori în sec.

— De ce, izbuti în sfîrsit să spună, m-ai mai trimis și pe mine? La ce te așteptai?

— La nimic altceva decît la ceea ce ai făcut, răspunse ea.

— Ce-am făcut..., repetă încet Atreiu în timp ce între sprîncenele sale apărea o cută adîncă de furie. Dacă-i așa precum spui, atunci totul a fost de prisos. Zadarnic m-ai mai trimis în Căutarea cea Mare. Am auzit spunîndu-se că hotărîrile tale sînt adeseori de neînțeles pentru cei ca noi. Se poate să fie așa. După toate prin cîte am trecut, îmi vine însă foarte greu să accept cu resemnare că n-ai vrut decît să te distrezi cu mine.

Ochii Crăiesei Copile arătau acum foarte serioși.

— Nu mi-am permis să mă distrez cu tine, Atreiu, spuse ea, și știu prea bine cît îți datorez. Toate prin cîte ai trecut au fost necesare. Te-am trimis în Căutarea cea Mare nu pentru solia pe care voiai să mi-o transmiți acum, ci pentru că era singurul mijloc de a-l chema pe salvatorul nostru. Căci el a luat parte la tot ce ți s-a întîmplat și te-a însoțit pe tot drumul cel lung. L-ai auzit țipătul de spaimă lîngă Prăpastia Străfundă în timp ce vorbeai cu Ygramul, și i-ai văzut chipul cînd te-ai aflat în fața Porții Oglinzii Fermecate. Ai intrat în imaginea lui și ai luat-o cu tine, de aceea el te-a și urmat, căci s-a văzut pe sine cu ochii tăi. Aude și acuma fiecare cuvînt pe care îl rostim. Și știe că

vorbim despre el și că îl așteptăm și că ne-am pus nădejdea în el. Poate că acum înțelege că toate caznele ce le-ai luat asupra ta, Atreiu, le-ai îndurat pentru el și că întreaga Fantăzie îl cheamă!

Atreiu tot mai era încruntat, dar treptat cuta de furie de pe fruntea lui se netezea.

— Cum se face că le știi pe toate, întrebă după un timp, și țipătul de lângă Prăpastia Străfundă și chipul din Oglinda Fermecată, — sau toate acestea au fost și ele hotărâte de tine mai dinainte?

Crăiasa Copilă ridică în sus pe AURYN și, în timp ce și-l pune la gît, răspunse:

— N-ai purtat tot timpul strălucirea? N-ai știut că astfel am fost mereu cu tine?

— Nu tot timpul, răspunse Atreiu. A fost o vreme cînd l-am pierdut.

— Da, spuse ea, atunci ai fost într-adevăr singur. Povestește-mi ce s-a întîmplat atunci!

Atreiu îi istorisi ce i se întîmplase.

— Acum știu de ce ai devenit sur, spuse Crăiasa Copilă. Te-ai apropiat prea mult de neant.

— E oare adevărat, mai dori să afle Atreiu, ce mi-a spus Gmork, lupul-vîrcolac, despre fapăturile distruse ale Fantăziei, anume că se preschimbă în minciuni în lumea oamenilor?

— Da, e-adevărat, răspunse Crăiasa Copilă în timp ce ochii ei aurii se întunecau, toate minciunile au fost cîndva fapături ale Fantăziei. Sînt din aceeași substanță — dar au devenit de nerecunoscut și și-au pierdut adevărata lor natură. Dar tot ce ți-a spus Gmork nu era decît adevărul incomplet, de altfel nici nu te puteai aștepta la altceva din partea unei fapături incomplete. Există două căi pentru a trece hotarul dintre Fantăzia și lumea oamenilor, o cale bună și o cale greșită. Atunci cînd ființele Fantăziei sînt tîrîte dincolo în modul acela înfiorător, au luat-o pe calea greșită. Cînd vin însă fapăturile omenești în lumea noastră, atunci au ales calea cea bună. Toți cei ce-au fost la noi au aflat cîte ceva ce nu puteau afla decît aici și care i-a făcut să se întoarcă transformați în lumea lor. Au devenit văzători fiindcă vă văzuseră pe voi sub adevărata voastră înfățișare. De aceea erau în stare să vadă cu alți ochi și propria lor lume, precum și pe semenii lor. Acolo unde mai înainte nu găsiseră decît viață prozaică, acum descopereau dintr-o dată minuni și mistere. De aceea veneau cu bucurie la noi în Fantăzia. Iar pe măsură ce lumea noastră devenea mai bogată și mai înfloritoare prin venirea lor, în aceeași măsură minciunile din lumea lor se împuținau făcînd-o pe aceasta mai bună. După cum cele două lumi ale noastre se distrug una pe cealaltă, tot astfel e cu puțință ca ele să se și însănătoșească una pe cealaltă.

Atreiu rămase pe gînduri cîtva timp, apoi întrebă:

— Da' cum a început?

— Nenorocirile ce-au copleșit cele două lumi, răspunse Crăiasa Copilă, au și ele două cauze diferite. Acum totul e întors pe dos, exact în contrariul său. Ceea ce poate face văzător orbește, iar ceea ce poate crea noul distruge. Salvarea e în mîinile oamenilor. Unul, unul singur trebuie să vină și să-mi dea un nume nou. Și va veni!

Atreiu tăcea.

— Acum înțelegi, Atreiu, întrebă Crăiasa Copilă, de ce a trebuit să-ți impun atît de multe? Numai printr-o poveste lungă și plină de peripeții, de minuni și de primejdii puteai să-l conduci pînă la mine pe salvatorul meu. Iar aceasta a fost povestea ta.

Atreiu ședea cufundat adînc în gînduri. În sfîrșit dădu din cap.

— Acum înțeleg. Suverană a Dorințelor cea cu Ochii de Aur. Îți mulțumesc că m-ai ales pe mine. Iartă-mi supărarea.

— N-aveai cum să știi toate acestea, răspunse ea cu blîndețe, dar a fost

necesar și acest lucru.

Atreiu dădu din nou din cap. După o scurtă tăcere spuse:

— Sînt însă foarte obosit.

— Ai făcut destule, Atreiu, răspunse ea, ai vrea să te odihnești?

— Încă nu. Mai întîi aș dori să fiu de față la sfîrșitul fericit al poveștii mele.

Dacă-i așa precum spui, și dacă mi-am îndeplinit misiunea — atunci de ce salvatorul încă n-a sosit aici? Ce mai așteaptă?

— Da, spuse încetișor Crăiasa Copilă, ce mai așteaptă?

Bastian simțea cum de emoție i se umeziseră mîinile.

— *Nu pot, spuse el. Nici nu știu ce trebuie să fac. Și poate că numele pe care l-am născocit nici nu e cel potrivit.*

— Îmi dai voie să te mai întreb ceva? reluă Atreiu convorbirea.

Zîbind, ea aprobă din cap.

— De ce nu te poți însănătoși decît dacă ți se dă un nume nou?

— Numai printr-un nume potrivit își dobîndesc toate ființele realitatea lor, spuse ea. Un nume greșit face ca totul să devină neadevărat. E ceea ce face și minciuna.

— Poate că salvatorul nu cunoaște încă numele potrivit ce trebuie să ți-l dea.

— Ba da, răspunse ea, îl știe.

Și din nou așteptară amîndoi în tăcere.

— *Da, spuse Bastian, îl știu. L-am știut îndată ce te-am văzut. Dar nu știu ce trebuie să fac.*

Atreiu își ridică ochii.

— Poate că ar vrea să vină, numai că nu știe cum s-o facă.

— Nu trebuie să facă nimic, răspunse Crăiasa Copilă, doar să mă strige cu numele meu cel nou pe care-l cunoaște doar el. Ar fi de ajuns.

Inima lui Bastian începu să bată puternic. Să încerce? Dar dacă nu va izbuti? Dacă se înșela cumva? Dacă cei doi nici nu vorbeau despre el, ci despre un cu totul alt salvator? De unde putea ști dacă se gîndeau într-adevăr la el?

— Mă întreb, începu Atreiu din nou într-un tîrziu, dacă e posibil ca el să nu înțeleagă că-i vorba despre el și nu despre altcineva?

— Nu, spuse Crăiasa Copilă, nu poate fi chiar atît de neînțelegător, după toate semnele ce le-am primit.

— *Am să încerc și gata! spuse Bastian.*

Dar nu era în stare să scoată din gură cuvîntul.

Ce va fi dacă va izbuti într-adevar? Atunci va ajunge într-un fel oarecare în Fantăzia. Cum însă? Poate va trebui să se lase transformat și el. Și ce va deveni? Poate că-l va durea sau poate că va leșina? Și întrebarea era: voia într-adevăr să ajungă în Fantăzia? Voia să ajungă la Atreiu și la Crăiasa Copilă, dar nu voia nicicum să ajungă la toți acei monștri care mișunau pe acolo.

— Poate că, spuse Atreiu, n-are destul curaj?
— Curaj? Întrebă Crăiasa Copilă, e nevoie de curaj pentru a pronunța numele meu?
— Atunci, spuse Atreiu, nu mai știu decît un singur motiv care l-ar putea reține.
— Ce motiv?
Atreiu șovăi înainte de a vorbi.
— Nu vrea. Nu-l interesezi nici tu și nici Fantăzia. Îi sîntem indiferenți. Crăiasa Copilă îl privi lung pe Atreiu.

— *Nu! Nu! strigă Bastian, să nu credeți una ca asta! Cu siguranță nu e vorba de așa ceva! Ah, vă rog, vă rog să nu credeți asta despre mine! Mă auziți? Nu e adevărat, Atreiu!*

— Mi-a făgăduit că vine, spuse Crăiasa Copilă, am citit-o în ochii săi.

— *Da, e-adevărat, strigă Bastian, și am să vin îndată, numai să mă gîndesc mai bine la toate. Nu e chiar atît de simplu.*

Atreiu plecă capul. Din nou așteptară amîndoi multă vreme în tăcere. Dar salvatorul nu apărea, și nu vedeau nici cel mai mic semn arătînd că el ar fi încercat cel puțin să li se facă cunoscut.

Bastian își imagina cum ar fi dacă s-ar afla dintr-o dată în fața lor, așa gras cum era, cu picioarele strîmbe și obrazul palid ca brînza. Vedea în fața ochilor dezamăgirea de pe obrazul Crăiesei Copile atunci cînd îi va spune:

— *Ce cauți tu aici?*

Iar Atreiu poate că va și rîde.

Imaginîndu-și toate acestea, fața lui Bastian se îmbujoră de rușine.

Desigur că ei se așteptau la un erou, un prinț sau ceva asemănător. Nu trebuia să li se arate. Era cu neputință. Mai bine va suporta orice — numai asta nu!

Cînd Crăiasa Copilă își ridică în sfîrșit ochii, expresia ei era schimbată. Atreiu aproape că se sperie de măreția și severitatea privirii ei. Știa și unde mai văzuse odată aceeași expresie: la sfîncși!

— Îmi mai rămîne un mijloc, spuse ea, dar nu-l folosesc decît cu neplăcere. Aș dori să nu mă silesc să recurg la acest mijloc.

— Care mijloc? Întrebă Atreiu în șoaptă.

— Fie că știe, fie că n-o știe — el face acum parte din Povestea fără Sfîrșit. Acum nu mai poate și nici n-are voie să se mai retragă. Mi-a dat făgăduiala sa și trebuie să și-o țină. Singură nu pot însă să obțin împlinirea ei.

— Da' cine în toată Fantăzia, strigă Atreiu, poate să facă ceva ce tu nu poți?

— Unul singur, răspuse ea, și numai dacă vrea. Bătrînul de pe Muntele Călător.

Atreiu o privi pe Crăiasa Copilă cu cea mai profundă uimire.

— Bătrînul de pe Muntele Călător, repetă el apăsînd pe fiecare cuvînt, vrei să spui că el există aieveja?

— Te îndoiești cumva?

— Bătrînii din corturile noastre le povestesc copiilor mici despre el atunci cînd sînt neascultători sau răi. Spun că tot ceea ce faci sau uiți să faci, ba chiar ceea ce gîndești și simți, el scrie în cartea lui și că rămîne pentru totdeauna însemnat acolo, ca o poveste frumoasă sau urîță, depinde. Cînd eram și eu mic de tot am crezut că așa e, dar mai tîrziu m-am gîndit că nu e decît un basm făcut să sperie copiii.

— Cine știe, spuse ea zîmbind, ce-o fi și cu basmul acesta.

— Prin urmare, îl cunoști, o cercetă Atreiu, l-ai văzut vreodată?

Ea făcu din cap semn că nu.

— Dacă-l găsec, atunci va fi pentru prima oară că ne întîlnim.

— Bătrînii noștri mai povestesc, continuă Atreiu, că nu se poate ști niciodată unde se află muntele bătrînului, că întotdeauna apare pe neașteptate, o dată aici, altă dată colo, și că nu poate fi întîlnit decît din întîmplare sau prin voia sorții.

— Da, răspuse Crăiasa Copilă, Bătrînul de pe Muntele Călător nu poate fi căutat. Nu poate fi decît găsit.

— Chiar și pentru tine?

— Chiar și pentru mine, spuse ea.

— Și dacă nu-l găsești?

— Dacă există, îl voi găsi, spuse ea cu un zîmbet misterios, iar dacă-l găsec, va exista.

Atreiu nu înțelese răspunsul. Șovăind, mai întrebă:

— E — ca și tine?

— E ca și mine, răspuse ea, căci e contrariul meu în toate.

Atreiu își dădu seama că astfel nu va afla nimic de la ea. Dar îl mai neliniștea un gînd:

— Ești bolnavă de moarte, Suverană a Dorințelor cea cu Ochii de Aur, spuse el aproape cu severitate, iar singură n-ai să poți ajunge departe. După cîte văd, te-au părăsit toți slujitorii și prietenii. Fuhur și cu mine te vom însoți cu drag oriunde ar fi, dar — vorbind cinstit — nu știu dacă pe Fuhur îl mai ajută puterile. Iar piciorul meu — ai văzut tu singură că nu mă mai ține.

— Mulțumesc, Atreiu, răspuse ea, îți mulțumesc pentru propunerea ta curajoasă și devotată. Dar n-am de gînd să vă iau cu mine. Numai dacă ești singur îl poți găsi pe Bătrînul de pe Muntele Călător. Iar Fuhur nici nu mai e acolo unde l-ai lăsat. Acum se află într-un loc unde toate rănilor i se vindecă și toate puterile îi revin. Și tu de asemenea, Atreiu, vei fi curînd în acel loc.

Degetele ei se jucau cu AURYN.

— Despre ce fel de loc e vorba?

— Acum nu e nevoie s-o știi. Vei ajunge acolo în somn. Va veni și ziua cînd îți vei da seama unde ai fost.

— Dar cum aș putea dormi, strigă Atreiu, și de îngrijorare uită să se mai exprime cu menajamente, cîtă vreme știu că ai putea muri în fiecare clipă!

Crăiasa Copilă rîse iar încetîșor.

— Nu sînt chiar atît de părăsită pe cît crezi. Ți-am mai spus că există multe ce ție îți rămîn invizibile. În preajma mea sînt cele Șapte Puteri care fac parte din mine, după cum din tine fac parte amintirile tale, sau curajul tău, sau gîndurile tale. Nu poți să le vezi, nici să le auzi, și totuși sînt toate la mine, în acest moment. Vreau să las trei dintre ele la tine și la Fuhur, ca să aibă grijă de voi. Iar patru din ele le iau cu mine și mă vor însoți. Iar tu, Atreiu, poți dormi liniștit.

La aceste cuvinte ale Crăiesei Copile toată oboseala ce-o adunase Atreiu în timpul Marii Căutări îl cuprinsese ca un vâl întunecat. Nu era însă oboseala de plumb a istovirii, ci o dorință de somn, liniștită și pașnică. Ar fi dorit s-o mai întrebe atît de multe pe Suverana Dorințelor cea cu Ochii de Aur, dar acum avea impresia că, prin cuvintele ei, oprise toate dorințele purtate de el în suflet și nu-i mai lăsase decît una singură, copleșitoare,

anume dorința de somn. I se închiseră ochii și, continuând să șadă și fără a se răsturna, lunecă în întuneric.

Orologiul din turn bătu de unsprezece ori.

Atreiu mai auzi ca de la mare depărtare cum Crăiasa Copilă dădu un ordin cu vocea blîndă și coborîță, apoi se simți ridicat cu băgare de seamă și purtat de brațe puternice.

Multă vreme Atreiu fu cuprins de întuneric și de căldură. Mult, mult mai tîrziu se trezi puțin cînd buzele lui uscate și crăpate fură atinse de o băătură minunată pe care-o sorbi cu nesaț. În jurul său vedea nedeslușit ceva ca un fel de peșteră mare cu pereți ce păreau de aur curat. Îl mai văzu și pe balaurul-noroc alb stînd culcat alături. Apoi mai văzu, sau mai degrabă bănuî, că în mijlocul peșterii țîșnea o fîntînă, iar în jurul fîntînii erau doi șerpi care își mușcau unul altuia coada, unul era de culoare deschisă, celălalt de culoare închisă...

Pe urmă o mîină nevăzută i se puse ușor pe ochi, ceea ce îi făcu nespuse de bine, și Atreiu se cufundă iar într-un somn adînc și fără vise.

Tot atunci Crăiasa Copilă părăsea Turnul de Fildeș. Era culcată pe perne moi de mătase într-o lectică de sticlă purtată de patru slujitori invizibili, încît părea că lectica plutește încet singură.

Astfel străbătură grădina-labirint, sau mai degrabă ceea ce mai rămăsese din ea, fiind adesea nevoiți să ocolească, deoarece multe poteci duceau spre neant.

Cînd ajunseră în sfîrșit la marginea din afară a cîmpiei, părăsind Labirintul, slujitorii invizibili se opriră. Păreau să aștepte o poruncă.

Crăiasa Copilă se ridică sprijinindu-se de perne și mai aruncă o privire înapoi spre Turnul de Fildeș.

Apoi, lăsîndu-se din nou pe perne, spuse:

— Mergeți mai departe! Mergeți mai departe — oriunde!

O rafală de vînt îi zburătăci părul alb ca neaua. Flutura lung și greu ca o flamură în urma lecticii de sticlă.

Bătrînul de pe Muntele Călător

LAVINELE SE PRĂBUȘEAU ÎN AVALANȘĂ și bubuind peste povîrnișurile prăpăstioase ale munților, viscole se dezlănțuiseră prin turnurile de stînci ale culmilor cu platoșe de gheață, se rătăceau urlînd în peșteri și trecători, apoi goneau din nou peste întinderile vaste ale ghețurilor. Pentru locurile acelea nu era deloc o vreme neobișnuită, căci Munții Destinului — așa erau numiți — erau cei mai mari și cei mai înalți din întreaga Fantăzie, iar piscul lor cel mai semeț ajungea într-adevăr pînă-n slava cerului.

Nici cei mai cutezători alpiniști nu se încumetau să se aventureze în acest ținut al ghețurilor veșnice. Sau mai bine zis: trecuse un timp nespuse de lung de cînd izbutise careva urcușul, încît nimeni nu-și mai amintea. Căci una din legile de neînțelese — și erau multe în împărăția Fantăziei — era următoarea: Munții Destinului nu puteau fi cucerți luîndu-se cu asalt piscurile decît atunci cînd cel ce izbutise mai înainte era cu totul și cu totul uitat și nici o inscripție de piatră sau de bronz nu mai aducea mărturia faptei sale. Așadar, fiecare cuceritor era primul.

Aici sus nu putea exista nici o ființă vie, în afară de cîțiva șeitani de gheață uriași — dacă puteau fi socotiți și ei printre ființele vii, căci se mișcau atît de neînchipuit de încet, încît le trebuia cîte un an ca să facă un singur pas

și veacuri în șir pentru o mică plimbare. Prin urmare, era limpede că nu puteau avea legături decît cu cei de-o seamă cu ei și nu aveau nici cea mai mică idee despre existența restului lumii din Fantăzia. Credeau că sînt singurele ființe vii din întregul univers.

Uluiți la culme se zgîiau acum în jos la minusculul punct care se apropia tot mai mult de pisc, venind pe poteci întortocheate, pe colți de stîncă unde abia se putea păși, pe lîngă pereți abrupti acoperiți cu gheață strălucitoare, peste creste înguste ca muchia de cuțit și prin rîpe și prăpăstii adînci.

Era lectica de sticlă în care stătea întinsă Crăiasa Copilă, purtată de cele patru Puteri Invizibile ale ei. Abia se putea deosebi de împrejurimi, căci sticla lecticii semăna cu o bucată limpede de gheață, iar haina cea albă și părul Crăiesei Copile erau aidoma zăpezii din jur.

Era pe drum de multă vreme. De multe zile și nopți, prin ploi și arșiță, prin beznă și lumina lunii cele patru Puteri Invizibile îi purtaseră lectica tot mai departe, așa cum poruncise ea, tot mai, departe, oriunde. Ea nu făcea nici o deosebire între ceea se putea să îndure și ceea ce ar fi putut fi de neîndurat, după cum și mai înainte, în împărăția ei, acceptase în egală măsură și ceea ce era întunecat, și ceea ce era luminos, și frumusețea, și urîtenia. Era gata să riște orice, căci Bătrînul de pe Muntele Călător putea fi pretutindeni și nicăieri.

Totuși alegerea drumului pe care porniseră cele patru Puteri Invizibile nu era cu totul întîmplătoare. Din ce în ce mai des neantul care înghițise deja ținuturi întregi nu le mai lăsa decît o singură cărare liberă pe unde să treacă. Uneori fusese doar un pod, o peșteră sau o poartă prin care abia mai ajungeau să scape, alteori fuseseră valurile vreunui lac sau ale unui golf al mării peste care Puterile Invizibile purtaseră lectica cu bolnava de moarte, căci pentru ei nu exista nici o deosebire între apă și uscat.

Astfel ajunseseră pînă la sfîrșit în lumea culmilor înghețate ale Munților Destinului și tot urcau mai departe, neconținut și neobosit. Și înainte ca Crăiasa Copilă să le dea vreo altă poruncă, aveau s-o ducă mai departe, tot mai sus. Ea era însă culcată pe perne, închisese ochii și nu se mai mișca. De multă vreme stătea astfel. Iar ultimul cuvînt pe care îl rostise fusese acel „oriunde” ce-l poruncise despărțindu-se de Turnul de Fildeș.

Lectica înainta acum printr-o rîpă adîncă, o creastă între doi pereți stîncoși avînd între ei o distanță prin care abia dacă se putea trece. Pămîntul era acoperit cu zăpadă afînată ce putea fi adîncă de cîtiva metri, dar purtătorii invizibili nu se scufundau și nici nu lăsau urme. În fundul rîpei era foarte întuneric, căci lumina zilei era doar o dungă îngustă sus de tot. Drumul urca lin, și cu cît lectica ajungea mai sus, cu atît mai mult se apropia și dunga de lumină a zilei. Apoi, aproape pe neașteptate, pereții de stîncă dispărură, lăsînd liberă privirea spre o întindere largă, albă și sclipitoare. Aici era punctul cel mai înalt, căci Munții Destinului nu se sfîrșeau printr-un pisc, ca cei mai mulți munți, ci printr-un podiș mare cît o țară întreagă.

Acum însă pe podiș se înălța în mod surprinzător un munte mai mic cu o înfățișare ciudată. Era oarecum îngust și înalt, asemănător cu Turnul de Fildeș, dar de un albastru strălucitor, și alcătuit dintr-o mulțime de zimți cu forme bizare înălțîndu-se spre cer ca niște țurțuri de gheață uriași, dar întorși pe dos. Pe la jumătatea povîrnișului se afla un ou de mărimea unei case, stînd sprijinit pe trei zimți de gheață.

În semicerc în jurul oului, și de asemenea în spatele lui se înălțau țurțuri albaștri mai mari, ca țevile de orgă, formînd piscul propriu-zis. Oul cel mare avea o deschidere rotundă ce părea a fi o ușă sau o fereastră. În deschidere apăru acum un obraz privind spre lectică.

Ca și cum ar fi simțit privirea, Crăiasa Copilă deschise ochii răspunzînd și ea privirii.

— Opriți! spuse ea încetișor.

Puterile Invizibile se opriră. Crăiasa Copilă se ridică.

— El e, continuă ea. E absolut obligatoriu să merg singură ultima bucată de drum spre el. Așteptați-mă aici, orice s-ar întâmpla.

Obrazul din deschiderea rotundă a oului dispăruse. Crăiasa Copilă coborî din lectică și porni la drum pe nesfârșita întindere înzăpezită. Mersul îi era anevoios, căci era desculță și zăpada era înghețată și zgrunțuroasă. La fiecare pas crusta de gheață i se spărgea sub picioare și cioburile tari ca sticla îi tăiau pielea gingașă. Vîntul înghețat smucea de haina și părul ei alb.

În sfîrșit ajunse la Muntele Albastru și se afla în fața țurțurului neted ca sticla.

Din deschiderea rotundă și întunecată a oului celui mare ieși la iveală o scară lungă, cu mult mai lungă decît ar fi putut încăpea în ou. În cele din urmă ajunse chiar pînă jos la poalele Muntelui Albastru, iar cînd Crăiasa Copilă puse mîna pe ea, văzu că era făcută numai din litere legate între ele, iar fiecare fuscel era cîte un rînd. Crăiasa Copilă începu să urce, și în timp ce se ridica de pe o treaptă pe alta, citi și cuvintele:

NU MAI VENI! OPREȘTE-TE!
PLEACĂ-NAPOI. ÎNTOARCE-TE!
NICICÎND, NICICUM, MIE MOȘNEAGUL
SĂ NU CUMVA SĂ-MI CALCI TU PRAGUL.
PE-ORICINE, CHIAR PE TINE ACUM,
NEAPĂRAT TE-NTORC DIN DRUM,
CĂCI DACĂ MĂ VEI ÎNTÎLNI
HAOSUL SE VĂ RĂSPÎNDI.
SFÎRȘITUL SPRE ÎNCEPUT SE-NDREAPTĂ.
RENUNȚĂ ȘI FII ÎNȚELEAPTĂ!
DIN DRUMUL TĂU OPREȘTE-TE!
PLEACĂ-NAPOI! ÎNTOARCE-TE!

Se opri pentru a mai prinde putere și privi în sus. Mai avea încă foarte mult de urcat. Pînă acum nu trecuse nici măcar de jumătate.

— Bătrîne de pe Muntele Călător, spuse ea cu glas tare, dacă nu vrei să ne întîlnim, n-ar fi trebuit să-mi scrii această scară. Tocmai interdicția ta de a veni e cea care mă aduce la tine.

Și urcă mai departe.

ÎN CRONICA MEA SE PĂSTREAZĂ
TOT CE E VIAȚĂ ȘI CREEAZĂ:
IAR TOT CE CÎNDVA A TRĂIT
E-ACUM CUVÎNT MORT, NECLINTIT.
CE-I SCRIS ÎN LITERA CEA RECE
DIN NOU AIEVEA SE PETRECE.
VENIND LA MINE, TU SĂ ȘTII
NĂPASTĂ GREA SE VA IVI.
N-AM FOST NICICÎND COPIL CA TINE,
ANI MULȚI MĂ APĂSAU PE MINE.
AICI LA MINE SE SFÎRȘEȘTE
TOT CE PRIN TINE SE STÎRNEȘTE.
VIE VENIND, NU-I ÎNGĂDUIT
ÎN MOARTE TU SĂ FI PRIVIT.

Din nou fu nevoită să se oprească pentru a-și trage răsuflarea.

Acum ajunsese foarte sus, iar scara se legăna în viscol precum o creangă de copac. Urcînd și ultima parte de scară. Crăiasa Copilă se ținea, strîns de fusceii înghețați din litere.

DE NU ASCULȚI DE SFATUL MEU

CE ERA SCRIS PE URCUȘUL GREU,
DE TOTUȘI VREI SĂ ÎNDRĂZNEȘTI
RĂSUCIND TIMPUL, SĂ-I SILEȘTI,
EU NU MAI AM CUM TE OPRI,
MOȘUL ATUNCI TE VA PRIMII!

După ce Crăiasa Copilă trecu de acești ultimi fuscei, suspină încetișor și se privi. Haina ei cea albă și largă era zdrențuită, se agățase de toate liniuțele transversale, cârligele și ghimpii literelor care alcătuiau scara. În sfârșit, nu era nicidecum ceva nou pentru ea faptul că literele nu-i erau binevoitoare.

În fața ei văzu oul și deschiderea rotundă unde se sfârșea scara. Urcă prin deschidere, iar aceasta se închise imediat în urma ei. Fără să se mai miște, se opri în întuneric așteptând să vadă ce se va întâmpla. Dar pentru început, multă vreme nu se întâmplă nimic.

— Sînt aici, vorbi ea într-un târziu în întuneric.

Vocea ei răsună cu ecouri ca într-o sală mare și goală — sau fusese cumva o altă voce, mult mai groasă, care-i răspunsese cu aceleași cuvinte?

Treptat izbuti să distingă în întuneric o lumină slabă, roșcată. Venea de la o carte ce plutea în aer, deschisă, în mijlocul încăperii în formă de ou. Era așezată pieziș, astfel încît putu să vadă și scoarțele. Erau legate în mătase roșie-arămie, și la fel ca și pe giuvaerul purtat de Crăiasa Copilă în jurul gîtului, apăreau și pe carte doi șerpi care își mușcau unul altuia coada, formînd astfel un oval. Iar în oval era scris titlul:

Povestea fără sfârșit

Bastian se zăpăci de tot. Era întocmai cartea pe care o citea el! O mai privi încă o dată. Da, nu încăpea nici o îndoială, cartea despre care era vorba acolo era chiar cartea pe care o ținea în mînă! Cum era posibil ca să fie vorba despre aceeași carte chiar în cuprinsul ei?

Crăiasa Copilă se apropiase și zări acum de cealaltă parte a cărții care plutea în aer fața unui bărbat luminată albăstrui de jos în sus, pornind de la paginile cărții deschise. Licărirea pornea de la literele din carte.

Obrazul bărbatului arăta ca și scoarța unui copac străvechi, atît de brăzdat era de cute adînci. Barba îi era albă și lungă, iar ochii îi erau atît de adînc îngropați în văgăune întunecate, încît nici nu se vedeau. Purta o rasă de călugăr albastră cu gluga pe cap, iar în mînă ținea un condei cu care scria în carte. Nu-și ridică privirea.

Crăiasa Copilă așteptă multă vreme în tăcere privind-l. Ceea ce făcea el nu era chiar un scris obișnuit, ci mai degrabă o lunecare înceată a condeiu-lui peste pagina goală, iar literele și cuvintele se formau ca de la sine, apăreau din gol.

Crăiasa Copilă citi ce scria acolo, și era chiar ceea ce se petrecea în momentul acela, anume: „Crăiasa Copilă citi ce scria acolo...”

— Tot ce se întâmplă, spuse ea, tu scrii acolo.

— Tot ce scriu eu acolo, se întâmplă, fu răspunsul.

Din nou era același glas gros și adînc pe care-l mai auzise ca un ecou al propriului ei glas.

Ciudățenia era că Bătrînul de pe Muntele Călător nici nu deschisese gura. Scrisese cuvintele ei și pe ale lui, iar ea le auzise ca și cum și-ar fi amintit doar că el tocmai vorbise.

— Tu și cu mine, întrebă ea, precum și întreaga Fantăzie, — totul e scris în cartea ta?

El scria și totodată ea auzi răspunsul lui:

— Nicidecum. Această carte este întreaga Fantăzie, și tu, și eu.

— Și unde-i cartea?

— În carte, fu răspunsul pe care-l scrise.

— Prin urmare, nu-i decît o imagine și reflectarea imaginii?

El scria mai departe și-l auzi spunînd:

— Ce arată o oglindă ce se oglindește într-o oglindă? Știi, Suverană a Dorințelor cea cu Ochii de Aur?

Crăiasa Copilă tăcu o vreme și la rîndul său bătrînul scrise în carte că ea tăcea. Apoi ea spuse încet:

— Am nevoie de ajutorul tău.

— Știu, răspunse el și scrise răspunsul său în carte.

— Da, spuse ea, probabil că așa o fi. Ești memoria Fantăziei și știi tot ce s-a întîmplat pînă în clipa aceasta. N-ai putea însă să răsfoiești puțin cartea ta și să vezi ce se va întîmpla de aici înainte?

— Pagini goale! fu răspunsul. Nu pot decît privi înapoi, la ceea ce s-a întîmplat. Puteam citi în timp ce sciam. Acum știu fiindcă am citit. Și am scris fiindcă s-a întîmplat. Astfel Povestea fără Sfirșit se scrie ea însăși prin mîna mea.

— Prin urmare, nu știi de ce am venit la tine?

— Nu, auzi ea vocea lui groasă în timp ce scria, și aș fi vrut să n-o faci. Prin mine totul devine de neschimbat și definitiv — chiar și tu, Suverană a Dorințelor cu Ochii de aur. Oul acesta e mormîntul și sicriul tău. Ai intrat în memoria Fantăziei. Cum crezi, că vei mai părăsi vreodată acest loc?

— Orice ou, răspunse ea, e începutul unei vieți noi.

— E-adevărat, scrise și spuse bătrînul, dar numai atunci cînd îi crapă coaja.

— Tu ești cel care poți s-o deschizi, strigă Crăiasa Copilă, doar m-ai lăsat să intru.

Bătrînul clătină din cap și scrise totul.

— Forța ta a fost cea care a acționat. Dar fiindcă acum ești aici, nu mai ai acea forță. Sîntem închiși pentru totdeauna. Crede-mă, n-ar fi trebuit să vii! Acesta e sfîrșitul Poveștii fără Sfirșit!

Crăiasa Copilă zîmbi și nu părea deloc neliniștită.

— Tu și cu mine, spuse ea, nu mai sîntem în stare. Dar există cineva care poate.

— Numai o făptură omenească, scrise bătrînul, poate crea un nou început.

— Da, răspunse ea, o făptură omenească.

Bătrînul de pe Muntele Călător își ridică încet ochii și o privi pentru prima oară pe Crăiasa Copilă. Era ca și cum privirea lui ar fi sosit tocmai de la celălalt capăt al universului, atît de mare era depărtarea și întunericul de unde venea. Ea răspunse privirii cu ochii ei cei de aur și-i rezistă. Era ca o luptă tăcută și nemișcată. În sfîrșit, bătrînul se plecă iar peste cartea sa și scrise:

— Rămii înăuntrul hotarului ce ți-a fost impus și ție. . .

— Așa voi face, răspunse ea, dar cel despre care vorbesc și pe care îl aștept a trecut de mult hotarul. El citește cartea ce-o scrii și aude fiecui cuvînt pe care îl vorbim. Așadar, e la noi.

— E-adevărat, auzi ea glasul bătrînului în timp ce scria, și el face parte irevocabil din Povestea fără Sfirșit, căci e propria lui poveste.

— Povestește-mi-o! porunci Crăiasa Copilă. Tu, cel ce ești memoria Fantăziei, povestește-mi-o — de la început și cuvînt cu cuvînt, precum ai scris-o!

Mîna care scria începu să tremure.

— Dacă fac ce-mi poruncești, trebuie să și scriu totul din nou. Iar ceea ce scriu, se va și întîmpla din nou.

— Așa să fie! spuse Crăiasa Copilă.

Bastian începu să fie foarte neliniștit.

Oare ce aveau de gând? Cumva era ceva în legătură cu ei? Dar dacă pînă și Bătrînului de pe Muntele Călător începea să-i tremure mîna...

Bătrînul scrisese și spusese:
*Povestea fără de sfîrșit
Dacă cu sine se-ntîlnește
O dată cu această carte
Întreaga lume se sfîrșește!*

Și Crăiasa Copilă îi răspunse:

*Eroul dacă vine totuși
Și în curînd la noi sosește
O viață nouă ne răsare.
Acuma el se hotărăște!*

— Ești într-adevăr îngrozitoare, spusese și scrisese bătrînul, asta înseamnă sfîrșitul fără sfîrșit. Vom intra în ciclul veșnicei reîntoarceri. Și de acolo nu mai există scăpare.

— Pentru noi nu, răspunse ea, și vocea ei nu mai era blîndă, ci dură și clară ca un diamant, dar nici pentru el — decît dacă ne salvează pe toți.

— Vrei într-adevăr să pui totul în mîinile unei făpturi omenești?

— Vreau.

Apoi adăugă mai încet:

— Sau știi tu cumva să-mi dai alt sfat?

Tăcerea ținu multă vreme, înainte ca vocea groasă a bătrînului să spună:

— Nu.

Stătea mult aplecat peste cartea în care scria. Fața îi era acoperită de glugă și nu se mai vedea.

— Atunci fă ceea ce te-am rugat!

Bătrînul de pe Muntele Călător se supuse voinței Crăiesei Copile și începu să-i povestească de la început Povestea fără Sfîrșit.

În acest moment se schimbă culoarea luminii ce strălucea din paginile cărții. De sub condeiul bătrînului literele ieșeau înclinate. Rasa lui de călugăr precum și gluga se făcură de culoarea aramei. Iar în timp ce scria, răsuna totodată și vocea lui groasă.

Bastian auzea și el foarte limpede vocea.

Totuși primele cuvinte pronunțate de bătrîn îi fură de neînțeles. Sunau cam ca „Tairacitna rednaerok darnok Irak rateirporp”.

Ce ciudat, gîndi Bastian, de ce vorbește bătrînul dintr-o dată o limbă străină? Sau era cumva o formulă magică?

Glasul bătrînului continuă, iar Bastian trebui să-l asculte.

„Inscripția de mai sus se afla pe ușa de sticlă a unei prăvălioare, dar firește că arăta așa numai cînd priveai din interiorul încăperii cam întunecoase prin geam afară, spre stradă.

Era o dimineață de noiembrie rece și cenușie și ploua cu găleata. Picăturile se prelingeau pe fereastră și peste literele întortocheate. Tot ce se putea zări prin geam era doar un zid pătat de ploaie pe partea opusă a străzii.”

Povestea asta nici n-o cunosc, gîndi Bastian oarecum dezamăgit, nici nu-i vorba despre ea în cartea pe care am citit-o pînă acum. În sfîrșit, acum se vede bine că m-am înșelat tot timpul. Crezusem într-adevăr că bătrînul va începe acum să povestescă de la început toată Povestea fără sfîrșit.

Dintr-o dată ușa fu deschisă atît de violent, că micuțul ciorchine de clopoței de alamă atîrnat deasupra ei se porni să sune cu zgomot și nu se mai liniști multă vreme.

Făptașul zarvei era un băiețel gras, de vreo zece sau unsprezece ani. Părul castaniu-închis îi atîrna ud peste față, haina îi era learcă de ploaie și picura, iar peste umăr purta un ghiozdan prins de o curea. Băiețelul era cam palid și gîfîia, dar, spre deosebire de graba de care dăduse dovadă pînă atunci, rămase acum încremenit în pragul ușii deschise.

„Dintr-o dată ușa fu deschisă atît de violent, că micuțul ciorchine de clopoței de alamă atîrnat deasupra ei se porni să sune cu zgomot și nu se mai liniști multă vreme.

Făptașul zarvei era un băiețel gras, de vreo zece sau unsprezece ani. Părul castaniu-închis îi atîrna ud peste față, haina îi era learcă de ploaie și picura, iar peste umăr purta un ghiozdan prins de o curea. Băiețelul era cam palid și gîfîia, dar, spre deosebire de graba de care dăduse dovadă pînă atunci, rămase acum încremenit în pragul ușii deschise....

În timp ce Bastian citea aceste rînduri și auzea glasul gros al Bătrînului de pe Munte începură să-i vîjiiie urechile și să-l prindă amețeala.

Ceea ce se povestea acolo era o poveste! Iar ea era cuprinsă în Povestea fără Sfîrșit. Însuși, Bastian, apărea ca personaj în cartea al cărei cititor crezuse pînă acum că este! Și cine era cititor îl citea chiar acum, și credea la rîndul lui că nu e decît un cititor — și tot așa mai departe la nesfîrșit.

Acum lui Bastian începu să-i fie frică, avu dintr-o dată senzația că nu mai poate [...] simțea ca și cum ar fi fost închis într-o [...] invizibilă. Voia să se oprească, nu mai voia să citească mai departe.

Vocea groasă a Bătrînului de pe Munte continua să povestească,

iar Bastian nu putea face nimic ca să-l oprească. Își astupă urechile, dar nu-i folosi la nimic, glasul răsuna înlăuntrul lui. Deși știa de mult că nu-i adevărat, totuși se mai agăța de gîndul că toată asemănarea cu propria lui poveste nu era decît o întîmplare

dar vocea groasă vorbea neînduplecat mai departe

și acum auzi foarte limpede cum spunea:

..... N-ai nici un pic de bună-cuviință, căci altfel s-ar fi convenit să te recomanzi cel puțin.

— Mă numesc Bastian, spuse băiatul. Bastian Balthasar Bux."

În clipa aceea Bastian înțelese un iucru esențial: Cineva poate fi convins că își dorește ceva — chiar ani zile — atât timp cât se știe că dorința nu-i poate fi împlinită. Dacă se află însă dintr-o dată confruntat cu posibilitatea ca dorința visată să se transforme în realitate, nu-și mai dorește decât un singur lucru: să nu avut niciodată acea dorință.

În orice caz, asta i se întâmplă lui Bastian.

Acum când totul devenise de o gravitate implacabilă, cel mai mult i-ar fi plăcut să fugă. Numai că în acest caz nu prea avea unde. De aceea făcu un lucru care, firește, nu-i putea folosi la nimic: se prefăcu mort ca un gândac răsturnat pe spate. Voia să pretindă nici n-ar exista, voia să stea fără să crâcnească și să se ghemuiască într-un colț.

Bătrînul de pe Muntele Călător continuă să povestească și totodată să scrie totul din nou, cum luase Bastian cartea, cum se refugiase în podul școlii și cum a început acolo să citească. Pe urmă începu o dată Căutarea cea Mare a lui Atreiu, ajunse la vechea Morla și-l găsi pe Fuhur în plasa lui Ygramul la Prăpastia Străfundă, unde se auzi strigătul de spaimă al lui Bastian. Încă o dată Atreiu fu vindecat de bătrîna Urgl și sfătuit de Engywuck. Pășii prin cele trei porți fermecate și intră în imaginea lui Bastian și vorbi cu Uyulăla. Apoi urmară uriașii vînturilor și Orașul Strigoilor, Gmork, salvarea lui Atreiu și întoarcerea la Turnul de Fildeș. Iar între timp se mai întâmplau și toate cele cîte le trăise Bastian, aprinderea lumînărilor și cum o văzuse pe Crăiasa Copilă și cum ea aștepta zadarnic ca el să vină. Și încă o dată ea porni să-l caute pe Bătrînul de pe Muntele Călător, încă o dată se urcă pe scara din litere și intră în ou și încă o dată se desfășură întreaga convorbire, cuvînt cu cuvînt tot ce vorbiseră cei doi și sfîrșindu-se cu aceea că Bătrînul de pe Muntele Călător începea să scrie și să povestească Povestea fără Sfirșit.

Și atunci totul porni iar de la început — neschimbat și fără a putea fi vreodată schimbat — și din nou totul se sfîrși cu întîlnirea Crăiesei Copile cu Bătrînul de pe Muntele Călător, care încă o dată începu să scrie și să povestească Povestea fără sfîrșit...

...și tot așa va continua pînă în vecii vecilor, căci era cu neputință ca ceva să se poată schimba în desfășurarea evenimentelor. Numai el singur, Bastian, era în stare să intervină. Și trebuia s-o facă dacă nu voia să rămînă el însuși închis în același ciclu. Avea impresia că povestea se repetase de mii de ori, ba nu, că nu mai exista nici un „Înainte” și nici un „După”, că totul se petrece mereu și în același timp. Acum înțelegea de ce tremurase mină bătrînului. Ciclul veșnicei reîntoarceri era sfîrșitul fără sfîrșit!

Bastian nu simțea că lacrimile îi curgeau pe obraji. Pierzîndu-și cît pe aci cunoștința, strigă deodată:

— Puișorul Lunii! Vin!

În aceeași clipă se petrecură mai multe lucruri dintr-o dată.

Coaja oului celui mare fu spartă în țândări de o forță uriașă și totodată bubui un tunet asurzitor. Apoi vijelia se apropie venind de departe

și izbucni din paginile cărții ținute de Bastian pe genunchi, încît ele începură să filfiiie zbuciumîndu-se. Bastian simți vijelia prin păr și pe obrazul său, îi tăia aproape răsuflarea, flăcările lumînărilor din sfeșnicul cu șapte brațe jucau și se culcau de tot, și pe urmă a doua rafală încă și mai puternică

*zburătăci cartea și luminile se stinseră.
Orologiul din turn bătu de douăsprezece ori.*

Perelin, pădurea nopții

MAI SPUSE O DATĂ ÎN ȘOAPTĂ, PE ÎNTUNERIC:

— Puișorul Lunii, vin!

Bastian simțea cum din numele acesta radia o forță nespuse de dulce, mîngîietoare, ce-l învăluia cu totul. De aceea îl mai spuse de cîteva ori:

— Puișorul Lunii! Puișorul Lunii! Vin, Puișorul Lunii! Am și sosit.

Dar unde se afla oare?

Nu putea vedea nici cea mai slabă urmă de lumină, dar ceea ce-l înconjura nu mai era bezna friguroasă a podului, ci o întunecime caldă și catifelată în care se simțea ferit și fericit.

Orice frică și neliniște îi pierise. Își amintea doar de ele ca de ceva de mult trecut. Se simțea atît de senin și de bine dispus, încît începu chiar să rîdă încetișor.

— Puișorul Lunii, unde mă află? întrebă el.

Nu mai simțea greutatea trupului său. Bijbii împrejur cu mîinile și își dădu seama că plutea. Pieriseră și saltelele de gimnastică și dușumeaua de dedesubt.

Era o senzație minunată și niciodată simțită de el, un sentiment de desprindere și de libertate nețărnută. Acum nu-l mai putea atinge nimic din tot ce-l împovărase și-l năpăstuiuse cîndva.

Plutea cumva pe undeva prin cosmos? În cosmos se aflau însă stelele, iar el nu zărea nimic de acest fel. Nu mai exista decît întunericul catifelat și el se simțea atît de bine, atît de bine ca niciodată în toată viața lui. Nu cumva murise?

— Puișorul Lunii, unde ești?

Și acum auzi un glăscior gingaș, ca al unei păsări mici care îi răspundea, și poate că-i răspunsese și pînă acum de mai multe ori fără ca el să-și dea seama. Auzea de foarte aproape și totuși n-ar fi putut spune de unde vine:

— Sînt aici, Bastian, dragule.

— Puișorul Lunii, tu ești?

Ea rîse parcă ar fi cîntat.

— Da' cine aș putea fi? Doar mi-ai dat chiar acum numele cel frumos. Îți mulțumesc pentru el. Fii binevenit, salvatorul și eroul meu.

— Unde sîntem, Puișorul Lunii?

— Eu sînt la tine, iar tu ești la mine.

Era ca o convorbire din vise, și totuși Bastian știa cu siguranță că era treaz și nu visa.

— Puișorul Lunii, șopti el, acesta-i sfîrșitul?

— *Nu*, răspunse ea, e începutul.

— Unde-i Fantăzia, Puișorul Lunii? Unde sînt toți ceilalți? Unde-i Atreiu și Fuhur? A dispărut totul? Dar Bătrînul de pe Muntele Călător cu cartea sa? Nu mai există?

— Fantăzia va renaște din dorințele tale, Bastian, dragule. Prin mine ele devin realitate.

— Din dorințele mele? repetă Bastian uimit.

— Știi bine, auzi el glasul cel dulce, că mi se spune Suverană a Dorințelor. Ce-ai să-ți dorești?

Bastian se gîndi, apoi întrebă precaut:

— Cîte dorințe mi se îngăduie?

— Cîte vrei — cu cît sînt mai multe, cu atît mai bine, dragule. Cu atît mai bogată și mai felurită va fi Fantăzia.

Bastian era surprins și copleșit. Dar tocmai fiindcă dintr-o dată se vedea

pus în fața unei infinități de posibilități, nu-i veni în minte nici o dorință.

— Nu-mi vine nimic în minte, spuse el în sfârșit.

Cîtva timp fu tăcere, apoi auzi glăsciorul gingaș ca de pasăre mică:

— Asta-i rău.

— De ce?

— Pentru că atunci n-o să mai existe nici o Fantăzie.

Bastian tăcu încurcat. Sentimentul lui de libertate nelimitată era tulburat de faptul că totul urma să depindă de el.

— De ce-i atît de întuneric, Puișorul Lunii?

— Începutul e întotdeauna întunecat, Bastian, dragule.

— Aș dori mult să te mai văd o dată, Puișorul Lunii, ca atunci în clipa cînd m-ai privit.

Auzi din nou rîsul cel încetișor, ca un cîntec.

— De ce rîzi?

— Fiindcă sînt bucuroasă.

— De ce ești bucuroasă?

— Ți-ai exprimat chiar acum prima ta dorință.

— Și o vei îndeplini?

— Da, întinde-ți mîna!

Bastian întinse mîna și simți că îi punea ceva pe palma deschisă — era mic de tot, dar neașteptat de greu. Era foarte rece și pipăindu-l, îl simți tare și mort.

— Ce-i asta, Puișorul Lunii?

— Un fir de nisip, răspunse ea. E tot ce-a mai rămas din toată împărăția mea cea nesfîrșită. Ți-l dăruiesc.

— Mulțumesc, spuse Bastian mirat.

Deși nu știa ce să facă cu darul primit. De-ar fi fost cel puțin ceva viu!

În timp ce mai stătea și se întreba la ce s-o fi așteptînd Puișorul Lunii din partea lui, simți brusc o ușoară gîdilitură pe mînă. Privi mai cu atenție.

— Ia te uită, Puișorul Lunii, șopti el, a început să licărească și să lucească! Și aici — vezi — iese o flăcăruie micuță. Ba nu, e un germen! Puișorul Lunii, nu-i deloc un fir de nisip! E o sămîntă strălucitoare și începe să încolțească!

— Foarte bine ai procedat, Bastian, dragule! o auzi el spunînd. Vezi, nu-i deloc greu.

Din punctulețul de pe palma lui Bastian pornea acum o lumină ce abia se vedea, dar creșcu repede și începu să lumineze cele două chipuri de copil atît de diferite, aplecate asupra minunii, scoțîndu-le din întunericul catifelat.

Bastian își retrase încet mîna și punctul luminos rămase plutind ca o mică stea între ei doi.

Bobul creștea foarte repede, puteai să-l vezi cum se dezvoltă. Scoase frunze și rămurele, apărură boboci ce se deschideau în flori multicolore, sclipitoare și fosforescente. Se și formau mici fructe care îndată ce erau coapte, explodau ca niște rachete în miniatură presărînd în jur o ploaie pestriță de scînteii, noi semințe.

Din noile semințe creșteau din nou plante, aveau însă alte forme, semănau cu ferigi sau cu mici palmieri, cactuși în chip de minge, brăduți sau pomuleți noduroși. Fiecare licărea și strălucea în altă culoare.

Foarte curînd în jurul lui Bastian și al Puișorului Lunii, peste și sub ei și în toate părțile, întunericul catifelat fu plin de plante luminoase ce tot încolțeau și creșteau repede. O sferă arzînd în toate culorile, o lume nouă și strălucitoare plutea în niciunde, creștea și creștea mereu, iar în miezul ei cel mai lăuntric ședea mîna-n mîna Bastian și Puișorul Lunii privind cu ochii mari de uimire priveliștea cea mirifică.

Plantele nu mai conteneau în producerea unor forme și culori mereu noi. Boboci tot mai mari se deschideau, inflorescențe tot mai bogate răsăreau. Iar toată această dezvoltare se desfășura într-o liniște deplină.

După un timp unele plante ajunseră înalte cât floarea-soarelui, iar câteva erau chiar atât de înalte cât merii. Apăruseră evantaie sau pământufuri din frunze lungi, verzi ca smaraldul, și flori ca o coadă de păun smălțată cu ochi în culorile curcubeului. Alte plante semănau cu pagode alcătuite din umbrele deschise din mătase viorie și așezate unele pe altele. Unele trunchiuri de copac mai groase erau împletite ca o cosiță. Și fiindcă erau transparente, arătau ca din sticlă roz luminată pe dinăuntru. Mai erau și mănunchiuri de flori ca niște ciorchini mari de lampioane albastre și galbene. Pe alocuri atârnavă mii de flori în formă de steluțe, precum cascadele licărind argintiu, sau draperii în nuanțe auriu-închis din clopoței cu staminele lungi ca ciucurii. Plantele strălucitoare ale nopții creșteau tot mai îmbelșugat și mai dens, întreșându-se treptat într-o rețea splendidă de lumină blîndă.

— Trebuie să-i dai un nume! șopti Puișorul Lunii.

Bastian dădu din cap.

— Perelin, pădurea nopții, spuse el.

O privi pe Crăiasa Copilă în ochi — și atunci i se întîmplă încă o dată ceea ce i se întîmplase și la primul lor schimb de priviri. Ședea ca vrăjit și o privea și nu-și mai putea lua ochii de la ea. Prima dată, atunci, o văzuse bolnavă de moarte, dar acum era mult, mult mai frumoasă. Haina ei cea ruptă era iar ca nouă, iar peste albul imaculat al mătăsii și al părului ei lung jucau reflexele lunii blînde, multicolore. Dorința lui se împlinise.

— Puișorul Lunii, bîigui buimăcit Bastian, ești iar sănătoasă acum?

Ea zîmbi.

— Nu vezi singur, Bastian, dragule?

— Aș vrea să rămîină veșnic așa ca acum, spuse el.

— Veșnică e clipa, răspunse ea.

Bastian tăcu. Nu înțeleșese răspunsul ei, dar acum nu era dispus să-și bată capul. Nu voia altceva decît să șadă în fața ei și s-o privească.

Împrejurul celor doi desiu luxuriant al plantelor luminoase formase încetul cu încetul o împletitură deasă, o țesătură arzînd în toate culorile și care îi închidea ca un cort mare și rotund din covoare fermecate. Astfel că Bastian nu băga de seamă ce se petrecea afară. Nu știa că Perelin creștea mai departe și tot mai departe, iar fiecare plantă se făcea tot mai mare. Tot mai ploua și acum cu semințe mici și scînteietoare din care răsăreau noi lăstare.

Bastian ședea cufundat în contemplarea Puișorului Lunii.

N-ar fi fost în stare să spună dacă a trecut multă vreme sau puțină, cînd Puișorul Lunii îi acoperi ochii cu mîna.

— De ce m-ai lăsat să te-aștept atât de mult? o auzi întrebîndu-l. De ce m-ai silit să merg la Bătrînul de pe Muntele Călător? De ce n-ai venit cînd te-am chemat?

Bastian înghiți în sec.

— A fost, pentru că, — izbuti să spună stingherit —, mă gîndeam — erau tot soiul de motive, era și frică — dar de fapt mi-a fost rușine de tine, Puișorul Lunii.

Ea-și retrase mîna privindu-l mirată.

— Rușine? Și de ce oare?

— Vezi, se codi Bastian, mă gîndeam că desigur aștepți pe cineva care să fie pe potriva ta.

— Dar tu, întrebă ea, nu ești pe potriva mea?

— Vreau să spun, se bîlbîi Bastian simțînd că se îmbujorează, adică cineva cutezător și puternic și frumos — vreun prinț sau așa ceva — în orice caz, nu cineva ca mine.

Lăsase ochii în jos și o auzi rîzînd din nou încetișor, parcă ar fi cîntat.

— Vezi, spuse el, acum mai și rîzi de mine.

Tăcerea ținu multă vreme, iar cînd Bastian se hotărî în sfîrșit să-și ridice iar privirile, văzu că ea se aplecase spre el, foarte aproape. Fața îi era

serioasă.

— Vreau să-ți arăt ceva, Bastian, spuse ea, privește-mă în ochi!

Bastian o ascultă, deși inima îi bătea puternic și amețise puțin.

Și atunci zări în oglinda aurie a ochilor ei un chip, la început mic și ca din mare depărtare, treptat însă devenea tot mai mare și mai deslușit. Era un băiat, cam de vîrsta lui, dar era zvelt și de o mare frumusețe. Avea o ținută mîndră și dreaptă, iar fața îi era distinsă, alungită și bărbătească. Arăta ca un tînăr prinț oriental. Purta un turban din mătase albastră la fel cu vesta brodată cu fir de argint ce-i ajungea pînă la genunchi. Era încălțat cu cizme înalte, roșii, dintr-o piele moale și suplă, iar vîrfurile lor erau răsucite în sus. Pe umeri avea o mantie argintie ce-i cădea pînă la călcîie, pornind dintr-un guler înalt. Dar cel mai frumos lucru erau mîinile băiatului, delicate și fine, însă în același timp surprinzător de puternice.

Bastian privea chipul plin de entuziasm și de admirație. Nu se mai sătura privind. Tocmai voia să întrebe cine-i frumosul fiu de rege, cînd îl străfulgeră înțelegea că era el însuși.

Era propria lui oglindire în ochii de aur ai Puișorului Lunii!

E foarte greu de spus în cuvinte ce se întîmplă cu el în momentul acela. Simți o încîntare ce-l transporta din el însuși ca într-un leșin, la mari depărtări, iar cînd îi trecu și se reîntoarce cu totul în sinea sa, se regăsi ca băiatul cel frumos a cărui imagine o văzuse...

Se privi pe sine și totul era aidoma ca în ochii Puișorului Lunii, cizmele moi și fine din piele roșie, vesta albastră brodată cu fir de argint, mantia lungă și strălucitoare, statura lui și — în măsura în care putea să-și dea seama — și fața lui. Uimit, își privi și mîinile.

Se întoarse către Puișorul Lunii.

Nu mai era acolo!

Era singur în încăperea rotundă formată de desișul de plante licăritoare.

— Puișorul Lunii, strigă el în toate direcțiile, Puișorul Lunii!

Nu primi însă nici un răspuns.

Descumpănit, se așeză. Ce avea să facă acum? De ce-l lăsase singur? Încotro s-o ia acum — în cazul cînd ar fi putut s-o pornească undeva și nu era închis ca într-o colivie.

În timp ce ședea acolo, încercînd să înțeleagă de ce Puișorul Lunii se hotărîse să-l părăsească fără nici o explicație și fără nici un cuvînt de ramas-bun, degetele lui se jucau cu un medalion de aur atîrnat cu un lanț de gîtul său.

Se uită la el și scoase un strigăt de surpriză.

Era AURYN, giuvaerul, strălucirea, însemnul Crăiesei Copile, și care făcea din purtătorul său Loçtiitorul ei! Puișorul Lunii îi lăsase lui întreaga ei putere asupra tuturor ființelor și lucrurile din Fantăzia. Iar cît timp va purta acest semn va fi ca și cum ar fi și ea lîngă el.

Bastian privi multă vreme la cei doi șerpi, cel de culoare deschisă și cel de culoare închisă, care își mușcau unul altuia coada formînd un oval. Apoi întoarse medalionul și, spre surprinderea lui, găsi pe dosul giuvaerului o inscripție — patru cuvinte scurte într-o scriere straniu încolăcită:

Fă Ceea Ce Vrei

Pînă acum nu fusese niciodată vorba despre așa ceva în Povestea fără Sfirșit. Oare Atreiu nu observase inscripția?

Dar asta nu mai avea importanță acum. Singurul lucru important era că inscripția exprima permisiunea, ba nu, de-a dreptul îndemnul de a face tot ce-i făcea plăcere.

Bastian se apropie de zidul format din desișul multicolor al plantelor, pentru a vedea dacă și unde ar putea să se strecoare, constată însă cu plăcere că putea fi dat la o parte precum o perdea. Păși afară.

Între timp dezvoltarea molcomă, dar totodată de o forță de neînfrînt a plantelor nopții continuase neîncetat, și Perelin devenise o pădure cum nici un ochi omenesc nu mai văzuse vreodată înaintea lui Bastian.

Cele mai mari trunchiuri atinseseră acum înălțimea și grosimea unor turle de biserică — și totuși continuau să crească, fără oprire. În unele locuri uriașele coloane cu un luciul lăptos ajunseseră să fie atât de apropiate unele de celelalte, încît era cu neputință să te strecuri printre ele. Și semințele continuau să cadă precum o ploaie de scînteii.

În timp ce Bastian se preumbla pe sub bolta de lumină a acestei păduri, se străduia să nu calce strivind vreun mugur ce licărea pe jos, dar foarte curînd își dădu seama că-i era cu neputință. Nu mai exista nici un lat de palmă de pămînt unde să nu răsară cîte ceva. Așa că porni la drum fără grijă, luînd-o pe acolo unde copacii uriași îi îngăduiau trecerea.

Gîndul că era frumos îl încînta. Nu-l supăra deloc faptul că nu era nimeni ca să-l admire. Dimpotrivă, era foarte bucuros că-și putea păstra plăcerea pentru el singur. Nu ținea absolut deloc la admirația celor ce-l batjocoriseră pînă atunci. Acum nu mai ținea la așa ceva. Se gîndea la ei aproape cu milă.

În pădurea Perelin nu existau anotimpuri și nici alternanța de zi și de noapte — trăirea timpului era și ea cu totul diferită de ceea ce știusese Bastian pînă atunci. Așadar, nu știa de cîtă vreme se tot preumbla. Încetul cu încetul bucuria lui de a fi frumos se preschimbă în altceva: ajunsese să i se pară de la sine înțeles. Totuși nu era mai puțin bucuros din pricina aceasta, i se părea doar că niciodată nu fusese altfel.

Motivul era unul pe care Bastian nu avea să-l înțeleagă decît mult mai tîrziu, dar acum nici măcar nu-l bănuia. Căci datorită frumuseții ce-i fusese dăruită el începea să uite treptat că fusese cîndva gras și cu picioare strîmbe.

Și chiar dacă ar fi bănuie, tot n-ar mai fi acordat prea mare importanță unei asemenea amintiri. Uitarea se petrecea însă pe nesimțite. Iar cînd amintirea dispăruse cu totul, i se păru că fusese întotdeauna așa cum era acum. Și în acest fel i se potoli și dorința de a fi frumos, căci cineva care a fost dintotdeauna frumos nu-și mai dorește un asemenea lucru.

Abia ajunsese la punctul acesta cînd începu să și simtă o oarecare insatisfacție și i se trezi o nouă dorință. Să fii numai frumos, nu era prea mare lucru! Voia să fie și puternic, mai puternic decît toți. Cel mai puternic dintre puternici!

În timp ce se plimba mai departe prin Pădurea Noptii Perelin, începu să-i fie foame. Culese ici și colo cîteva din poamele strălucitoare, cu înfățișare ciudată, și încercă cu grijă dacă puteau fi mîncate. Nu numai atât! constată el cu mulțumire, dar aveau și un gust nemaipomenit de bun, unele acrișoare, altele dulci, cîteva puțin amărui, dar toate extrem de apetisante. Mergînd mai departe, mîncă un fruct după altul, simțind totodată o forță uimitoare revărsîndu-i-se în trup.

Între timp desișul licăritor al pădurii împrejurul lui crescuse atât de mult, încît îi închidea priveliștea în toate direcțiile. Pe lîngă aceasta începuseră să mai și răsară liane și alte plante cu rădăcini aeriene crescînd de sus în jos, întreșindu-se cu tufărișul și alcătuiind un hățîș de nepătruns. Bastian își croi o potecă lovind cu muchia palrhei, iar desișul se desfăcea ca și cum ar fi folosit un hanger sau un foarfece de grădină. În urma lui spărtura se închidea imediat la loc și atât de desăvîrșit, de parcă nici n-ar fi fost vreodată.

Merse mai departe, dar drumul îi fu închis de un zid de copaci uriași ale căror trunchiuri crescuseră alipite fără a lăsa nici un locșor liber între ele.

Bastian apucă cu amîndouă mîinile — și dezdoi două trunchiuri de copac! În urma lui crăpătura se închise din nou fără nici un zgomot.

Bastian scoase un strigăt sălbatic de fericire.

Era stăpînul pădurii nopții!

Cîtva timp se distră croindu-și drum prin junglă, precum un elefant care a auzit Marea Chemare. Forțele nu-i slăbeau nicicum, nu fu nevoit să se

oprească nici o clipă pentru a-și trage răsuflarea, n-avea nici un junghi sub coaste și nici palpitații, și nici măcar nu transpira.

În sfârșit se sătură să zburde și-i veni pofta să arunce de sus o privire asupra domeniului său, Perelin, pentru a vedea cât de departe se întinde.

Privi cercetător în sus, își scuipe în mâini, puse mîna pe o liană și începu să se cațare, foarte simplu, așezînd mereu o mînă mai sus de cealaltă și fără să se ajute de picioare, așa cum văzuse la artiștii de circ. Într-o imagine foarte ștearsă a unor amintiri din zile de mult trecute se văzu pentru o clipă în timpul orelor de gimnastică atîrnînd ca un sac de făină la capătul de jos al funiei, spre hazul întregii clase. Îi veni să zîmbească. Desigur că toți ar fi căscat ochii și gura dacă l-ar fi putut vedea acum. Ar fi fost cu toții mîndri să-l cunoască. Dar el nu i-ar fi băgat deloc în seamă. Fără să se oprească o singură dată, ajunsese în sfârșit la craca de care atîrna liana. Se așeză călare pe ea. Craca era groasă cît o butie și roșcat fosforescentă din interior. Cu băgare de seamă, Bastian se ridică în picioare și înaintă balansîndu-se spre trunchiul copacului. Un hățîș des de vrejuri îi tăia și aici drumul, dar el izbuti să treacă cu ușurință.

Chiar și aici sus trunchiul era încă atît de gros, încît nici cinci bărbați nu l-ar fi putut cuprinde. O altă creangă ce creștea din același trunchi ceva mai sus și în altă direcție nu putea fi ajunsă din locul unde se găsea Bastian. Așa că se repezi dintr-o săritură pînă la o altă plantă agățătoare și, prinzîndu-se de ea, se legănă de colo-colo pînă ce izbuti să prindă, din nou printr-o săritură îndrăzneată, și creanga aflată mai sus. Pornind de acolo, putea să se ridice la o altă creangă aflată și mai sus. Acum se afla foarte sus printre ramuri, la cel puțin o sută de metri, dar frunzișul și rămurișul licăritor nu puteau fi străpunse cu privirea.

Abia după ce ajunsese la o înălțime de vreo doua ori mai mare, se iviră ici și colo locuri mai libere, îngăduindu-i să privească împrejur. Dar abia atunci începu totul să se complice, tocmai fiindcă erau tot mai puține crengi și ramuri. Iar la sfârșit, cînd ajunsese aproape sus de tot, fu nevoit să se oprească, fiindcă nu mai găsea nimic de care să se fi putut ține în afară de trunchiul gol și neted, avînd grosimea unui stîlp de telegraf.

Bastian își înălță privirea și văzu că acest trunchi sau lujer se sfîrșea la vreo douăzeci de metri mai sus într-o floare uriașă strălucind roșu-închis. Nu-și dădea deloc seama cum ar putea ajunge tocmai acolo. Trebuia însă să ajungă, căci unde se afla acum nu mai voia să rămînă. Așadar, cuprinse cu brațele trunchiul și escaladă ca un acrobat ultimii douăzeci de metri. Trunchiul se clătina într-o parte și-n alta și se îndoia ca un fir de iarbă bătut de vînt.

În sfârșit se găsi suspendat chiar sub floarea ce se deschidea în sus întocmai ca o lălea. Izbuti să-și vîre o mînă printre petalele ei. Astfel își găsi un punct de sprijin, despărți și mai mult petalele și se trase în sus.

Timp de cîteva clipe rămase întins, căci acum i se tăiase totuși respirația. Curînd se ridică însă în picioare și privi în toate direcțiile peste marginea uriașei flori roșii, ca și cum s-ar fi aflat în cafazul unui catarg.

Priveliștea era măreață, întrecînd toate așteptările!

Planta în a cărei floare se afla acum era una dintre cele mai înalte din întreaga junglă, astfel că privirea lui ajungea acum foarte departe. Peste el se boltea întunericul catifelat, ca un cer de noapte fără stele, dar sub el se răsfirea necuprinsul coroanelor pădurii Perelin într-o bogăție de culori care îi lua ochii.

Și Bastian rămase mult timp sorbind cu ochii priveliștea. Era împărăția lui! El însuși o crease! Era stăpînul pădurii Perelin.

Și încă o dată chiotul lui sălbatic de bucurie răsună departe peste jungla sclipitoare.

Iar creșterea plantelor nopții continua neîncetat lin și fără nici un zgomot.

Goab, deșertul culorilor

NUMAI DUPĂ CE DORMISE ADÎNC ȘI vreme îndelungată în floarea uriașă strălucind roșcat Bastian văzu, deschizînd ochii, că peste el tot se mai înălța cerul înnoptat de un negru catifelat. Băiatul își întinse brațele, simțind mulțumit minunata forță a trupului său.

Și din nou se petrecuse o transformare cu el, fără ca să-și dea seama. Dorința de a fi puternic i se îndeplinise.

Cînd se sculă și privi împrejur, peste marginea uriașei flori, constată că în mod evident Perelin încetase treptat de a mai crește. Pădurea nopții nu se schimbase foarte mult. Bastian nu știa că și aceasta era în legătură cu îndeplinirea dorinței sale și că totodată se stinsese și amintirea slăbiciunii și neîndemînării sale. Era frumos și puternic, dar lucrul parcă nu-i mai era îndeajuns. I se părea chiar puțin molatic. A fi frumos și puternic nu avea preț decît dacă mai erai și oțelit, rezistent și spartan. Ca și Atreiu. Dar cum să-ți dovedești puterile printre florile strălucitoare unde nu trebuie decît să întinzi mîna pentru a culege fructele.

Primele nuanțe sidexiale ale zorilor începeau să se ivească spre răsărit la orizontul pădurii Perelin. Și cu cît se lumina mai tare, cu atît mai mult păleau fosforescențele plantelor nopții.

— Foarte bine, își spuse Bastian, începusem să cred că pe aici nu se mai face niciodată zi.

Se așeză în floare și reflectă ce să facă acum. Să coboare din nou și să se mai plimbe? Desigur, ca stăpîn al pădurii Perelin putea să-și croiască drum oriunde îi plăcea. Putea să cutreiere zile de-a rîndul, luni, ba poate chiar și ani. Jungla era mult prea mare pentru a putea nimeri vreodată ieșirea din ea. Deși plantele nopții erau atît de frumoase, totuși nu erau cel mai nimerit lucru pentru Bastian. Cu totul altceva ar fi fost de pildă să străbată un deșert — cel mai mare deșert al Fantăziei! Da, aceasta ar fi ceva de care ar putea într-adevăr fi mîndru!

În aceeași clipă simți o zguduitură puternică străbătînd uriașa plantă. Trunchiul se înclină și se auzi un zgomot pîrîitor și foșnitor. Bastian fu nevoit să se țină bine pentru a nu fi rostogolit afară din floarea ce se înclina tot mai mult și ajunsese să stea orizontal. Fu îngrozit de priveliștea ce-o avea acum asupra pădurii Perelin.

Între timp răsărise soarele ce lumina acum o imagine a distrugerii. Nu mai rămăsese aproape nimic din giganticele plante ale nopții. Sub razele puternice ale soarelui, acestea se transformau acum în praf și nisip fin și colorat, mult mai repede decît se formaseră. Doar ici-colo se mai înălțau ciaturile unor trunchiuri de copaci uriași, dar se fărîmițau precum turnurile unor cetăți de nisip atunci cînd se uscau. Ultima dintre plante ce părea că mai rezistă era cea în a cărei floare ședea Bastian. Cînd încercă însă acum să se țină de petalele ei, i se preschimbară în praf sub mîna și se risipiră în vînt ca un nor de nisip. Acum cînd nimic nu se ridica în calea privirilor sale, văzu la ce înălțime ametoitoare se găsea. Dacă nu voia să se prăbușească, trebuia să încerce să coboare cît mai repede cu putință.

Cu băgare de seamă, pentru a nu provoca vreo zguduire inutilă, ieși din floare, se așeză călare pe lujerul îndoit acum ca o undiță. Abia izbutise, și în spatele lui întreaga floare se și desprinsese, sfărîmîndu-se în cădere și transformîndu-se într-un nor de nisip roșu.

Bastian cobora încetișor și cu multă grijă. Mulți n-ar fi putut suporta privirea spre îngrozitoarea genune peste care plutea și s-ar fi prăbușit, cuprinși de panică. Bastian își păstră însă sîngele rece. Știa că o singură mișcare necugetată putea să sfărîme întreaga plantă. Nu trebuia să se lase împins de primejdie pentru a comite vreo nechibzuință. Foarte încet lunecă mai departe și ajunse în sfîrșit la locul unde trunchiul devenea din nou

vertical. Își petrecu brațele în jurul lui și se lăsă să lunece în jos centimetru cu centimetru. De mai multe ori fu acoperit de praful colorat ce cădea de sus în nori mari. Nu mai existau nici un fel de crengi, iar acolo unde totuși mai ieșea câte un ciot, acesta se sfărâma de îndată ce Bastian căuta să-l folosească în chip de punct de sprijin. Mai jos trunchiul devenea tot mai gros și nu mai putea fi cuprins cu brațele. Iar Bastian încă se mai găsea la înălțimea unui turn peste nivelul pământului. Se opri pentru a se gândi cum să facă mai departe.

Dar o nouă zguduitură ce străbătu uriașul trunchi îl scuti de alte gânduri. Tot ce mai rămăsese din trunchi se prăbuși în sine formînd un deal cu vîrf aceluși de unde Bastian se rostogoli într-un vîrtej cumplit, dîndu-se de cîteva ori peste cap, pentru a rămîne la sfîrșit întins la picioarele dealului. Praful colorat ce se rostogolea după el începu să-l acopere, dar se zbatu și ieși la lumină, își scutură nisipul din urechi și din haine și scuiă de cîteva ori zdravăn. Apoi privi în jur.

Scena ce-o vedea era nemaipomenită: nisipul se afla pretutindeni într-o mișcare lentă, curgătoare. Se mișca de colo-colo în curenți și vîrtejuri stranii, se aduna în dealuri și dune de înălțimi și întinderi foarte diferite, dar întotdeauna de o culoare foarte precisă, nisipul albastru-deschis se aduna într-o moviliță albastru-deschis, cel verde într-una verde, iar cel violet într-una violet. Perelin se destrăma și devenea un deșert, dar ce fel de deșert!

Bastian se cățărăse pe o dună de nisip purpuriu și în jurul lui nu vedea decît un deal după altul în toate culorile imaginabile. Căci fiecare deal era de o culoare ce nu se mai regăsea la un altul. Cel mai apropiat era albastru-cobalt, un altul galben ca șofranul, în spatele lui unul strălucea roșu-cărămiziu, altul indigo, verde ca mărun, albastru ca cerul, portocaliu, trandafiriu, mov ca nalba, albastru ca peruzeaua, liliachiu, verde ca mușchiul, rubiniu, cafeniu, galben ca chihlimbarul, roșu ca cinabru și albastru ca lazuritul. Și tot așa mai departe de la un orizont la celălalt, pînă ce ochii nici nu mai puteau cuprinde. Pîraie de nisip aurii și argintii curgeau printre dealuri separînd culorile unele de altele.

— Acesta, spuse Bastian cu glas tare, e Goab, deșertul culorilor!

Soarele se înălța tot mai sus, iar arșița devenea ucigătoare. Aerul începu să licărească peste dunele colorate de nisip, iar Bastian își dădu seama că situația sa devenise acum cu adevărat dificilă. Nu putea rămîne în acest deșert, lucrul era sigur. Dacă nu izbutea să iasă de aici, avea să moară curînd de sete.

Fără să vrea, puse mîna pe semnul Crăiesei Copile atîrnat de gîtul lui, sperînd că-l va călăuzi cumva. Pe urmă o porni curajos la drum.

Urca dună după dună, urca și cobora, ceasurile treceau unul după altul, Bastian înainta, dar nu zărea decît un deal în spatele altuia. Doar culorile se schimbau neconținut. Forțele extraordinare ale trupului său nu-i mai foloseau la nimic acum, căci întinderile deșertului nu pot fi înfrînte cu forța trupului. Aerul era o dogoară pîrjolitoare a iadului și abia mai putea fi respirat. Limba i se lipise de cerul gurii și fața îi era learcă de nădușeală.

În mijlocul cerului, soarele se transformase într-un vîrtej de foc. De multă vreme se afla tot acolo și părea că nu se mai clintește din loc. Ziua din deșert ținea tot atît de mult ca și noaptea din Perelin.

Bastian mergea mai departe și tot mai departe. Ochii îi ardeau și limba și-o simțea ca pe o bucată de talpă. Dar nu se dădea bătut. Trupul îi era secăt, iar sîngele i se îngroșase atît de mult, încît abia i se mai scurgea prin vine. Totuși Bastian mergea mai departe, încet, pas cu pas, fără grabă și fără oprire, după cum procedeză toți cei ce au experiența călătoriilor prin deșert. Nu voia să bage în seamă chinurile setei suferite de trupul său. În el se trezise o voință de o asemenea tărie, încît nici oboseala și nici lipsurile n-o puteau înfrînge.

Își aminti cât de repede se descuraja mai demult. Începuse sute de lucruri și renunțase la ele îndată ce se ivise cea mai mică dificultate. Se preocupase mereu numai de mîncarea lui și avusese o teamă ridicolă să nu se îmbolnăvească sau să fie nevoit să îndure vreo suferință. Toate acestea rămăseseră departe în urma lui.

Drumul prin Goab, deșertul culorilor, pe care-l străbătea acum Bastian, nimeni altul nu îndrăznise mai înaintea lui să-l facă, și niciodată după el nu se va mai găsi cineva să se încumete a trece pe acolo.

Și probabil că nici nu avea să afle nimeni veodată despre înfăptuirea lui.

Pe Bastian îl copleși regretul. Era un sentiment ce nu putea fi respins. Totul dădea impresia că Goab era atît de neînchipuit de întins, încît nu va ajunge niciodată la marginea deșertului. Nu-l speria ideea că mai curînd sau mai tîrziu va muri de sete, în pofida stăruinței sale. Avea să primească moartea în liniște și cu demnitate, după cum obișnuiau și vînătorii din neamul lui Atreiu. Cum însă nimeni nu îndrăznea să pătrundă în acest deșert, nici nu se va găsi nimeni care să răspîndească vestea despre sfîrșitul lui Bastian. Nici în Fantăzia, nici la el acasă. Va trece doar ca fiind dispărut fără urmă, și va fi ca și cum n-ar fi ajuns niciodată în Fantăzia și în deșertul Goab.

Pe cînd se gîndea la toate acestea mergînd mereu înainte, îi veni dintr-o dată o idee. Își spuse că întreaga Fantăzie era cuprinsă în cartea scrisă de Bătrînul de pe Muntele Călător. Iar cartea era Povestea fără Sfirșit pe care o citise el însuși sus în pod. Poate că și acum Bătrînul stătea și scria în carte tot ce se petrecea cu el. Și se putea foarte bine ca într-o bună zi s-o citească altcineva — sau poate o citea chiar acum, în această clipă. Prin urmare, ar trebui să fie posibil să-i facă un semn acestui altcineva.

Movila de nisip pe care se afla Bastian era albastră-închis. Despărțită de ea de o mică vîlcea, se înălța o dună roșie ca focul. Bastian trecu pînă dincolo la dună, luă în mîinile făcute căuș nisip roșu și îl duse la movila albastră. Apoi presără pe povîrnișul lateral o linie lungă. Se duse din nou înapoi, mai luă din nisipul roșu și repetă acțiunea de mai multe ori. După un timp presărase trei litere uriașe pe suprafața albastră:

BBB

Își privi mulțumit opera, nimeni din cei ce aveau să citească Povestea fără Sfirșit nu vor putea trece cu vederea acest semn. Indiferent de ce avea să se întîmple cu el de-acîi înainte, lumea va ști unde a rămas Bastian.

Pe urmă se așeză pe piscul muntelui roșu ca focul și se odihni puțin. Cele trei litere străluceau luminos în soarele arzător al deșertului.

Din nou se ștersese o parte din amintirea despre Bastian cel din lumea oamenilor. Nu mai știa deloc cît de sensibil, ba cît de văicăreț fusese mai înainte. Duritatea și tenacitatea lui îl umpleau de mîndrie. Dar i se și ivea o nouă dorință.

— E drept că nu mi-e frică, își spuse el, după cum se obișnuise, cu glas tare, dar ceea ce-mi lipsește este adevăratul curaj. E mare lucru să poți îndura lipsuri și să rezisti la dificultăți. Dar îndrăzneala și curajul adevărat sînt cu totul altceva. Aș dori să înfrunt o adevărată primejdie care să-mi ceară un curaj nebun. Aici în deșert nu te poți întîlni cu nimeni. Ar fi însă grozav să întîlnesc o ființă primejdioasă — numai să nu fie chiar atît de respingătoare ca Ygramul, dar să fie mult mai periculoasă. Ar trebui să fie frumoasă, dar totodată cea mai primejdioasă ființă din toată Fantăzia. Iar eu aș înfrunta-o și...

Nu apucă să continue, căci în aceeași clipă simți cum vibrează sub el pămîntul deșertului. Era ca un răcnet, de o asemenea profunzime însă, încît mai mult îl simțea decît îl auzea.

Bastian se întoarse și zări în depărtare, în zarea deșertului, o arătare pe care la început nici nu putu să și-o explice. Pe-acolo gonia ceva ca o minge de foc. Describe cu o iuțeală de neînchipuit un cerc larg în jurul locului unde se afla Bastian, apoi porni dintr-o dată de-a dreptul spre el. În atmosfera

scînteind de arșiță unde toate formele păreau să pîlpîie ca flăcările, acea făptură arăta ca un demon de foc.

Pe Bastian îl cuprinsese frica și fără să stea pe gînduri fugi jos în valea dintre duna roșie și cea albastră, pentru a se ascunde de ființa de foc ce se apropia în goană. Dar îndată ce ajunse jos, se rușină de frica sa și o înfrînse.

Puse mîna pe AURYN, care îi atîrna de gît, și simți cum tot curajul pe care și-l dorise chiar atunci i se revărsă în inimă umplîndu-i-o toată.

Pe urmă auzi din nou acel răcnet adînc ce făcea să se cutremure pămîntul deșertului, dar de data aceasta chiar în imediata lui apropiere. Privi în sus.

În vîrfurile dunei roșii ca focul stătea un leu gigantic. Stătea exact în fața soarelui, astfel că imensa coamă înconjura fața leului ca o cunună de flăcări. Dar atît coama, cît și blana lui nu erau galbene, cum le au leii obișnuiți, ci tot atît de roșii ca focul precum era și nisipul pe care stătea.

Se părea că leul nu-l observase pe băiat; în comparație cu acesta, care stătea mărunț de tot în vîlceaua dintre cele două dune, leul privea mai degrabă la literele roșii ce acopereau coasta dealului din față. Apoi făcu să răsună din nou glasul cel puternic ca un răcnet:

— Cine a făcut asta?

— Eu, spuse Bastian.

— Și ce înseamnă?

— E numele meu, răspunse Bastian, mă numesc Bastian Balthasar Bux.

Abia acum leul își îndreptă privirea spre el și Bastian avu impresia că-l învăluie o mantie de flăcări sub care va arde, transformîndu-se în cenușă. Impresia se risipi însă îndată și el înfruntă privirea leului.

— Eu, spuse uriașa fiară, sînt Graograman stăpînul deșertului culorilor, numit și Moarte Multicoloră.

Încă se mai înfruntau din priviri, iar Bastian simțea forța ucigașă ce pornea din ochii leului.

Era ca o măsurare invizibilă de forțe. Iar la sfîrșit leul își plecă privirea. Coborî de pe dună cu mișcări încete, maiestuoase. Cînd păși pe nisipul albastru-închis, se schimbă și culoarea lui, astfel că blana și coama deveniră de asemenea albastre. Uriașa făptură se opri o clipă în fața lui Bastian, nevoit să privească în sus ca un șoricel spre pisică, dar apoi Graograman se culcă brusc și își plecă capul pînă la pămînt în fața băiatului.

— Stăpîne, spuse leul, sînt slujitorul tău și îți aștept poruncile!

— Aș dori să ies din acest deșert, îi spuse Bastian, poți să mă scoți din el?

Graograman își scutură coama.

— Aceasta, stăpîne, mi-e cu neputință.

— De ce?

— Pentru că port deșertul cu mine.

Bastian nu era în stare să înțeleagă ce voia să spună leul.

— Nu există vreo altă ființă, întrebă el, care ar putea să mă scoată de aici?

— Cum s-ar putea una ca asta, stăpîne, răspunse Graograman, acolo unde sînt eu nu mai poate fi nicicum vreo altă ființă vie. Existența mea singură e de ajuns pentru ca pe o întindere cu raza de mii de leghe pînă și ființele cele mai puternice și mai înfricoșătoare să se preschimbe într-un morman de cenușă. De aceea sînt numit Moartea Multicoloră, Regele deșertului culorilor.

— Te înșeli, spuse Bastian, în împărăția ta nu arde orice ființă. De pildă eu îți rezist, după cum vezi.

— Fiindcă porți strălucirea, stăpîne. AURYN te apără pînă și de cea mai ucigătoare din toate ființele Fantăziei, anume eu.

— Vrei să spui că dacă n-aș avea giuvaerul, ar trebui să ard și eu, devenind un morman de cenușă?

— Așa e, stăpîne, și s-ar întâmpla întocmai, chiar dacă mie însumi mi-ar părea rău. Căci tu ești primul și singurul care a stat vreodată de vorbă cu mine.

Bastian atinse talismanul.

— Îți mulțumesc. Puișorul Lunii, spuse el încet.

Graograman se ridică din nisip în toată înălțimea sa și privi în jos spre Bastian.

— Cred, stăpîne, că avem multe să ne spunem. Poate că am să-ți dezvălui taine necunoscute ție. Poate că și tu ai să-mi lămurești enigma existenței mele și care mie mi-a rămas ascunsă.

Bastian dădu din cap aprobator.

— Dacă e cu putință, aș dori mai întâi să beau ceva, rogu-te. Sînt tare însetat.

— Slujitorul tău te aude și te ascultă, răspunse Graograman, vrei să binevoiești, stăpîne, să încaleci pe spinarea mea? Am să te duc la palatul meu, unde vei găsi tot ce-ți este de trebuință.

Bastian se urcă pe spinarea leului. Se ținea cu amîndouă mîinile de coamă unde fiecare cîrlionț în parte pîlpii ca un mănunchi de flăcări. Graograman își întoarse capul spre băiat.

— Să te ții strîns, stăpîne, căci alerg iute. Și mai vreau să te rog încă un lucru, stăpîne: Atîta timp cît ești în împărăția mea și cu atît mai mult împreună cu mine, făgăduiește-mi că pentru nimic în lume și nici pentru cea mai mică clipă nu vei scoate talismanul care te apără!

— Îți făgăduiesc, spuse Bastian.

Apoi leul se puse în mișcare, la început încet și maiestuos, pe urmă mai repede și tot mai repede. Bastian privea uimit cum la fiecare nouă movilă de nisip se schimba culoare blăunii și a coamei leului, asemănîndu-se întotdeauna cu culoarea dunei. Dar în cele din urmă, Graograman porni în salturi uriașe de la o culme la alta, gonind vertiginos, iar puternicele sale labe abia dacă mai atingeau pămîntul. Schimbarea culorilor pe blana lui se petrecea tot mai rapid, pînă ce lui Bastian începu să-i joace totul în fața ochilor, văzînd în același timp toate culorile, ca și cum întreaga uriașă făptură ar fi fost un singur opal cu irizații multicolore. Se văzu nevoit să închidă ochii. Un vînt fierbinte ca suflarea iadului îi fluiera pe la urechi și se prindea în mantia lui ce-i flutura în urmă. Simțea mișcările mușchilor de pe trupul leului și adúlmea mirosul coamei dese de la care pornea o aromă sălbatică, ațîțătoare. Scoase un strigăt ascuțit, triumfător, ce răsună ca țipătul unei păsări răpitoare, iar Graograman îi răspunse cu un răcnet ce cutremură deșertul. În acea clipă amîndoi nu erau decît unul, oricît de mari ar fi fost deosebiriile dintre ei. Bastian era cuprins ca de o beție din care își reveni abia cînd îl auzi pe Graograman spunîndu-i:

— Am ajuns, stăpîne. Vrei să binevoiești a coborî?

Dintr-un salt Bastian ajunse pe pămîntul nisipos. În fața lui văzu un munte prăpăstios din piatră neagră — sau era cumva ruina vreunei clădiri? N-ar fi fost în stare să spună, căci pietrele zăcînd risipite și pe jumătate acoperite de nisipuri multicolore sau sub forma unor spărturi de bolți, ziduri, coloane și terase erau toate străbătute de crăpături și ciobituri și scobite ca și cum din vremuri străvechi furtunile de nisip le-ar fi șlefuit toate colțurile și muchiile.

— Acesta, stăpîne, auzi Bastian glasul leului, este palatul meu — și mormîntul meu. Intră și fii binevenit ca primul și singurul oaspete al lui Graograman.

Soarele își pierduse forța și se vedea mare și galben pe cer. Era vădit că drumul călare ținuse mult mai mult decît i se păruse lui Bastian. Cioturile de coloane sau colțuri de stîncă, indiferent ce-or fi fost, aruncau umbre lungi. Curînd avea să se însereze.

În timp ce îl urma pe leu printr-o poartă boltită și întunecată ducînd spre

interiorul palatului lui Graograman, i se păru că pașii animalului erau mai puțin puternici decât mai înainte, ba păreau chiar obosiți și greoi.

Printr-un gang întunecos, peste mai multe scări ce coborau și apoi altele ce urcau, ajunseră la o ușă mare ale cărei canaturi păreau să fie și ele din stîncă neagră. Cînd Graograman se apropie, ușa se deschise de la sine, iar după ce trecuse prin ea și Bastian, se închise singură în urma lor.

Acum se aflau într-o sală largă, sau, mai bine zis, într-o mare peșteră luminată de sute de felinare. Flacăra lor semăna cu jocul multicolor al luminilor din blana lui Graograman. La mijloc, podeaua acoperită cu dale colorate se înălța în chip de trepte pînă la o platformă rotundă unde era așezat un bloc negru de stîncă. Graograman își întoarse încet spre Bastian privirea ce acum părea stinsă.

— Mi se apropie sfîrșitul, stăpîne, spuse el și glasul îi era doar o șoaptă, nu ne mai rămîne vreme pentru convorbirea noastră. Să n-ai însă nici o grijă și să aștepti ziua: Ceea ce s-a întîmplat întotdeauna se va întîmplă și de data aceasta. Și poate că tu îmi vei putea spune de ce.

Apoi își întoarse capul spre o ușiță din celălalt capăt al peșterii.

— Intră acolo, stăpîne, vei găsi totul pregătit pentru tine. Încăperea aceea te așteaptă din vremuri imemorabile.

Bastian porni spre ușiță, dar înainte de a o deschide mai privi o dată înapoi. Graograman se culcase pe blocul de piatră neagră, iar acum era el însuși negru precum stîncă. Cu un glas care abia mai șoptea îi spuse:

— Ascultă, stăpîne, s-ar putea să auzi sunete care să te sperie. Dar fii fără grijă! Nu ți se poate întîmpla nimic cîtă vreme porți talismanul.

Bastian aprobă dînd din cap, apoi trecu prin ușiță.

În fața lui se afla o încăpere minunat împodobită. Podeaua era acoperită cu covoare moi strălucind în culori fermecătoare. Coloanele înguste, ce sprijineau o boltă bogat arcuită, erau acoperite cu mozaic de aur reflectînd în mii de raze lumina felinarelor care luminau și aici în toate culorile. Într-un colț se afla un divan larg cu pături moi și perne de tot felul, iar peste el era întins un cort din mătase albastră ca cerul. În celălalt colț podeaua de stîncă era scobită formînd un bazin mare de înot unde aburea un lichid auriu. Pe o măsuța joasă erau pregătite străchini și tăvi cu mîncăruri, precum și o carafă cu o băutură rubinie și un pocal de aur.

Bastian se așeză turcește lîngă măsuța și începu să mînce. Băutura avea un gust aspru și sălbatic și-i stîngea setea în chip minunat. Mîncărurile îi erau toate complet necunoscute. Nici n-ar fi știut să spună dacă erau pateuri sau păstăi mari, sau nuci. E drept că unele arătau ca dovlecii sau pepenii, dar gustul lor era cu totul altul, iute și aromat. Totul era delicios și tulburător. Bastian mîncă pe săturate.

Pe urmă se dezbracă — numai talismanul nu și-l scoase — și intră în bazin. Cîtva timp se bălăci prin apa fierbinte, se spală, se scufundă și suflă ca o balenă. Pe urmă descoperi niște flacoane ciudate la marginea bazinului. Bănuî că erau esențe pentru baie. Fără să stea pe gînduri turnă cîte puțin din flecare în apă. De cîteva ori apărură flăcări verzi, roșii și galbene care sfîrșiau de colo-colo pe suprafața apei și se ridică puțin fum. Mirosea a rășină și a ierburi amare.

În sfîrșit ieși din baie, se uscă cu prosoape moi și pregătite alături și se îmbracă din nou. Totodată i se păru că felinarele din cameră începură dintr-o dată să se întunece. Iar apoi urechea îi fu izbită de un sunet care făcu să-i treacă flori reci peste șira spinării: un scrîșnet și un trosnet ca și cum o stîncă mare ar fi despicată de gheață, iar sunetul se stinse într-un gemăt tot mai slab.

Bastian asculta cu inima la gură. Se gîndi la cuvintele lui Graograman care-i spusese să nu se neliniștească.

Zgomotul nu se mai repetă. Dar tăcerea era și mai îngrozitoare. Trebuia să afle ce se întîmplase!

Deschise ușa dormitorului și privi afară în peștera cea mare. La început nu putu descoperi nici o schimbare, în afară de faptul că felinarele luminau mai puțin, iar flacăra lor începuse să pulseze ca bătaia unei inimi ce bate tot mai rar. Leul ședea în aceeași poziție pe blocul de stîncă cel negru și părea să-l privească pe Bastian.

— Graograman, îl strigă încetișor Bastian, ce se-ntîmplă aici? Ce-a fost zgomotul acela? Tu erai?

Leul nu răspunse și nici nu se clinti, dar cînd Bastian se apropie de el, îl urmări cu privirea.

Bastian întinse șovăitor mîna ca să mîngîie coama, dar îndată ce o atinse, tresări speriat. Era tare și rece ca gheața, precum stîncă cea neagră. Simți că la fel erau și fața și labele lui Graograman.

Bastian nu știa ce să facă. Văzu cum canaturile din piatră neagră ale ușii celei mari se deschideau încet. Abia cînd se găsi în coridorul cel lung și întunecat și urcă scările, se întrebă ce căuta de fapt afară. Doar nu putea exista nimeni în acest deșert care să fie în stare să-l salveze pe Graograman.

Dar nu mai era nici un deșert acolo — în întunericul nopții începuse pretutindeni să licărească și să lucească. Milioane de colți mărunți de plante răsăreau din firele de nisip care acum erau din nou semințe. Perelin, pădurea nopții, începuse iar să răsară!

Lui Bastian îi trecu dintr-o dată prin minte că împietrirea lui Graograman era într-un anumit fel legată de toate acestea.

Se întoarse iar în peșteră. Lumina felinarelor nu mai licărea decît foarte slab. Ajunse la leu, își petrecu brațele în jurul gîtului lui puternic și își lipi obrazul de fața lui.

Acum ochii leului erau și ei negri și morți precum stîncă. Graograman se preschimbăse cu totul în piatră. O ultimă tresărire a luminilor, apoi fu întuneric ca într-un mormînt.

Bastian plînsese amarnic și fața leului era udă de lacrimile lui. În cele din urmă, se ghemui între labele uriașe și adormi acolo.

Graograman, Moartea Multicoloră

— STĂPÎNE, RĂSUNĂ VOCEA LEULUI, AȘA ȚI-AI PETRECUT TOATĂ noaptea?

Bastian se trezi și își frecă ochii. Ședea între labele leului, iar fața cea mare a fiarei era plecată spre el, privindu-l. În ochii lui Graograman se citea uimirea. Blana îi era tot neagră precum blocul de stîncă care ședea, dar ochii îi scînteiau. Felinarele din peșteră luminau din nou.

— Ah, bîigui Bastian, eu — eu credeam că te-ai preschimbat în piatră.

— Chiar așa a fost, răspunse leul. Mor de fiecare dată cînd se lasă noaptea, și în fiecare dimineață mă trezesc din nou.

— Credeam că avea să fie pentru totdeauna, îi spuse Bastian.

— Chiar și este de fiecare dată pentru totdeauna, declară enigmatic Graograman.

Se ridică, se întinse din toate încheieturile și pe urmă începu să alerge încolo și înapoi prin peșteră, așa cum obișnuiesc leii. Blana lui focoasă începu să ardă tot mai strălucitor în culorile dalelor multicolore ale pardoselii. Brusc se opri din alergare și-l privi pe băiat:

— Nu cumva ai vărsat chiar și lacrimi din pricina mea?

Bastian aprobă din cap.

— Atunci, spuse leul, nu ești numai singurul care a dormit vreodată între labele Morții Multicolore, ci și singurul care a plîns-o vreodată.

Bastian îl privea pe leu care începuse din nou să alerge de colo-colo, și-l întrebă în sfîrșit încetișor:

— Ești întotdeauna singur?

Leul se opri din nou, dar de data aceasta nu-l privi pe Bastian. Își întoarse capul în altă parte și repetă cu vocea lui cea joasă:

— Singur...

Cuvântul răsună îndelung în peșteră.

— Domeniul meu e deșertul — el e totodată și opera mea. Oriunde m-aș îndrepta, totul în jurul meu trebuie să se preschimbe în deșert. Îl port cu mine. Sînt un foc ucigător. Prin urmare, cum ar putea să-mi fie sortit altceva decît de-a pururea singurătatea?

Bastian tăcu consternat.

— Oare tu, stăpîne, continuă leul apropiindu-se de băiat și privindu-l în față cu ochii săi arzători, tu care porți semnul Crăieșei Copile, poți să-mi dai un răspuns: De ce trebuie să mor cînd se lasă noaptea?

— Pentru ca în deșertul culorilor să poată crește Perelin, pădurea nopții, spuse Bastian.

— Perelin, repetă leul, ce-i asta?

Și atunci Bastian îi povesti despre minunile junglei alcătuită din lumini vii. În timp ce Graograman îl asculta nemișcat și uimit, băiatul îi descria varietatea și frumusețea plantelor strălucitoare și fosforescente înmulțindu-se din ele însele, dezvoltarea lor neîncetată și mută, mărimea și splendoarea lui de vis. Vorbind se entuziasma tot mai mult, iar ochii lui Graograman scînteiau tot mai luminos.

— Iar toate acestea, încheie Bastian, nu pot exista decît în timp ce tu ești împietrit. Perelin ar înghiți însă totul și s-ar sufoca pe sine dacă n-ar fi silit să moară mereu și să se prefacă în praf îndată ce tu te trezești. Perelin și cu tine, Graograman, vă completați în mod necesar.

Graograman tăcu multă vreme.

— Stăpîne, spuse el apoi, văd că moartea mea naște viață, iar viața mea naște moarte, și amîndouă sînt spre bine. Acum înțeleg sensul existenței mele. Îți mulțumesc.

Păși încet și solemn în ungherul cel mai întunecat al peșterii. Bastian nu vedea ce făcea acolo, dar auzea un zăngănit metalic. Cînd Graograman se întoarse, ducea în bot ceva ce depuse, înclinîndu-și adînc capul, la picioarele lui Bastian.

Era o spadă.

Dar nu arăta prea bine. Teaca de fier în care era vîrîță era ruginită, iar mînerul arăta aproape ca cel al unei săbii pentru copii, făcut dintr-o bucată oarecare de lemn.

— Poți să-i dai un nume? întrebă Graograman.

Bastian privi spada, dus pe gînduri.

— Sikanda! spuse el.

În clipa aceea spada țîșni din teacă și îi zbură direct în mîină. Acum văzu că lama era alcătuită dintr-o lumină orbitoare, că nici n-o puteai privi. Avea două tăișuri și era ușoară ca o pană în mîini.

— Spada aceasta, spuse Graograman, ți-a fost destinată ție dintotdeauna. Căci nu poate fi atinsă fără primejdie decît de cel ce-a călărit pe spinarea mea, a mîncat și a băut din focul meu și s-a scaldat în el, precum ai făcut tu. Dar îți aparține numai fiindcă ai fost în stare să-i dai numele potrivit.

— Sikanda! șopti Bastian privind fascinat lumina scînteietoare, în timp ce rotea spada încet prin aer. E o spadă fermecată, nu-i așa?

— Fie oțel, fie stîncă, răspunse Graograman, nimic nu-i poate rezista în întreaga Fantăzie. Dar n-ai voie s-o constrîngi. Indiferent ce te-ar amenința, n-ai voie s-o folosești decît atunci cînd îți sare singură în mîină, după cum s-a întîmplat chiar acum. Îți va conduce mîina și va îndeplini cu propria sa forță ceea ce trebuie îndeplinit. Dar dacă vreodată o vei scoate din teacă din propria ta voință, vei aduce mari nenorociri și ție și Fantăziei. Să nu uiți asta

niciodată.

— Nu voi uita, făgădui Bastian.

Spada intră înapoi în teacă și arăta acum din nou veche și fără nici o valoare. Bastian își legă în jurul șoldurilor cureaua de care era prinsă teaca.

— Iar acum, stăpîne, îi propuse Graograman, hai să gonim împreună prin deșert, dacă-ți face plăcere. Urcă-te pe spinarea mea, căci acum trebuie să plec!

Bastian se săltă sus, iar leul ieși din peșteră. Soarele de dimineață se înălța în zarea deșertului, pădurea nopții se fărâmasese de mult — preschimbându-se în pulbere colorată. Alergau peste dune ca un incendiu jucăuș, ca o furtună dogoritoare. Bastian avea impresia că se află pe o cometă înflăcărată printre lumini și culori. Din nou fu copleșit de un soi de beție sălbatică.

Către amiază, Graograman se opri brusc.

— Acesta e locul, stăpîne, unde ne-am întâlnit ieri.

Bastian era puțin amețit de goana nebună. Privi în jur, dar nu izbuti să descopere nici movila albastru-închis, nici pe cea roșie ca focul, nici literele nu se mai vedeau. Dunele erau acum de un verde măsliniu și roz.

— Totul arată acum altfel, spuse el.

— Da, stăpîne, răspuse leul, așa-i în fiecare zi — tot mereu altfel. Pînă acum nu știam de ce. Acum însă, după ce mi-ai povestit că Perelin crește din nisip, pot înțelege și asta.

— Și cum recunoști că e același loc ca ieri?

— Simt, precum simt un anumit loc din trupul meu. Deșertul e o parte din-mine.

Bastian coborî de pe spinarea lui Graograman și se așeză pe vârful dealului verde-măsliniu. Leul se culcă lîngă el, acum era și el măsliniu. Bastian își sprijini bărbia în mîină și privi gînditor în zare.

— Te pot întreba ceva, Graograman? spuse după o îndelungată tăcere.

— Slujitorul tău te ascultă, răspuse leul.

— Ești într-adevăr dintotdeauna aici?

— Dintotdeauna, aprobă leul.

— Iar deșertul Goab, a existat și el dintotdeauna?

— Da, deșertul de asemenea. De ce mă întrebi?

Bastian se gîndi cîtva timp.

— Nu înțeleg, admise în sfîrșit. Aș fi putut paria că nu-există decît de ieri dimineață.

— Ce vrei să spui, stăpîne?

Și acum Bastian îi povesti toate cîte i se întîmplaseră de cînd se întîlnise cu Puișorul Lunii.

— Totul e atît de straniu, își încheie povestirea. Îmi vine în minte cîte o dorință și pe urmă se întîmplă imediat cîte ceva ce se potrivește cu dorința mea și o împlinește. Nu sînt eu cel care-mi imaginez întîmplarea, știi? Nici n-aș fi în stare, niciodată n-aș fi putut născoci atîtea plante de noapte cîte sînt în Perelin. Sau culorile din Goab — sau pe tine! Totul e mult mai impresionant și mai aieva decît mi-aș putea eu închipui vreodată. Și totuși, totul nu apare decît atunci cînd doresc eu ceva.

— Fiindcă porți pe AURYN, strălucirea, spuse leul.

— Ceea ce nu înțeleg e însă altceva, încercă Bastian să explice. Toate acestea există abia în clipa în care îmi doresc eu ceva? Sau există mai dinainte și eu doar le-am ghicit?

— Și una și alta, spuse Graograman.

— Dar cum se poate una ca asta? strigă Bastian aproape nerăbdător. Te afli aici în deșertul culorilor Goab de cine știe cîtă vreme. Camera din palatul tău m-a așteptat dintotdeauna. Sabia Sikanda mi-a fost destinată din vremuri imemorabile — tu însuși mi-ai spus toate acestea!

— Așa e, stăpîne.

— Dar eu, eu nu sînt decît de ieri noapte în Fantăzia! Rezultă că totul n-a apărut decît în momentul sosirii mele aici.

— Stăpîne, răspuse leul liniștit, nu știi că Fantăzia e împărăția poveștilor? O poveste poate fi nouă și totuși să istorisească despre vremuri străvechi. Trecutul se creează o dată cu povestirea.

— Atunci ar trebui ca și Perelin să fi existat dintotdeauna, spuse Bastian descumpănit.

— Din clipa în care i-ai dat numele, stăpîne, răspuse Graograman, a existat dintotdeauna.

— Vrei să spui că eu l-am creat?

Leul tăcu cîțva timp înainte de a răspunde:

— Aceasta nu ți-o poate spune decît Crăiasa Copilă. Toate le-ai primit numai de la ea.

Se ridică.

— E vremea, stăpîne, să ne întoarcem la palatul meu. Soarele a început să coboare pe cer, iar drumul e lung.

În seara aceea Bastian rămase la Graograman care se așezase iar pe blocul negru de stîncă. Nu mai vorbiră mult. Bastian își aduse mîncărurile și băutura din camera de dormit unde măsuța cea joasă fusese din nou așternută de mîini invizibile își mîncă cina șezînd pe treptele ce duceau sus la blocul de stîncă.

Cînd lumina felinarelor începu să scadă și să pulseze ca bătaia unei inimi ce-și încetinește ritmul, băiatul se ridică și își petrecu în tăcere brațele în jurul gîtului fiarei. Coama era tare și arăta ca lava înghețată. Pe urmă răsună iar sunetul cel înfiorător, dar Bastian nu mai știa ce-i frica. Ceea ce-i umplu din nou ochii cu lacrimi era doar durerea pentru suferințele lui Graograman.

Mai tîrziu Bastian ieși din peșteră și privi multă vreme dezvoltarea tăcută a plantelor nopții. Apoi se întoarse în peșteră și se culcă din nou între labele leului împietrit.

Rămase oaspetele lui Graograman timp de multe zile și nopți, și deveniră buni prieteni. Multe ore și le-au petrecut în deșert cu jocuri sălbatice. Bastian se ascundea printre dunele de nisip, dar Graograman îl găsea întotdeauna. Se întreceau alergînd, dar leul era de mii de ori mai iute de picior. Se luptau chiar în glumă, se luau la trîntă și se băteau — iar aici Bastian era deopotrivă cu leul. Deși totul nu era decît o joacă, fiara trebuia să-și încordeze toate forțele pentru a-i ține piept băiatului, nici unul din ei nu-l putea învinge pe celălalt.

Odată, după ce se zbenguiseră astfel, Bastian se așeză, abia trăgîndu-și sufletul, și întrebă:

— N-aș putea rămîne pentru totdeauna cu tine?

Leul își scutură coama, făcîndu-i semn că nu.

— Nu, stăpîne.

— De ce nu?

— Aici nu există decît viață și moarte, doar Perelin și Goab, dar nici o poveste. Tu trebuie să-ți trăiești povestea ta. N-ai voie să rămîi aici.

— Dar tot nu pot să plec, spuse Bastian. Deșertul e mult prea mare pentru ca cineva să poată ieși din el. Iar tu nu mă poți duce fiindcă porți deșertul cu tine.

— Drumurile Fantăziei, spuse Graograman, nu le poți găsi decît prin dorințele tale. Și nu poți trece decît de la o dorință la alta. Ceea ce nu-ți dorești îți rămîne inaccesibil. Acesta e aici înțelesul cuvintelor „aproape” și „departe”. Și nu-i de ajuns să vrei să pleci dintr-un loc. Trebuie să tinzi spre altul. Trebuie să te lași condus de dorințele tale.

— Dar eu nu doresc să plec de-aici, răspuse Bastian.

— Va trebui să afli care îți este următoarea dorință, răspuse Graograman aproape cu severitate.

— Și dacă o află, întrebă Bastian, cum voi putea pleca de aici?

— Ascultă, stăpîne, spuse Graograman încetișor, în Fantăzia există un loc care duce pretutindeni și care poate fi atins din toate părțile. Locul e numit Templul Celor O Mie de Uși. Nimeni nu l-a văzut vreodată pe dinafară, căci el n-are deloc exterior. Iar interiorul lui se compune dintr-un labirint de uși. Cel ce vrea să-l cunoască trebuie să cuteze să intre.

— Cum poți să izbutești dacă nici nu te poți apropia de el pe dinafară?

— Orice ușă din Fantăzia, continuă leul, chiar și o ușă obișnuită de grajd sau de bucătărie, pînă și o ușă de dulap poate deveni într-un anumit moment ușa de intrare în Templul Celor O Mie de Uși. După aceea, ușa e din nou ceea ce a fost și mai înainte. De aceea nimeni nu poate vreodată să treacă pentru a doua oară prin aceeași ușă. Și nici una din cele o mie de uși nu duce înapoi într-acolo de unde ai venit, nu există nici o întoarcere.

— Dar dacă ai izbutit să intri, întrebă Bastian, se mai poate ieși pe undeva?

— Da, răspunse leul, dar nu-i la fel de simplu ca la clădirile obișnuite. Căci prin labirintul celor o mie de uși nu te poate conduce decît o dorință adevărată. Cine nu are acea dorință trebuie să rătăcească atîta timp pînă ce știe ce și dorește. Iar uneori durează foarte multă vreme.

— Și cum poate fi găsită poarta de intrare?

— Trebuie să ți-o dorești.

Bastian se gîndi mult, apoi spuse:

— Ce ciudat că nu se poate să îți dorești de-a dreptul ceea ce vrei. De fapt, de unde vin dorințele din noi? Și ce-i aceea o dorință?

Graograman îl privi lung pe băiat, dar nu-i răspunse.

Trecură din nou cîteva zile și avură iar o convorbire importantă.

Bastian îi arătase leului inscripția din spatele talismanului.

— Oare ce-ar putea să însemne, îl întrebă, FĂ CEEA CE VREI? Nu înseamnă cumva că pot face tot ce am chef, ce zici?

Dintr-o dată fața lui Graograman fu înspăimîntător de severă, iar ochii săi începură să ardă.

— Nu, spuse el cu glasul cel adînc ca un răcnet, înseamnă să faci ceea ce e adevărata ta voință. Și nimic nu-i mai greu.

— Adevărata mea voință? repetă impresionat Bastian. Ce-i asta?

— E taina ta cea mai profundă, pe care n-o cunoști.

— Atunci cum pot s-o descopăr?

— Mergînd pe calea dorințelor, de la una la alta și pînă la ultima. Iar ea te va conduce la adevărata ta voință.

— Nu mi se pare prea greu, spuse Bastian.

— E cel mai primejdios din toate drumurile, spuse leul.

— De ce? întrebă Bastian. Nu mă tem.

— Nu-i vorba despre asta, răcni Graograman, se cere însă cea mai desăvîrșită sinceritate și atenție, căci pe nici un alt drum nu te poți rătăci atît de ușor ca pe acesta.

— Vrei să spui că dorințele care se ivesc nu sînt întotdeauna bune? îl cercetă Bastian.

Leul biciui cu coada nisipul unde era culcat. Își lipi urechile de cap și își încreți nasul. Ochii îi scoteau scînteii. Fără să vrea, Bastian se ghemui tot cînd Graograman grăi cu glasul său ce făcu iar să vibreze pămîntul:

— Ce știi tu ce sînt dorințele! Ce știi tu ce e bine!

În zilele următoare Bastian se mai gîndi mult la tot ce-i spusese Moartea Multicoloră. Multe lucruri nu pot fi însă lămurite prin gîndire, trebuie să le trăiești. Și așa se făcu că abia mult mai tîrziu, după ce i s-au mai întîmplat multe, își reaminti de cuvintele lui Graograman și începu să le înțeleagă.

În vremea aceea se petrecuse din nou o schimbare cu Bastian. Pe lîngă toate darurile primite de cînd se întîlnise cu Puișorul Lunii se mai adăugase acum și curajul. Și ca de fiecare dată, și de data aceasta i se luase ceva în schimb, anume orice amintire despre cît de fricos fusese mai înainte.

Și deoarece nu mai exista nimic de care să se teamă, începu, mai întâi pe nesimțite, apoi tot mai clar, să se nască în el o nouă dorință. Nu mai voia să rămână singur. Chiar și împreună cu Moartea Multicoloră tot singur era, într-un anumit fel. Dorea să-și arate curajul și în fața celorlalți, voia să se bucure de glorie și să fie admirat.

Iar într-o noapte, în timp ce privea cum crește pădurea Perelin, simți brusc că era pentru ultima dată, că trebuia să-și ia rămas-bun de la splendorile strălucitoare a păduri a nopții. O voce lăuntrică îl chema în altă parte.

Aruncă o ultimă privire peste frumusețea culorilor licăritoare, apoi coborî în peștera lui Graograman și se așeză pe trepte, în beznă. N-ar fi putut spune ce aștepta, știa însă că în această noapte nu trebuia să adoarmă.

Probabil că totuși ațipise șezînd, căci dintr-o dată tresări ca și cum cineva l-ar fi strigat pe nume.

Ușița ce ducea spre dormitor se deschisese brusc. Din deschizătură cădea o dungă lungă de lumină roșietică în peștera întunecată.

Bastian se ridică. Oare ușița se transformase chiar în acest moment în poarta de intrare spre Templul Celor O Mie de Uși? Nehotărît, se apropie de crăpătura ușii și încercă să privească dincolo. Nu putu să vadă nimic. Apoi crăpătura începu să se închidă încet la loc. Îndată va pieri unica ocazie de a pleca de aici!

Se mai întoarse o dată spre Graograman care ședea pe postamentul său, nemișcat și cu ochii morți, de piatră. Dunga de lumină din ușiță cădea drept pe el.

— Rămii cu bine, Graograman, și-ți mulțumesc pentru tot! spuse încet Bastian. Mă voi reîntoarce, sigur de tot, mă întorc!

Apoi se strecură prin crăpătura ușii care se închise de îndată în urma lui.

Bastian nu știa că nu-și va ține promisiunea. Abia mult, mult mai târziu avea să vină cineva în numele lui și să împlinească făgaduiala în locul lui.

Dar aceasta e o altă poveste și va fi povestit altă dată.

Amarganth, orașul de argint

PURPURIE ERA LUMINA CE CURGEA ÎN UNDE molcome peste podeaua și pereții încăperii. Era o cameră hexagonală, asemenea unei celule mari dintr-un fagure de albine. În tot al doilea perete se găsea cîte o ușă, iar ceilalți trei pereți aflați între ele erau pictați cu poze stranii. Erau peisaje de vis și făpturi ce-ar fi putut fi în parte plante și în parte animale. Printr-una din uși intrase Bastian, iar celelalte două se aflau la dreapta și la stînga lui. Forma lor era identică, doar că cea din stînga era neagră, iar cea din dreapta albă. Bastian se hotărî pentru cea albă.

În camera următoare lumina era gălbuie. Pereții aranjați în același fel. Pozele arătau aici tot soiul de aparate din care Bastian nu pricepea prea mult. Erau unelte sau arme? Cele două uși care duceau mai departe la dreapta și la stînga erau de aceeași culoare, galbene; cea din stînga era înaltă și îngustă, cea din dreapta, dimpotrivă, joasă și largă. Bastian intră prin cea din stînga.

Camera unde păși acum era hexagonală, ca și cele două dinainte, însă luminată albăstrui. Pozele de pe pereți arătau ornamente încolăcite sau litere ale unui alfabet necunoscut. Aici cele două uși erau de aceeași formă, dar din materiale diferite, una din lemn, iar cealaltă din metal. Bastian se hotărî pentru cea din lemn.

E cu neputință să descrii toate ușile și camerele prin care trecu Bastian în călătoria sa prin Templul Celor O Mie de Uși. Erau porți care arătau ca o

gaură de cheie, altele ce semănau cu o intrare într-o peșteră, uși de aur și altele ruginite, unele capitonate și altele bătute în cuie, subțiri ca o foaie de hîrtie sau groase ca ușile caselor de fier, era una care arăta ca gura unui uriaș și alta ce trebuia deschisă ca un pod mișcător, una ce semăna cu o ureche mare și alta alcătuită din turtă dulce, una care avea forma unui capac de sobă și una ce stătea închisă în nasturi. De fiecare dată cele două uși ce duceau afară dintr-o cameră aveau cîte ceva în comun — forma, materialul, mărimea, culoarea, dar mai era și ceva ce le deosebea fundamental.

Bastian ajunsese deja de foarte multe ori dintr-o încăpere hexagonală într-alta. Fiecare hotărîre luată de el îl conducea la o nouă hotărîre de luat care, la rîndul ei, atrăgea după sine încă o hotărîre ce trebuia luată. Toate aceste hotărîri nu schimbau însă întru nimic faptul că tot se mai găsea în Templul Celor O Mie de Uși — și că avea să rămînă acolo. În timp ce mergea mai departe și tot mai departe, începu a se gîndi care o fi cauza. E drept că dorința lui fusese suficientă pentru a-l duce în labirintul ușilor, dar era limpede că nu era destul de precisă pentru a-i arăta și drumul de ieșire. Își dorise să ajungă în societate. Acum își dădea însă seama că prin societate nu-și imaginase nimic precis. Și nu-i era cîtuși de pușin de folos alegerea unei uși de sticlă sau a uneia din împletitură de nuiete. Pînă acum își făcuse alegerea din plăcere și după toane, fără a se gîndi prea mult. De fapt, ar fi putut de fiecare dată să aleagă tot atît de bine și cealaltă ușă. Astfel însă nu avea să găsească niciodată drumul de ieșire.

Se afla tocmai într-o încăpere cu lumină verzuie. Trei din cei șase pereți erau pictați cu forme de nori. Ușa din stînga era din sîdef alb, cea din dreapta din lemn negru de abanos. Și dintr-o dată își dădu seama ce-și dorea: Pe Atreiu!

Ușa din sîdef îi amintea lui Bastian de balaurul-noroc Fuhur ai cărui solzi luceau ca sîdeful alb, așadar, se hotărî pentru această ușă.

În încăperea următoare erau două uși din care una era din împletitură de iarbă, iar cealaltă dintr-un grilaj de fier. Bastian alese pe cea de iarbă, fiindcă se gîndi la Marea Ierboasă, patria lui Atreiu.

În camera cealaltă se găsi în fața a două deosebindu-se doar prin aceea că una era din piele iar cealaltă din pîslă. Firește că Bastian trecu prin din piele.

Din nou se afla în fața a două uși, dar se opri să chibzuiască. Una era purpurie, iar cea măslinie. Atreiu avea pielea verde și purta o hlamidă din blana bivoliilor purpurii. Pe ușa verde-măslinie erau pictate cîteva semne simple cu vopsea, precum avusese Atreiu pe frunte și pe obraji cînd bătrînul Cairon venise la el. Aceleași semne se găseau însă și pe ușa purpurie, iar Bastian nu știa dacă pe hlamida lui Atreiu s-ar găsi asemenea semne, urmare, trebuia să fie vorba despre un drum ducea la altcineva, și nu la Atreiu.

Bastian deschise, așadar, ușa verde-măslinie și se trezi în aer liber!

Spre mirarea lui nu ajunsese însă nicicum la Marea Ierboasă, ci într-un crîng primăvărat și luminos. Razele soarelui pătrundeau prin frunziș iar jocurile lor de lumini și umbre licăreau pe pămîntul acoperit de mușchi. Plutea o aromă de pămînt reavăn și de ciuperce, iar văzduhul răsuna de ciripitul păsărelelor.

Bastian se întoarse și văzu că ieșise atunci dintr-o bisericuță din mijlocul pădurii. Poarta fusese, pentru acea clipă, ieșirea din Templul Celor O Mie de Uși. Bastian mai deschise o dată poarta, și nu văzu decît o încăpere mică și strîmtă. Acoperișul nu se mai compunea decît din cîteva șipci șubrede, iar pereții erau acoperiți de mușchi.

Bastian porni la drum, fără a ști pentru încă încotro mergea. Nu se îndoia că mai curînd sau mai tîrziu va da de Atreiu. Și se bucura nespus la gîndul că îl va întîlni. Le fluiera păsărelelor, care-i răspundeau, și cînta în gura mare tot ce-i trecea prin minte.

Nu mersese prea mult, cînd zări într-un [...] un grup de persoane ce poposeau acolo. Apropiindu-se, își dădu seama că era vorba de cîțiva bărbați în armuri falnice. Se găsea cu ei și o doamnă frumoasă. Ședea pe iarbă și zdrăngănea la o lăută. Mai departe stăteau cîțiva cai înșeuaiți scump și cu frîie prețioase. În fața bărbaților care stăteau de vorbă culcați în iarbă era întinsă o pînză albă așternută cu tot soiul de bucate și cupe.

Bastian se apropie de grup, dar mai întîi ascunse talismanul Crăiesei Copile sub cămașă, căci pentru început dorea să facă cunoștință cu societatea ca un necunoscut și fără a stîrni vîlvă.

Cînd îl văzură venind, bărbații se ridicară și-l întîmpinară cuviincios, înclinîndu-se. Probabil că îl luau drept un prinț oriental, sau ceva de felul acesta. Doamna cea frumoasă își înclină și ea capul surîzînd și zdrăngăni mai departe la instrumentul ei. Printre bărbați, unul era deosebit de înalt și deosebit de somptuos îmbrăcat. Era încă tînăr și avea părul bălai atîrnîndu-i lung pînă pe umeri.

— Sînt viteazul Hynreck, spuse el, doamna e prințesa Oglamar, fiica regelui din Lumn. Ei sînt prietenii mei Hykrion, Hysbald și Hydorn. Dar care e numele vostru, tinere prieten?

— Nu-mi e îngăduit să-mi spun numele — încă, răspunse Bastian.

— E vorba de vreun legămînt, întrebă prințesa amar surîzînd ironic, atît de tînăr și aveți deja un legămînt?

— Desigur că veniți de departe? îl cercetă viteazul Hynreck.

— Da, de foarte departe, răspunse Bastian.

— Sînteți un prinț? se interesă prințesa privindu-l cu plăcere.

— Nu pot dezvălui lucrul acesta, răspunse Bastian.

— Ei, în orice caz fiți binevenit printre corneli! strigă viteazul Hynreck.

Vreți să ne faceți cinstea luați loc și să prînziiți cu noi, tinere cavaler?

Bastian acceptă mulțumindu-i, se așeză și gustă din bucate.

Din convorbirea dusă între doamna și cei patru bărbați află că foarte aproape de ei se afla marele și minunatul oraș de argint Amarganth. Acolo urma să aibă loc un soi de întrecere. De pretutindenii, din apropiere și din depărtări, veneau luptătorii cei mai cutezători, cei mai iscușiți vînători, războinicii cei mai viteji, dar veneau și tot felul de aventurieri și temerari pentru a lua parte la competiție. Onoarea de a lua parte la un fel de expediție de căutare nu urma să fie acordată decît celor trei ce aveau să se dovedească a fi cei mai buni și cei mai curajoși, învingîndu-i pe toți ceilalți. Se părea că era vorba despre o călătorie foarte lungă și plină de peripeții pentru descoperirea unui anumit personaj aflat nu se știe unde, într-unul din numeroasele ținuturi ale Fantăziei, și desemnat doar cu cuvîntul „Salvatorul”. Nimeni nu cunoștea încă numele lui. În orice caz, lui i se datora faptul că împărăția Fantăzia exista din nou, sau mai exista încă. Fiindcă, pe vremuri, o catastrofă îngrozitoare se produsese în Fantăzia, și întreaga împărăție fusese în mare pericol. În ultimul moment nenorocirea fusese împiedicată de așa-zisul „Salvator” care sosise și-i dăduse Crăiesei Copile numele de „Puișorul Lunii”, nume sub care era cunoscută de atunci de toate ființele din Fantăzia. „Salvatorul” rătăcea însă neștiut de nimeni prin țară, iar sarcina expediției era să-l găsească și apoi să-l însoțească în chip de gardă personală, ca să nu i se întîmple nimic. În acest scop nu puteau fi desemnați decît bărbații cei mai vajnici și mai curajoși, căci se putea întîmpla să fie nevoiți să treacă prin cele mai de neînchipuit peripeții.

E drept că întrecerea în lupte în decursul căreia urma să fie făcută alegerea fusese oorganizată de moșneagul argintiu Querquobad — în orașul Amarganth domnea întotdeauna bărbatul cel mai vîrstnic, sau femeia cea mai vîrstnică, iar Querquobad împlinise o sută și șapte ani — dar alegerea nu urma să fie făcută de el, ci de către un tînăr sălbatic cu numele de Atreiu, un băiat din neamul pieilor verzi, oaspetele lui Querquobad, moșneagul argintiu. Același Atreiu urma să și conducă mai tîrziu expediția. Căci era singurul în

stare să-l recunoască pe „Salvator”, fiindcă îl văzuse odată într-o oglindă fermecată.

Bastian tăcea și asculta. Nu-i venea tocmai ușor căci pricepuse foarte curînd că vorbindu-se despre „Salvator”, de fapt se vorbea despre el însuși. Iar cînd se pronunță apoi și numele lui Atreiu, inima îi săltă de bucurie și fu nevoit să-și dea cea mai mare silință pentru a nu se trăda. Era însă hotărît să-și mai păstreze un timp taina.

De altfel, în toată această chestiune viteazul Hynreck nu era atît de preocupat de expediție și de țelurile ei, cît de dorința de a cuceri inima prințesei Oglamar. Bastian își dăduse imediat seama că viteazul Hynreck era îndrăgostit pînă peste urechi de tînăra domnișoară. Cînd și cînd suspina fără motiv și își privea mereu adorata cu ochi triști. Iar ea se făcea că nu observă nimic. Căci după cum ieși la iveală, ea făcuse cu un prilej oarecare legămîntul de a nu lua drept soț decît pe cel mai viteaz dintre viteji, cel care îi putea înfrînge pe toți ceilalți. Nu voia să se mulțumească cu mai puțin. Iată, așadar, că viteazul Hynreck nu avea decît un singur scop: să-i poată dovedi prințesei că el era cel mai viteaz dintre viteji. Dar nu putea ucide așa, din senin, pe cineva care nu-i făcuse nici un rău. Iar războaie nu mai fuseseră de multă vreme. Bucuros ar fi luptat împotriva unor monștri și demoni, și, dacă ar fi fost după el, i-ar fi depus în fiecare dimineață cîte o coadă sîngerîndă de balaur pe masă, dar pînă hăt-departe nu exista nici un monstru și nici un balaur. Cînd solul moșneagului argintiu Querquobad venise la el pentru a-l pofti la întrecere, acceptase de îndată. Iar prințesa Oglamar stăruise să vină și ea, căci voia să se convingă cu ochii ei de cele ce era în stare să facă viteazul Hynreck.

— După cum se știe, îi spuse ea zîmbind lui Bastian, nu poți avea încredere în spusele vitejilor. Cu toții au tendința să-și înflorească istorisirile.

— Cu sau fără înflorituri, o întrerupse viteazul Hynreck, în orice caz eu valorez de sute de ori mai mult decît legendarul Salvator.

— De unde puteți ști? întrebă Bastian.

— Așa bine, spuse viteazul Hynreck, dacă băiatul ar avea numai pe jumătea atîta vlagă cît mine, n-ar avea nevoie de nici o gardă personală pentru al ocroti și a-l îngriji ca pe un copil mic. Am impresia ca Salvatorul nostru e un ins cam jalnic.

— Cum puteți spune una ca asta! strigă indignată Oglamar. Doar a salvat Fantăzia de la distrugere!

— Și ce dacă! răspunse viteazul Hynreck disprețuitor. Pentru asta n-o fi fost nevoie de nici o vitejie deosebită.

Bastian hotărî ca atunci cînd i se va ivi prilejul să-l învețe minte pe Hynreck.

Ceilalți trei bărbați se întîlniseră din întîmplare pe drum cu Hynreck și doamna sa și li se alăturaseră. Hykrión, cu o mustață neagră enormă, susținea că ar fi cel mai puternic și mai vajnic spadasin din Fantăzia. Hysbald, roșcovan și mai gingaș în comparație cu ceilalți, susținea că nimeni nu se pricepe să mînuiască sabia mai bine și mai rapid ca el. În sfîrșit Hydorn era convins că nimeni nu era de-o seamă cu el în privința rezistenței și îndărătniciei în luptă. Aspectul lui îi întărea afirmațiile, căci era deșirat și slab și părea alcătuit numai din oase și nervi.

După ce-au isprăvit de mîncat, porniră la drum. Vasele, fața de masă și merindele fură strînse în tolbe și așezate pe un catîr. Prințesa Oglamar încălecă buiestrașul ei alb și porni în trap, fără a se mai întoarce și după ceilalți. Viteazul Hynreck sări pe armăsarul său negru ca smoala și porni în galop după ea. Ceilalți trei bărbați îi propuseră lui Bastian să se așeze pe catîr, printre tolbe. Băiatul se urcă, ceilalți trei se suiră și ei pe caii lor bogat împodobiți și porniră prin pădure în trap, Bastian ramînînd ultimul. Catîrul, un animal mai bătrîn, rămînea tot mai mult în urmă, iar Bastian încerca să-l zorească. Dar în loc să-și iuțească pasul, el se opri, își întoarse capul și

spuse:

— Nu-i nevoie să mă zorești, cu bună-știință am rămas în urmă, stăpîne.

— De ce? întrebă Bastian.

— Știu cine ești, stăpîne.

— De unde poți ști?

— Când ești doar pe jumătate măgar, ca mine, și nu în întregime, simți un lucru ca acesta. Pînă și caii și-au dat seama. Nu-i nevoie să-mi spui nimic, stăpîne. Mi-ar fi plăcut să pot povesti copiilor și nepoților mei că l-am purtat în spinare pe Salvator și că am fost primul care l-a salutat. Din păcate, alde noi n-avem copii.

— Cum te numești? întrebă Bastian.

— I-ha, stăpîne.

— Ascultă, I-ha, nu-mi strica plăcerea și nu vorbi deocamdată despre ceea ce știi. Vrei?

— Cu plăcere, stăpîne.

Apoi catîrul porni în trap pentru a-i ajunge din urmă pe ceilalți.

Grupul aștepta la marginea pădurii. Toți priveau cu admirație în jos spre orașul Amarganth, strălucind în soare în fața ochilor lor. Marginea pădurii se afla pe o înălțime de unde priveștea se întindea larg peste un lac mare, aproape vioriu, înconjurat din toate părțile de dealuri împădurite. Iar în mijlocul lacului se ridica orașul de argint Amarganth. Toate casele erau construite pe nave, palatele cele mari pe șlepuri largi, cele mai mici pe bărci și luntre. Iar fiecare casă și fiecare navă era din argint, din cel mai curat argint, frumos cizelat și ornat cu măiestrie. Ferestrele și ușile palatelor mari și mici, turnulețele și balcoanele lor erau din filigran de argint atît de minunat, încît nu-și aveau seamăn în întreaga Fantăzie. Pretutindeni pe lac se vedeau bărci și luntre, ducînd vizitatorii de pe mal pînă în oraș. Viteazul Hynreck împreună cu însoțitorii săi porniră și ei în grabă spre plaja unde aștepta un bac de argint cu prora splendid arcuită. Întreaga societate împreună cu caii și catîrul își găsiră loc pe el.

Pe drum, Bastian află de la luntrașul înveșmîntat în haine de argint că apele viorii ale lacului erau atît de sărate și de amare, încît nimic nu putea rezista în timp efectului lor coroziv — nimic în afară de argint. Lacul se numea Murhu sau lacul lacrimilor. În vremuri de mult trecute, orașul Amarganth fusese dus în mijlocul lacului pentru a-l apăra de atacurile jefuito-rilor, căci oricine ar fi încercat să ajungă pînă la el pe nave de fier sau bărci de lemn se scufunda și pierrea în apa care dizolva de grabă atît vasul, cît și echipajul. Acum însă exista un alt motiv pentru a lăsa orașul în mijlocul apelor: Locuitorilor le plăcea să schimbe din cînd în cînd gruparea caselor lor și să alcătuiască în alt fel străzile și piețele. De pildă, dacă două familii care locuiau la cele două capete ale orașului se împrieteneau sau se înrudeau prin căsătoria tinerilor din familie, își părăseau locul de pînă atunci și își așezau navele lor de argint alături, devenind astfel vecini. De altfel, argintul era de un soi deosebit și tot atît de unic ca și frumusețea incomparabilă a prelucrării sale.

Lui Bastian i-ar fi plăcut să afle mai multe despre toate acestea, dar bacul ajunsese la oraș și trebui să coboare împreună cu tovarășii săi de drum.

Pentru început căutară un han unde să fie adăpostiți și ei și animalele. Nu era prea ușor, căci Amarganth era năpădit de călători sosiți de pretutindeni pentru a asista la întreceri. În sfîrșit, izbutiră să găsească loc la un han. Cînd Bastian își duse catîru în grajd, îi șopti la ureche:

— Să nu uiți ce mi-ai făgăduit, I-ha. Ne revedem curînd.

I-ha doar înclină din cap.

După aceea Bastian le dădu de știre tovarășilor săi de drum că nu voia să-i stingherească de acum înainte și că avea să viziteze singur orașul. Le mulțumi pentru amabilitate și își luă ramas-bun de la ei. În realitate, ardea de nerăbdare să-l găsească pe Atreiu.

Navele mari și mici erau legate între ele prin punți, unele înguste și gingașe, astfel că nu putea trece decât o singură persoană dintr-o dată, altele largi și somptuoase ca niște străzi, iar pe ele se îmbulzea lumea. Existau de asemenea și poduri arcuite cu acoperișuri peste ele, iar pe canalele dintre palatele plutitoare circulau sute de bărci de argint. Oriunde mergeai sau stăteai simțeai sub picioare o ușoară ridicare și coborîre a podelei, ce-ți amintea că întregul oraș plutea pe apă.

Mulțimea vizitatorilor umplînd pînă la refuz orașul era atît de pestriță și de variată, încît descrierea lor ar alcătui ea singură o întreagă carte.

Amarganțienii erau ușor de recunoscut, căci purtau cu toții îmbrăcăminte din țesături de argint, aproape la fel de frumoasă ca și mantia lui Bastian. Părul lor era de asemenea argintiu, erau înalți și aveau o statură frumoasă, iar ochii lor erau viorii ca și Murhu, lacul lacrimilor. Nu tot atît de frumoși erau cei mai mulți dintre vizitatori. Veniseră acolo uriași căptușiți cu adevărate pachete de mușchi și cu capete mici ca merele, vîrîte între umerii lor puternici. Mai umblau pe-acolo haimanale cu aspect fioros, băieți solitari pe care nu puteai să-i împaci prea ușor. Erau și flușturatici cu ochi agili și mîini agile, precum și unii înverșunați care pășeau provocator, scoțînd fum pe nări și pe gură. Luptătorii de bîlci se roteau precum sfîrlezele vii, iar moșii-codrului pășeau anevoie pe picioarele lor noduroase, cu măciuca groasă pe umeri. La un moment dat, Bastian zări chiar și un mîncător de piatră ai cărui dinți îi ieșeau din gură ca dălțile de oțel. Puntea de argint se îndoii sub greutatea lui cînd tropăi peste ea. Dar mai înainte ca Bastian să-l fi putut întreba dacă nu cumva se numește Scrișnicronț, acesta dispăruse în îmbulzeală.

În sfîrșit Bastian ajunse în centrul orașului. Aici era punctul unde aveau loc întrecerile. Erau în plină desfășurare. Într-o piață mare, rotundă, ca o arenă de circ uriașă, sute de luptători își măsurau puterile dovedindu-și măiestria. În jurul lor se îmbulzea mulțimea de spectatori îmboldindu-i pe luptători prin strigăte. Ferestrele și balcoanele palatelor plutitoare din jur erau și ele pline ochi de spectatori, iar unii izbutiseră chiar să se cațare pe acoperișurile împodobite cu filigran de argint.

Bastian nu era însă interesat în primul rînd de spectacolul oferit de luptători. Voia să-l găsească pe Atreiu care urmărea probabil de undeva întrecerile. Pe urmă observă că mulțimea privea mereu spre un anumit palat — mai ales atunci cînd unul din luptători realizase vreo performanță mai deosebită. Dar Bastian fu nevoit să se înghesuie mai întîi peste unul din podurile arcuite, iar apoi să se urce pe un fel de stîlp pentru felinare, înainte de a izbuti să arunce și el o privire spre acel palat.

Acolo fuseseră așezate două scaune înalte de argint pe un balcon. Pe unul din ele ședea un bărbat foarte bătrîn, cu părul și barba argintii revărsîndu-i-se pînă la brîu. Acela trebuia să fie Querquobad, moșneagul argintiu. Lîngă el ședea un băiat cam de vîrsta lui Bastian. Purta pantaloni lungi din piele moale, iar partea de sus a trupului îi era goală, încît se vedea pielea lui verde-măslinie. Expresia feței înguste era serioasă, aproape severă. Părul lung, negru-albăstrui, era strîns într-un smoc legat la spate cu curele de piele. Peste umeri purta o hlamidă roșie. Privea liniștit și totuși ciudat de atent în jos spre arenă. Se părea că nimic nu poate scăpa ochilor săi negri. Acela era Atreiu!

În aceeași clipă apărură în spatele lui Atreiu, în ușa deschisă a balconului, încă o față, foarte mare și asemănătoare cu cea a unui leu, doar că în locul blăni avea solzi albi de sidef, iar pe lîngă bot îi atîrnau fire lungi albe. Globurile ochilor erau roșii-rubinii și scînteiau, iar atunci cînd capul se înalță peste Atreiu se văzu că era purtat de un gît lung și flexibil, acoperit cu solzi de sidef, iar de pe el cădea o coamă precum flăcările albe. Era Fuhur, balaurul-noroc. Și se părea că-i șoptește ceva la ureche lui Atreiu, căci acesta dădu din cap.

Bastian se lăsă să lunece în jos de pe stîlp. Văzuse destul. Acum își

îndreptă atenția către luptătorii aflați în întrecere.

De fapt nici nu era vorba de lupte adevărate și reale, ci mai degrabă de un fel de reprezentație de circ pe scară foarte mare. E drept că tocmai atunci se desfășura o luptă între doi uriași ale căror trupuri se prinseseră într-un singur nod imens și se rostogoleau de colo-colo; e drept că din loc în loc existau perechi de același fel sau de soiuri foarte diferite care își demonstau iscusința în lupta cu sabia, cu măciuca sau cu lancea, dar firește că nu căutau cu adevărat să-l vatăme pe adversar sau să-l răpună. Chiar regulamentul jocurilor cerea să arăți cât de loial și corect știai să lupți cu cineva și cât de bine știai să te stăpânești. Un luptător care s-ar fi lăsat îndemnat de furie sau de ambiție să-și vatăme serios adversarul ar fi fost în orice caz descalificat. Cei mai mulți erau ocupați să-și arate iscusința în tragerea cu arcul sau să-și demonstreze puterea ridicând greutatea colosale, iar alții își arătau măiestria făcând exhibiții acrobatice sau îndeplinind diferite probe de curaj. Pe cât erau de diferiți concurenții, pe atât de variat era și tot ce făceau ei.

Tot mereu unii ce fuseseră întrecuți erau obligați să părăsească arena, așa că treptat se împruținau. Apoi Bastian îi văzu făcându-și apariția pe Hykriion cel puternic, Hysbald cel sprinten și Hydorn cel rezident. Viteazul Hynreck și adorata lui, prințesa Oglumar, nu erau cu ei.

În momentul acela se mai găseau încă vreo sută de luptători în arenă. Cum era vorba despre cei mai buni dintre cei buni, pentru Hykriion, Hysbald și Hydorn nu fu chiar atât de ușor pe cât își închipuiseră să-și înfrîngă adversarii. Trecu întreaga după-amiază pînă ce se dovedi că Hykriion era cel mai viguros dintre cei puternici, Hysbald cel mai agil dintre cei sprinteni, iar Hydorn cel mai răbdător dintre cei rezistenți. Publicul îi aclama și îi aplauda cu entuziasm, iar cei trei se înclinau spre balconul unde ședea moșneagul de argint Querquobad, precum și Atreiu. Atreiu se și ridicase în picioare ca să spună ceva cînd în arenă păși dintr-o dată un alt luptător. Era Hynreck. O tăcere încordată se lăsă peste mulțime, iar Atreiu se așeză la loc. Cum nu urma să-l însoțească decît trei bărbați, acolo jos, în arenă, era unul prea mult. Unul din ei trebuia să se retragă.

— Domnii mei, spuse Hynreck cu glas tare încît să-l audă toată lumea, nu bănuiesc că această mică reprezentație a măiestriei voastre ar fi putut să vă slăbească forțele. Totuși n-ar fi demn de mine ca în asemenea împrejurări să vă provoc pe flecare în parte la întrecere. Deoarece pînă acum n-am văzut printre toți luptătorii nici un adversar de-o seamă cu mine, nu am intrat în joc, și de aceea mai sînt încă odihnit. Dacă cineva dintre dumneavoastră se simte cumva prea istovit, să se retragă de bunăvoie. Altfel sînt gata să lupt cu voi trei dintr-o dată. Aveți ceva împotrivă?

— Nu, răspunseră cei trei într-un glas.

Iar apoi se porni o luptă că săreau scînteii. Loviturile lui Hykriion nu pierduseră nimic din forța lor, dar viteazul Hynreck era mai puternic. Hysbald îl atacă din toate părțile ca un fulger, dar viteazul Hynreck era și mai iute. Hydorn încercă să-l obosească, dar viteazul Hynreck era mai rezistent. Toată lupta abia dacă ținu zece minute, și toți adversarii se văzură dezarmați și îngenuncheați în fața viteazului Hynreck. Acesta privea cu mîndrie în jur, căutînd-o din ochi pe doamna sa aflată probabil pe undeva în mulțime. Aclamațiile și aplauzele publicului vureau ca un uragan. Desigur că puteau fi auzite și pe cele mai îndepărtate maluri ale lacului Murhu.

Cînd se făcu iar liniște, moșneagul argintiu Querquobad se ridică și întrebă cu glas tare:

— Mai e cineva care ar dori să îndrăznească a-l înfrunța pe viteazul Hynreck?

Iar în tăcerea generală se auzi un glas de băiat răspunzînd:

— Da, eu!

Fusese Bastian.

Toate fețele se întoarseră spre el. Mulțimea îi lăsă cale liberă și el păși în piață. Se auziră exclamații de uimire și de îngrijorare:

— Priviți cât e de frumos!

— Păcat de el!

— Să nu admitem!

— Cine ești? întrebă moșneagul argintiu Querquobad.

— Numele meu, răspunse Bastian, nu-l voi dezvălui decât după aceea.

Văzu că ochii lui Atreiu se îngustaseră și-l priveau cercetător, dar încă nesigur.

— Tinere prieten, spuse viteazul Hynreck, am mâncat împreună și am băut împreună. De ce vrei acum ca eu să te îngenunchez? Te rog să-ți retragi vorbele și să pleci.

— Nu, răspunse Bastian, așa cum am spus, așa rămîne.

Viteazul Hynreck șovăi o clipă. Apoi propuse:

— N-ar fi drept din parte-mi să mă măsoar cu tine în luptă. Să vedem mai întâi care din noi doi e în stare să trimită săgeata mai sus.

— Așa să fie! răspunse Bastian.

Fiecăruia din ei i se aduse un arc puternic și o săgeată. Hynreck încordă arcul și trimise săgeata sus spre cer, mai sus decât se putea urmări cu privirea. Aproape în aceeași clipă își încordă și Bastian arcul și-și trimise săgeata pe urmele celeilalte.

Trecu ceva timp pînă cînd cele două săgeți să se întoarcă și să cadă jos între cei doi arcași. Și atunci se dovedî că săgeata lui Bastian, cea cu pene roșii, o lovisse în cel mai înalt punct pe cea cu pene albastre, a viteazului Hynreck, izbind-o cu o forță atît de mare, încît o spintecase.

Viteazul Hynreck privea țintă la cele două săgeți înfipse una în cealaltă. Pălise puțin și numai pe obraji îi apăruseră pete roșii.

— Nu poate fi decât o întîmplare, murmură el. Ia să vedem cine e mai iscusit la scrimă.

Ceru două florete și două pachete de cărți de joc. I se aduseră amîndouă. Amestecă cu grijă amîndouă pachetele de cărți.

Apoi aruncă un pachet de cărți în sus în aer, ridică fulgerător spada și lovi. După ce toate celelalte cărți căzuseră jos, se văzu că nimerise asul de cupă și anume drept în mijlocul singurei cupe de pe carte. Din nou o căută cu privirea pe doamna sa, în timp ce arăta în jur floreta cu cartea înfipită în vîrf.

Acum aruncă Bastian celălalt pachet de cărți în sus și floreta lui vîji prin aer. Nici o carte nu căzu jos. Își înfipse lama în toate cele treizeci și două de cărți ale pachetului, tocmai la mijloc și pe deasupra și în ordinea exactă a cărților — deși viteazul Hynreck le amestecase atît de bine.

Viteazul Hynreck privi atent cele întîmplare. Nu mai spuse nimic, doar buzele îi tremurau puțin.

— Dar ca forță nu mă întreci, izbuti să spună în sfîrșit.

Puse mîna pe cea mai grea dintre halterele aflate în arenă și-o ridică încet în aer, dar înainte de a ajunge să o pună iar jos, Bastian îl și apucase și-l ridicase în sus, împreună cu halteră cu tot. Viteazul Hynreck avea o expresie atît de descumpănită, încît cîțiva spectatori nu-și mai putură stăpîni rîsetele.

— Pînă acum, spuse Bastian, ați hotărît voi cum să ne măsurăm forțele. Sînteți de acord ca acum să propun și eu ceva?

Viteazul Hynreck aprobă mut din cap.

— E o probă de curaj, continuă Bastian.

Viteazul Hynreck își regăsi stăpînirea de sine.

— Nu există nimic pe lume față de care curajul meu să dea înapoi.

— Atunci, răspunse Bastian, propun să ne luăm la întrecere înotînd prin lacul lacrimilor. Cel ce ajunge mai întîi la mal a cîștigat.

O liniște înfiorată se lăsă în toată piața. Viteazul Hynreck ba se îmbujora, ba devenea alb ca varul.

— Aceasta nu-i o probă de curaj, băgăi el, e nebunie curată.

— Eu, spuse Bastian, sînt gata să încerc. Așadar, veniți.

Viteazul Hynreck își pierdu de data aceasta stăpînirea de sine.

— Nu! strigă el și lovi cu piciorul în pămînt. Știți tot atît de bine ca și mine că apele lacului Murhu destramă totul. Ar însemna să pornești la moarte sigură.

— Nu mă tem, spuse Bastian liniștit. Am străbătut deșertul culorilor și am mîncat și am băut din focul Morții Multicolore și m-am scaldat în el. Nu mă mai tem de aceste ape.

— Asta-i minciună! urlă viteazul Hynreck stacojiu de furie. Nimeni din întreaga Fantăzie nu poate supraviețui Morții Multicolore, orice copil o știe!

— Hynreck, spuse rar Bastian, în loc să mă acuzați de minciună, ar fi mai bine să recunoașteți că vă e frică.

Era prea mult pentru viteazul Hynreck. Nebun de furie, își smulse din teacă sabia sa cea mare și se repezi la Bastian. Acesta se retrase cu un pas și voi să-i atragă atenția prin cîteva cuvinte, dar viteazul Hynreck nu-i mai dădu răgaz. Începu să-l lovească pe Bastian și o făcea cu toată înverșunarea. În aceeași clipă Sikanda zbură ca fulgerul din teaca ei ruginită în mîna lui Bastian și începu să danseze.

Iar ce a urmat a fost atît de nemaipomenit, că nici unul dintre spectatori n-a mai putut să uite toată viața. Din fericire Bastian nu putea să lase din mîna mînerul spadei, așa că trebuia să urmeze fiecărei mișcări executate de Sikanda. Mai întîi spada făcu ferfeniță armura cea splendidă a viteazului Hynreck. Peticele zburau în toate părțile, dar pielea nu-i fu nici măcar zgîriată. Viteazul Hynreck se apăra cu disperare și lovea în jurul său ca un nebun, dar fulgerările Sikandei țîșneau împrejur ca un vîrtej de foc, orbindu-l, așa că nici una din loviturile lui nu-și nimerea ținta. La sfîrșit, cînd nu mai rămăsese îmbrăcat decît în rufăria de corp și tot nu mai contenea să-l atace pe Bastian, Sikanda îi tăie sabia în felii mici, și anume cu o asemenea rapiditate, că timp de o clipă tăișul mai pluti întreg prin aer înainte de a cădea la pămînt, zdrăngănind ca un pumn de monede. Viteazul Hynreck se holbă cu ochii mari căscați la mînerul nefolositor rămas în mîna lui. Îl lăsă să cadă și își plecă fruntea. Sikanda dispăru în teaca-i ruginită, iar Bastian putu în sfîrșit să-i dea drumul.

Un strigăt de entuziasm și admirație se înălță din miile de piepturi ale spectatorilor. Năvăliră în arenă, îl luară pe Bastian în brațe purtîndu-l în triumf. Explozia de bucurie nu se mai sfîrșea. Din înălțimea unde fusese ridicat, Bastian privea în jur căutîndu-l pe viteazul Hynreck. Dorea să-i spună o vorbă de consolare, căci de fapt îi era milă de el, fiindcă nici nu avusese de gînd să-l facă de rîs. Viteazul Hynreck nu mai putu fi văzut însă nicăieri.

Apoi se lăsă brusc tăcerea. Mulțimea se retrase și lăsă loc liber. Venise Atreiu și-l privea zîmbind pe Bastian. Bastian zîmbea și el. Fu coborît de pe umerii ce-l purtau, iar acum cei doi băieți se aflau față-n față și se priveau îndelung în tăcere. În sfîrșit, Atreiu vorbi:

— Dacă aș mai avea nevoie de un însoțitor pentru a porni în căutarea Salvatorului Fantăziei, m-aș mulțumi cu acesta singur, căci valorează mai mult decît alți o sută la un loc. Dar nu mai am nevoie de nici un însoțitor, căci expediția de căutare nu va mai avea loc.

Se auzi un murmur de mirare și dezamăgire.

— Salvatorul Fantăziei n-are nevoie să fie apărat de noi, continuă Atreiu cu glasul mai tare, căci e în stare a se apăra singur mai bine decît am putea-o face cu toții la un loc. Și nici nu mai e nevoie să-l căutăm, căci el ne-a și găsit. Nu l-am recunoscut de la început, căci atunci cînd l-am zărit în Poarta Oglinzii fermecate a Oracolului din Miazăzi arăta altfel decît acum — cu totul altfel. N-am uitat însă privirea ochilor sai. E aceeași pe care o văd acum. Nu mă pot înșela.

Bastian scutură zîmbind capul și spuse:

— Nu te înșeli, Atreiu. Tu ai fost cel care m-a adus la Crăiasa Copilă, pentru a-i da un nume nou. Și-ți mulțumesc pentru tot.

Un murmur respectuos străbătu ca o pală de vînt mulțimea privitorilor.

— Ai făgăduit, răspunse Atreiu, să ne spui acum și numele *tău*, pe care în afară de Suverana Dorințelor Cea cu Ochii de Aur nu-l cunoaște nimeni în întreaga Fantăzîe. Vrei să ni-l spui acum?

— Mă numesc Bastian Balthasar Bux.

Spectatorii nu se mai puteau stăpîni. Bucuria lor explodă prin mii de strigăte: „Să trăiască”. De entuziasm, mulți începură să danseze, astfel că punțile și podurile, ba chiar întreaga piață începu să se legene.

Atreiu îi întinse rîzînd mîna lui Bastian, iar Bastian bătu palma, și astfel, mîna-n mîna, se duseră la palat pe ale cărui trepte îi așteptau moșneagul de argint Querquobad împreună cu Fuhur, balaurul-noroc.

În seara aceasta avu loc în orașul Amarganth cea mai frumoasă sărbătoare din cîte fuseseră vreodată. Tot ce avea picioare, fie că erau scurte, fie că erau lungi, strîmbe sau drepte, se apucă să danseze, iar tot ce avea glas, fie că era frumos, fie că era urît, adînc sau subțire, se apucă să cînte și să rîdă.

Cînd se întunecă, amarganțienii aprinseră mii de luminițe colorate în palatele și navele lor de argint. Iar la miezul nopții aprinseră un foc de artificii cum nu se mai văzuse nici chiar în Fantăzia. Bastian stătea pe balcon împreună cu Atreiu, iar la stînga și la dreapta lor se aflau Fuhur și moșneagul de argint Querquobad. Priveau cu toții cum buchetele de culoare de pe cer și miile de luminițe ale orașului de argint se oglindeau în apele întunecate ale lacului Murhu.

Un balaur pentru viteazul Hynreck

QUERQUOBAD, MOȘNEAGUL DE ARGINT, AȚIPISE în fotoliul său, căci se făcuse tîrziu noaptea. Astfel pierdu evenimentul cel mai important și cel mai frumos pe care l-ar fi putut trăi în timpul existenței sale de o sută și șapte ani. La fel li se întîmplă și celor mai mulți din Amarganth, localnici și vizitatori care, istoviți de sărbătoare, se retrăseseră pentru a se odihni. Doar foarte puțini mai erau încă treji, iar acești puțini avură parte de un concert ce întrecea în frumusețe tot ce auziseră vreodată și mai aveau să audă vreodată.

Fuhur, balaurul-noroc cel alb, începu să cînte. Sus pe cerul înnoptat zbura încet în cerc peste orașul de argint și peste lacul lacrimilor, făcînd să răsunе glasul lui asemenea clopotelor. Era un cîntec fără cuvinte, melodia simplă și grandioasă a fericirii curate. Iar tuturor celor ce-o auzeau, li se deschidea larg inima.

La fel și lui Bastian și Atreiu care ședeau alături pe balconul cel larg al palatului lui Querquobad. Amîndoi auzeau prima oară cum cîntă un balaur-noroc. Fără să-și dea seama, își dăduseră mîinile și ascultau cuprinși de încîntare. Fiecare din ei știa că și celălalt simte același lucru ca și el: fericirea de-a fi găsit un prieten. Și se fereau să tulbure acest sentiment prin vorbe.

Ceasul cel mare trecu. Cîntecul lui Fuhur se auzea tot mai încet, iar la sfîrșit se stinse de tot.

Cînd se lăsa liniștea, Querquobad se trezi, se ridică și spuse scuzîndu-se:

— Moșnegii de argint ca mine au mare nevoie de somn. Pentru voi tinerii e cu totul altceva. Nu mi-o luați în nume de rău, dar acum vreau să mă duc la culcare.

Îi spuseră noapte buna și Querquobad pleca.

Din nou cei doi prieteni șezură în tăcere multă vreme, privind în sus spre cerul nopții unde balaurul-noroc tot mai descria cercuri cu mișcări largi, unduitoare și liniștite. Din când în când plutea ca o dungă de nori albi prin dreptul lunii pline.

— Nu merge și Fuhur la culcare? întrebă în sfârșit Bastian.

— A și adormit, spuse încetișor Atreiu.

— În zbor?

— Da. Nu-i place să stea prin case, chiar dacă sînt atît de încăpătoare ca palatul lui Querquobad. Se simte strîmtorat și îngrădit și încearcă să se miște cu cea mai mare băgare de seamă pentru a nu răsturna sau lovi ceva, fiindcă e prea mare. De aceea doarme de cele mai multe ori sus în văzduh.

— Oare m-ar lăsa și pe mine să călăresc o dată pe el?

— Desigur, spuse Atreiu, dar să știi că nu-i chiar atît de simplu. Trebuie să te înveți mai întîi.

— Am călărit pe Graograman, îi atrase atenția Bastian.

Atreiu dădu din cap, privindu-l plin de admirație.

— I-ai spus-o și viteazului Hynreck cînd i-ai arătat ce e curajul. Cum ai izbutit să subjugi Moartea Multicoloră?

— Îl am la mine pe AURYN, spuse Bastian.

— Ah? făcu Atreiu.

Arăta foarte surprins, dar nu mai spuse nimic.

Bastian scoase talismanul Crăieșei Copile de sub cămașă și-l arătă lui Atreiu. Acesta-l privi un timp, iar apoi murmură:

— Prin urmare, acum porți *tu* strălucirea.

Expresia lui i se păru lui Bastian oarecum contrariată, de aceea spuse repede:

— Vrei să ți-l mai petreci o dată în jurul gîtului?

Și se pregăti să-și scoată lanțul.

— Nu!

Glasul lui Atreiu fusese aproape aspru, iar Bastian se opri surprins. Atreiu zîmbi scuzîndu-se și repetă cu blîndețe:

— Nu, Bastian, l-am purtat destul de multă vreme.

— Cum vrek spuse Bastian.

Apoi întoarse talismanul pe dos.

— Uită-te aici! Ai văzut inscripția?

— Am văzut-o, răspunse Atreiu, dar nu știi ce scrie acolo.

— Cum așa?

— Noi, pieile verzi, știm să citim urmele, dar nu și literele.

De data aceasta Bastian fu cel ce făcu „Ah?”.

— Ce spune inscripția? se interesă Atreiu.

— FĂ CEEA CE VREI, îi citi Bastian cu glas tare.

— Prin urmare, asta înseamnă? murmură el.

Fața lui nu trăda nici un fel de reacție, și Bastian nu putu ghici ce gîndea. De aceea îl întrebă:

— Dacă ai fi știut, s-ar fi schimbat ceva pentru tine?

— Nu, spuse Atreiu, am făcut ceea ce am vrut.

— E-adevărat, spuse Bastian aprobînd din cap.

Din nou tăcură amîndoi cîtva timp.

— Mai vreau să te-ntreb ceva, Atreiu, reluă în sfârșit Bastian convorbirea, ai spus că arătam altfel cînd m-ai văzut la Poarta Oglinzii Fermecate.

— Da, cu totul altfel.

— Anume cum?

— Erai foarte gras și palid și erai îmbrăcat cu totul altfel.

— Gras și palid? întrebă Bastian zîmbind neîncrezător. Ești într-adevăr sigur că eu eram acela?

— Da' ce, nu erai tu?

Bastian se gîndi.

— M-ai văzut, asta o știi sigur. Dar am fost întotdeauna așa cum sînt acum.

— Ești sigur?

— Ar trebui doar să-mi amintesc! strigă Bastian.

— Da, spuse Atreiu privind-l gînditor, ar trebui.

— Poate că era o oglindă deformantă?

Atreiu făcu semn că nu.

— N-aș crede.

— Atunci cum îți explici că m-ai văzut sub acel chip?

— Nu știu, recunosc Atreiu. Știu doar atît, că nu m-am înșelat.

După aceea tăcură iar multă vreme, și la sfîrșit se duseră la culcare.

În patul său cu cele două tăblii din cel mai delicat filigran de argint, Bastian se gîndea mereu la convorbirea avută cu Atreiu. I se părea că victoria lui asupra viteazului Hynreck, chiar și șederea lui la Graograman nu-l mai impresionau prea mult pe Atreiu de cînd aflase că Bastian purta strălucirea. Își zicea probabil că, în asemenea condiți, oricine ar fi fost în stare de lucruri asemănătoare. Bastian dorea însă să dobîndească stima absolută a lui Atreiu.

Se gîndi multă vreme. Trebuia să găsească ceva ce nu era în stare să facă nimeni altul în întreaga Fantăzie, chiar dacă ar fi purtat talismanul. Ceva ce nu putea face decît Bastian.

Și pînă la urmă îi dădu prin minte: Să nascocască povești!

Tot mereu i se spusese că nimeni în întreaga Fantăzie nu era în stare să creeze ceva nou. Pînă și glasul lui Uyulăla i-o cîntase. Și tocmai acesta era lucru la care el se pricepea deosebit de bine.

Atreiu avea să vadă că el, Bastian, era un mare poet!

Își dori să se ivească foarte curînd un prilej pentru a-i dovedi asta prietenului său. Poate chiar mîine. De pildă, ar putea avea loc la Amarganth o sărbătoare a poeziei la care Bastian să-i pună în umbră pe toți prin invențiile sale!

Sau poate că ar fi și mai bine dacă tot ce avea sa povestească urma să devină realitate! Nu-i spusese oare Graograman că Fantăzia era țara poveștilor și că de aceea pînă și lucrurile de mult trecute puteau să reapară dacă se petreceau într-o poveste?

Atreiu avea să fie uluit!

Și în timp ce își imagina admirația uimită a lui Atreiu, Bastian adormi.

A doua zi de dimineață, în timp ce ședeau cu toții la micul dejun servit în sala de gală a palatului, moșneagul de argint Querquobad spuse:

— Am hotărît să dăm astăzi o serbare mai deosebită în cinstea Salvatorului Fantăziei și a prietenului său care l-a adus la noi. Poate că nu știi, Bastian Balthasar Bux, că noi amarganțienii, urmînd o străveche tradiție, sîntem cîntăreții și povestitorii Fantăziei. Copiii noștri sînt instruiți și ei încă de timpuriu în această artă. Cînd se fac mai mari, sînt obligați să cutreiere timp de mulți ani toate ținuturile și să exercite această meserie spre folosul și binele tuturor. De aceea sîntem primiți pretutindeni cu stimă și bucurie. Avem însă și o durere: ca să fim cinstiți, provizia noastră de cîntece și povești nu-i prea mare. Și mulți sînt cei care se văd nevoiți să împartă puținul acesta. Se spune însă — nu știu dacă e adevărat — că ești cunoscut în lumea ta pentru darul de a nascoci povești. Așa e?

— Da, spuse Bastian, am fost chiar și batjocorit din cauza asta.

Moșneagul de argint Querquobad își înălță mirat sprincenele.

— Ai fost batjocorit pentru că știi să nascocеști povești pe care încă nimeni nu le-a auzit? Cum se poate una ca asta? Printre noi nu-i nimeni în stare să facă așa ceva, iar noi toți, și eu și concetățenii mei, ți-am fi nespus de recunoscători dacă ai vrea să ne dăruiești cîteva din poveștile tale. Vrei să ne ajuți cu geniul tău?

— Cu plăcere! răspunse Bastian.

După micul dejun ieșiră afară pe treptele palatului lui Querquobad unde îi și aștepta Fuhur.

Între timp se adunase în piață o mare mulțime, de data aceasta nu mai erau însă decît puțini oaspeți veniți în oraș pentru a asista la lupte. Mulțimea se compunea în cea mai mare parte din amarganțieni, bărbați, femei și copii, cu toții de înfățișare frumoasă și cu ochii albaștri, și cu toții în plăcuta lor îmbrăcămintă argintie. Cei mai mulți aveau la ei instrumente cu coarde de argint, harpe, lire, chitare sau lăute la care voiau să-și acompanieze recitalul, căci fiecare din ei spera să ajungă să se producă în fața lui Bastian și a lui Atreiu.

Din nou fuseseră pregătite scaune. Bastian luă loc la mijloc între Querquobad și Atreiu, iar Fuhur se postă în spatele lor.

Apoi Querquobad bătu din palme și în tăcerea care se lăsă spuse:

— Marele poet vrea să ne îndeplinească dorința, ne va dărui noi povești. Prin urmare, dați tot ce-aveți mai bun, prieteni, pentru a-i crea dispoziția necesară!

Toți amarganțienii din piață se plecară adînc, în tăcere. Apoi ieși în rînd primul, începînd să recite. După el urmară alții și alții. Cu toții aveau voci frumoase și sonore, dînd reprezentații de foarte bună calitate.

Poveștile, poeziile și cîntecele interpretate erau, de la caz la caz, interesante, vesele sau triste, ar ocupa însă mult prea mult spațiu aici. Vor fi și ele povestite altă dată. Cu totul nu erau decît vreo sută de asemenea bucăți. Pe urmă începură să se repete. Amarganțienii care se produceau în continuare nu puteau recita decît lucruri pe care și predecesorii lor le mai spusese.

Cu toate acestea Bastian era din ce în ce mai emoționat, așteptînd momentul cînd îi va veni și lui rîndul. Dorința lui din seara precedentă i se îndeplinise întocmai. Abia aștepta să-i vină și lui rîndul, îndeplinindu-i astfel și celelalte dorințe. Îl privea cu coada ochiului pe Atreiu, dar acesta ședea cu fața neclintită și asculta. Nu i se putea citi pe obraz nici un fel de expresie.

În sfîrșit moșneagul de argint Querquobad le porunci concetățenilor săi să se oprească. Suspinînd, se întoarse către Bastian și zise:

— Ți-am mai spus, Bastian Balthasar Bux, că repertoriul nostru e foarte redus, din păcate. Nu-i vina noastră că nu există mai multe povești. După cum vezi, facem tot ce putem. Vrei să ne dăruiești acum una din poveștile tale?

— Am să vă dăruiesc toate poveștile născocite de mine, spuse mărinos Bastian, căci pot foarte bine să-mi imaginez orice număr de povești noi. Multe din ele le-am povestit unei fetițe cu numele de Kris. Da, dar cele mai multe mi le-am povestit doar mie însumi. Prin urmare, nu le cunoaște încă nimeni. Dar ar dura săptămîni și luni întregi s-o povestesc pe fiecare în parte, și nu pot rămîne atîta vreme la voi. De aceea am să vă spun o poveste cuprinzîndu-le pe toate celelalte. Se numește „Povestea bibliotecii din Amarganth” și e foarte scurtă.

Se gîndi puțin și apoi începu la întîmplare:

— În timpuri de mult trecute ce se pierd în negura vremurilor, trăia în Amarganth o bătrînă de argint cu numele de Quana și care domnea peste oraș. În acele zile de mult trecute nu exista nici lacul lacrimilor Murhu, și nici Amarganth-ul nu era alcătuit din acel argint deosebit și rezistent la ape. Era un oraș foarte obișnuit, cu case din piatră și lemn. Se afla într-o vale între dealuri împădurite.

Quana avea un fiu numit Quin, mare vînător. Într-o zi, Quin zări în pădure un inorog purtînd o piatră strălucitoare în vîrfurile cornului. Ucise sălbăticiunea și luă piatra cu el acasă. Astfel aduse însă mari nenorociri asupra orașului Amarganth. Locuitorii aveau din ce în ce mai puțini copii. Dacă nu aveau să afle curînd vreo salvare, neamul lor avea să se stingă. Dar inorogul nu mai putea fi reînviat și nimeni nu știa ce se putea face.

Atunci bătrîna de argint Quana trimise un sol la Oracolul din Miazăzi care încă mai exista pe atunci, pentru ca Uyulăla să spună ce-ar fi de făcut. Oracolul din Miazăzi se afla însă tare departe. Solul pornise pe cînd era băiat tînăr, iar cînd se întoarse era foarte în vîrstă. Bătrîna de argint Quana murise de mult, iar fiul ei Quin îi luase locul. Firește că și el era acum foarte bătrîn, la fel ca și toți ceilalți amarganțieni. Nu mai trăia decît o singură pereche de copii, un băiețel și o fetiță. El se numea Aquil, iar ea Muqua.

Solul le spuse ce îi dezvăluise glasul Uyulălei: Amarganth nu va mai fi în stare să-și continue existența decît în cazul cînd ar ajunge cel mai frumos oraș din Fantăzia. Numai în acest fel se putea ispăși nelegiuirea făcută de Quin. Iar amarganțienii nu aveau să fie în stare să-și înfrumusețeze orașul decît cu ajutorul aharailor, cele mai hîde ființe din Fantăzia. Sînt numiți și „Cei ce plîng mereu”, fiindcă varsă neconținut lacrimi de durere din pricina propriei lor slujenii. Or tocmai cu pîraiele lor de lacrimi ei spală din adîncurile pămîntului acel argint deosebit, pricepîndu-se să-l prefacă în cel mai minunat filigran.

Porniră, așadar, amarganțienii cu toții să-i caute pe aharai, dar nici unul nu izbuti să-i găsească, fiindcă trăiau foarte adînc sub pămînt. Pînă la urmă nu mai rămaseră decît Aquil și Muqua. Toți ceilalți muriseră, iar ei doi crescuseră mari între timp. Și ei doi izbutiră să-i găsească pe aharai și să-i convingă să prefacă Amarganth-ul în cel mai frumos oraș al Fantăziei.

Așadar, aharaii construiră mai întîi o barcă de argint și pe ea un mic palat din filigran, așezînd totul în piața orașului mort. Apoi își îndreptară pîrîul de lacrimi subteran astfel încît să iasă la lumina zilei ca izvor în valea dintre dealurile împădurite. Valea se umplu cu apele amare și sărate și deveni lacul lacrimilor Murhu pe care plutea primul palat de argint. În el locuiau Aquil și Muqua.

Aharaii puseseră însă o condiție tinerei perechi, și anume ca atît ei, cît și toți urmașii lor să se dedice cîntului și istorisirii poveștilor. Iar cît timp o vor face, aharaii aveau să-i ajute, pentru că în modul acesta ar participa și ei, iar slujenia lor ar contribui la ceva frumos.

Așadar, Aquil și Muqua înființară o bibliotecă — vestita bibliotecă din Amarganth — unde adunară toate povestirile mele. Începură chiar cu aceasta pe care ați auzit-o acum, treptat s-au mai adăugat însă și toate celelalte povestite vreodată de mine, și astfel s-au adunat pînă la sfîrșit atît de multe, încît nici cei doi și nici urmașii lor ce populează astăzi orașul de argint nu vor isprăvi vreodată cu ele.

Faptul că Amarganth, cel mai frumos oraș din Fantăzia, mai există și astăzi se datorează împrejurării că aharaii și amarganțienii și-au ținut făgăduiala dată — deși nici unii nu mai știu nimic despre ceilalți, numai numele lacului lacrimilor Murhu mai amintește de întîmplările din acele vremuri străvechi.

După ce Bastian încheie astfel, moșneagul de argint Querquobad se ridică încet din fotoliul său. Pe fața lui apăruse un zîmbet transfigurat.

— Bastian Balthasar Bux, spuse el, ne-ai dăruit mai mult decît o poveste și mai mult chiar decît toate poveștile. Ne-ai dăruit propria noastră obîrșie. Acum știm de unde provine Murhu, precum și navele și palatele noastre de argint purtate de apele lacului. Acum știm de ce sîntem din moși strămoși un popor de cîntăreți și povestitori de istorioare. Și înainte de toate știm acum ce conține clădirea cea mare rotundă din orașul nostru, unde n-a călcat încă nimeni dintre noi, fiindcă stă încuiată din vremuri străvechi. Conține cea mai de preț comoară a noastră, și noi nu știam pînă acum. Conține biblioteca din Amarganth!

Bastian era el însuși copleșit de faptul că tot ceea ce povestise chiar atunci devenise realitate (sau fusese dintotdeauna? Qraograman ar fi spus probabil: Și una, și alta!). În orice caz, voia să se convingă cu propriii săi ochi.

— Și unde e clădirea aceasta? întrebă el.

— Am să ți-o arăt, spuse Querquobad și, întorcându-se spre mulțimea adunată, strigă: Veniți cu toții! Poate că azi vom mai avea parte și de alte minuni!

Un lung alai în frunte cu moșneagul de argint alături de Atreiu și Bastian înainta peste punțile și navele de argint și se opri în sfârșit în fața unei clădiri foarte mari așezate pe o navă rotundă și avînd forma unei uriașe cutii cilindrice argintii. Pereții exteriori erau netezi, lipsiți de orice podoabă și n-aveau nici ferestre. Nu era decît o singură ușă mare, dar era încuiată.

În mijlocul canatului neted și argintiu era fixată o piatră într-o ramă rotundă. Arăta ca o bucată de sticlă transparentă, iar peste ea se afla următoarea inscripție:

*Desprinsă de pe cornul inorogului m-am stins.
Țin ușa ferecată pînă ce-mi va fi reaprinsă lumina
De către cel ce mă va striga pe nume.
Lui îi voi lumina timp de o sută de ani
Și-l voi conduce în adîncurile întunecate din Minroud la Yor.
De-mi va rosti numele și a doua oară
De la sfîrșit la început
Lumina celor o sută de ani într-o singură străfulgerare va pieri.*

— Nimeni dintre noi, spuse Querquobad, nu e în stare să înțeleagă inscripția. Nimeni dintre noi nu știe ce înseamnă cuvintele Minroud la Yor. Nimeni n-a găsit pînă acum numele pietrei, deși cu toții am încercat mereu și mereu. Dar noi toți nu putem folosi decît nume ce există în Fantăzia. Și cum toate sînt nume ale altor lucruri, nici unul n-a redat pietrei strălucirea deschizînd astfel ușa. Poți tu să găsești numele, Bastian Balthasar Bux?

Se lăsă o liniște adîncă, vibrînd de așteptare. Toți amarganțienii și ne-amarganțienii își țineau răsufierea.

— Al'Tsahir! strigă Bastian.

În aceeași clipă piatra străfulgeră, sări din ramă și ajunse de-a dreptul în mîna lui Bastian. Ușa se deschise.

Din mii de guri răsună un „Ah!” uimit.

Bastian, cu piatra luminoasă în mînă, intră pe ușă urmat de Atreiu și Querquobad. În urma lor se îmbulzi mulțimea.

Încăperea mare și rotundă era întunecată, iar Bastian ridică piatra în sus. Lumina ei era mai vie decît cea a unei lumînări, dar totuși insuficientă pentru a lumina întreaga încăpere. Nu se vedea decît că de-a lungul pereților erau stivuite pe mai multe etaje cărți și iarăși cărți.

Au fost aduse lămpi, și în curînd întreaga încăpere era bine luminată. Acum se vedea că peretele de cărți din jur era împărțit în multe secțiuni purtînd plăcuțe cu indicații. De pildă într-un loc scria: „Povești vesele”, sau „Istории interesante” sau „Povești serioase”, sau „Povești scurte” și tot așa mai departe.

La mijlocul sălii rotunde era gravată pe jos o inscripție mare ce nu putea fi trecută cu vederea:

**BIBLIOTECA
OPERELOR COMPLETE
ALE LUI BASTIAN BALTHASAR BUX**

Atreiu stătea și privea în jurul său cu ochii mari. Era atît de copleșit de uimire și de admirație, încît emoția i se citea pe obraz. Iar Bastian se bucura mult văzîndu-l.

— Toate acestea, întrebă Atreiu arătînd cu degetul în jur, toate sînt povești născocite de tine?

— Da, spuse Bastian și vîrî pe Al'Tsahir în buzunar.

Atreiu îl privea descumpănit.

— Asta mă depășește, recunosc eu el.

Firește că amarganții se repezără de mult la cărți, arzînd de nerăbdare, le răsfoiau, își citeau unul altuia cu glas tare, alții se așezaseră pe jos și începuseră să învețe pe dinafară anumite părți.

Vestea despre marele eveniment se răspîndise firește cu iuțeala fulgerului în tot orașul de argint, atît printre localnici, cît și printre oaspeți.

Bastian și Atreiu ieșiseră tocmai din bibliotecă afară cînd fură întîmpinați de cavalerii Hykrion, Hysbald și Iydorn.

— Cavaliere Bastian, spuse Hysbald cel roșcovan care, după cîte se părea, era cel mai dibaci nu numai cu sabia, ci și cu vorba, am auzit despre puterile voastre neasemuite. De aceea dorim să vă rugăm să ne luați în serviciul vostru și să ne lăsați să vă însoțim în călătoriile voastre viitoare. Fiecare dintre noi trei dorește să dobîndească o poveste proprie. Iar dacă nu aveți nevoie de protecția noastră, ceea ce e foarte limpede, poate v-ar fi totuși de folos să aveți în serviciul vostru trei cavaleri viteji și destoinici ca noi. Vreți să ne luați?

— Cu plăcere, răspuse Bastian, oricine ar fi mîndru de asemenea însoțitori.

Atunci cei trei au vrut să jure pe loc credință lui Bastian punînd mîna pe spada lui, dar el îi opri.

— Sikanda, le explică el, e o spadă fermecată, nimeni n-o poate atinge fără să-și primejduiască sănătatea și viața dacă n-a mîncat și n-a băut din focul Morții Multicolore și nu s-a scăldat în același foc.

Prin urmare, trebuie să se mulțumească să bată palma prietenește.

— Ce se-aude cu viteazul Hynreck? dori să știe Bastian.

— E complet distrus, spuse Hykrion.

— Din cauza doamnei sale, adăugă Hydorn.

— Ar trebui să vă îngrijiți de el, încheie Hysbald.

Așadar, porniră — acum erau cinci la număr — spre hanul unde trăsese cu toții la început și unde Bastian o adăpostise în grajd pe bătrîna I-ha.

Cînd intrară, văzură că acolo nu mai era decît un singur bărbat. Stătea plecat peste masă și își vîrîse mîinile în părul blond. Era viteazul Hynreck. Probabil că își adusese cu el o armură de rezervă, căci purta acum una mai simplă decît cea tăiată în bucățele în ajun în toiul luptei.

Cînd Bastian îi ură bună ziua, tresări și se holbă la cei doi băieți. Ochii îi erau înroșiți.

Bastian îl întrebă apoi dacă îi permite să ia loc lingă el, cavalerul ridică din umeri, dădu din cap și se prăbuși din nou peste masă. În fața lui se afla o foaie de hîrtie care arăta ca și cum ar fi fost mototolită de multe ori și apoi netezită din nou.

— Aș dori să întreb cum vă mai simțiți, începu Bastian. Îmi pare rău dacă v-am jignit cumva.

Viteazul Hynreck scutură capul.

— S-a sfîrșit cu mine, spuse răgușit. Iată, citiți singur!

Îi împinse lui Bastian biletul.

„Nu-l vreau decît pe cel mai mare — scria pe bilet — iar voi nu sînteți, de aceea, rămîneți cu bine!”

— De la prințesa Oglamar? întrebă Bastian.

Viteazul Hynreck încuviință din cap.

— Imediat după lupta noastră a cerut să fie dusă la mal împreună cu buiestrașul ei. Cine știe pe unde se află acum? N-am s-o mai revăd. Și atunci ce rost mai am eu pe lume?

— N-o puteți ajunge din urmă?

— Pentru ce?

— Poate o convingeți să se răzgîndească.

Viteazul Hynreck izbucni în hohote de rîs amar.

— Se vede că n-o cunoașteți pe prințesa Oglamar. M-am străduit mai

bine de zece ani pentru a învăța tot ce știu acum. Am renunțat la tot ce-ar fi putut dăuna stării mele fizice. Cu o disciplină de fier am învățat scrima la cei mai mari maeștri, toate soiurile de trîntă la cei mai puternici luptători, pînă ce i-am înfrînt pe toți. Pot alerga mai repede decît un cal, pot sări mai sus decît un cerb, știu să fac totul cel mai bine — sau, mai bine zis știam pînă ieri. Pe vremuri, ea nici nu se uita la mine, dar pe urmă, încetul cu încetul, interesul ei față de mine a crescut o dată cu măiestria mea. Începusem să sper că mă va alege pe mine — iar acum totul a devenit zadarnic pentru totdeauna. Cum aș mai putea trăi fără speranță?

— Poate, spuse Bastian, nici n-ar trebui să mai acordați atît de multă importanță prințesei Oglamar. Cu siguranță că mai există și altele care ar putea să vă placă tot atît de mult.

— Nu, răspuse viteazul Hynreck, mie-mi place prințesa Oglamar tocmai pentru că nu vrea să se mulțumească decît cu cel mai mare.

— Aha, spuse încurcat Bastian, atunci e într-adevăr greu. Ce s-ar putea face? Dar dacă ați încerca în alt chip cu ea? De pildă, ca poet sau cîntăreț?

— Am fost și sînt un viteaz, răspuse Hynreck puțin iritat, nu știu altă meserie și nici nu vreau să știu. Sînt așa cum sînt.

— Da, spuse Bastian, îmi dau seama.

Tăcură cu toții. Cei trei cavaleri îi aruncau viteazului Hynreck priviri compătimitoare. Înțelegeau bine ce se petrecea cu el. În sfîrșit Hysbald își drese glasul și-i spuse în șoaptă lui Bastian:

— Pentru voi, cavalerie Bastian, n-ar fi prea greu să-l ajutați.

Bastian îl privi pe Atreiu, dar acesta avea din nou expresia sa de nepătruns.

— Unul ca viteazul Hynreck, adăugă acum Hydorn, se simte într-adevăr fără rost atîta timp cît nu există nici un monstru în lung și-n lat. Mă înțelegeți? Bastian tot nu înțelegea.

— Monștrii, spuse Hykriion mîngîindu-și enorma mustață neagră, sînt uneori necesari pentru ca un viteaz să fie cu-adevărat viteaz.

Spunînd aceasta, îi făcu cu ochiul lui Bastian. Acum Bastian înțelesese în sfîrșit.

— Ascultați-mă, viteze Hynreck, spuse el, propunîndu-vă să vă dăruiți inima unei alte doamne, n-am vrut decît să vă pun la încercare statornicia. Căci în realitate prințesa Oglamar are nevoie chiar de pe acum de ajutorul vostru, și nimeni în afară de voi n-o poate salva.

Viteazul Hynreck ciuli urechile.

— Vorbiți serios, cavalerie Bastian?

— Chiar foarte serios. Vă veți putea îndată convinge și singur. Căci cu cîteva minute în urmă prințesa Oglamar a fost atacată și răpită.

— De cine?

— De unul din cei mai îngrozitori monștri din cîți au existat vreodată în Fantăzia. E vorba de balaurul Smerg. Prințesa călărea printr-un luminiș al pădurii cînd monstrul o zări, se rezezi din aer la ea, o smulse de pe spinarea buiestrașului și o duse cu el în zbor.

Hynreck sări în sus. Ochii începură să-i strălucească și fața i se îmbujoră. De bucurie bătu din palme. Pe urmă se stinse însă strălucirea ochilor și se așeză la loc.

— Din păcate nu poate fi adevărat, spuse el întristat, nu mai există nicăieri balauri.

— Voi uitați, Hynreck, îl lămuri Bastian, că eu vin de foarte departe — de mult mai departe decît ați fost voi vreodată.

— Asta-i adevărat, confirmă Atreiu, intrînd în vorbă pentru prima dată.

— Și a fost într-adevăr răpită de acest monstru? strigă viteazul Hynreck, apoi își apăsă amîndouă mîinile pe inimă și suspină: O, adorata mea Oglamar, cît de mult trebuie să suferi acum. Dar nu te teme, sosește cavalerul tău, a și pornit la drum! Spuneți-mi ce trebuie să fac? Unde trebuie

să mă duc? Despre ce-i vorba?

— Foarte departe de-aici, începu Bastian, este o țară numită Morgul, țara focului rece. Fiindcă acolo flăcările sînt mai reci ca gheața. Nu vă pot spune cum să găsiți această țară, trebuie s-o descoperiți singur, în mijlocul ei e o pădure împietrită cu numele de Wodgabay. Și din nou în mijlocul acelei păduri se află cetatea de plumb Ragar. E înconjurată de trei șanțuri, în primul curge venin verde, în cel de-al doilea acid azotic fumegător, iar în cel de-al treilea mișună scorpioni mari cît picioarele voastre. Nu există poduri sau punți de trecere, căci stăpînul ce domnește în cetatea de plumb Ragar e chiar acel monstru înaripat numit Smerg. Aripile lui sînt dintr-o piele cleioasă și întinse măsoară treizeci și doi de metri. Cînd nu zboară, stă în picioare ca un cangur uriaș. Trupul i se aseamănă cu cel al unui șobolan rîios, dar coada e cea a unui scorpion. Chiar și cea mai ușoară atingere cu acul veninos e absolut mortală. Picioarele din spate sînt cele ale unei ācuste uriașe, dar cele din față, mici și pipernicite, seamănă cu mîinile unui copilaș. Nu trebuie să te lași însă înșelat de ele, căci tocmai în aceste mînuțe zace o putere înspăimîntătoare. Gîtul cel lung și-l poate strînge precum melcul coarnele, iar sus pe gît sînt trei capete. Unul e mare și seamănă cu capul unui crocodil. Din botul lui poate scuipa foc de gheață. Dar acolo unde crocodilul își are ochii, monstrul are două cucuie ce sînt și ele capete. Cel din dreapta arată ca cel al unui unchiaș. Cu el poate auzi și vedea. Pentru vorbire îl are însă pe cel din stînga semănînd cu fața zbîrcită a unei babe.

În timpul acestei descrieri viteazul Hynreck pālise puțin.

— Cum era numele? întrebă el.

— Smerg, repetă Bastian. Bîntuie de o mie de ani, căci aceasta e vîrsta lui. Tot mereu răpește cîte o fecioară fumoasă pe care o pune să-i ducă gospodăria pînă la sfîrșitul zilelor ei. După ce moare, răpește alta.

— Cum se face că n-am auzit niciodată de el?

— Smerg e în stare să zboare neînchipuit de repede și de departe. Pînă acum și-a ales întotdeauna alte ținuturi ale Fantăziei pentru incursiunile sale de pradă. Și, de altfel, ele se petrec doar o dată la fiecare jumătate de veac.

— Și pînă acum nu s-a găsit nici un viteaz care s-o elibereze pe vreuna din fetele răpite?

— Nu, pentru aceasta ar fi nevoie de un viteaz cu totul deosebit.

La aceste cuvinte viteazul Hynreck se îmbujoră din nou.

— Oare o fi avînd Smerg vreun punct vulnerabil? întrebă el ca un specialist în materie.

— Ah, răspunse Bastian, uitam ce era mai important. În beciul cel mai adînc al cetății Ragar se află o bardă de plumb. Veți înțelege că Smerg își păzește barda ca lumina ochilor dacă am să vă spun că e singura armă cu care poate fi ucis. Cu ea trebuie să i se reteze cele două capete mici.

— De unde știți toate acestea? întrebă viteazul Hynreck.

Bastian nu mai trebui să-i răspundă, căci în aceeași clipă răsunară strigăte de spaimă pe stradă:

— Un balaur! — Un monstru! — Priviți, sus pe cer! — Îngrozitor! Vine spre oraș! — Scapă cine poate! — Nu, nu, a și răpit o victimă!

Viteazul Hynreck se repezi afară în stradă și toți ceilalți îl urmară, la sfîrșit și Atreiu cu Bastian.

Pe cer zburătăcea ceva asemănător cu un liliac uriaș. Cînd se apropie, timp de o clipă o umbră rece cuprinse tot orașul de argint. Era Smerg și arăta întocmai cum îl născocise Bastian. Iar în cele două mînuțe pipernicite, dar atît de primejdioase, ținea strîns o tînără doamnă care striga din toate puterile și dădea din picioare.

— Hynreck! se auzi din depărtare. Ajutor, Hynreck! Scapă-mă, viteazule! Apoi totul trecuse.

Hynreck își și scosese armăsarul cel negru din grajd și se afla într-una din plutele de argint ce porniseră spre malul lacului.

— Mai repede, îi striga plutaşului. Îți dau tot ce vrei, dar mergi mai repede!

Bastian privi în urma lui și murmură:

— Vreau să sper că nu i-am dat o sarcină prea grea!

Atreiu îl privi cu coada ochiului. Apoi spuse în șoaptă:

— Poate c-ar fi mai bine s-o pornim și noi.

— Încotro?

— Prin mine ai venit în Fantăzia, spuse Atreiu, și mă gândesc că acum ar trebui să te ajut să găsești drumul înapoi. Desigur, dorești să te întorci cândva în lumea ta, nu-i așa?

— Oh, spuse Bastian, pînă acum nici nu m-am gândit la așa ceva. Dar ai dreptate, Atreiu. Da, firește, ai foarte mare dreptate.

— Ai salvat Fantăzia, continua Atreiu, și am impresia că ai primit multe în schimb. Îmi închipui că acum dorești să te întorci pentru a însănătoși lumea ta cu cele primite. Sau mai există ceva ce să te rețină?

Iar Bastian, care uitase că nu fusese întotdeauna viguros, frumos, curajos și puternic, răspunse:

— Nu, n-aș ști ce.

Atreiu își privi din nou gânditor prietenul și adăugă:

— Și poate că te așteaptă un drum lung și greu, cine știe?

— Da, cine știe? aprobă Bastian. Dacă vrei, putem să pornim chiar acum.

Urmă o scurtă ceartă prietenească între cei trei cavaleri, care să-i pună la dispoziție lui Bastian calul său propriu. Dar Bastian întrerupse orice discuție, rugîndu-i să i-l dăruiască pe l-ha catîrul. E drept că ei fură de părere că un asemenea animal de călărie era sub demnitatea cavalerului Bastian, cum însă el insista, acceptară în cele din urmă.

În timp ce pregăteau totul pentru plecare, Bastian și Atreiu se întoarseră la palatul lui Querquobad pentru a-i mulțumi moșneagului de argint pentru ospitalitate și a-și lua rămas-bun. Fuhur, balaurul-noroc, îl aștepta pe Atreiu în fața palatului. Fu foarte mulțumit aflînd că se pregăteau să plece. Orașele nu erau locul cel mai potrivit pentru el, nici chiar atunci cînd erau atît de frumoase ca Amarganth.

Moșneagul de argint Querquobad era adîncit în lectura unei cărți pe care și-o luase din biblioteca Bastian Balthasar Bux.

— Mi-ar fi făcut plăcere să vă mai am ca oaspeți încă multă vreme, le spuse oarecum distrat. N-ai în fiecare zi prilejul să gazduiești un poet atît de mare. Dar acum avem operele lui în chip de consolare.

Și-au luat rămas-bun și au plecat.

Cînd Atreiu se așeză pe spinarea lui Fuhur, îl întrebă pe Bastian:

— Nu voiai să călărești și tu pe Fuhur?

— În curînd, răspunse Bastian, acum mă așteaptă l-ha, i-am făgăduit.

— Atunci vă așteptăm la țarm, strigă Atreiu.

Balaurul-noroc se ridică în văzduh și în clipa următoare se și pierdu în depărtare.

Cînd Bastian se întoarse la han, cei trei cavaleri îl așteptau, gata de plecare, cu caii și bătrîna l-ha într-una din plute. Îi luaseră catîrului desagii și-i înlocuiseră cu o șa bogat împodobită. Motivul îl află l-ha însă abia atunci cînd Bastian veni lîngă ea și-i șopti la ureche:

— Acum îmi aparții mie, l-ha.

În timp ce pluta pornea depărtîndu-se de orașul de argint, mai răsună multă vreme răgetul de bucurie al batrînei l-ha peste apele amare ale lacului Murhu.

În ceea ce-l privește pe viteazul Hynreck, el izbuti într-adevăr să ajungă în Morgul, țara focului rece. Pătrunse și în pădurea împietrită Wodgabay și trecu peste cele trei șanțuri ce înconjurau cetatea Ragar. Găsi barda de plumb și-l învinse pe balaurul Smerg. Pe urmă o duse pe Oglamat înapoi la

tătăl ei, deși acum ea ar fi fost gata să se căsătorească cu el. Dar acum nu mai voia el. Aceasta este însă o altă poveste și va fi povestită altă dată.

Aharaii

RĂPÂIA PLOAIA DEASĂ ȘI GREA DIN norii întunecați ce goneau aproape de capul călăreților. Apoi începu să ningă cu fulgi mari, lipicioși, iar în cele din urmă se porni să ningă și să plouă în același timp. Vântul năprasnic era atât de puternic, încît pînă și caii erau nevoiți să se opintească pieziș împotriva lui. Mantiile călăreților, grele de umezeală, loveau plesnind spinările cailor.

Trecuseră multe zile de cînd erau pe drum, iar în timpul ultimelor trei, călăriseră tot pe același podiș. Vremea se înrăutățise de la o zi la alta, iar pămîntul ajunsese un amestec de noroi și fărîme ascuțite de piatră, încît înaintarea era tot mai anevoioasă. Ici și colo creșteau mici pîlcuri de tufe sau pomișori strîmbi, altfel ochiul nu găsea nici o variație.

Bastian, călărind în frunte pe bătrîna I-ha, catîrul său, o ducea comparativ bine cu mantia sa strălucitoare de argint. Se dovedi că, deși era ușoară și subțire, ținea nemaipomenit de cald, iar apa se scurgea de pe ea în picături mici și rotunde. Trupul scund al puternicului Mykrion aproape că dispărea într-o haină de lînă groasă, albastră. Gîngășul Hysbald își trăsese peste părul său roșu gluga cea mare a pelerinei sale cafenii din lînă. Iar haina cenușie din foaie de cort a lui Hydorn se lipise de brațele lui slabe.

Cu toate acestea, cei trei cavaleri erau bine dispuși, în felul lor cam aspru — nici nu se așteptaseră ca plecarea în aventură cu cavalerul Bastian să devină un fel de plimbare duminicală. Cînd și cînd, mai cîntau în furtună cu glas tare, mai degrabă îndrăzneț decît frumos, uneori singuri, alteori în cor. Cîntecul lor preferat erau unul începînd cu cuvintele:

*Cînd eram un copilăș.
Hei ce ploaie și ce vînt!*

După cîte spuneau ei, fusese compus de un călător prin Fantăzia din vremuri de mult trecute, și care se numise *Şekpir* sau cam așa.

Singurul din grup căruia nici frigul și nici umezeala nu păreau să-i facă vreo impresie era Atreiu. De la începutul călătoriei, gonea pe spinarea lui Fuhur printre și peste norii zdrențuiți, alerga mult înainte pentru a cerceta țînutul și se întorcea pentru a raporta celorlalți.

Cu toții, pînă și balaurul-noroc, erau de părere că sînt în căutarea drumului ce avea să-l ducă pe Bastian înapoi în lumea sa. Bastian credea și el la fel. Nu știa nici el că acceptase propunerea lui Atreiu de fapt numai din prietenie și din bunăvoință, dar că în realitate nu-și dorea întoarcerea. Geografia Fantăziei e însă determinată de dorințe, fie că sînt conștiente, fie că nu sînt. Și cum Bastian era cel ce trebuia să hotărască în ce direcție să meargă mai departe, se întîmplă că drumul lor îi duse tot mai mult spre interiorul Fantăziei — și anume spre acel punct central unde se afla Turnul de Fildeș. Abia mai tîrziu avea să afle Bastian ce însemna aceasta pentru el. Deocamdată nu bănuiau nimic nici el și nici vreunul din tovarășii săi de drum.

Gîndurile lui Bastian erau preocupate de altceva.

Chiar a doua zi după plecarea lor din Amarganth găsiseră în pădurile ce înconjurau lacul Murhu o urmă precisă a balaurului Smerg. O parte din pomii de acolo fuseseră împietriți. Era limpede că monstrul se oprise acolo și atinsese pomii cu focul rece ca gheața din botul său. Urmele uriașelor sale picioare de lăcustă puteau fi lesne recunoscute. Atreiu, foarte priceput în astfel de lucruri, mai găsisese și alte urme, și anume cele lăsate de calul

viteazului Hynreck. Prin urmare, Hynreck îl urmărea îndeaproape pe balaur.

— Nu sînt prea mulțumit, spusese Fuhur pe jumătate în glumă, rostogolindu-și ochii roșii-rubinii, căci fie că Smerg e un monstru, fie că nu e, rămîne totuși un fel de rudă a mea — chiar dacă e foarte îndepărtată.

Nu porniseră pe urmele viteazului Hynreck, ci o luaseră în altă direcție, căci țelul lor era să caute drumul spre casă al lui Bastian.

De atunci însă Bastian se tot gîndea ce făcuse el de fapt cînd născocise un balaur pentru viteazul Hynreck. Desigur că viteazul Hynreck avea nevoie de un adversar pentru a-și confirma valoarea luptînd împotriva-i. Nu era însă deloc sigur că va învinge. Și dacă-l ucidea Smerg? Și în afară de asta, prințesa Oglamar era și ea acum într-o situație îngrozitoare. Firește că fusese cam îngîmfată, dar Bastian avea oare dreptul s-o nenorocească astfel? Ca să nu mai vorbim că, lăsînd la o parte toate acestea, cine știe ce isprăvi mai putea face Smerg în Fantăzia. Fără a se gîndi bine, Bastian crease o primejdie imprevizibilă care avea să continue acum fără voia lui, aducînd poate dezastre nespuse multor nevinovați. Știa că în împărăția ei Puișorul Lunii nu făcea nici o deosebire între bine și rău, între frumos și urît. Pentru ea orice faptură din Fantăzia avea aceeași importanță și îndreptățire. Dar el, Bastian — avea voie oare să se poarte la fel ca ea? Și, înainte de toate, dorea s-o facă?

Nu, își spuse Bastian, nu voia deloc să rămîna în istoria Fantăziei ca un creator de monștri și sperietori. Ar fi cu mult mai frumos dacă ar deveni vestit pentru bunătatea și abnegația sa, dacă ar reprezenta un model strălucitor pentru toți, dacă ar fi numit „omul cel bun” sau dacă ar fi venerat ca „marele binefăcător”. Da, asta era ceea ce își dorea.

Între timp, ținutul devenise stîncos, iar Atreiu, întorcîndu-se pe Fuhur dintr-un zbor de recunoaștere, îi informă că zărise la cîteva leghe depărtare o mică zănoagă ce i-ar putea apăra destul de bine împotriva vîntului. Dacă văzuse bine, erau acolo mai multe peșteri unde se puteau adăposti de ploaie și ninsoare.

Era tîrziu dupa-amiaza și devenise grabnic să fie găsit un loc de popas potrivit pentru noapte. Așadar, se bucurară cu toții de vestea adusă de Atreiu și își zoriră caii. Drumul mergea de-a lungul unei văi închise de stînci tot mai înalte, poate albia unui rîu sec. După vreo două ore ajunseră la zănoagă, și într-adevăr găsiră cîteva peșteri în pereții din jur. O aleseră pe cea mai spațioasă și se aranjară cît putură mai bine în ea. Cei trei cavaleri adunară din împrejurimi vreascuri uscate și crengi rupte de furtună, și curînd ardea un foc minunat în peșteră. Mantiile ude fură întinse la uscat, caii și cățirul aduși înăuntru, iar Fuhur, care de obicei prefera să-și petreacă noaptea în aer liber, se încolăci și el în fundul peșterii. De fapt locul nici nu era prea neplăcut.

În timp ce Mydorn cel rezistent încerca să prăjească la foc o bucată mare de carne din proviziile lor, pe care o înfipsese în sabia sa cea lungă, iar ceilalți îl priveau în așteptare, Atreiu i se adresă lui Bastian rugîndu-l:

— Povestește-ne mai multe despre Krista!

— Despre cine? întrebă Bastian fără să-l înțeleagă.

— Despre prietena ta Krista, fetița căreia îi istoriseai poveștile tale.

— Nu cunosc nici o fetiță pe care s-o cheme așa, răspunse Bastian, și cum de ți-a trecut prin minte că i-aș fi istorisit povești?

Atreiu îl privi din nou gînditor.

— În lumea ta, îi spuse rar, ai spus multe povești — și ei și ție însuși.

— De unde știi tu una ca asta, Atreiu?

— Chiar tu ai spus-o. La Amarganth. Și ai mai spus că din pricina asta de multe ori au rîs de tine.

Bastian privea țintă la foc.

— E adevărat, murmură el, așa am spus. Dar nu mai știu de ce. Nu-mi mai amintesc.

Și lui însuși i se părea foarte straniu.

Atreiu schimbă o privire cu Fuhur și dădu grav din cap, ca și cum ar fi discutat amîndoi ceva ce se i adeverea acum. Nu mai spuse însă nimic. Era limpede că nu voia să vorbească despre asta de față cu cei trei cavaleri.

— Carnea e gata, anunță Mydorn.

Tăie cu cuțitul pentru fiecare cîte o bucată și mîncară cu toții. E drept că, oricîtă bunăvoință ai fi avut, n-ai fi putut spune că friptura era gata, căci pe dinafară era arsă, iar pe dinăuntru, crudă — dar în împrejurările date n-ar fi fost potrivit să mai fii și pretențios.

Cîtva timp mestecară cu toții, apoi Atreiu îl rugă din nou:

— Povestește-ne cum ai venit la noi!

— Știi foarte bine, răspunse Bastian, doar tu m-ai dus la Crăiasa Copilă.

— Vreau să spun, mai înainte, spuse Atreiu, în lumea ta, unde te aflai, și cum s-a întîmplat totul?

Și atunci Bastian povesti cum îi furase domnului Koreander cartea, cum se ascunsese cu ea în podul școlii și începuse acolo să citească. Cînd însă începu istoria despre Marea Căutare a lui Atreiu, acesta îi făcu semn să se oprească. Părea că nu-l interesează să audă ce citise Bastian despre el. În schimb îl interesa în cel mai înalt grad să mai afle amănunte despre cum și de ce se petrecuse vizita lui Bastian la domnul Koreander și fuga sa în podul școlii.

Bastian se sili să-și amintească, dar nu mai găsi nimic în memoria sa. Tot ce era în legătură cu faptul că-i fusese frică sau că fusese gras și neputincios și prea sensibil îi pierise din minte. Amintirile lui erau fragmentare, iar aceste fragmente i se păreau atît de îndepărtate și de nedeslușite, de parcă nici n-ar fi fost vorba de el, ci de altcineva.

Atreiu îl mai întrebă și altele, iar Bastian istorisi despre vremurile cînd mai trăia mama lui, despre tata, despre acasă, despre școală și despre oraș — atît cît își mai amintea.

Cei trei cavaleri adormiseră, dar Bastian tot mai povestea. Era mirat că Atreiu arăta interes pentru tot ce era viața sa de toate zilele. Poate că tocmai datorită felului în care îl asculta Atreiu, lucrurile cele mai obișnuite și banale începură treptat să nu i se mai pară atît de obișnuite.

În sfîrșit, nu mai știu să spună nimic, nu-și mai aducea nimic aminte ce ar fi putut povesti. Se făcuse tîrziu noaptea, iar focul se stinsese. Cei trei cavaleri sforăiau încetîșor. Atreiu ședea cu fața nemișcată și părea cufundat în gînduri.

Bastian se întinse din toate încheieturile, se înveli în mantia sa argintie și era pe cale de a adormi, cînd Atreiu spuse în șoaptă:

— E din cauza lui AURYN.

Bastian își sprijini capul pe o mîină și-l privi somnoros pe prietenul său:

— Ce vrei să spui?

— Strălucirea, continuă Atreiu ca și cum și-ar fi vorbit doar sieși, are alt efect asupra noastră decît asupra unei făpturi omenești.

— Ce-ți veni în minte?

— Talismanul îți dă mari puteri, îți îndeplinește toate dorințele, dar totodată îți ia ceva: Amintirea despre lumea ta.

Bastian se gîndi. Nu simțea că i-ar lipsi ceva.

— Graograman mi-a spus să urmez calea dorințelor dacă vreau să găsesc adevărata mea voință. Același lucru îl spune și inscripția de pe AURYN. În acest scop trebuie însă să trec de la o dorință la alta. Nu pot sări nici una. În alt mod nici nu pot înainta prin Fantăzia, așa mi-a spus el. Și pentru asta îmi trebuie giuvaerul.

— Da, spuse Atreiu, îți dă calea, dar totodată îți ia țelul.

— N-are nimic, spuse nepăsător Bastian. Puișorul Lunii a știut ea ce face atunci cînd mi-a dat talismanul. Îți faci griji inutile, Atreiu. Cu siguranță că AURYN nu-i o capcană.

— Nu, murmură Atreiu, nici nu cred așa ceva.

Și după cîtva timp, mai adăugă:

— În orice caz e bine că am și pornit în căutarea drumului spre lumea ta. Căci într-acolo am pornit, nu-i așa?

— Da-da, răspunse Bastian pe jumătate adormit.

În toiul nopții se trezi din pricina unui zgomot ciudat. Nu se putea dumiri ce era. Focul se stinsese și în jurul lui era beznă. Apoi simți mîna lui Atreiu pe umărul său și-l auzi șoptind:

— Ce-i asta?

— Nu știi nici eu, răspunse el tot în șoaptă.

Porniră tîrîș pînă la intrarea peșterii de unde venea zgomotul și ascultară cu atenție.

Se auzea ca un fel de plînset și hohot înăbușit, ieșind din nenumărate gîtlejuri. Nu semăna însă cu nimic omenesc și nici măcar cu vaietele unor animale. Era ca un foșnet general care creștea uneori devenind suspin, precum un val ce se sparge spumegînd și se retrage pentru a reveni după un timp rostogolindu-se. Era sunetul cel mai jalnic pe care îl auzise vreodată Bastian.

— Dacă am putea cel puțin vedea ceva! șopti Atreiu.

— Așteaptă! răspunse Bastian, îl am doar pe Al'Tsahir.

Scoase piatra strălucitoare din buzunar și o ridică în sus. Lumina era dulce ca cea a unei lumînări și lumina doar foarte slab întreaga zănoagă, totuși licărul era suficient pentru a arăta celor doi prieteni o imagine ce făcu să li se încrețească pielea de scîrbă.

Întreaga zănoagă era plină de viermi diformi, lungi cît brațul, a căror piele arăta ca și cum ar fi fost învelită în cîrpe și zdrențe murdare și rupte. Printre cutele lor puteau scoate un soi de membre vîscoase precum tentaculele unui polip. La un capăt al trupului priveau cîte doi ochi, ochi fără pleoape din care curgeau neîntrerupt lacrimi. Ei înșiși și întreaga zănoagă erau uzi de lacrimi.

În clipa cînd fură atinși de lumina lui Al'Tsahir încremeniră, și astfel se văzu și ce făceau. În mijlocul lor se înălța un turn din filigran de argint delicat — mai frumos și mai prețios decît toate clădirile ce le văzuse Bastian la Amarganth. Era limpede că multe din făpturile viermuitoare erau tocmai cățărare pe turn pentru a-l asambla. Acum stăteau însă toate nemișcate și priveau țintă în lumina lui Al'Tsahir.

— Văleu! Văleu! răsună ca o șoaptă îngrozită prin întreaga vale, acum s-a aflat de slutenia noastră! Văleu! Văleu! Al cui ochi ne-o fi zărit? Văleu, văleu, destul că noi înșine trebuie să ne vedem! Oricine ai fi, intrusule, fii mărinimos și ai milă, ia lumina aceasta de pe noi!

Bastian se ridică în picioare.

— Sînt Bastian Balthasar Bux, spuse el, dar voi cine sînteți?

— Noi sîntem aharaii, răsună răspunsul, aharaii, aharaii! Sîntem cele mai nefericite făpturi din Fantăzia!

Bastian tăcu privindu-l descumpănit pe Atreiu, care se ridică și el în picioare și veni lîngă Bastian.

— Atunci voi sînteți, întrebă el, cei ce-au clădit cel mai frumos oraș din Fantăzia, Amarganth?

— Așa e, vai, strigară făpturile, dar ia lumina de pe noi și nu ne mai privi. Ai milă!

— Și voi ați umplut cu lacrimi lacul Murhu?

— Stăpîne, gemură aharaii, e așa precum spui. Vom muri însă de rușine și de groază de noi înșine dacă ne mai silești să ne aflăm în lumină. De ce ne mărești chinul cu atît de mare cruzime? Ah, noi nu ți-am făcut nici un rău, și nimeni n-a fost vreodată jignit de înfățișarea noastră.

Bastian îl vîrî din nou în buzunar pe Al'Tsahir, și se lăsă iar bezna.

— Mulțumim! strigară glasurile hohotind de plîns. Mulțumim pentru mărinimia și mila tă, stăpîne!

— Aș dori să stau de vorba cu voi, spuse Bastian, aș dori să vă ajut.

Aproape că se simțea rău de scîrbă și de milă pentru aceste creaturi ale disperării. Îi era limpede că erau chiar acele ființe despre care povestise el în istoria sa despre originea orașului Amarganth, dar, ca de fiecare dată, nu mai știa nici acum cu siguranță dacă existaseră dintotdeauna sau apăruseră abia datorită lui. În cazul din urmă ar fi fost întrucîtva răspunzător pentru suferințele lor.

Dar, indiferent cum ar fi fost, era hotărît să schimbe situația lor îngrozitoare.

— Ah, scînceau glasurile plîngătoare, cine ne poate ajuta?

— Eu, strigă Bastian, îl port pe AURYN.

Brusc se făcu liniște. Plînsetele se domoliră.

— De unde ați apărut așa dintr-o dată? întrebă Bastian în întuneric.

— Sălășluim în adîncurile fără de lumină ale pămîntului, veni susurînd răspunsul ca un cor de nenumărate voci, pentru a ascunde soarelui înfățișarea noastră. Acolo plîngem neconținut din pricina existenței noastre și cu lacrimile vărsate spălăm argintul din minereuri. Apoi țesem din el filigranul pe care l-ai văzut. Numai în nopțile cele mai întunecoase îndrăznim să ieșim la suprafață, iar peșterile de aici sînt porțile noastre. Pe urmă îmbinăm aici sus tot ce-am pregătit jos. Iar noaptea de azi era tocmai potrivit de întunecoasă pentru a ne scuti de vederea urîteniei noastre. De aceea sîntem aici. Prin munca noastră încercăm să despăgubim lumea pentru slujenia noastră, și astfel găsim puțină mîngîiere.

— Dar n-aveți nici o vină că sînteți cum sînteți! spuse Bastian.

— Of, există multe feluri de vină, răspunseră aharaii, e cea a faptei, cea a gîndului — iar a noastră e cea a faptului că existăm.

— Cum aș putea să vă ajut? întrebă Bastian, aproape plîngînd de milă.

— O, mare binefăcător, strigară aharaii, tu care porți pe AURYM și ai puterea de a ne mîntui — te rugăm doar un singur lucru: Dă-ne o altă înfățișare!

— O voi face, fiți liniștiți, bieți viermi! spuse Bastian. Doresc ca acum să adormiți, iar mîine dimineață, cînd vă veți trezi, să ieșiți din învelișul vostru, transformați în fluturi. Să fiți colorați și veseli, să rîdeți mereu și să glumiți! Începînd de mîine, nu vă mai numiți aharai, cei ce plîng mereu, ci șlamufe, cele ce rid mereu!

Bastian asculta prin beznă, dar nu se mai auzea nimic.

— Au și adormit, șopti Atreiu.

Cei doi prieteni se întoarseră în peșteră. Cavalerii Hysbald, Hydorn și Mykrion tot mai sforăiau încetișor și nu observaseră nimic din cele întîmplate.

Bastian se culcă.

Se simțea foarte mulțumit de sine.

Curînd întreaga Fantăzie avea să afle despre fapta lui cea bună, îndeplinită acum. Și fusese într-adevăr complet dezinteresată, căci nimeni nu putea susține că și-ar fi dorit ceva pentru sine. Gloria bunătății sale avea să strălucească puternic.

— Ce spui despre asta, Atreiu? șopti el.

Atreiu tăcu un timp înainte de a răspunde:

— Oare cît te-o fi costat?

Abia ceva mai tîrziu, cînd prietenul adormise, Bastian înțelese că astfel Atreiu se referise la uitare, și nu la altruismul lui Bastian. Nu se mai gîndi însă prea mult la toate acestea și adormi, bucurîndu-se mai dinainte pentru ziua de mîine.

A doua zi de dimineață fu trezit de strigătele zgomotoase de mirare ale celor trei cavaleri:

— la priviți! — Pe cinstea mea, pînă și gloaba mea rîde!

Bastian văzu că stăteau la intrare în peșteră, și Atreiu era împreună cu ei. Era singurul care nu rîdea. Bastian se sculă și veni lîngă ei.

În toată zănoaga, cele mai caraghioase fapte mititele pe care le văzuse

vreodată mișunau, se rostogoleau și filfiiu din aripi. Toate aveau pe spinare aripi de toate culorile și erau îmbrăcate în tot felul de țoale în carouri, în dungi, în buline sau în cercuri. Se vedea însă că fiecă parte de îmbrăcăminte era sau prea strîmtă sau prea largă, prea mare sau prea mică și cusută cu totul la întîmplare. Nimic nu se potrivea și peste tot, chiar și pe aripi, erau petice. Nici una din făpturi nu semăna cu alta, fețele lor erau peștrițe ca cele ale unui clovn, avînd nasuri rotunde, roșii, sau mari și caraghioase, iar buzele erau exagerate. Unii purtau jobene de toate culorile, alții pălării țuguiate, la cîțiva se ridicau drept în sus trei smocuri de păr roșu-aprins, și iarăși alții aveau chelii lucii ca oglinda. Cea mai mare parte din ei ședeau pe turnul gingaș din prețiosul filigran de argint, erau agățați de el, făceau echilibristică și țopăiau încercînd să-l distrugă.

Bastian alergă afară.

— Hei, voi de colo, le strigă în sus, încetați imediat! Nu puteți face una ca asta!

Făpturile se opriră și priviră toate în jos spre el. Cineva de sus de tot întrebă:

— Ce-a spus?

Iar altcineva strigă de jos în sus:

— Ăla de colo spune că nu putem face una ca asta.

— De ce spune că nu putem face una ca asta? întrebă o a treia făptură.

— Pentru că nu aveți voie s-o faceți! strigă Bastian. Nu se poate să distrugeți totul!

— Ăla de colo spune că nu se poate să distrugem totul, comunică prima molie-clovn celorlalte.

— Ba da, se poate, răspuse alta și rupse o bucată mare din turn.

Prima strigă iar în jos către Bastian, țopăind ca o nebună:

— Ba da, se poate!

Turnul se clătină și începu să trosnească îngrijorător.

— Ce faceți acolo! strigă Bastian. Era furios și speriat, nu știa însă ce-ar putea face, căci aceste ființe erau într-adevăr foarte hazlii.

— Ăla de colo, se adresează din nou prima molie tovarășelor ei, întrebă ce facem acolo.

— Și ce facem de fapt? dori să știe alta.

— Facem pozne, declară a treia.

La aceste cuvinte toate cele din jur izbucniră într-o imensă chicoteală.

— Facem pozne! îi strigă prima molie în jos lui Bastian, fiind cît pe-aci să se înece de rîs.

— Dar turnul se va prăbuși dacă nu încetați! strigă Bastian.

— Ăla de colo, le comunică celorlalte prima molie, spune că turnul se va prăbuși.

— Ei și? spuse alta.

Iar prima strigă în jos:

— Ei și?

Bastian rămase fără grai, și mai înainte de a fi în stare să găsească un răspuns potrivit, toate molii-clovn atîrnate de turn începură dintr-o dată să joace în aer un fel de horă, la care firește că nu se țineau de mîini, ci în parte de picioare, în parte de ceafă, unele se învîrteau cu capul în jos, iar toate chiuiau și rideau.

Ceea ce făceau acolo micuțele zburătoare părea atît de vesel și de caraghios, încît Bastian începu și el să rîdă, fără voia sa.

— Dar n-aveți voie s-o faceți! strigă el. E opera aharailor!

— Ăla de colo, se adresează din nou prima molie-clovn tovarășelor ei, spune că n-avem voie s-o facem.

— Avem voie să facem orice, strigă alta dîndu-se peste cap prin aer, avem voie tot ce nu ni se interzice. Și cine să ne interzică ceva? Noi sîntem șlamufele!

— Cine ne interzice ceva? strigară toate moliile-clovn în cor. Noi sîntem şlamufele!

— Eu! răspunse Bastian.

— Ăla de colo, spuse prima molie celorlalte, spune că „eu”

— Cum așa, tu? întrebare celorlalte. Tu n-ai dreptul să ne interzici nimic.

— Nu eu! le explică prima, ăla de colo spune că „el”.

— De ce spune ăla de colo „el”, dorire să ştie celelalte, și cui îi spune „el”?

— Cui îi spui „el”? strigă în jos prima molie.

— Nici n-am spus „el”, strigă în sus Bastian, pe jumătate supărat și pe jumătate rîzînd. Vă spun că vă interzic să demolați turnul.

— Ne interzice, le explică prima molie celorlalte, să demolăm turnul.

— Cine? întrebă o nou-venită.

— Ăla de colo, răspunseră celelalte.

Iar cea nou-venită spuse:

— Nu-l cunosc pe ăla de colo. Cine e de fapt?

Prima molie strigă:

— Hei, ăla de colo, cine ești de fapt?

— Nu sînt ăla de colo, strigă Bastian de-acum furios, sînt Bastian Balthasar Bux și am făcut din voi şlamufe ca să nu mai plîngeți și să vă văitați. Azi-noapte mai erați încă aharai nefericiți. Ați putea vorbi mai respectuos cu binefăcătorul vostru!

Toate moliile-clovn încetaseră simultan să țopăie și să danseze și își îndreptară privirile către Bastian. Brusc se lăsă o liniște mormîntală.

— Ce-a spus ăla de colo? șopti o molie care ședea ceva mai departe, dar cea de lîngă ea o pocni peste pălărie, încît aceasta îi lunecă peste ochi și urechi.

Toate celelalte făcură:

Atunci izbucni o agitație de-a dreptul ridicolă printre moliile-clovn, una o spunea mai departe altele, iar în cele din urmă nenumăratele zburătoare care pînă atunci fuseseră răspîndite prin toată zănoaga filfîră și se adunară într-un singur ghem în jurul lui Bastian, țipîndu-și reciproc la urechi:

— Ați auzit? Ați înțeles? El e finecăbătorul nostru! Se numește Natsiban Baltebux! Ba nu, se numește Buxian Nifebăcătorul! Prostii, se numește Stabian Buxitorul! Ba nu, Baldrian Hix! Şlux! Babeltran Totulnife! Nix! Flax! Trix!

Întreaga societate nu-și mai încăpea în piele de entuziasm. Își dădeau reciproc mîinile, își ridicau pălăriile și se băteau pe umeri și pe burți stîrnind nori mari de praf.

— Sîntem nemaipomenit de norocoase! strigau ele. Trăiască Buxifăcătorul nostru Sansibar Bastelfain!

Țipînd și rîzînd mereu, întregul roi se avîntă în înălțimi și plecă învîrtejindu-se. Zgomotul se stinse în depărtare.

Bastian stătea pe loc și abia mai știa cum se numea cu adevărat.

Nu mai era chiar atît de sigur că făcuse într-adevăr un bine.

— Ai vrea să mai spui încă o dată foarte rar și răspicat? îl rugă prima molie pe un ton ostentativ de politico.

— Sînt binefăcătorul vostru! strigă Bastian.

Tovarășii de drum

SOARELE BĂTEA PIEZIȘ PRIN STRATUL întunecat de nori cînd porniră la drum în dimineața aceea. Ploaia și vîntul se potoliseră în sfîrșit. În cursul dimineții călăreții mai străbătură două, trei zone de averse puternice, apoi însă vremea se luminează văzînd cu ochii.

Cei trei cavaleri erau de-a dreptul exuberanți, glumeau și rîdeau și își făceau unul altuia tot soiul de farse. Bastian călărea însă tăcut și cufundat în sine pe catîrul său, mergînd în fruntea convoiului. Iar cei trei cavaleri aveau bineînțeles mult prea mult respect față de el pentru a îndrăzni să-l tulbure în gîndurile sale.

Ținutul prin care treceau era același podiș stîncos ce părea că nu se mai sfîrșește. Doar copacii se îndesau și se înălțau treptat.

Atreiu, care, după obiceiul său, zbura pe Fuhur cu mult înaintea lor și cerceta ținutul în toate direcțiile, observase dispoziția meditativă a lui Bastian încă din momentul plecării. Îl întrebă pe balaurul-noroc ce s-ar putea face pentru a-l înveseli pe prietenul său. Fuhur își rostogoli ochii rosii-rubinii și spuse:

— E foarte simplu — parcă îți dorea să călărească și el o dată pe mine?

Scurt timp după aceea, cînd micul grup de călăreți coti pe după un colț de stîncă, văzu că sînt așteptați acolo de Atreiu împreună cu balaurul-noroc. Amîndoi se întinseseră tihnit la soare și clipeau spre noii veniți.

Bastian opri catîrul și-i privi lung.

— Ați obosit? îi întrebă.

— Nici un pic, răspunse Atreiu, voiam doar să te-ntreb dacă vrei să mă lași să călătoresc cîțva timp pe l-ha. N-am mai călărit niciodată pe un catîr. Trebuie să fie nemaipomenit, deoarece pe tine nu te plictisește deloc. Ai putea să-mi îngădui și mie plăcerea, Bastian. Între timp ți-l împrumut pe bătrînul meu Fuhur.

Obrajii lui Bastian se îmbujorară de plăcere.

— Adevărat, Fuhur, întrebă el, vrei să mă duci și pe mine?

— Cu plăcere, mărite sultan, bubui glasul balaurului-noroc în timp ce făcea cu ochiul, încalecă și țin-te bine!

Bastian sări de pe catîr și se urcă dintr-un singur salt pe spinarea lui Fuhur. Se prinse cu mîinile de coama alb-argintie și balaurul se înălță în văzduh.

Bastian își amintea bine de călătoriile sale pe spinarea lui Graograman prin deșertul culorilor. Era însă cu totul altceva să călărești pe un balaur-noroc alb. Dacă goana pe puternicul leu de foc fusese ca o beție și ca un strigăt, unduirea moale a trupului mlădiu de balaur semăna cu un cîntec ba lin și mîngîietor, ba puternic și strălucitor. Mai ales atunci cînd Fuhur zbura în bucle cu iuțeala fulgerului în timp ce coama, firele de lîngă bot, precum și perii lungi de pe picioare pîlpîiau ca niște flăcări albe, zborul său semăna cu cîntările cerurilor. Mantia de argint a lui Bastian flutura în vînt în urma lui și lucea în lumina soarelui în mii de scînteii.

Către prînz aterizară lîngă ceilalți care își ridicaseră între timp corturile pe un mic podiș de stînci scaldat în razele soarelui și unde susura un pîrîiaș. Peste un foc aburea deja un cazan cu fiertură, iar alături aveau pregătite lipii. Caii și catîrul stăteau deoparte pe o pajiște și pășteau.

După-masă cei trei cavaleri hotărîră să meargă la vînătoare. Merindele lor erau pe sfîrșite, înainte de toate carnea. Pe drum auziseră țipete de fazan prin tufișuri. Îl întrebă pe Atreiu dacă nu dorea să vină cu ei, căci fiind din neamul pieilor verzi era probabil și un vînător pătimaș. Atreiu refuză însă invitația lor, multumindu-le. Așadar, cei trei cavaleri își luară arcurile puternice, își prinseră cu curele pe spinare tolba cu săgeți și plecară în pădurea din apropiere.

Rămaseră numai Atreiu, Fuhur și Bastian.

După o scurtă tăcere, Atreiu propuse:

— Ce-ar fi, Bastian, dacă ne-ai mai povesti cîte ceva despre lumea ta?

— Cam ce v-ar interesa? întrebă Bastian.

— Tu ce crezi, Fuhur? se adresă Atreiu balaurului-noroc.

— Mi-ar face plăcere să mai aflu ceva despre copiii din școala ta, răspunse acesta.

— Care copii? spuse mirat Bastian.

— Cei care și-au bătut joc de tine, îl lămurii Fuhur.

— Copiii care și-au bătut joc de mine? repetă Bastian încă și mai mirat, nu știu nimic despre copii — și e foarte sigur că nici unul n-ar fi îndrăznit să-și bată joc de mine.

— Dar îți mai amintești, interveni și Atreiu în discuție, că mergeai la școală?

— Da, spuse Bastian gânditor, îmi amintesc de o școală, adevărat. Atreiu și Fuhur schimbau între ei priviri.

— De asta m-am temut, murmură Atreiu.

— De ce anume?

— Ți-ai pierdut iar o parte din memorie, răspunse serios Atreiu, de data aceasta e în legătură cu transformarea aharailor în șlamufe. N-ar fi trebuit s-o faci.

— Bastian Balthasar Bux, cuvîntă acum balaurul-noroc pe un ton aproape solemn, dacă pui vreun preț pe sfatul meu, atunci nu mai folosi de aici înainte puterile ce ți le dă AURYN. Căci altfel vei fi în primejdie să-ți uiți și ultimele amintiri — și atunci cum vei mai izbuti să te întorci acolo unde e lumea ta?

— În realitate, mărturisi Bastian după ce se gândi cîtva timp, nici nu-mi doresc să mă-ntorc acolo.

— Dar trebuie s-o faci! strigă Atreiu. Trebuie să te întorci și să încerci să readuci ordinea în lumea ta, pentru ca oamenii să vină din nou la noi în Fantăzia. Căci altfel Fantăzia va fi din nou distrusă, mai curînd sau mai tîrziu, și totul s-ar dovedi că a fost inutil!

— Deocamdată mai sînt încă aici, spuse Bastian oarecum jignit, abia de curînd i-am dat Puișorului Lunii noul ei nume.

Atreiu tăcu.

— În orice caz, se amestecă iar Fuhur în vorbă, e limpede acum de ce n-am găsit nici cel mai mic indiciu despre cum s-ar putea întoarce Bastian. Dacă nu și-o dorește deloc...!

— Bastian, spuse Atreiu aproape rugător, nu există chiar nimic care să te atragă înapoi acasă? Nu există nimic ce să-ți fie drag acolo? Nu te gîndești deloc la tatăl tău, care cu siguranță te așteaptă și își face griji din pricina ta?

Bastian făcu din cap semn că nu.

— Nu cred. Poate că e chiar bucuros că a scăpat de mine.

Atreiu își privi speriat prietenul.

— Cînd vă aud ce vorbiți, spuse Bastian cu amărăciune, aș putea crede că și voi vreți să scăpați de mine.

— Ce vrei să spui? întrebă Atreiu cu glasul schimbat.

— Așa-i, răspunse Bastian, se pare că voi doi n-aveți decît o singură grijă, și anume cum să dispar cît mai curînd cu putință din Fantăzia.

Atreiu îl privi pe Bastian și își scutură încet capul. Mult timp nici unul din cei trei nu mai spuse nici un cuvînt. Bastian începuse deja să regrete că-i învinuise pe amîndoi. Știa foarte bine că nu era adevărat.

— Credeam, spuse în șoaptă Atreiu după cîtva timp, că sîntem prieteni.

— Da, strigă Bastian, chiar sîntem, și vom fi mereu. Iertați-mă că am spus prostii.

Atreiu zîmbi:

— Și tu să ne ierți dacă te-am jignit. N-am făcut-o cu gînd rău.

— În orice caz, spuse împăciuitor Bastian, cum să vă urmez sfatul...

Mai tîrziu se întoarseră cei trei cavaleri, împușcaseră cîteva potîrnichi, un fazan și un iepure.

Corturile fură strînse și continuara călătoria. Bastian călărea acum din nou pe l-ha.

După-amiază ajunseră într-o pădure cu trunchiuri drepte și foarte înalte. Erau conifere formînd la mare înălțime un acoperiș verde și atît de compact

încît aproape nici o rază de lumină nu ajungea pînă jos. Poate că de aceea nu creştea nici un fel de desiş.

Era tare plăcut să călăreşti pe pămîntul moale şi neted. Fuhur binevoise şi el să meargă împreună cu grupul de călători, căci dacă ar fi zburat cu Atreiu peste vîrfurile copacilor, i-ar fi pierdut cu siguranţă pe ceilalţi.

În timpul întregii după-amieze trecură prin semiîntunericul verde-închis printre trunchiurile înalte de copac. Către seară găsiră pe un deal ruinele unei cetăţi şi printre turnurile prăbuşite, zidurile, podurile şi încăperile ruinate descoperiră o cameră boltită destul de bine păstrată. Aici se hotărîră să-şi petreacă noaptea şi făcură pregătirile necesare. De data aceasta îi venise rîndul lui Hysbald roşcovanul să-l facă pe bucătarul şi dovedi că se pricepea mult mai bine. Fazanul pe care-l fripsese pe foc era tare gustos.

A doua zi de dimineaţă porniră mai departe. Toată ziua merseră prin pădure — ea arăta pretutindeni la fel. Abia cînd se înseră îşi dădură seama că probabil călăriseră într-un cerc mare, căci dădură din nou peste ruina cetăţii de unde porniseră. Doar că de data aceasta veneau spre ea dintr-o altă parte.

— Aşa ceva nu mi s-a întîmplat încă niciodată! spuse Hykrion răsucindu-şi mustaţa cea neagră.

— Nu-mi vine să-mi cred ochilor! spuse Hysbald clătinîndu-şi capul cel roşcovan.

— Nu se poate! mormăi Hydorn păşind ţeapăn cu picioarele sale lungi şi uscate prin ruinele cetăţii.

Totuşi aşa era, dovadă resturile ospăţului din ajun.

Atreiu şi Fuhur nu puteau nici ei sa-şi explice cum de putuseră să se înşele atît de amarnic. Dar amîndoi tăcură.

În timpul mesei de seară — de data aceasta aveau friptură de iepure pregătită oarecum acceptabil de Hykrion — cei trei cavaleri întrebă dacă Bastian n-ar fi dispus să le povestească puţin din comoara amintirilor sale despre lumea din care venise. Bastian se scuză însă spunînd că-l doare gîtul. Şi cum toată ziua fusese tăcut, cavalerii îl crezură pe cuvînt. Îi dădură cîteva sfaturi folositoare împotriva durerilor sale şi apoi se culcară.

Numai Atreiu şi Fuhur bănuiau ce se petrecea cu Bastian.

Din nou porniră dis-de-dimineaţă, merseră toată ziua prin pădure avînd o deosebită grijă să se ghideze mereu după un anumit punct cardinal — dar cînd se lăsă seara, se aflară din nou în faţa ruinei cetăţii.

— Fir-ar să fie! izbucni Hykrion.

— Simt că înnebunesc! gemu Hysbald.

— Prieteni, spuse Hydorn pe şleau, ne putem lăsa de meserie, nu sîntem buni de cavaleri rătăcitori.

Bastian găsisese încă din prima seară o firidă potrivită pentru l-ha, căci ei îi plăcea să stea din cînd în cînd singură depănîndu-şi gîndurile. O stingherea societatea cailor care nu vorbeau între ei decît despre originea lor nobilă şi despre arborele lor genealogic atît de distins. Cînd Bastian o conduse seara la locul ei, ea îi spuse:

— Stăpîne, eu ştiu de ce nu mai înaintăm.

— De unde poţi tu să ştii, l-ha?

— Fiindcă te port pe tine, stăpîne. Cînd nu eşti decît pe jumătate măgar, simţi tot felul de lucruri.

— Şi care ar fi motivul, după părerea ta?

— Nu mai doreşti să mergi mai departe, stăpîne. Ai încetat de a-ţi mai dori ceva.

Bastian o privi surprins.

— Eşti cu adevărat un animal înţelept, l-ha.

Făptura îşi mişcă ruşinată urechile cele lungi.

— Ştii de fapt în ce direcţie am mers mereu pînă acum?

— Nu, spuse Bastian, tu ştii?

I-ha făcu din cap semn că știe.

— Pînă acum am mers către centrul Fantăziei. Aceasta era direcția noastră.

— Spre Turnul de Fildeș?

— Da, stapîne. Și am înaintat zdravăm, cît timp ne-am menținut direcția.

— Nu se poate, spuse Bastian îndoindu-se. Atreiu și-ar fi dat seama, iar Fuhur cu ațit mai mult. Dar nici unul din ei nu știe nimic despre asta.

— Noi catîrii, spuse I-ha, sîntem ființe neroade și firește că nu ne putem asemui cu balaurii-noroc, totuși sînt cîteva lucruri pe care noi le știm, stăpîne. Și din ele face parte întotdeauna direcția în care mergem. Sîntem născuți astfel. Nu ne înșelăm niciodată. De aceea am știut tot timpul că vrei să ajungi la Crăiasa Copilă.

— La Puișorul Lunii... murmură Bastian, da, aș dori s-o revăd. Ea îmi va spune ce să fac.

Apoi mîngîie botul catifelat al catîrului și-i șopti:

— Mulțumesc, I-ha, îți mulțumesc!

A doua zi de dimineață Atreiu îl luă deoparte pe Bastian.

— Ascultă, Bastian, Fuhur și cu mine trebuie să-ți cerem iertare. Sfatul ce ți l-am dat era pornit dintr-o intenție bună — dar era nechibzuit. De cînd l-ai urmat, călătoria noastră nu mai înaintează. Fuhur și cu mine am discutat mult despre asta în noaptea trecută. Nu vei mai izbuti să pleci de-aici, și nici noi, cît timp nu-ți dorești din nou ceva. Și din nou o să piară ceva din amintirile tale, totuși nu rămîne nimic altceva de făcut. Nu putem decît spera că vei mai găsi la timp drumul de întoarcere. Dacă rămînem aici, tot n-ai nici un folos. Trebuie să folosești din nou puterea lui AURYN și să-ți găsești următoarea dorință.

— Da, spuse Bastian, și I-ha mi-a spus același lucru. De altfel o și știu, următoarea mea dorință. Vino cu mine, căci vreau s-o audă cu toții.

Se întoarseră la ceilalți.

— Prieteni, spuse Bastian cu glas tare, pînă acum am căutat zadarnic drumul care să mă ducă înapoi în lumea mea. Mă tem că nu-l vom găsi niciodată dacă vom continua tot așa. De aceea am hotărît să caut singura ființă care mă poate lămuri. E Crăiasa Copilă. Începînd de astăzi țelul călătoriei noastre e Turnul de Fildeș.

— Ura! strigară cei trei cavaleri într-un singur glas.

Dar vocea de bronz a lui Fuhur răsună puternic:

— Renunță, Bastian Balthasar Bux! Ceea ce dorești e cu neputință! Nu știi că Suverana Dorințelor Cea cu Ochii de Aur nu poate fi întîlnită decît o singură dată? N-o vei mai revedea!

Bastian își ridică capul foarte sus.

— Puișorul Lunii îmi datorează foarte mult, spuse el iritat, și nu-mi închipui că va refuza să mă primească.

— Vei mai învăța, replică Fuhur, că uneori hotărîrile ei sînt foarte greu de înțelese.

— Tu și cu Atreiu, răspunse Bastian simțînd cum furia creștea în el, vreți să-mi dați mereu sfaturi. Acum vedeți voi înșivă unde ne-a dus faptul că v-am urmat sfatul. De-aici înainte voi hotărî singur. Am și luat o decizie și rămîne așa cum am spus.

Respiră adînc și continuă ceva mai calm:

— În afară de asta, judecați întotdeauna după voi. Sînteți însă făpturi ale Fantăziei, iar eu sînt un om. De unde puteți ști că pentru mine sînt valabile aceleași legi ca și pentru voi? Cînd Atreiu îl purta pe AURYN, lucrurile stăteau altfel pentru el decît stau pentru mine. Și apoi, cine să-i restituie Puișorului Lunii giuvaerul, dacă nu eu? Spui că nu poate fi întîlnită decît o singură dată? Dar eu am și întîlnit-o de două ori. Prima dată ne-am văzut o clipă în momentul cînd Atreiu a sosit la ea, iar a doua oară atunci cînd a explodat oul cel mare. Pentru mine totul e altfel decît pentru voi. Și am s-o

văd și a treia oară.

Toți tăcură din gură. Cavalerii fiindcă nu înțelegeau despre ce se discută de fapt, iar Atreiu și Fuhur fiindcă se simțeau într-adevăr nesiguri acum.

— Da, spuse în sfârșit Artreiu în șoaptă, poate că este așa precum spui, Bastian. Nu putem ști cum se va purta Crăiasa Copilă cu tine.

După aceea porniră, iar după puține ore, încă înainte de prânz, ajunseră la marginea pădurii.

În fața lor se afla o pajiște întinsă, puțin deluroasă, prin care șerpuia un rîu. Când ajunseră la el, îi urmară cursul.

Din nou Atreiu zbură luînd-o înaintea grupului de călăreți, încercuindu-l în arcuri largi, pentru a cerceta calea. Amîndoi erau însă plini de griji și zborul lor nu era la fel de ușor ca mai înainte.

Odată, cînd se înălțaseră foarte sus și zburaseră cu mult înaintea celorlalți, văzură că în depărtare ținutul părea tăiat brusc. O prăpastie stîncoasă ducea la o cîmpie situată mai jos și care — atît cît se putea vedea — era tare împădurită. Rîul se prăbușea într-acolo printr-o uriașă cascadă. Locul acela nu putea fi însă atins de călăreți decît cel mai devreme a doua zi.

Se întoarseră.

— Fuhur, întrebă Atreiu, crezi tu că Crăiesei Copile îi e totuna ce se întîmplă cu Bastian?

— Cine știe, răspuse Fuhur, ea nu face nici o deosebire.

— Dar atunci, continuă Atreiu, ea e cu adevărat o...

— Nu pronunța cuvîntul! îl întrerupse Fuhur. Știu ce vrei să spui, dar nu pronunța cuvîntul.

Atreiu tăcu un timp înainte de a spune:

— E prietenul meu, Fuhur. Trebuie să-l ajutăm. Dacă nu se poate altfel, chiar împotriva voinței Crăiesei Copile. Dar cum?

— Cu noroc, răspuse balaurul, și pentru prima dată sună ca și cum clopotul de bronz al glasului său ar fi avut o plesnitură.

În seara aceasta aleseră ca loc de popas pentru timpul nopții o baracă goală de lîngă malul rîului. Firește că pentru Fuhur era prea strîmtă, și el preferă, ca de atîtea ori mai înainte, să doarmă în înaltul văzduhului. Căii și l-ha trebuiră de asemenea să rămîină pe afară.

În timpul mesei de seară Atreiu povesti despre cascadă și strania prăbușire a ținutului pe care le văzuse. Apoi spuse în treacăt:

— De altfel, unii sînt pe urmele noastre.

Cei trei cavaleri se priviră.

— Hoho! strigă Hykrion răsucindu-și întreprinzător mustața cea neagră, cîți sînt?

— În spatele nostru am numărat șapte, răspuse Atreiu, dar nu pot ajunge aici mai înainte de mîine dimineață, presupunînd că vor călări toată noaptea.

— Sînt înarmați? se interesă Hysbald.

— N-am putut constata, spuse Atreiu, dar mai vin și alții din alte direcții. Am văzut șase la apus, nouă la răsărit, și doisprezece sau treisprezece ne vin în întîmpinare.

— Să așteptăm pentru a vedea ce vor, spuse Hydorn. Treizeci și cinci sau treizeci și șase de oameni nu sînt primejdioși nici măcar pentru noi, și cu atît mai puțin pentru cavalerul Bastian sau Atreiu.

În noaptea aceasta Bastian nu-și scoase sabia Sikanda, după cum făcuse pînă acum de cele mai multe ori. Dormi ținînd mîna pe mîner. În vis văzu obrazul Puișorului Lunii. Îi zîmbea promițător. Când se trezi, nu-și aminti mai mult, dar visul îi întări speranța de a o revedea.

Aruncînd o privire din ușa barăcii, văzu nedeslușit afară în ceața ce se ridicase din rîu șapte persoane. Două erau pe jos, iar ceilalți ședeau pe diferite animale de călărie. Bastian își trezi încetișor tovarășii.

Cavalerii își prinseră de brîie săbiile, apoi ieșiră toți împreună din baracă.

Cînd cei ce așteptau afară îl zăriră pe Bastian, călăreții coborîră și pe urmă îngenuncheară toți șapte în același timp pe piciorul stîng, își plecară capetele și strigară:

— Salut și trăiască salvatorul Fantăziei, Bastian Balthasar Bux!

Noii veniți arătau destul de ciudat. Unul dintre cei doi pedestri avea un gît neobișnuit de lung pe care se afla un cap cu patru fețe, cîte una spre fiecare direcție. Prima avea o expresie veselă, cea de-a doua, una furioasă, cea de-a treia, tristă, iar cea de-a patra, somnoroasă. Fiecare dintre fețe era fixă și neschimbătoare, avea însă posibilitatea de cîte ori era cazul să întoarcă acea față ce corespundea cu starea sa de spirit din acel moment. Era vorba despre un patru-sferturi, numit în unele locuri și temperamentnic.

Celălalt pedestru era ceea ce în Fantăzia se numește un cefalopod, sau picioare-la-cap, anume o ființă care nu are decît un cap purtat de picioare foarte lungi și subțiri, fără trup și fără mîini. Cefalopozii sînt mereu în drumeție și n-au o locuință stabilă. De cele mai multe ori cutreieră țînutul în cete de mai multe sute, arareori se vede cîte unul singur. Se hrănesc cu ierburi. Cel de față, îngenuncheat acum înaintea lui Bastian era tînr și cu obrazii rumeni. Ceilalți trei, care ședeau pe cai cam de mărimea unor capre, erau un pitic, un umbrăroi și o drăgaică. Piticul avea o cunună de aur pe frunte și era limpede că era un principe. Umbrăroiul era greu de văzut, căci de fapt era alcătuit doar dintr-o umbră pe care n-o făcea nimeni. Drăgaica avea un obraz ca de pisică și bucle lungi aurii ce-o înveleau ca o mantie. Tot trupul îi era acoperit cu smocuri de blană la fel de aurii. Și nu era mai mare decît un copil de vreo cinci ani.

Un alt vizitator călărind pe un bou era din țînutul sassafranilor, al ființelor care se nasc bătrîni și mor cînd au ajuns sugari. Acesta avea o barbă lungă, albă, chelie și fața zbîrcită, prin urmare era — judecînd după criteriile sassafrance — foarte tînr, cam de vîrsta lui Bastian.

Un djinn albastru venise pe o cămilă. Era lung și slab și purta un turban uriaș. Avea o înfățișare omenească, deși partea de sus a trupului său gol și foarte mușchiulos arăta ca și cum ar fi fost dintr-un metal albastru strălucitor. În locul nasului și al gurii avea în obraz un uriaș plisc încovoiat de vultur.

— Cine sînteți și ce vreți? întrebă Hykrion oarecum răstit.

În ciuda salutului ceremonios, nu părea foarte convins de caracterul inofensiv al vizitatorilor și fusese singurul care nu lăsase încă din pumn mînerul săbiei.

Patru-sferturi, care își arătase pînă acum obrazul cel somnoros, își întoarse obrazul cel vesel și spuse către Bastian, neluîndu-l deloc în seamă pe Hykrion:

— Stăpîne, noi sîntem principii din țînuturi foarte diferite ale Fantăziei și flecare din noi a pornit să-ți aducă salutul său și să-ți ceară ajutorul. Vestea despre prezența ta a zburat de la un țînut la altul, vîntul și norii îți pronunță numele, valurile mării vestesc gloria ta prin foșnetul lor și fiecare pîrîiaș povestește despre puterea ta.

Bastian îi aruncă o privire lui Atreiu, dar acesta îl privea serios și aproape sever pe orator, nici cel mai ușor zîmbet nu i se ivea pe buze.

— Noi știm, luă acum cuvîntul djinnul albastru, iar glasul său răsuna precum strigătul ascuțit al vulturului, că tu ai creat pădurea nopții Perelin, precum și deșertul culorilor Goab. Noi știm că ai trecut Lacul lacrimilor și că te-ai scăldat în el, ceea ce nimeni în întreaga Fantăzie n-ar fi izbutit s-o facă scăpînd cu viață. Știm că ai trecut prin Templul Celor o Mie de Uși și știm de asemenea ce s-a petrecut în orașul de argint Amarganth. Noi știm, stăpîne, că ești în stare de orice. Dacă rostești un cuvînt, atunci apare ceea ce dorești. De aceea te poftim să vii la noi și să ne dăruiești harul unei istorii proprii. Căci cu toții n-avem așa ceva.

Bastian se gîndi, apoi făcu din cap semn că nu.

— Acum nu pot încă face ceea ce-mi cereți. Mai tîrziu am să vă ajut pe

toți. Mai întâi trebuie însă s-o întâlnesc pe Crăiasa Copilă. Așa că ajutați-mă și voi să găsec Turnul de Fildeș.

Făpturile nu păreau defel dezamăgite. După ce se sfătuiră puțin între ele, se declară toate foarte bucuroase de propunerea lui Bastian de a-l însoți. Iar la scurt timp după aceea convoiul, care începuse să semene cu o caravană mică, se și puse în mișcare.

În tot timpul zilei li se mai alătură noi veniți. Din toate părțile apărură nu numai solii anunțați din ajun de Atreiu, ci mult mai mulți. Apărură fauni cu picioare de țap și uriașe duhuri de noapte, zîne și spiriduși, călăreți pe gîndaci și trei-picioare, un cocoș cît un bărbat, încălțat cu cizme cu carîmbi și un cerb stînd pe cele două picioare din spate, cu coarne aurite și purtînd un soi de frac. [...] erau o mulțime de făpturi [...] cu ființele omenești. Erau, de pildă, furnici de aramă cu coifuri pe cap, stînci umblătoare de formă bizară, [...] și trei așa-zîși bălțăcoi care înaintau într-un chip foarte surprinzător, căci — dacă se poate spune așa — se topeau la fiecare pas transformîndu-se într-o băltoacă, iar peste alt pas se închegau la loc. Totuși cea mai ciudată dintre făpturile nou-sosite era [...], ale cărui jumătăți din față și din spate puteau alerga separat una de cealaltă. Avea o vagă asemănare cu un hipopotam, doar că era vîrgat roșu și alastru. Cu totul se strînseseră acum aproape o sută. Și toți veniseră să-și aducă salutul lui Bastian, salvatorul Fantăziei, și să-l roage să le dăruiască o istorie proprie. Dar primii șapte le explicaseră noilor veniți că mai întâi vor călători pînă la Turnul de Fildeș, și toți au fost de acord să li se alătore. Hykriion, Hysbald și [...] cu Bastian în fruntea convoiului care se făcuse acum destul de lung.

Către seară ajunseră la cascadă. Iar la căderea nopții convoiul părăsise podișul mai înalt, coborîse pe o potecă de munte șerpuită și se găsea acum într-o pădure de orhidee mari cît copacii. Erau flori uriașe, bălțate și oarecum neliniștitoare. De aceea, atunci cînd poposiră pentru noapte, hotărîră ca pentru orice eventualitate să stea pe rînd de pază în timpul nopții.

Bastian și Atreiu adunaseră mușchi ce creștea din plin peste tot și își așternuseră cu el un culcuș moale. Fuhur se așeză încolăcit în jurul celor doi prieteni, [...] încît erau separați de ceilalți și apărați ca într-un castel de nisip. Aerul era călduț și plin de o mireasmă stranie, izvorîtă din orhidee și nu prea plăcută. Era în ea ceva ce prevestea nenorociri.

Mîna văzătoare

TOATE PETALELE ȘI FRUNZELE ORHIDEELOR erau acoperite de picături strălucitoare de rouă cînd caravana se puse din nou în mișcare sub soarele dimineții. În timpul nopții nu se petrecuse nici un incident în afară de faptul că mai sosiseră și alți soli, alăturîndu-se celor veniți în ajun, astfel că întreaga ceată ajunsese acum să numere aproape trei sute. Merita cu adevărat să fie privit spectacolul pe care îl oferea convoiul acestor făpturi atît de diferite.

Cu cît pătrundeau mai adînc în pădurea de orhidee [...] neașteptate [...] și formele florilor! Și în curînd cavalerii Hykriion, Hysbald și Hydorn își dădură seama că impresia neliniștitoare ce-i îndemnase să pună gărzi de pază nu fusese cu totul neîntemeiată. Căci multe dintre orhidee erau plante carnivore și destul de mari pentru a putea înghiți un vițel întreg. E drept că nu se mișcau din proprie inițiativă — din acest punct de vedere gărzile fuseseră inutile — dar cînd erau atinse, înșfăcau asemenea unei capcane. De cîteva ori cavalerii fură nevoiți să-și folosească săbiile pentru a elibera brațul sau piciorul unui tovarăș de călătorie sau al vreunui animal de călărie. Retezau întreaga floare și apoi o tăiau bucățele.

Bastian, călărind pe l-ha, era mereu înconjurat de tot soiul de ființe

fantastice, care doreau fie să se facă remarcate, fie cel puțin să-l vadă de aproape. Bastian călărea însă tăcut și cu fața posomorită. O nouă dorință se trezise în el și pentru prima oară era una care îl făcea să pară distant și chiar morocănos.

Deși se împăcaseră, îl supăra mult în purtarea lui Atreiu și a lui Fuhur faptul neîndoielnic că-l tratau ca pe un copil neajutorat pentru care se simțeau răspunzători și pe care trebuiau ei să-l conducă și să-l învețe. Dacă stătea să se gîndească, așa fusese încă din prima zi a întâlnirii lor. De ce-și permiteau una ca asta? Probabil că se simțeau superiori dintr-un motiv oarecare — chiar dacă aveau cele mai bune intenții față de el. Fără îndoială că Atreiu și Fuhur îl considerau un băiețel pașnic care avea nevoie de apărare. Iar acest lucru lui nu-i plăcea, nu-i plăcea deloc! Nu era pașnic! Vor vedea ei! Dorea să fie primejdios, primejdios și temut! Cineva de care cu toții trebuiau să se ferească — pînă și Fuhur și Atreiu.

Djinnul albastru — de altfel se numea Hluan — își croi drum prin îmbulzeala din jurul lui Bastian și se plecă în fața lui, cu brațele încrucișate pe piept.

Bastian opri catîrul.

— Ce-i, Hluan? Vorbește!

— Stăpîne, spuse djinnul cu glasul său de vultur, am stat și am ascultat ce vorbeau noii noștri tovarăși de drum. Unii dintre ei cunosc regiunea și știi prea bine unde vom ajunge. Cu toții tremură de frică, stăpîne.

— De ce? Ce-i cu această regiune?

— Pădurea de orhidee carnivore se numește grădina Ogiais și ține de castelul fermecat Horok, numit și mîna văzătoare. Acolo locuiește cea mai puternică și mai rea vrăjitoare a Fantăziei. Numele ei e Xayide.

— Bine, răspuse Bastian, spune fricoșilor să se liniștească. Sînt și eu cu ei.

Hluan se plecă din nou în fața lui Bastian și se îndepărtă.

Puțin mai tîrziu aterizară lîngă Bastian Atreiu și Fuhur, care zburaseră mult înaintea celorlalți. Convoiul tocmai poposea pentru masa de prînz.

— Nu mai știi ce să cred, începu Atreiu. La o depărtare de trei sau patru ore de drum am zărit în mijlocul pădurii orhideelor o clădire ce arată ca o mîna mare răsărind din pămînt. Face o impresie destul de înfricoșătoare. Dacă ne menținem direcția de pînă acum, ne îndreptăm taman într-acolo.

Bastian le povesti cele aflate între timp de la Hluan.

— În acest caz, spuse Atreiu, ar fi mai cuminte să schimbăm direcția de mers, nu crezi?

— Nu, spuse Bastian.

— Dar nu există nici un motiv care să ne silească s-o întîlnim pe Xayide. Ar fi mai bine să evităm s-o vedem.

— Există un motiv, spuse Bastian.

— Care?

— Faptul că eu vreau, spuse Bastian.

Atreiu tăcu și-l privi lung. Cum din toate părțile îl înconjuraseră locuitori ai Fantăziei pentru a prinde o privire din ochii lui Bastian, nu mai continuară discuția.

După masa de prînz Atreiu se întoarse însă și-i propuse lui Bastian pe un ton în aparență indiferent:

— N-ai avea poftă să zbori împreună cu mine pe Fuhur?

Bastian înțelese că Atreiu avea ceva pe inimă. Se urcară pe spinarea balaurului-noroc, Atreiu în față, Bastian în spatele lui, și astfel se înălțară în văzduh. Era pentru prima oară că zburau împreună.

Abia ajunseră destul de departe pentru a nu mai fi auziți, că Atreiu și începu să vorbească:

— E foarte greu acum să mai vorbească cineva singur cu tine. Dar trebuie neapărat să stăm de vorbă, Bastian.

— Mi-am închipuit, răspuse Bastian zîmbind. Ce s-a întîmplat?
— Locul unde am ajuns acum, începuse șovăitor Atreiu, și în direcția în care înaintăm — sînt cumva în legătură cu vreo nouă dorință a ta?
— Probabil, răspuse Bastian puțin cam distant.
— Da, continuă Atreiu, așa ne-am gîndit și noi, Fuhur și cu mine. Oare ce fel de dorință o fi?

Bastian tăcu.

— Să nu ma-nțelegi greșit, adăugă Atreiu, nu-i vorba că ne-am teme de ceva sau de cineva. Dar în calitate de prieteni de-ai tăi ne facem griji pentru tine.

— E inutil, răspuse Bastian, încă și mai distant.

Atreiu tăcu mai multă vreme. În sfîrșit întoarse și Fuhur capul spre ei și spuse:

— Atreiu vrea să-ți facă o propunere foarte înțeleaptă pe care ar trebui s-o ascuți, Bastian Balthasar Bux.

— Aveți iar vreun sfat de dat? întrebă Bastian surîzînd ironic.

— Nu, nu-i un sfat, Bastian, răspuse Atreiu, e o propunere care n-are să-ți placă în primul moment. Ar fi însă bine să te gîndești la ea înainte de a o respinge. Toată vremea noi ne-am stors creierii cum să te ajutăm. Totul se datorează efectului ce-l are asupra ta talismanul Crăiesei Copile. Fără puterea lui AURYN nu mai ești în stare să realizezi dorințele tale de-a înainta, dar o dată cu puterea lui AURYN te pierzi pe tine însuși și-ți amintești tot mai puțin încotro vrei să mergi. Dacă nu facem nimic, va sosi momentul cînd nu vei mai ști deloc.

— Am mai discutat despre asta, spuse Bastian, și altceva?

— Pe-atunci, pe cînd purtam eu giuvaerul, continuă Atreiu, totul era altfel. Pe mine m-a condus și nu mi-a luat nimic. Poate fiindcă nu sînt om și de aceea n-aveam de pierdut nici o amintire despre lumea oamenilor. Vreau să spun că nu mi-a dăunat cu nimic, ci dimpotrivă. Și de aceea voiam să-ți propun să-mi dai mie pe AURYN și să mi te încredințezi ca să vă conduc eu. Am să caut eu drumul în locul tău. Ce părere ai?

— Refuz! spuse Bastian rece.

Fuhur își întoarse din nou capul spre ei.

— Nu vrei să te gîndești cel puțin o clipă la propunerea noastră?

— Nu, răspuse Bastian, pentru ce?

Acum Atreiu se înfurie pentru prima oară.

— Bastian, bagă-ți mințile în cap! Trebuie să înțelegi că nu poți continua așa! Nu-ți dai seama cît de mult te-ai schimbat? Ce legătură mai ai tu cu tine însuși? Și ce se va mai întîmpla cu tine?

— Mulțumesc, spuse Bastian, vă mulțumesc foarte mult că vă interesați neîncetat de treburile mele! Dar, vorbind cinstit, aș fi mult mai mulțumit dacă m-ați scuti în sfîrșit de părerile voastre. Căci eu — în cazul cînd ați uitat — *eu* sînt cel ce-a salvat Fantăzia, *eu* sînt cel căruia Puișorul Lunii i-a încredințat puterile ei. Și trebuie să fi avut ea vreun motiv, căci altfel ar fi putut să-ți lase ție pe AURYN, Atreiu. Dar ție ție-a luat talismanul și mi l-a dat mie! Spui că m-am schimbat? Da, dragul meu Atreiu, s-ar putea să ai dreptate! Nu mai sînt nătăflețul pașnic și încrezător pe care-l vedeți în mine! Vrei să-ți spun de ce dorești de fapt să-l iei pe AURYN de la mine? Pentru că ești pur și simplu invidios pe mine, nimic altceva decît invidios. Nu mă cunoașteți încă, dar dacă veți continua în felul acesta — și v-o mai spun încă o dată cu binele — atunci veți face cunoștință cu mine!

Atreiu nu răspuse. Zborul lui Fuhur își pierduse dintr-o dată tot avîntul, se tîra cu greu prin aer și cădea mai jos și tot mai jos ca o pasăre lovită de un glonte.

— Bastian, izbuti în sfîrșit să spună cu greu Atreiu, tu nu poți crede cu adevărat tot ce-ai spus acum. Hai să uităm totul. N-ai spus niciodată nimic.

— Fie și-așa, răspuse Bastian, cum vrei tu. Nu eu am început. În ceea

ce mă privește — să nu mai vorbim despre asta.

Cîtva timp nici unul dintre ei nu mai scoase un cuvint.

În depărtare apăru din pădurea orhideelor castelul Horok. Într-adevăr arăta ca o mîină uriașă cu cinci degete întinse drept în sus.

— Un singur lucru aș vrea să-l mai lămuresc o dată pentru totdeauna, spuse pe neașteptate Bastian, am hotărît să nu mă mai întorc deloc. Voi rămîne pentru totdeauna în Fantăzia. Îmi place foarte mult aici. Prin urmare, pot renunța foarte ușor la amintirile mele. Iar în ceea ce privește viitorul Fantăziei: Sînt în stare să-i dau Crăiesei Copile încă mii de nume noi. Nu mai avem nevoie de lumea oamenilor!

Fuhur făcu brusc o întoarcere completă și zbură înapoi.

— Hei, strigă Bastian, ce faci? Zboară mai departe! Vreau să văd din apropiere cum arată castelul Horok!

— Nu mai pot, răspuse Fuhur cu o voce spartă, zău nu mai pot!

Cînd aterizară mai tîrziu lîngă caravană, îi găsiră pe tovarășii lor de drum într-o mare agitație. Aflară că fuseseră atacați de o bandă de vreo cincizeci de gealați puternici, îmbrăcați în platoșe sau armuri negre ce-i făceau să semene cu niște insecte. Mulți dintre însoțitori fugiseră și se întorceau abia acum, cîte unul sau în grup, alții se apăraseră cu curaj fără a izbuti însă nici cel mai mic lucru. Uriașii blindați nimiciseră orice împotrivire, ca și cum pentru ei totul ar fi fost doar un joc de copii. Cei trei cavaleri Hykrion, Hysbald și Hydorn se bătuseră eroic fără a învinge însă un singur adversar. Copleșiți de puterea covîrșitoare a atacanților, fuseseră pînă la urmă dezarmați, puși în lanțuri și tîrși de acolo. Unul dintre cei în armuri negre strigase cu un glas sunînd ciudat a tinichea:

— Aceasta e solia trimisă de Xayide, stăpîna castelului Horok, către Bastian Balthasar Bux. Cere ca salvatorul să i se supună necondiționat și să-i jure că o va sluji cu credință ca sclav cu tot ce este, cu tot ce are și cu tot ce știe. Iar dacă nu e gata să i se supună și se gîndește la vreun vicleșug pentru a se împotrivi voinței lui Xayide, atunci cei trei prieteni ai săi, Hykrion, Hysbald și Hydorn, își vor sfîrși zilele schingiuiți, stingîndu-se de o moarte lentă, îngrozitoare și cruntă. Așadar, trebuie să se hotărască repede, căci răgazul expiră mîine la răsăritul soarelui. Aceasta e solia trimisă de Xayide, stăpîna castelului Horok, către Bastian Balthasar Bux. Solia a fost transmisă.

Bastian își mușcă buzele. Atreiu și Fuhur priveau țintă drept înaintea, dar Bastian știa foarte bine ce gîndeau. Iar faptul că pe chipul lor nu se putea citi nimic îl înfuria și mai mult. Acum însă nu era momentul potrivit să le ceară socoteală. Se va mai ivi vreo ocazie și mai tîrziu.

— În nici un caz nu mă voi supune șantajului lui Xayide, aceasta e limpede, spuse el cu glas tare celor din jurul său, trebuie să întocmim degrabă un plan cum să-i eliberăm pe cei trei prizonieri.

— Nu va fi ușor, spuse Hluan, djinnul cel albastru cu ciocul de vultur. Cu indivizii aceia negri nu ne putem măsura, după cum s-a și văzut. Și chiar dacă tu, stăpîne, împreună cu Atreiu și cu balaurul-noroc veți lupta în fruntea noastră, totuși va dura prea mult pînă ce vom cuceri castelul Horok. Viața celor trei cavaleri e în mîna lui Xayide și îndată ce va vedea că atacăm, îi va ucide. Lucrul mi se pare sigur.

— Atunci, să facem în așa fel, spuse Bastian, încît s-o luăm prin surprindere.

— Cum am putea face una ca asta? întrebă patru-sferturi care acum își întoarse spre ei obrazul cel furios, arătînd destul de înspăimîntător. Xayide e foarte isteată și va fi pregătită pentru orice posibilitate.

— Mă tem și eu de același lucru, spuse principele pitic, sîntem prea mulți pentru ca ea să nu-și dea seama că ne apropiem de castelul Horok. O asemenea expediție militară nu poate fi ascunsă, nici chiar noaptea. Cu siguranță că a pus gărzi pentru a ne pîndi.

— În cazul acesta, reflectă Bastian, putem folosi tocmai prevederea ei

pentru a o înșela.

— Ce vrei să spui, stăpîne?

— Trebuie să plecați cu întreaga caravana într-o altă direcție, ca să pară că ați luat-o la fugă, că am renunțat să-i eliberăm pe cei trei prizonieri.

— Și ce se va întâmpla cu prizonierii?

— Voi prelua eu totul împreună cu Atreiu și cu Fuhur.

— Numai voi trei?

— Da, spuse Bastian. Firește, numai dacă Atreiu și Fuhur vor să mă ajute. Dacă nu, o voi face singur.

Priviri admirative se îndreptară spre el. Cei ce se aflau mai aproape comunicau în șoaptă vestea celor ce se aflau mai departe și nu putuseră auzi.

— Stăpîne, strigă djinnul albastru, evenimentul va intra în istoria Fantăziei, indiferent că vei învinge sau că vei fi înfrînt.

— Voi veniți cu mine, se întoarse către Atreiu și Fuhur, sau aveți iar vreo propunere de-a voastră?

— Nu, spuse Atreiu încetișor, venim cu tine.

— Atunci, porunci Bastian, să pornească acum convoiul, cît timp mai e lumină. Trebuie să dăm impresia că am luat-o la fugă, prin urmare grăbiți-vă! Noi vom aștepta aici să se întunece. Mîine dimineață ne revedem — împreună cu cei trei cavaleri, sau deloc. Acum plecați!

Tovarășii de drum se înclinară în tăcere în fața lui Bastian, pe urmă porniră. Bastian, Atreiu și Fuhur se pitiră în tufele de orhidee și așteptară nemișcați și tăcuți să se lase noaptea.

În timp ce se lăsa amurgul, auziră dintr-o dată un ușor zornăit și văzură cinci uriași în platoșe negre pătrunzînd în lagărul părăsit. Se mișcau într-un chip straniu, mecanic și toți la fel. Păreau cu totul dintr-un metal negru, pînă și fețele lor erau ca măștile de fier. Se opriră cu toții în același timp, se întoarseră cu toții în direcția în care dispăruse caravana și o luară, fără să fi schimbat vreo vorbă între ei, pe drumul pe unde plecase ea. Pășeau cu toții în același tact. Apoi se lăsă din nou tăcerea.

— Planul nostru se pare că funcționează, șopti Bastian.

— Nu erau decît cinci, răspunse Atreiu. Unde sînt ceilalți?

— Desigur că cei cinci îi vor chema într-un fel oarecare, își spuse Bastian părerea.

Cînd în sfîrșit se întunecase de tot, se tîrîră cu băgafe de seamă afară din ascunzișul lor, iar Fuhur se înalță fără nici un zgomot cu cei doi călăreți ai săi sus în văzduh. Zbură cît putu mai jos peste culmile pădurii de orhidee pentru a nu fi descoperit. Pentru început direcția era bine stabilită, căci era aceeași pe unde zburase și după-amiază. După ce plutiseră rapid prin aer cam un sfert de oră, se puse întrebarea dacă și cum vor găsi castelul Horok. Bezna era de nepătruns. Dar după cîteva minute văzură castelul apărînd în fața lor. Miile sale de ferestre erau luminate strălucitor. Se părea că Xayide ținea foarte mult să fie văzut castelul. Lucru lesne de înțeles dacă avem în vedere că aștepta vizita lui Bastian, deși într-un alt sens.

Din prudență, Fuhur se lăsă la pămînt printre orhidee, căci îmbrăcămintea sa albă din solzi sidonii lucea și reflecta lumină, iar pînă una-alta, nu trebuiau să fie văzuți.

La adăpostul plantelor se apropiară de castel. În fața porții mari de intrare stăteau de gardă zece uriași în platoșe negre. Iar la fiecare din ferestrele strălucitor luminate stătea cîte unul din ei, negru și nemișcat ca o umbră amenințătoare.

Castelul Horok se afla pe o înălțime golașă. Clădirea avea într-adevăr forma-unei mîini gigantice, crescute din pămînt. Fiecare deget era un turn, iar degetul cel gros avea un balconaș de unde pornea de asemenea un foișor. Totul era înalt de mai multe etaje, fiecare falangă formînd cîte unul, iar ferestrele aveau forma unor ochi luminoși pîndind în toate direcțiile țînutului.

Pe bună dreptate purta numele de mîna văzătoare.

— Trebuie să descoperim, îi șopti Bastian în ureche lui Atreiu, unde sînt ascunși prizonierii.

Atreiu dădu din cap și îi făcu semn lui Bastian să tacă și să rămînă pe lîngă Fuhur. Apoi se tîrî pe burtă mai departe, fără să facă nici cel mai mic zgomot. Dură multă vreme pînă ce se întoarse.

— M-am furișat în jurul întregului castel, șușoti el, nu există decît această singură intrare. Dar e mult prea bine păzită. Numai sus de tot, în vîrfurile degetului mijlociu, am descoperit o lucarnă unde pare că nu păzește nici un uriaș cu platoșă. Dar dacă zburăm acolo sus cu Fuhur, ne vor vedea cu siguranță. Prizonierii sînt probabil în beci; în orice caz, am auzit la un moment dat un strigăt prelung de durere ce părea să vină de la mare adîncime.

Bastian se încordă gîndindu-se. Apoi șopti.

— Voi încerca să ajung la lucarnă. Tu și cu Fuhur trebuie să faceți ceva ca să atrageți atenția paznicilor. Faceți-i să creadă că avem de gînd să atacăm poarta de intrare. Trebuie să-i atrageți pe toți încoace. Dar numai să-i atrageți, mă înțelegeți? Nu cumva să pornești vreo luptă cu ei! Între timp eu voi încerca să mă cațăr prin spate pe mîna. Ține-i pe paznici aici cît poți de mult. Dar să pui totul în joc! Lasă-mi timp cîteva minute înainte de-a începe!

Atreiu făcu semn din cap că a înțeles și îi strînse mîna. Pe urmă Bastian își scoase mantia argintie și se strecură în întuneric. Se furișă în jurul clădirii descriind un semicerc mare. Abia ajunse la partea din spate a castelului, că-l și auzi pe Atreiu strigînd cu glas tare:

— Hei! Îl știți pe Bastian Balthasar Bux, salvatorul Fantăziei!? A sosit, dar nu pentru a cerși mila lui Xayide, ci pentru a-i mai da încă o șansă de a-i elibera de bunăvoie pe prizonieri. Cu această condiție îi vom lăsa viața ei cea nelegiuită!

Din tufăriș, Bastian abia mai izbuti să privească pe după un colț al castelului. Atreiu își pusese pe umeri mantia de argint și își strinsese părul negru-albăstrui în forma unui turban. Cine nu-i cunoștea prea bine putea într-adevăr să-i confunde.

Uriașii negri în armură zăboviră nehotărîți timp de cîteva clipe. Dar numai timp de cîteva clipe. Pe urmă se repeziră la Atreiu, se azeau pașii lor cum bocăneau metalic. Umbrele de la ferestre începură și ele acum să se miște, își părăseau posturile pentru a vedea ce se întîmplă. Alții se îmbulzeau ieșind în număr mare prin poarta de intrare. Cînd primii ajunseră însă pînă aproape de Atreiu, el le scăpă printre degete cu o iuțea nemaipomenită și în momentul următor apăru peste capetele lor, șezînd pe Fuhur. Uriașii negri gesticulau cu săbiile lor prin aer și săreau în sus, dar nu-l mai puteau atinge.

Bastian o zbughi fulgerător spre castel și începu să se cațăre pe fațadă. Din cînd în cînd se mai oprea pe bordura ferestrelor sau pe meterezele zidurilor, dar de cele mai multe ori nu se sprijinea decît în vîrfurile degetelor. Urca mai sus și tot mai sus; la un moment dat se desprinse o bucățică din zid pe care își pusese piciorul și timp de cîteva secunde rămase agățat într-o singură mîna, se trase însă mai sus, găsi ce să apuce cu cealaltă mîna și urcă mai departe. Cînd ajunse în sfîrșit la turnuri, înaintă mai repede, căci distanța dintre ele era atît de mică, încît putea să se proptească între ele și să se salte astfel în sus.

În sfîrșit ajunse la lucarnă și se strecură înăuntru. Într-adevăr, cine știe de ce, nu era nici un paznic în această încăpere din turn. Deschise ușa și văzu în fața sa o scară în spirale foarte strînse. Începu să coboare tiptil. Cînd ajunse cu un etaj mai jos, văzu doi paznici negri stînd lîngă o fereastră și privind la ce se întîmpla în fața castelului. Izbuti să lunece fără zgomot prin spatetele lor, fără ca ei să-l observe.

Se furișă mai departe, peste alte scări, prin ganguri și coridoare. Un lucru era sigur, uriașii cu armuri negre puteau fi într-adevăr de neînfrînt în luptă,

dar ca paznici nu prețuiau mare lucru.

În sfârșit, ajunse și la subsol. Simți de îndată după duhoarea stătută și mucegăită, precum și după frigul ce-l izbiră. Din fericire, toți paznicii de aici alergaseră probabil sus pentru a-l prinde pe presupusul Bastian Balthasar Bux. În orice caz, nu putea fi zărit nici unul. Pe pereți erau prinse făclii ce-i luminau calea. Drumul cobora și cobora mereu. Lui Bastian i se păru că sub pământ există tot atâtea caturi ca și deasupra lui. În sfârșit, ajunse la cel mai de jos și zări imediat temnița unde lînțezeau Hykrion, Hysbald și Hydorn. Arătau jalnic.

Atîrnau în aer peste o groapă ce părea a fi o gaură neagră fără fund, agățați de lanțuri lungi de fier prinse de încheieturile mâinilor. Lanțurile treceau peste niște scripeți fixați de tavanul temniței printr-o vîrtelniță; aceasta însă era încuiată cu un lacăt mare de oțel și nu putea fi mișcată din loc. Bastian era descumpănit.

Cei trei prizonieri își țineau ochii închiși, păreau să atîrne acolo fără simțire, deodată însă Hydorn, cel rezistent, își deschise ochiul stîng și murmură cu buzele uscate:

— Hei, prieteni, ia uitați-vă cine a venit!

Ceilalți doi își ridicară și ei cu greu pleoapele, iar cînd îl zăriră pe Bastian, un zîmbet flutură pe buzele lor.

— Știam că n-ai să ne părăsești, stăpîne, spuse răgușit Hykrion.

— Cum aș putea să vă cobor de acolo? întrebă Bastian, vîrtelnița e încuiată.

— Luați-vă sabia, izbuti să spună Hysbald, și retezați lanturile.

— Ca să ne prăbușim în prăpastie? întrebă Hykrion. Nu-i un plan prea bun.

— Nici sabia nu pot să mi-o scot, spuse Bastian, Sikanda trebuie să-mi sară singură în mînă.

— Hm, mîrii Hydorn, asta-i partea proastă cu săbiile fermecate. Atunci cînd ai nevoie de ele sînt încăpățînate.

— Hei! șopti brusc Hysbald, era pe-aici o cheie. Unde or fi vîrît-o?

— Era pe undeva o lespede de piatră desprinsă, spuse Hykrion. N-am putut vedea prea bine cînd m-au ridicat aici sus.

Bastian își încordă privirea. Lumina era slabă și plîpîitoare, dar după puțină căutare, umblînd de colo-colo, descoperi pe jos o lespede de piatră ce ieșea puțin în afară. O ridică cu băgare de seamă și într-adevăr găsi acolo o cheie.

Acum putu să descuie și să scoată lacătul cel mare de la vîrtelniță. Începu s-o răsucescă încet, dar ea scîrțîia și gemea atît de asurzitor, încît se auzea cu siguranță și în caturile de deasupra ale subsolului. Dacă uriașii în armuri negre nu erau surzi de tot, știau de acum ce se întîmplă. Nu avea însă nici un rost să mai oprească. Bastian învîrți mai departe pînă ce cei trei cavaleri ajunseră să plutească peste gaură la nivelul marginii ei. Începură să se legene încolo și încoace și în sfârșit atinseră cu picioarele podeaua. Cînd îi văzu cu picioarele pe pământ, Bastian îi cobori de tot. Căzură istoviți și rămaseră întinși acolo unde se aflau. Dar lanțurile cele groase tot le mai erau legate de încheieturile mâinilor.

Lui Bastian nu-i mai rămînea mult timp de gîndire, căci acum pași bocănitari se auzeau coborînd scările, mai întii cîte unul, apoi mai mulți și tot mai mulți. Veneau paznicii. Armurile lor luceau în lumina făcliilor precum platoșele unor insecte gigantice. Își smulseră săbiile din teacă, toți dintr-o singură și identică mișcare, și porniră împotriva lui Bastian oprit la intrarea îngustă spre temniță.

În clipa aceea, Sikanda sări în sfârșit din teaca ei ruginită și i se așeză în mînă. Lama ei strălucitoare se repezi ca un fulger la primul uriaș cu platoșă și mai înainte ca Bastian însuși să fi priceput ce se petrece, îl și tăiasă bucăți. Atunci se văzu ce era de fapt cu acești uriași: Erau găunoși, nu se

compuneau decît din platoșe ce se mișcau singure, în interiorul lor nu era nimic, doar vid.

Poziția lui Bastian era bună, căci prin ușa strîmtă a temniței uriașii nu se puteau apropia decît unul cîte unul și astfel Sikanda îi toca bucățele. În curînd zăceau grămadă pe jos precum cojile negre ale ouălor unei păsări gigantice. După ce vreo douăzeci din ei fuseseră fărîmați, ceilalți se hotărîră să schimbe tactica. Se retraseră pentru a-l aștepta probabil pe Bastian într-un alt loc, mai favorabil lor.

Bastian se folosi de acest prilej pentru a reteza repede cu tăișul Sikandei lanțurile din jurul încheieturilor mîinilor celor trei cavaleri. Hykrion și Hydorn se ridicară greoi și încercară să-și scoată din teacă săbiile ce în mod inexplicabil nu le fuseseră luate, pentru a-l ajuta pe Bastian, dar mîinile lor deveniseră insensibile și nu le mai dădeau ascultare. Hysbald, cel mai slab dintre ei trei, nu era în stare nici măcar să se ridice în picioare. Ceilalți doi fură nevoiți să-l sprijine.

— Nu vă faceți griji, spuse Bastian. Sikanda n-are nevoie de nici un ajutor. Stați în spatele meu și nu-mi faceți și alte greutăți încercînd să mă ajutați.

Leșiră din temniță, urcară încet scările și ajunseră într-o încăpere mare cît o hală — iar aici se stinseră brusc toate făcliile. Dar Sikanda lumina puternic.

Auziră din nou cum se apropiau pașii bocănitivi și metalici ai multor uriași cu platoșe.

— Repede! spuse Bastian, înapoi pe scară. Mă apăr aici!

Nu mai apucă să vadă dacă cei trei îi ascultaseră porunca, întrucît Sikanda din mîna lui începuse să joace. Iar lumina orbitoare, albă, ce pornea de la ea, lumina hala ca ziua. Deși atacatorii îl împingeau departe de intrarea la scară pentru a-l lovi din toate părțile, Bastian nu fu atins de nici una din puternicele lor lovituri. Sikanda se învîrtejea atît de rapid în jurul lui încît păreau a fi acolo sute de săbii ce nici nu se mai deosebeau una de alta. În sfîrșit, se găsi înconjurat de platoșe negre, sfărimate. Nu mai mișca nimic.

— Veniți! le strigă Bastian tovarășilor săi.

Cei trei cavaleri sosiră dinspre intrarea la scară și holbară ochii.

— Așa ceva, spuse Hykrion cu mustața tremurînd, n-am mai văzut niciodată, pe legea mea!

— Am să le povestesc și strănepoților, bîigui Hysbald.

— Iar ei nici n-or să ne creadă, adăugă Hydorn cu părere de rău.

Bastian stătea nehotărît locului, cu sabia în mînă. Brusc ea intră în teaca sa.

— Se pare că a trecut primejdia, spuse el.

— În orice caz, acea primejdie ce poate fi înfrîntă cu sabia, spuse Hydorn. Ce facem acum?

— Acum, răspuse Bastian, aș dori să fac cunoștință cu Xayide. Am să-i spun cîte ceva.

Toți patru urcară scările subsolului pînă ce ajunseră la nivelul pămîntului. Aici, într-un soi de sală de intrare, îi așteptau Atreiu și Fuhur.

— Bravo, ați acționat foarte bine amîndoi! spuse Bastian bătîndu-l pe umăr pe Atreiu.

— Ce-a fost cu uriașii în platoșe negre? se interesă Atreiu.

— Nuci găunoase! răspuse Bastian în treacăt. Unde-i Xayide?

— Sus în sala ei de vrăjitorie, răspuse Atreiu.

— Veniți cu mine! spuse Bastian îmbrăcîndu-și din nou mantia de argint pe care i-o înmînă Atreiu.

Pe urmă urcară cu toții pe scările largi de piatră pînă la caturile de sus. Chiar și Fuhur veni cu ei.

Cînd Bastian, urmat de oamenii săi, intră în marea sală de vrăjitorie, Xayide se ridică de pe tronul de mărgean roșu. Era mult mai înaltă decît Bastian și foarte frumoasă. Purta o rochie lungă de mătase viorie, iar părul îi

era roșu ca focul și clădit înalt într-o pieptănătură stranie din cozi și costițe. Fața îi era albă ca varul, tot așa și mâinile lungi și înguste. Privirea îi era ciudată și tulburătoare, iar lui Bastian îi trebui cîtva timp pînă să-și dea seama din ce cauză: avea cei doi ochi diferiți, unul era verde, iar celălalt roșu. Părea să se teamă de Bastian, căci tremura toată. Bastian îi înfruntă privirea, iar ea își coborî genele lungi.

Încăperea era plină de fel de fel de obiecte neobișnuite al căror rost nu putea fi ghicit: globuri mari cu imagini pe ele, cadrane siderale și pendule atîrnate de tavan. Printre ele se aflau vase prețioase în care ardeau mirodenii și din ele ieșeau aburi grei diferit colorați ce se tîrau pe jos ca ceața.

Pînă acum Bastian nu scoase nici un cuvînt, ceea ce păru că o face pe Xayide să-și piardă cumpătul, căci dintr-o dată alergă spre el și se aruncă la pămînt în fața lui. Pe urmă luă unul din picioarele lui și și-l așeză ea însăși pe ceafă.

— Domnul și stăpînul meu, spuse ea cu un glas răsunînd adînc și catifelat și straniu voalat, ție nu-ți poate rezista nimeni în întreaga Fantăzie. Ești mai puternic decît toți puternicii și mai primejdios decît toți demonii. Dacă ai plăcere să te răzbuni pe mine fiindcă am fost atît de necugetată încît să nu recunosc măreția ta, atunci poți să mă calci în picioare. Am meritat furia ta. Dacă vrei însă să-ți dovedești și față de mine, cea nedemnă, mărinimia pentru care ești vestit, atunci îngăduie să mă supun ție ca sclavă ascultătoare și să jur să-ți slujesc cu tot ce sînt, cu tot ce am și cu tot ce pot. Învăț-mă să fac tot ceea ce dorești și voi fi învățacelul tău umil și voi asculta de orice poruncă a ochilor tăi. Îmi pare rău pentru tot ce-am vrut să-ți fac și implor mila ta.

— Ridică-te, Xayide! spuse Bastian.

Fusese furios pe ea, dar cuvîntarea vrăjitoarei îi plăcuse. Dacă într-adevăr acționase numai din neștiință și dacă îi părea atît de rău de tot ce făcuse, ar fi fost sub demnitatea lui s-o mai și pedepsească. Și cum se arăta gata să învețe tot ce-ar fi dorit el, nu mai exista de fapt nici un motiv pentru a-i respinge rugăminta.

Xayide se ridicase și stătea cu capul plecat în fața lui.

—Vrei să mă ascuți necondiționat, fără să replici și fără să cîrtești, întrebă el chiar dacă ceea ce-ți voi porunci ți se va părea foarte greu?

— Vreau, domnul și stăpînul meu, răspunse Xayide, și vei vedea că putem îndeplini orice dacă unim știința mea cu puterea ta.

— Bine, răspunse Bastian, atunci te iau în slujba mea. Vei părăsi castelul și vei merge cu mine la Turnul de Fildeș, unde doresc să mă întîlnesc cu Puișorul Lunii.

Pentru o fracțiune de secundă ochii lui Xayide licăriră roșu și verde, dar repede își coborî peste ei genele lungi și spuse:

— Voi asculta, domnul și stăpînul meu.

Coborîră cu toții și ieșiră afară, în fața castelului.

— Mai întîi trebuie să-i regăsim pe tovarășii noștri de drum, hotărî Bastian, cine știe pe unde or fi acum.

— Nu foarte departe de aici, spuse Xayide, i-am rătăcit puțin.

— Pentru ultima oară, răspunse Bastian.

— Pentru ultima oară, stăpîne, repetă ea, dar cum să ajungem acolo? Să merg pe jos? Noaptea și prin pădure?

— Ne va purta Fuhur, hotărî Bastian, e destul de puternic pentru a zbura cu noi toți.

Fuhur își înălță capul și-l privi pe Bastian. Ochii săi roșii-rubinii scînteiau.

— Sînt destul de puternic, Bastian Balthasar Bux, răsună glasul lui de bronz, dar nu vreau s-o port pe această muiere.

— Ai s-o faci totuși, spuse Bastian, căci îți poruncesc eu.

Balaurul-noroc îl privi pe Atreiu care îi făcu un semn imperceptibil cu capul. Bastian observase însă.

Toți se așezam pe spinarea lui Fuhur, care se înalță îndată în văzduh.

— Încotro? întrebă el.

— Drept înainte, spuse Xayide.

— Încotro? mai întrebă Fuhur o dată, ca și cum n-ar fi auzit.

— Drept înainte, îi strigă Bastian, ai auzit foarte bine!

— Fă ce îți se spune! îl îndemnă încetișor Atreiu, iar Fuhur făcu ce i se spuse.

O jumătate de oră mai târziu — începuseră să se ivească zorile — zăriră sub ei o mulțime de focuri de tabără, iar balaurul-noroc ateriză. Între timp mai sosiseră și alți locuitori ai Fantăziei, iar mulți dintre ei își aduseseră și corturi. Tabăra semăna cu un adevărat oraș de corturi întinzându-se la marginea pădurii de orhidee pe o pajiște largă și plină de flori.

— Cîți sînt acum cu totul? se interesă Bastian, iar Hluan, djinnul albastru care condusesse între timp convoiul și apăruse acum pentru a-i saluta, îi spuse că nu putuseră fi numărați cu precizie, dar cu siguranță că se adunaseră aproape o mie. De altfel, se întîmplase ceva destul de ciudat: La puțin timp după ce ridicaseră tabăra, prin urmare încă înainte de miezul nopții, apăruseră și cinci gealați cu platoșe negre. Se purtaseră însă pașnic și se ținuseră la o parte. Firește că nimeni nu îndrăznise să se apropie de ei. Duceau cu ei o lectică mare din mărgean roșu care era însă goală.

— Sînt servitorii mei care-mi poartă lectica, spuse Xayide cu un ton rugător către Bastian, i-am trimis înainte de aseară. E modul cel mai plăcut de călătorie. Dacă-mi îngădui, stăpîne.

— Asta nu-mi place, o întrerupse Atreiu.

— De ce nu, întrebă Bastian, ce ai împotriva?

— N-are decît să călătorească așa cum vrea, răspunse Atreiu tăios, dar faptul că și-a trimis lectica încă de aseară înseamnă că știa mai dinainte că va veni aici. Toate acestea erau planul ei. În realitate victoria ta e o înfringere, Bastian. Intenționat te-a lăsat să învingi pentru a te cîștiga în felul ei, ca să-i ții parte.

— Încetează, strigă Bastian roșu de mînie, nu îți-am cerut părerea! M-am săturat de veșnicele tale sfaturi! Și acum vrei să-mi tăgăduiești victoria și să ridiculizezi mărinimia mea!

Atreiu voi să răspundă ceva, dar Bastian strigă la el:

— Ține-ți gura și lasă-mă în pace! Dacă ție și lui Fuhur nu vă place ceea ce fac și ceea ce sînt, vedeți-vă de drumul vostru! Eu nu vă rețin! Duceți-vă unde vreți! M-am săturat de voi!

Bastian își încrucișă brațele pe piept și îi întoarse spatele lui Atreiu. Cei din jur își țineau răsuflarea. Atreiu rămase cîțva timp stînd drept și cu capul sus. Tăcea. Pînă acum, Bastian nu-l mustrase niciodată de față cu alții. I se pusese un nod în gît, încît cu greu mai putea trage aer în piept. Așteptă; cîțva timp, cum însă Bastian nu se mai întoarse spre el, se răsuci încet pe călcîie și plecă. Fuhur îl urmă.

Xayide zîmbea. Nu era un zîmbet bun.

Iar în aceeași clipă în Bastian se stinse orice amintire că în lumea sa fusese un copil.

Mînăstirea stelelor

UN ȘIR NESFÎRȘIT DE NOI SOLI DIN toate ținuturile Fantăziei se adăuga neconținut mulțimii celor ce-l însoțeau pe Bastian în drumul său spre Turnul de Fildeș. Orice numărătoare se dovedi zadarnică, fiindcă îndată ce era încheiată, soseau mereu alții. În fiecare dimineață se punea în mișcare o oaste de mii de ființe, iar cînd poposeau, tabăra era cel mai ciudat oraș de corturi ce se poate imagina. Deoarece tovarășii de drum ai lui Bastian se

deosebeau foarte mult între ei, nu numai în privința aspectului, ci și a dimensiunilor trupului, existau corturi de mărimea unei arene de circ și altele nu mai mari decât un degetar. Trăsăturile și vehiculele cu care călătoreau solii erau și ele mai felurite decât se poate spune, începînd cu căruțe cu coviltir foarte obișnuite și cu trăsuri, și pînă la cît se poate de ciudate butii rostogolite, bile săritoare sau cutii cu picioare ce umblau singure de-a bușilea.

Între timp fusese procurat și pentru Bastian un cort, cel mai splendid din toate. Avea forma unei căsuțe, era făcut din mătase lucioasă și frumos colorată și brodat peste tot cu imagini din fir de aur și de argint. Pe acoperiș flutura un stindard cu un sfeșnic cu șapte brațe în chip de stemă. Interiorul era căptușit cu pături și perne. Oriunde se stabilea tabăra — cortul acesta era întotdeauna în centru. Iar djinnul cel albastru, care între timp devenise un fel de valet și gardă personală a lui Bastian, stătea santinelă în fața intrării.

Atreiu și Fuhur se mai aflau și ei printre însoțitorii lui Bastian, dar de la mustrea publică acesta nu mai vorbise mai un cuvînt cu ei. În taină Bastian aștepta ca Atreiu să cedeze și să-și ceară iertare. Dar Atreiu nu făcea nimic, și nici Fuhur nu părea să fie dispus să-l respecte pe Bastian. Or tocmai acest lucru, își spunea Bastian, trebuiau ei să-l învețe odată! Dacă era vorba să dovedească cine putea răbda mai multă vreme, atunci cei doi aveau să se convingă pînă la urmă că voința lui era de neclintit. Iar dacă aveau să cedeze, atunci avea să-i întîmpine cu brațele deschise. Dacă Atreiu va îngenunchea în fața lui, îl va ridica și-i va spune: „Să nu îngenunchezi înaintea mea, Atreiu, că ești și rămîi prietenul meu...” Dar deocamdată cei doi mergeau tot timpul în coada convoiului. Fuhur părea să fi uitat să mai zboare și umbla pe jos, iar Atreiu mergea lingă el, de cele mai multe ori cu capul plecat. Dacă mai înainte zburaseră ca avangardă în fruntea cortvoii pentru a cerceta regiunea, acum mergeau în urma lui în chip de ariergardă. Bastian nu era prea bucuros, dar nu putea schimba nimic.

Cît timp expediția era pe drum, Bastian călărea de cele mai multe ori în frunte pe cățirul său l-ha. E drept că i se întîmpla tot mai des să-și părăsească postul ca s-o viziteze pe Xayide în lectica ei. Îl primea întotdeauna cu cel mai mare respect, îi ceda locul cel mai comod și se așeza la picioarele lui. Găsea întotdeauna vreo temă interesantă de conversație și evita să-l întrebe despre trecutul lui din lumea oamenilor după ce observase că lui Bastian îi era neplăcut să vorbească despre acest subiect. Xayide fuma aproape neînterupt o narghilea orientală aflată mereu lîngă ea. Țeava semăna cu o năpîrcă verde ca smaraldul, iar căpătîiul pe care-l ținea între degetele ei lungi și albe ca varul semăna cu capul unui șarpe. Cînd trăgea din ea părea că o sărută. Norișorii de fum ce-i scotea pe gură și pe nări desfătîndu-se aveau de fiecare dată altă culoare, ba albaștri, ba galbeni, trandafirii, verzi sau mov.

— Voiam de mult să te întreb ceva, Xayide, spuse Bastian în timpul unei asemenea vizite, privind gînditor la uriașii în platoșele lor de insecte negre și care purtau lectica în pași absolut identici.

— Sclava ta te ascultă, răspunse Xayide.

— Cînd am luptat cu uriașii tăi în armură, continuă Bastian, a ieșit la iveală că nu sînt alcătuiți decât din platoșe, iar pe dinăuntru sînt goi. Cum se face că se mișcă totuși?

— Datorită voinței mele, răspunse zîmbind Xayide. Tocmai fiindcă sînt goi ascultă de voința mea. Tot ce e gol poate fi condus de voința mea.

Îl examina pe Bastian cu ochii ei bicolori.

Într-un mod nedeslușit, Bastian se simți tulburat de privirile ei, dar ea își coborîse genele lungi peste ochi.

— Aș putea să-i conduc și eu prin voința mea? întrebă el.

— Desigur, domnul și stăpînul meu, răspunse ea, și chiar de sute de ori mai bine decât mine care în comparație cu tine sînt un nimic. Vrei să încerci?

— Nu acum, răspuse Bastian, căruia lucrul îi devenise neplăcut, poate altă dată.

— Îți place oare mai mult, continuă Xayide, să călărești pe un catîr bătrîn decît să fii purtat de plăsmuiri mișcate de propria ta voință?

— I-ha mă poartă cu plăcere, spuse Bastian oarecum ursuz, se bucură că i se îngăduie să mă poarte.

— Prin urmare, o faci de dragul ei?

— De ce nu? răspuse Bastian. Ce-i rău în asta?

Xayide scoase fum verde pe nări.

— O, nimic, stăpîne. Cum ar putea fi rău ceva ce faci tu?

— Ce vrei să spui, Xayide?

Ea își plecă capul cu părul ca para focului.

— Te gîndești mult prea mult la ceilalți, domnul și stăpînul meu, șopti ea. Dar nimeni nu merită să-ți sustragă atenția de la propria ta propășire, atît de importantă. Dacă nu te superi pe mine, o, stăpîne, îndrăznesc să-ți dau un sfat: Gîndește-te mai mult la desăvîrșirea ta!

— Și ce-are a face asta cu bătrîna I-ha?

— Nu mult, stăpîne, aproape nimic. Doar atît — nu-i un animal de călărie demn de cineva ca tine. Mă doare să te văd pe spinarea unui animal atît de... umil. Toți tovarășii tăi de drum se miră. Numai tu, domnul și stăpînul meu, ești singurul care nu știi ce-ți datorezi ție însuși.

Bastian nu spuse nimic, dar cuvintele ei i se întipăriră adînc în minte.

Cînd a doua zi convoiul cu Bastian și I-ha în frunte trecea printr-un ținut minunat de pajiști presărate din loc în loc cu mici crînguri de liliac înmiresmat, el folosi popasul de amiază pentru a urma sfatul lui Xayide.

— Ascultă, I-ha, spuse Bastian mîngîind-o pe gît, a sosit momentul să ne despărțim.

I-ha scoase un răget de durere.

— De ce, stăpîne? se plînzea ea. Mi-am îndeplinit atît de rău îndatoririle? Și din colțurile ochilor ei căprui curgeau lacrimi.

— Nu, nu, se grăbi Bastian s-o consoleze, dimpotrivă, pe tot drumul acesta lung m-ai purtat atît de lin și ai fost atît de răbdătoare și plină de bunăvoință că acum vreau să te răsplătesc pentru cîte ai îndurat.

— Nu doresc nici o altă răsplată, răspuse I-ha, doresc doar să te port și în continuare. Ce-aș putea dori mai mult decît atît?

— Nu mi-ai spus tu odată, continuă Bastian, că ești tristă fiindcă cei din neamul vostru nu pot avea copii?

— Da, spuse I-ha tristă, deoarece mi-ar plăcea să le povestesc despre aceste zile atunci cînd voi fi foarte bătrînă.

— Bine, spuse Bastian, atunci am să-ți spun o poveste care să se adeverească. Și n-am să ți-o spun decît ție, ție singură, căci este numai a ta.

Apoi luă în mîna urechea cea lungă a lui I-ha și povesti șoptind în ea:

— Nu departe de-aici, într-un crîng de liliac, te așteaptă tatăl fiul tău. E un armăsar alb cu aripi din pene de lebedă. Coama și coada îi sînt lungi de ating pămîntul. Ne urmărește în taină de mai multe zile, căci e îndrăgostit peste măsură de tine.

— De mine? strigă I-ha aproape speriată, dar eu nu sînt decît un catîr și nici tînără nu mai sînt!

— Pentru el, spuse Bastian în șoaptă, ești cea mai frumoasă ființă din întreaga Fantăzie, tocmai fiindcă ești așa cum ești. Poate și fiindcă m-ai purtat pe mine. E însă foarte timid și nu îndrăznește să se apropie de tine printre toate făpturile de aici. Trebuie să te duci tu la el, căci altfel va muri de dorul tău.

— Vai de mine și de mine, spuse I-ha descumpănită, e chiar atît de grav?

— Da, îi șopti Bastian la ureche, iar acum rămîi cu bine, I-ha! Du-te cu încredere, ai să-l găsești.

I-ha făcu cîțiva pași, dar se mai întoarse o dată către Bastian.

— Ca să fiu sinceră, spuse ea, mi-e cam teamă.

— Curaj, spuse zîmbind Bastian, și nu uita să povestești copiilor și nepoților tăi despre mine!

— Mulțumesc, stăpîne! răspunse I-ha în felul ei simplu și plecă.

Bastian privi lung în urma ei, cum tropăia depărtîndu-se, și nu se simțea prea bucuros că o alungase. Intră în cortul său de gală, se culcă pe pernele cele moi și privi țintă în tavan. Își repeta mereu că îndeplinise cea mai arzătoare dorință a lui I-ha. Dar faptul nu-i alunga proasta dispoziție. Căci depinde foarte mult de momentul și de motivul pentru care îi faci cuiva o plăcere.

Toate acestea nu-l priveau însă decît pe Bastian, căci I-ha găsi într-adevăr armăsarul cel alb ca neaua și înaripat și nunti cu el. Iar mai tîrziu avu un fiu care era un catîr alb înaripat și fu numit Pataplan.

Stîrni mare vîlvă în Fantăzia, dar aceasta e o altă poveste și va fi povestită altă dată.

De aici înainte Bastian călători în lectica lui Xayide. Ea se oferise chiar să coboare și să meargă pe jos alături, pentru ca el să poată fi în largul său, dar Bastian nu voi să primească așa ceva din partea ei. Prin urmare, acum ședeau împreună în încăpătoarea lectică de mărgean care se puse în fruntea convoiului.

Bastian însă continua să fie prost dispus, chiar și față de Xayide care îl sfătuisese să se despartă de I-ha. Dar Xayide descoperi destul de repede ce îl supăra. Răspunsurile lui monosilabice împiedicau încheierea unei conversații adevărate.

Pentru a-l mai înveseli, ea spuse voioasă:

— Aș dori să-ți fac un dar, domnul și stăpînul meu, dacă vei avea bunăvoința să-l primești de la mine.

De sub pernele pe care ședea, ea scoase o casetă foarte scump împodobită. Bastian se ridică nerăbdător. Xayide deschise caseta și scoase din ea o cingătoare îngustă, alcătuită ca un fel de lanț din mai multe zale mobile. Fiecare za, precum și cheotoarea erau din sticlă străvezie.

— Cei asta? se interesă Bastian.

Cingătoarea zăngăni ușor în mîna ei.

— E o cingătoare care face invizibil pe cel ce-o poartă. Stăpîne, tu trebuie însă să-i dai un nume ca să-ți aparțină ție.

Bastian privi atent cingătoarea.

— Cingătoarea Gemmal, spuse el apoi.

Xayide dădu zîmbind din cap:

— Acum cingătoarea e a ta.

Bastian luă cingătoarea și o ținu nehotărît în mînă.

— M-ai vrea s-o încerci chiar acum, întrebă ea, pentru a te convinge de efectul ei?

Bastian își prinse cingătoarea în jurul șoldurilor și simți că-i venea exact pe măsură. E drept că simți doar, căci nu se mai putea vedea pe sine, nici trupul, nici picioarele și nici mîinile. Era o senzație foarte neplăcută și încercă să deschidă imediat cheotoarea. Dar cum nu-și mai vedea nici mîinile și nici cingătoarea, nu izbuti.

— Ajutor! încercă el să strige cu vocea înăbușită.

Brusc i se făcuse frică, gîndindu-se că nu va mai putea niciodată să-și scoată cingătoarea și că va fi nevoit să rămîna întotdeauna invizibil.

— Trebuie mai întîi să te înveți să umbli cu ea, spuse Xayide, am pățit și eu la fel. Domnul și stăpînul meu, îngăduie-mi să te ajut.

Își întinse mînă în gol și într-o clipă deschise cingătoarea, iar Bastian se văzu din nou pe sine. Suspina ușurat. Apoi izbucni în ris, iar Xayide zîmbi și ea și scoase fum din capătul-șarpe al narghilelei ei.

În orice caz izbutise să-i schimbe lui Bastian gîndurile.

— Acum ești mai bine apărat împotriva oricărei primejdii, grăi ea blînd, și

acesta e un lucru la care țin mai mult decît aș putea spune, stăpîne.

— Primejdie, întrebă Bastian oarecum zăpăcit, ce fel de primejdie?

— O, nimeni nu-i de-o seamă cu tine, șopti Xayide, atunci cînd ești înțelept. Primejdia se află în tine însuși și de aceea e greu să fii apărat de ea.

— Ce vrei să spui cu asta — în mine însumi? întrebă Bastian.

— Înțelepciunea constă în a te ridica deasupra lucrurilor, fără să urăști pe nimeni și fără să iubești pe nimeni. Dar tu, stăpîne, încă mai ții la prietenie. Inima-ți nu e rece și nepăsătoare ca un pisc de munte înzăpezit — și astfel cineva ar putea să-ți facă vreun rău.

— Și cine ar putea fi acela?

— Cel la care totuși mai ții încă, stăpîne, în ciuda aroganței sale.

— Exprimă-te mai limpede!

— Micul sălbatic obraznic și lipsit de respect din neamul pieilor verzi, stăpîne.

— Atreiu?

— Da, și împreună cu el, și nerușinatul Fuhur.

— Și aceștia doi ar avea de gînd să-mi facă vreun rău?

Lui Bastian mai că-i venea să rîdă. Xayide ședea cu capul plecat.

— Asta n-am s-o cred în vecii vecilor, continuă Bastian, nu mai vreau să aud nimic despre asta.

Xayide tăcu și își plecă și mai adînc capul.

După o îndelungată tăcere, Bastian întrebă:

— Și cam ce-ar avea de gînd Atreiu să facă împotriva mea?

— Stăpîne, șopti Xayide, aș fi dorit să nu fi spus nimic.

— Acum spune tot, strigă Bastian, și nu te opri la aluzii! Ce știi?

— Tremur în fața furiei tale, stăpîne, bîngui Xayide și într-adevăr tremura toată, dar chiar de-ar fi să însemne sfîrșitul meu, am să-ți spun tot: Atreiu plănuiește să-ți ia talismanul Crăiesei Copile, fie în ascuns, fie cu forța.

Pentru o clipă lui Bastian i se tăie răsuflarea.

— Poți s-o dovedești? întrebă el cu glasul stins.

Xayide făcu din cap semn că nu și murmură:

— Cunoștințele mele nu fac parte dintre cele ce se pot dovedi.

— Atunci ține-le pentru tine! spuse Bastian și sîngele i se urcă la cap, și nu calomnia pe cel mai cinstit și viteaz băiat din întreaga Fantăzie!

Cu aceste cuvinte coborî din lectică și plecă.

Dusă pe gînduri, Xayide își plimbă degetele pe capul de năpîrcă, iar ochii ei roșii-verzui licăreau. După cîtva timp zîmbi iar și, în timp ce din gură i se înălța fum violet, șopti:

— Se va vedea, domnul și stăpînul meu. Cingătoarea Gemmal ți-o va dovedi.

Cînd tabăra fu pregătită pentru popasul de noapte, Bastian intră în cortul său. Îi porunci lui Hluan, djinnul cel albastru, să nu lase pe nimeni să intre, în nici un caz pe Xayide! Dorea să fie singur și să reflecteze.

Socotea că nici nu merită să se mai gîndească la ceea ce-i spusese vrăjitoarea despre Atreiu. Altceva îl preocupa însă: cele cîteva cuvinte strecurate despre obligația lui de a căuta înțelepciunea.

Pîna acum trăise atît de multe, temeri și bucurii, tristeți și victorii, grăbise de la împlinirea unei dorințe la alta și nu avusese liniște nici o clipă. Nimic nu-i dăduse liniștea și mulțumirea dorită. A fi însă înțelept înseamnă a fi mai presus de bucurie și durere, de teamă și milă, de ambiții și de mîhniri. A fi înțelept înseamnă a te ridica deasupra tuturor sentimentelor, a nu urî și a nu iubi pe nimeni și nimic, dar și a privi cu toată indiferența la sentimentele celor din jur. Cel ce era adevărat înțelept nu se mai lăsa impresionat de nimic. Era inaccesibil și nimic nu-l mai putea atinge. Da, merita într-adevăr să dorești a fi astfel! Bastian era convins că în acest fel ajunsese la ultima sa dorință, acea dorință supremă ce urma să-l conducă la adevărata sa voință, după cum spusese Graograman. Acum credea că a înțeles ce a vrut să spună. Își

dori să fie un mare înțelept, cel mai înțelept djn întreaga Fantăzie!

Ceva mai târziu ieși din cort. Luna lumina locuri pe care mai înainte nici nu le băgase în seamă. Orașul de corturi fusese ridicat într-o vale înconjurată de un arc larg de munți cu forme bizare. Tăcerea era desăvârșită. În vale mai erau presărate câteva crînguri și tufărișuri, mai sus, pe coastele munților, vegetația se rărea, iar și mai sus înceta cu totul. Grupurile de stînci ce se înălțau sus de tot alcătuiau tot soiul de figuri de parcă ar fi fost create de mîna vreunui sculptor gigantic. Nu sufla vîntul și cerul era senin. Toate stelele străluceau și păreau mai apropiate decît alteori.

Sus de tot, pe culmea unuia din cele mai înalte piscuri, Bastian descoperi ceva ce părea o clădire cu cupolă. Desigur, era locuită, căci o lumină slabă pornea de la ea.

— Am observat-o și eu, stăpîne, spuse Hluan cu glasul său hîrîit, stînd la postul său de la intrarea în cort. Ce-o fi oare?

Abia terminase de vorbit, cînd se auzi din mare depărtare un strigăt ciudat. Semăna cu acel „Uhuhuhu!” prelung al strigătului de cucuvea, dar mult mai puternic și mai adînc. Apoi strigătul mai răsună și a doua și a treia oară, de data aceasta însă din mai multe voci.

Erau într-adevăr bufnițe, în număr de șase, după cum constată Bastian foarte curînd. Veneau din direcția piscului și a clădirii cu cupolă în vîrf. Soseau plutind pe aripi aproape imobile. Și cu cît se apropiau mai mult, cu atît mai bine se vedea mărimea lor uimitoare. Zburau cu o iuțeală nemaipomenită. Ochii lor străluceau puternic, iar urechile cu smocuri de puf pe ele le țineau ridicate în sus. Zburau fără nici un zgomot. Cînd se așezară jos în fața cortului lui Bastian, abia dacă se auzi un foșnet ușor al penelor din aripi.

Acum ședeau pe jos, fiecare din ele mai mare decît Bastian și își suceau capetele cu ochii mari, rotunzi, în toate direcțiile. Bastian se apropie:

— Cine sînteți și pe cine căutați?

— Sîntem trimise de Uștu, mama intuițiilor, răspunse una din cele șase bufnițe, sîntem solii zburători ai mînăstirii stelelor Gigam.

— Ce fel de mînăstire e asta? întrebă Bastian.

— Este lăcașul înțelepciunii, răspunse o altă bufniță, unde sălășluiesc călugării cunoașterii.

— Și cine e Uștu? iscodi Bastian în continuare.

— Unul din cei trei gînditori profunzi care conduc mînăstirea și-i instruiesc pe călugării cunoașterii, explică o a treia bufniță. Noi sîntem solii de noapte și aparținem de ea.

— Dacă ar fi zi, adăugă a patra bufniță, atunci și-ar fi trimis solii, care sînt vulturi, altcineva, anume Șirkri, tatăl contemplației. Iar la ora amurgului, între zi și noapte, Jisipu, fiul deșteptăciunii, își trimite solii săi, vulpile.

— Cine sînt Șirkri și Jisipu?

— Ceilalți doi gînditori profunzi, stareții noștri.

— Și ce căutați aici?

— Îl căutăm pe marele înțelept, spuse cea de-a șasea bufniță. Cei trei gînditori profunzi știu că se află în această așezare de corturi și-l roagă să-i lumineze.

— Marele înțelept, întrebă Bastian, cine e el?

— Numele lui, răspunseră toate cele șase bufnițe într-un singur glas, e Bastian Balthasar Bux.

— L-ați și găsit, răspunse el, eu sînt.

Bufnițele se plecară adînc, cu smucituri, lucru ce părea destul de hazliu, în ciuda mărimii lor înspăimîntătoare.

— Cei trei gînditori profunzi, spuse prima bufniță, roagă cu smerenie și venerație să vii la ei pentru a le dezlega enigma pe care nu au putut-o dezlega în întreaga lor viață atît de lungă.

Bastian își mîngîia gînditor bărbia.

— Bine, răspuse el în sfârșit, dar aș dori să-i iau cu mine și pe cei doi învățăcei ai mei.

— Noi sîntem șase, răspuse bufnița, și cîte două din noi pot purta cîte unul din voi.

Bastian se întoarse către djinnul cel albastru.

— Hluan, adu-i pe Atreiu și pe Xayide!

Djinnul se îndepărtă grabnic.

— Care e întrebarea la care trebuie să răspund? se interesă Bastian.

— Mare înțelept, spuse una dintre bufnițe, noi sîntem doar bieți soli zburători neștiutori și nu facem parte nici măcar din rangul cel mai de jos al călugărilor cunoașterii. Cum am putea noi oare să-ți comunicăm enigma pe care n-au izbutit s-o lămurească cei trei gînditori profunzi în întreaga lor viață?

După cîteva minute Hluan se întoarse cu Atreiu și cu Xayide. Pe drum le explicase pe scurt despre ce era vorba.

Cînd Atreiu ajunsese în fața lui Bastian, îl întrebă în șoaptă:

— De ce eu?

— Da, întrebă și Xayide, de ce el?

— Veți afla, le răspuse Bastian.

Se dovedi că, prevăzătoare, bufnițele aduseseră cu ele trei trapeze. Cîte două din ele apucară acum cu ghearele fringhiile de care atîrnau trapezele, Bastian, Atreiu și Xayide se așezară pe vergele, iar păsările de noapte cele mari se ridicară cu ei în aer.

Cînd ajunseră la mînăstirea stelelor Gigam, văzură că acea cupolă mare nu era decît partea de sus a unei clădiri foarte întinse, compusă din multe corpuri de casă cubice. Avea nenumărate ferestre mici, iar calcanul înalt era lipit de o prăpastie stîncoasă. Pentru vizitatorii nepoftiți era greu sau deloc accesibilă.

În corpurile de casă cubice se aflau chiliile călugărilor cunoașterii, bibliotecile, încăperile gospodărești, precum și locuințele solilor. Sub cupola cea mare se afla sala de adunare unde cei trei gînditori profunzi își țineau cursurile.

Călugării cunoașterii erau ființe ale Fantăziei de cele mai diferite forme și obîrșii. Cînd voiau însă să intre în mînăstire, trebuiau să întrerupă orice legătură cu țara și cu familia lor. Duceau o viață aspră și trebuiau să renunțe la multe, dedicîndu-se exclusiv înțelepciunii și cunoașterii. În comunitatea lor nu erau nicidecum primiți toți cei ce doreau. Examenele erau severe, iar cei trei gînditori profunzi erau neînduplecați. De aceea nu trăiau acolo niciodată mai mult de trei sute de călugări, dar tocmai astfel ei reprezentau elita celor mai luminate minți din întreaga Fantăzie. Fuseseră și vremuri cînd frații și surorile întru înțelepciune ajunseseră să fie numai șapte, dar faptul nu modificase cu nimic severitatea examenelor. În momentul acela numărul călugărilor și al călugărițelor era ceva mai mare de două sute.

Cînd Bastian, urmat de Atreiu și Xayide, fu dus în sala cea mare de cursuri, văzu în fața sa o mulțime pestriță de tot felul de fături fantazice, care se deosebeau de propriul său alai numai prin faptul că toți, indiferent ce erau, se îmbrăcaseră în rase aspre negre-cafenii. E greu de descris pum arăta, de pildă, o stîncă umblătoare sau un piticuț.

Doar cei trei stareți, gînditorii profunzi, aveau trupul de om. Capetele lor nu erau însă omenești. Uștu, mama intuițiilor, avea fața de bufniță. Șirkri, tatăl contemplației, avea capul de vultur. În sfârșit Jisipu, fiul deșteptăciunii, avea capul unei vulpi. Ședeau pe scaune înalte de piatră și păreau foarte mari. Atreiu și chiar Xayide păreau cuprinși de sfială la vederea lor. Doar Bastian se apropie calm de ei. O liniște adîncă domnea în sala cea mare.

Șirkri, evident cel mai în vîrstă din cei trei și șezînd la mijloc, arătă încet cu mîna spre un tron gol așezat în fața lor. Bastian luă loc pe el.

După o tăcere îndelungată, Șirkri începu să vorbească. Vorbea cu voce

scăzută, iar glasul său răsuna surprinzător de adânc și de sonor.

— Din vremuri străvechi meditam la enigma lumii noastre, Jisipu gîndește altfel despre ea decît presimte Uștu, iar intuiția lui Uștu duce la alte concluzii decît cele pe care le contemplan eu, și eu văd altfel decît gîndește Jisipu. Dar lucrurile nu pot să mai continue astfel. De aceea te-am rugat pe tine, mare înțelept, să vii la noi și să ne lămurești. Vrei să ne îndeplinești rugămintea?

— Vreau, spuse Bastian.

— Ascultă, deci, mare înțelept, întrebarea noastră: Ce e Fantăzia?

Bastian tăcu cîțva timp, apoi răspunse:

— Fantăzia e Povestea fără sfîrșit.

— Lasă-ne timp să-ți înțelegem răspunsul, spuse Șirkri. Ne vom întîlni mîine la aceeași oră.

Toți se ridicară în tăcere, cei trei gînditori profunzi, precum și toți călugării cunoașterii, și ieșiră din sală.

Bastian, Atreiu și Xayide fură conduși în chiliile pentru oaspeți unde îi aștepta pe fiecare o gustare modestă. Culcușurile erau simple paturi de scînduri cu pături aspre de lînă. Pentru Bastian și Atreiu firește că n-avea nici o importanță, doar Xayide ar fi dorit să obțină prin vrăji un pat mai plăcut, dar fu nevoită să constate că puterile ei magice nu aveau nici un efect în această mînăstire.

În noaptea următoare, la ora stabilită, se adunară din nou toți călugării, precum și cei trei gînditori profunzi, în sala cea mare cu cupolă. Bastian se așeză din nou pe tron, Xayide și Atreiu stăteau la stînga și la dreapta sa.

De data aceasta Uștu, mama intuițiilor, fu cea care îl privi pe Bastian holbînd ochii rotunzi de bufniță și spunîndu-i:

— Ne-am gîndit la învățătura ta, mare înțelept. Ni s-a ivit însă o nouă întrebare. Dacă Fantăzia e Povestea fără sfîrșit, precum spui tu, atunci unde e scrisă această poveste?

Din nou Bastian tăcu o vreme, iar apoi răspunse:

— Într-o carte legată în mătase roșie-arămie.

— Dă-ne răgaz să-ți înțelegem cuvintele, spuse Uștu. Ne vom întîlni din nou aici mîine la aceeași oră.

Totul se petrecu la fel ca în noaptea precedentă. Iar în cea următoare, după ce se adunaseră cu toții în sala de cursuri, Jisipu, fiul deșteptăciunii, luă cuvîntul:

— Ne-am gîndit și de data aceasta la învățătura ta, mare înțelept. Și din nou ne aflăm nedumeriți față de o nouă întrebare. Dacă lumea noastră, Fantăzia, e o poveste fără sfîrșit, și dacă această poveste e scrisă într-o carte legată în mătase roșie-arămie, — atunci unde se găsește această carte?

Și după o scurtă tăcere, Bastian răspunse:

— În podul unei școli.

— Mare înțelept, ripostă Jisipu cel cu capul de vulpe, noi nu ne îndoim de adevărul celor spuse de tine. Și totuși am dori să te rugăm să ne faci să și vedem acest adevăr. Ești în stare?

Bastian se gîndi, apoi spuse:

— Cred că sînt în stare.

Atreiu îl privi surprins pe Bastian. Xayide avea și ea o expresie întrebătoare în ochii ei diferit colorați.

— Ne vom reîntîlni mîine noapte la aceeași oră, spuse Bastian, dar nu aici în sala de cursuri, ci afară pe acoperișul mînăstirii stelelor Gigam. Iar voi trebuie să priviți cerul cu atenție și fără întrerupere.

În noaptea următoare — era tot atît de senin ca și în cele trei dinainte — toți membrii comunității, inclusiv cei trei gînditori profunzi, se adunaseră la ora stabilită pe acoperișurile mînăstirii și priveau cu capetele lăsate pe spate în sus spre cerul înstelat. Printre ei se găseau și Atreiu cu Xayide. Amîndoi

nu știa ce avea de gând Bastian.

Iar el se cațără pe punctul cel mai înalt al cupolei. Când se află sus, privi departe în jur — și în clipa aceea văzu pentru prima oară, departe, foarte departe în zare și lucind feeric în lumina lunii. Turnul de Fildeș.

Scoase din buzunar piatra Al'Tsahir ce lumina blînd. Bastian își rechemă în memorie cuvintele inscripției de pe ușa bibliotecii din Amargath:

*...De-mi va rosti numele și a doua oară
De la sfîrșit la început
Lumina celor o sută de ani
Într-o singură străfulgerare va pieri.*

Ridică piatra în sus și strigă:

— Rihast'la!

În aceeași clipă apăru un fulger atît de strălucitor, că stelele de pe cer păliră, iar universul se luminează. Și se văzu podul școlii cu grinzile sale groase și înnegrite de vreme. Pe urmă totul se stinse. Strălucirea a o sută de ani se consumase într-o singură clipă. Al'Tsahir dispăruse fără urmă.

Cu toții, chiar și Bastian, avură nevoie de mai mult timp pînă ce ochii lor se învățară din nou cu lumina slabă a lunii și a stelelor.

Zguduiți de acea apariție, se adunară cu toții în tăcere în marea sală de cursuri. Bastian veni ultimul. Călugării cunoașterii și cei trei gînditori profunzi se ridicară de la locurile lor și se înclinară adînc și prelung în fața lui.

— Nu există cuvinte, spuse Șirkri, cu care aș putea să-ți mulțumesc pentru fulgerul iluminării, mare înțelept. Căci în podul acela misterios am zărit o ființă din specia mea, un vultur.

— Te înșeli, Șirkri, îl contrazise zîbind blînd Uștu, cea cu fața de bufniță, am văzut bine că era o bufniță.

— Vă înșelați amîndoi, o întrerupse cu ochii strălucitori lisipu, ființa de acolo e înrudită cu mine. E o vulpe.

Șirkri ridică mîinile într-un gest de respingere.

— Iată-ne din nou acolo unde eram, spuse el. Numai tu, mare înțelept, ne poți răspunde și la noua întrebare. Care din noi trei are dreptate?

Bastian surîse distant și spuse:

— Toți trei..

— Lasă-ne vreme să înțelegem răspunsul tău, îl rugă Uștu.

— Da, răspunse Bastian, vă las vreme atît cît doriți. Căci noi vom pleca acum.

Pe fețele călugărilor cunoașterii precum și pe cele ale celor trei stareți se putea citi dezamăgirea, dar Bastian respinse cu sînge rece rugămintele lor insistente de a rămîne la ei mai mult timp, sau, și mai bine, pentru totdeauna.

Așadar, fu însoțit, împreună cu cei doi învățăcei ai săi, pînă la ieșirea din mînăstire, iar solii zburători îi duseră înapoi la așezarea de corturi.

De altfel, în aceeași noapte se ivi la Gigam o primă divergență de principiu între cei trei gînditori profunzi. Peste mulți ani avea să ducă la destrămarea congregației. Uștu, mama intuițiilor, Șirkri, tatăl contemplației și Jisipu, fiul deșteptăciunii, întemeiară fiecare cîte o mînăstire proprie. Dar aceasta este o altă poveste și va fi povestită altă dată.

Bastian pierduse însă în aceeași noapte orice amintire despre faptul că mersese vreodată la o școală. De asemenea și podul, chiar și cartea cu legătura de mătase roșie-arămie dispăruseră din memoria lui. Și nici nu se mai întreba cum ajunsese în Fantăzia.

Bătălia pentru Turnul de Fildeș

VENISERĂ ÎNAPOI ISCOADELE TRIMISE și povestiră în tabără că se aflau cu toții acum foarte aproape de Turnul de Fildeș. În două, cel mult trei zile de marș forțat puteau ajunge acolo.

Bastian părea însă nehotărît. Dădea ordin să facă popas mai des decît pînă atunci, pentru a porni apoi în pripă. Nimeni din tot convoiul însoțitorilor săi nu înțelegea motivul, dar firește că nici nu îndrăznea nimeni să-l întrebe. De la marea sa ispravă din mînăstirea stelelor devenise inaccesibil pînă și pentru Xayide. În tabără circulau tot soiul de zvonuri, dar cei mai mulți dintre tovarășii săi de drum se supuneau cu bunăvoință ordinelor sale contradictorii. Marii înțelepți — spuneau ei — par de multe ori de neînțeles ființelor normale. Nici Atreiu și Fuhur nu-și mai puteau explica purtarea lui Bastian. Ceea ce se petrecuse în mînăstirea stelelor îi depășea pe amîndoi. Dar faptul nu făcea decît să le sporească grija ce i-o purtau.

Înlăuntrul lui Bastian se luptau două sentimente, și nici unul dintre ele nu putea fi înăbușit. Îi era dor să se întîlnească cu Puișorul Lunii. Acum era vestit și admirat în întreaga Fantăzie și putea s-o revadă de la egal la egal. Totodată îi era însă teamă că i-l va cere înapoi pe AURYN. Și ce se va întîmpla atunci? Va încerca oare să-l trimită înapoi în lumea despre care aproape că nu mai știa nimic? Nu voia să se întoarcă! Și voia să păstreze giuvaerul! — Pe urmă îi trecea prin minte că nu era deloc sigur că ea i-l va cere înapoi. Poate că i-l va lăsa cît timp va dori el. Poate că i-l dăruise, și acum era al lui pentru totdeauna. În astfel de momente abia mai putea aștepta ș-o revadă. Grăbea mersul oștirii pentru a ajunge cît mai repede la ea. Dar din nou era copleșit de îndoieli, și atunci poposeau cu toții, pentru ca Bastian să aibă timp să se lămurească la ce-ar fi putut să se aștepte.

Astfel, alternînd marșurile forțate cu lungi zăbave, ajunseră în cele din urmă la marginea cea mai îndepărtată a vestitului Labirint, nesfîrșita întindere a grădinii de flori străbătute de cărări și poteci întortocheate. În zare strălucea Turnul de Fildeș de un alb feeric pe cerul auriu al amurgului.

Întreaga ceată fantazică, precum și Bastian se opriseră pe loc admirînd într-o tăcere reculeasă frumusețea de nedescris a priveliștii. Chiar și pe fața lui Xayide se vedea o expresie de uimire cum nu mai apăruse niciodată pe chipul ei și care, firește, dispăru foarte curînd. Atreiu și Fuhur, aflîndu-se în urma tuturor, își aminteau cît de diferit arătase Labirintul cînd fuseseră aici ultima dată: mîncat de boala mortală a neantului. Acum părea mai înfloritor, mai frumos și mai strălucitor decît fusese vreodată.

Bastian hotărî să nu meargă mai departe în ziua aceea, așa că fură ridicate corturile pentru noapte. Trimise cîtiva soli ce urmau să transmită Puișorului Lunii salutul său și s-o anunțe că avea de gînd ca a doua zi să-și facă intrarea în Turnul de Fildeș. Pe urmă se culcă în cortul său și încercă să doarmă. Se răsucea întruna pe perne, dar grijile nu-i dădeau pace. Nu bănuia că această noapte urma să devină și din alte motive cea mai rea a existenței sale de pînă atunci în Fantăzia.

Spre miezul nopții îl prinsese în sfîrșit un somn neliniștit, cînd sări deodată, speriat de șoapte și murmure agitate în fața intrării cortului său. Se ridică și ieși afară.

— Ce se-ntîmplă? întrebă sever.

— Acest sol, răspunse Hluan, djinnul cel albastru, susține că trebuie să-ți transmită o veste atît de importantă, încît nu poate aștepta pînă mîine dimineață.

Solul pe care Hluan îl prinsese de ceafă și-l ținea în sus era un sprintenel tare mic, o ființă [...] de blăniță avea pene țipător de pestrițe. Sprinteneii fac parte dintre cei mai rapizi alergători din Fantăzia și sînt în stare să parcurgă distanțe uriașe cu o asemenea viteză, încît în timpul fugii lor nici nu pot fi zăriți, trecerea lor făcîndu-se observată doar prin urma de norișori de praf stîrniți de ei. Tocmai datorită acestei însușiri fusese ales sprintenelul în chip de sol. Parcursese întreaga distanță pînă la Turnul de Fildeș și înapoi, iar

acum gîfîia cu răsufierea tăiată în timp ce djinnul îl depuse în fața lui Bastian.

— Iartă-mă, stăpîne, gîfîi el înclinîndu-se adînc de cîteva ori, iartă-mă că îndrăznesc să-ți tulbur liniștea, dar pe bună dreptate puteai fi nemulțumit de mine dacă n-aș fi făcut-o. Crăiasa Copilă nu e în Turnul de Fildeș, nu mai e acolo de vreme foarte îndelungată, și nimeni nu știe unde se află.

Brusc Bastian simți gol și rece în suflet.

— Te înșeli. Nu se poate.

— Ceilalți soli ți-o vor confirma, stăpîne, atunci cînd mă vor ajunge din urmă.

Bastian tăcu o vreme, apoi spuse slab:

— Mulțumesc. Bine.

Se întoarse și intră în cort.

Se întinse pe culcușul său și își sprijini capul în mîinî. Era cu neputință ca Puișorul Lunii să nu fi aflat că de atîta vreme pornise la drum. Oare nu mai voia să-l revadă? Sau i se întîmplase ceva? Nu, era de neînchipuit ca în propria ei împărăție să i se întîmple ceva, ei, Crăiesei Copile.

Dar nu era acolo, așa că el nu trebuia să i-l restituie pe AURYN. Pe de altă parte, resimțea însă o dezamăgire amară, fiindcă nu avea s-o revadă. Indiferent ce motiv ar fi putut avea ea ca să se poarte așa, el socotea că era de neînțeleas, ba chiar jignitor!

Apoi își aminti de spusele ades repetate de Atreiu și de Fuhur, anume că nimeni n-o întîlnește mai mult decît o singură dată pe Crăiasa Copilă!

Tristețea îl făcu să se simtă dintr-o dată cuprins de dor. Dorea să-și verse inima cuiva, dorea să vorbească cu un prieten. Îi era dor de Atreiu, de Fuhur.

Îi veni ideea să-și pună cingătoarea Gemmal și să meargă nevăzut la ei. Astfel putea fi la ei și să se bucure de prezența lor consolatoare fără a renunța la mîndria lui.

Deschise repede caseta frumos împodobită, scoase cingătoarea și o așeză în jurul șoldurilor. Din nou fu cuprins de același sentiment neplăcut ca prima dată cînd el însuși nu se mai putuse vedea. Așteptă cîtva timp pînă ce se mai obișnuie, apoi ieși și începu să umble prin așezarea de corturi, căutîndu-i pe Atreiu și Fuhur.

Pretutendeni se auzeau șoapte și murmure agitate. Figuri fantomatice se strecurau printre corturi, ici și colo se adunaseră mai mulți sfātuindu-se în șoaptă. Între timp se întoarseră și ceilalți soli, iar vestea că Puișorul Lunii nu se afla în Turnul de Fildeș se răspîndise cu iuțeala fulgerului în tabăra tovarășilor de drum. Bastian căuta mereu printre corturi, dar nu-i găsea nicăieri pe cei doi după care plecase.

Atreiu și Fuhur se opriseră la marginea taberei sub un tufiș de rozmarin înflorit. Atreiu ședea turcește cu brațele încrucișate peste piept și privea cu fața nemișcată spre Turnul de Fildeș. Balaurul-noroc era culcat pe pămînt lîngă el, cu capul său uriaș la picioarele lui.

— Era ultima mea speranță, credeam că va face o excepție cu el, pentru a-și lua înapoi talismanul, spuse Atreiu, dar acum am pierdut orice nădejde.

— O fi știind ea ce face, răspunse Fuhur.

În acest moment Bastian îi găsisse pe cei doi și se apropie nevăzut de ei.

— Oare știe într-adevăr? murmură Atreiu. AURYN nu trebuie să mai rămînă la el.

— Și ce vrei să faci? întrebă Fuhur. De bunăvoie n-o să-l dea niciodată.

— Trebuie să i-l iau, răspunse Atreiu.

La aceste cuvinte Bastian simți cum îi fuge pămîntul de sub picioare.

— Și cum vrei să faci una ca asta? îl auzi pe Fuhur vorbind. Desigur, odată ce i l-ai lua, el nu te-ar mai putea sili să i-l restituie.

— O, nu știu dacă-i chiar așa. Tot ar mai avea puterea lui și sabia fermecată.

— Talismanul te-ar apăra însă, replică Fuhur, chiar și atunci.

— Nu, spuse Atreiu, nu cred. Nu de el. Nu astfel.

— Și când te gîndești, continuă Fuhur rîzînd încetișor și cu amărăciune, că el însuși ți l-a oferit, în prima seară când ați fost împreună la Amarganth. Iar tu ai refuzat.

Atreiu dădu din cap.

— Pe atunci încă nu știam cum se vor desfășura lucrurile.

— Atunci ce-ți mai rămîne de făcut, întrebă Fuhur, ce-ai să întreprinzi ca să-i iei talismanul?

— Trebuie să i-l fur, răspuse Atreiu.

Capul lui Fuhur țîșni în sus. Cu ochii roșii-rubinii arzîndu-i în cap, îl privi țîntă pe Atreiu care-și plecă privirile în pămînt și repetă în șoaptă:

— Trebuie să i-l fur. Nu există altă cale.

După o tăcere neliniștitoare, Fuhur întrebă:

— Cînd?

— Chiar în noaptea asta, răspuse Atreiu, căci mîine ar putea fi prea tîrziu.

Bastian nu mai voia să audă nimic. Plecă încet. Nu mai simțea nimic altceva decît un gol rece și nesfîrșit. Acum totul îi era indiferent — așa cum spusese Xayide.

Se întoarse în cortul său și își scoase cingătoarea Gemmal. Pe urmă îl trimise pe Hluan să-i cheme pe cei trei cavaleri Hysbald, Hykrion și Hydorn. În timp ce umbla de colo-colo în așteptare, își aminti că Xayide îi prevestise totul. Atunci nu voise să creadă, acum însă era nevoit s-o facă. Acum își dădea seama că Xayide era sinceră. Numai ea îi voia cu adevărat binele. Totuși încă nu era sigur ca Atreiu își va aduce într-adevăr la îndeplinire planul. Poate că fusese doar un gînd de care se și rușina acum. În orice caz Bastian nici nu avea să-i pomenească vreodată aceste lucruri — deși de-aici înainte prietenia nu mai exista pentru el. Încheiase pentru totdeauna cu ea.

Cînd sosiră cei trei cavaleri, le spuse că avea motive să presupună că încă în timpul nopții un hoț va veni în cortul său. De aceea îi roagă pe cei trei cavaleri să stea de gardă în interiorul cortului și să-l ia imediat prizonier pe hoț, indiferent cine ar fi el. Hysbald, Hydorn și Hykrion fură de acord și se instalară pentru noapte. Bastian plecă.

Se duse la lectica de coral a lui Xayide. Ea dormea adînc, doar cei cinci gealați în platoșele lor negre de insectă stăteau smirnă și nemișcați în jurul ei. În întuneric parcă erau cinci blocuri de granit.

— Doresc să-mi dați ascultare, spuse Bastian în șoaptă.

De îndată cei cinci își întoarseră fețele lor negre de fier către el.

— Poruncește-ne, stăpîne al stăpînei noastre, răspuse unul din ei cu glasul sunînd a tinichea.

— Credeți că-l puteți da gata pe balaurul-noroc Fuhur? îl întrebă Bastian.

— Depinde de voința ce ne conduce, răspuse glasul de tinichea.

— E voința mea, spuse Bastian.

— Atunci dăm gata orișice, fu răspunsul.

— Bine, atunci porniți acum spre el! și le arată direcția cu mîna întinsă.

Îndată ce Atreiu plecă, luați-l prizonier! Dar rămîneți cu el acolo. Vă dau eu de știre cînd să-l aduceți.

— Cu plăcere, stăpîne al stăpînei noastre, îi răspunseră vocile de tinichea.

Fără zgomot și cu același pas cadențat cei cinci gealați negri se puseră în mișcare. Xayide surîse în somn.

Bastian se întoarse la cortul său, dar cînd îl zări, șovăi. În cazul cînd Atreiu ar încerca într-adevăr să comită furtul, nu voia să fie de față cînd îl vor prinde.

Zorile începuseră să mijească, iar Bastian se așeză nu departe de cortul său, așteptînd învelit în mantia sa de argint sub un pom. Timpul trecea nespuse de încet, o dimineață spălăcită luase locul zorilor, se lumina mai mult, iar Bastian începuse să speră că Atreiu va fi renunțat la proiectul său, cînd

din cort răsunară brusc gălăgie și zgomot confuz de voci. Nu ținu decît puțîn timp, apoi Atreiu cu mîinile legate la spate fu scos de Hykrion din cort.

Bastian se ridică obosit și se sprijini de pom.

— Prin urmare, totuși! murmură el.

Pe urmă se duse la cort. Nu voia să-l privească pe Atreiu, iar acesta își ținea și el capul plecat.

— Hluan, îi spuse Bastian djinnului celui albastru de lîngă intrarea cortului, trezește-i pe toți în tabără. Să se adune cu toții aici. Iar uriașii cu platoșe negre să-l aducă pe Fuhur.

Djinnul scoase un strigăt ascuțit de vultur și plecă în grabă. Peste tot pe unde trecea începea forfota în corturile mari și mici, precum și în celelalte locuri de odihnă.

— Nu s-a împotrivit deloc, mîrri Hykrion arătîndu-l cu un gest al capului pe Atreiu care stătea nemișcat și cu fruntea plecată.

Bastian se întoarse cu spatele și se așeză pe o piatră.

Cînd cei cinci gealați îl aduseră pe Fuhur, o mare mulțime se și strînsese în jurul cortului de gală. La apropierea pașilor cadențați, bocănitari și metalici, spectatorii se dădură la o parte eliberînd calea. Fuhur nu era încătușat, iar uriașii în platoșe nici nu-l atingeau, ci mergeau doar la dreapta și la stînga lui cu săbiile trase din teacă.

— Nu s-a împotrivit deloc, stăpîne al stăpînei noastre, îi spuse lui Bastian una din vocile de tinichea atunci cînd convoiul se opri în fața lui.

Fuhur se întinse pe jos în fața lui Atreiu și închise ochii.

Se lăsă o tăcere îndelungată. Ultimii întîrziați din tabără veniră în grabă întinzîndu-și gîtul pentru a vedea și ei ce se întîmplă. Singura persoană care nu era de față era Xayide. Șoaptele și murmurul se stinseră treptat. Toate privirile se plimbau încolo și înapoi între Atreiu și Bastian. În lumina cenușie a dimineții figurile lor nemișcate păreau o imagine fără culori, încremenită pentru vecie.

În sfîrșit, Bastian se sculă în picioare.

— Atreiu, spuse el, ai vrut să-mi furi talismanul Crăiesei Copile ca să ți-l însușești. Iar tu, Fuhur, ai știut și ai complotat cu el. Astfel voi doi n-ați pîngărit numai prietenia ce-a fost cîndva între noi, ci v-ați făcut vinovați și de cea mai odioasă crimă împotriva voinței Puișorului Lunii care mi-a dat mie giuvaerul. Vă recunoașteți vina?

Atreiu îl privi lung pe Bastian, apoi aprobă dînd din cap.

Lui Bastian i se stinsese glasul și trebui să încerce de două ori înainte de-a putea vorbi mai departe.

— Mă gîndesc că tu, Atreiu, ai fost cel ce m-a dus la Crăiasa Copilă. Și mă gîndesc la cîntarea lui Fuhur la Amarganth. De aceea vreau să vă dăruiesc viața, viața unui hoț și a complicelui său. Faceți cu ea ce vreți. Dar plecați de la mine, cît se poate de departe, și să nu mai îndrăzniți niciodată a da ochii cu mine. Vă surghiunesc pentru totdeauna, nu v-am cunoscut niciodată.

Îi făcu cu capul semn lui Hykrion să dezlege cătușele lui Atreiu, apoi se întoarse și se așeză la loc.

Atreiu rămase multă vreme nemișcat, apoi îi aruncă o privire lui Bastian. Părea că vrea să spună ceva, dar pe urmă se răzgîndi. Se aplecă spre Fuhur și îi șopti ceva. Balaurul-noroc deschise ochii și se sculă în picioare. Atreiu sări pe spinarea lui, iar Fuhur își luă zborul. Se înălța de-a dreptul în cerul matinal din ce în ce mai luminos și, deși mișcările lui erau greoaie și anevoioase, după cîteva clipe cei doi se făcură nevăzuți.

Bastian se ridică și intră în cortul său. Aici se zvîrli pe culcuș.

— Acum ai atins adevărata măreție, spuse șoptit un glas blînd și voalat, acum nu mai ții la nimic și nimic nu te mai poate atinge.

Bastian se ridică în capul oaselor. Xayide era cea care vorbise. Era ghemuită în colțul cel mai întunecat al cortului.

— Tu, întrebă Bastian, cum ai intrat?

Xayide zîmbea.

— Pentru mine, domnul și stăpînul meu, nu există santinele care m-ar putea opri. Numai porunca ta ar putea-o face. Mă gonești?

Bastian se culcă iar și închise din nou ochii.

După un timp murmură:

— Mi-e indiferent. Rămîi sau pleacă!

Ea-l cercetă multă vreme pe sub pleoapele aproape lăsate. Apoi se interesă:

— La ce te gîndești, domnul și stăpînul meu?

Bastian se întoarse cu spatele la ea și nu-i răspunse.

Pentru Xayide era limpede că în nici un caz nu trebuia să-l lase acum singur. Oricînd putea să-i scape. Trebuia să-l consoleze și să-l înveselească — în felul ei. Trebuia să-l constrîngă să meargă mai departe pe drumul ce-l pregătise pentru el — și pentru ea însăși. Iar de data aceasta lucrurile nu mai puteau fi rezolvate cu vreun dar fermecat sau cu vreun șiretlic oarecare. Trebuia să facă uz de mijloace mai tari. De cel mai tare pe care îl avea la dispoziție, anume dorințele cele mai ascunse ale lui Bastian. Se așeză lîngă el și-i șopti la ureche:

— Cînd vrei să-ți faci intrarea în Turnul de Fildeș, domnul și stăpînul meu?

— Nu știi, vorbi Bastian cu capul înfundat în perne, ce să mai caut acolo dacă Puișorul Lunii nu e? Nici nu mai știi ce să fac acum.

— Ai putea să te muți acolo pentru a o aștepta pe Crăiasa Copilă.

Bastian se întoarse spre Xayide.

— Crezi că mai revine?

Fu nevoit să-și repete întrebarea pe un ton mai insistent înainte ca Xayide să-i răspundă șovăind:

— Nu cred. Presupun că a părăsit Fantăzia pentru totdeauna și că tu ești urmașul ei, domnul și stăpînul meu.

Bastian se ridică încet. Privi în ochii bicolori ai lui Xayide și trecu mult timp pînă ce pricepu bine înțelesul vorbelor ei.

— Eu? exclamă el.

Pe obraji îi ardeau pete roșii.

— Te sperie atît de mult gîndul? șopti Xayide. Ți-a dat însemnul deplinei ei puteri. Ți-a lăsat ție împărăția ei. Iar tu vei fi acum Împăratul Copil, domnul și stăpînul meu. Și aceasta pe bună dreptate. Nu numai că ai salvat Fantăzia venind încoace, dar ai și creat-o! Noi toți — și eu însămi — sîntem opera ta! Ești doar marele înțelept, de ce te-ai teme acum să preiei deplinele puteri ce ți se cuvin după toate cîte s-au întîmplat?

Iar în timp ce ochii lui Bastian începeau să strălucească din ce în ce mai mult, aprinși de o febră rece, Xayide îi vorbea despre o nouă Fantăzie, despre o lume ce putea fi alcătuită în toate amănuntele ei după preferințele lui Bastian, unde putea să creeze și să distrugă după bunul lui plac, unde nu mai existau nici un fel de stavile și limitări, unde fiecare făptură, bună sau rea, frumoasă sau urîță, proastă sau deșteaptă, își avea originea numai și numai în voința lui. Iar el trona sublim și misterios deasupra tuturor, hotărînd destinele într-un veșnic joc.

— Abia atunci, încheie ea, vei fi cu adevărat liber, liber de tot ce te constrînge și liber să faci tot ce vrei. Nu doreai tu să-ți găsești adevărata ta voință? Iat-o!

Încă în aceeași dimineață corturile fură strînse, iar convoiul de multe mii de capete condus de Bastian și Xayide în lectica de mărgean porni la drum spre Turnul de Fildeș. O coloană ce părea nesfîrșită trecea pe căile întortocheate ale Labirintului. Iar cînd capul coloanei ajunsese spre seară la Turnul de Fildeș, ultimii din alai abia pășiseră peste hotarele cele mai îndepărtate ale grădinii.

Primirea făcută lui Bastian fu atît de sărbătorească pe cît și-o dorise. Erau de față toți cei ce făceau parte din curtea Crăiesei Copile. Pe toate crenelurile și acoperișurile stăteau paznicii, duhuri ale văzduhului cu trimbițe strălucitoare și sunînd din ele cît îi țineau plămîinii. Scamatorii își arătau măiestria, astrologii proclamau norocul și măreția lui Bastian, cofetarii coceau torturi înalte cît munții, iar miniștrii și demnitarii pășeau lîngă lectica de mărgean și o conduceau prin forfota mulțimii în sus pe strada principală care se desfășura sub forma unei spirale din ce în ce mai înguste în jurul conului format de Turnul de Fildeș, pînă acolo unde poarta cea mare ducea în interiorul palatului propriu-zis. Urmat de Xayide și de toți demnitarii, Bastian urcă pe treptele albe ca neaua ale scării largi, merse mai departe prin toate sălile și coridoarele, prin cea de-a doua poartă, tot mai sus, prin grădina în care animalele, pomii și florile erau din fildeș, peste podurile arcuite și prin ultima poartă. Voia să ajungă tocmai în acel pavilion care avea forma unei flori de magnolie și se afla în vîrfurile uriașului turn. Se văzu însă că floarea era închisă și că ultima bucată de drum ce ducea la ea era atît de lunecoasă și de povîrnită, încît nimeni nu se putea sui pe ea.

Bastian își aminti că nici Atreiu, grav rănit, nu putuse urca atunci, în orice caz nu cu propriile lui puteri. Căci nimeni dintre cei ce-au ajuns vreodată sus nu știe în ce fel a izbutit. E ca un dar ce-l primești.

Dar Bastian nu era Atreiu. Căci de-aici înainte numai el avea căderea să dăruiască în chip de favoare această ultimă bucată de drum. Și nu avea de gînd să dea înapoi.

— Chemați meseriașii! porunci el. Să-mi taie trepte în suprafața netedă sau să-mi construiască o scară sau să inventeze altceva. Căci doresc să-mi stabilesc locuința acolo sus.

— Stăpîne, îndrăzni să replice unul dintre cei mai bătrîni sfetnici, acolo sus locuiește Suverana Dorințelor cea Cu Ochii de Aur, atunci cînd stă la noi.

— Să faceți ceea ce vă poruncesc eu! se răsti Bastian la el.

Demnitarilor le pieri sîngele din obraji și se dădură înapoi. Totuși îl ascultară. Fură aduși meseriași și se apucară de lucru mînuind ciocane grele și dălți. Oricît se străduiau însă, nu izbuteau să spargă nici cea mai mică bucată din piscul muntelui. Dălțile le săreau din mînă și pe suprafața netedă nu rămînea nici măcar o zgîrietură.

— Inventati altceva, spuse Bastian supărat, întorcîndu-se cu spatele, căci vreau să ajung acolo sus. Dar să știți că răbdarea mea ar putea sfîrși foarte curînd.

Pe urmă plecă înapoi și, împreună cu membrii curții sale din care făceau parte în primul rînd Xayide, cei trei cavaleri Hysbald, Hykrion și Hydorn, precum și Illuan, djinnul cel albastru, luă în stăpînire celelalte încăperi ale palatului.

Încă în aceeași noapte convocă pe, toți demnitarii, miniștrii și sfetnicii ce-i slujiseră pînă atunci Puișorului Lunii, să participe la o consfătuire în sala cea mare și rotundă unde se ținuse cîndva congresul medicilor. Le ceru să-i jure supunere deplină.

— Chiar și atunci și mai ales atunci, mai adăugă el, cînd hotărîrile mele vi s-ar părea de neînțeles.. Căci eu nu sînt de-o seamă cu voi.

Pe urmă stabili că exact după șaptezeci și șapte de zile se va încorona el singur ca împăratul Copil al Fantăziei. Urma să fie o sărbătoare de o asemenea splendoare cum nu mai existase niciodată, nici chiar în Fantăzia. Ceru să fie trimiși soli în toate ținuturile, căci dorea ca fiecare popor al împărăției fantazice să-și trimită un reprezentant la festivitățile de Încoronare.

Acestea fiind spuse, Bastian se retrase și-i lăsă singuri pe sfetnicii și demnitarii descumpăniți.

Erau cu toții descumpăniți. Tot ce auziseră li se păruse atît de monstruos, încît multă vreme rămaseră tăcuți și cu capetele lăsate în jos. Pe

urmă începură să se sfătuiască în șoaptă. Iar după ce se consultară câteva ore, ajunseră la concluzia că trebuiau să asculte de poruncile lui Bastian, căci el purta însemnul Crăieșei Copile, ceea ce-i obliga să-i dea ascultare — fie că credeau că Crăiasa Copilă îi predase într-adevăr deplinele puteri lui Bastian, fie că toată această întâmplare nu era decît încă una din deciziile ei de neînțeles. Prin urmare, soliile fură trimise și se dădu ascultare și tuturor celorlalte porunci ale lui Bastian.

E drept că el însuși nu se mai interesa de ele. Lăsă în seama lui Xayide toate amănunțele pregătirii sărbătorii de încoronare. Iar ea era neîntrecută în a-i ține ocupați pe toți membrii curții din Turnul de Fildeș — atît de ocupați, încît nimeni nu mai avea răgaz să stea să se gîndească.

În timpul următoarelor zile și săptămîni, Bastian își petrecu vremea șezînd de cele mai multe ori nemișcat în camera ce și-o alesese. Privea fix drept înainte și nu făcea nimic. I-ar fi plăcut să-și dorească ceva sau să născocoască vreo poveste care să-l distreze, dar nu-i mai venea nimic în minte. Se simțea gol și găunos.

Astfel îi veni în sfîrșit ideea că ar putea să-și dorească să vină Puișorul Lunii la el. Iar dacă acum era într-adevăr atotputernic și dacă toate dorințele sale se realizau, atunci trebuia și ea să asculte de el. Noaptea ședea de multe ori șoptind:

— Puișorul Lunii, vino! Trebuie să vii. Îți poruncesc să vii.

Și se gîndea la privirea ei ce-i pătrunsese în inimă ca o comoară strălucitoare. Dar ea nu venea. Și cu cît încerca mai des s-o silească să apară, cu atît mai mult se stingeamintirea acelei străluciri din inima lui, pînă ce se întunecă de tot înlăuntrul său.

Căuta să se convingă că va regăsi totul dacă ar ajunge odată în Pavilionul Magnoliei. Tot mereu alerga la meseriași și îi zorea, uneori cu amenințări, alteori cu făgăduieli, dar tot ce făceau ei se dovedea inutil. Scările se rupeau, cuiele de oțel se îndoiau, dălțile crăpau.

Cavalerii Hykrión, Hysbald și Hydorn cu care i-ar fi plăcut lui Bastian să stea uneori de vorbă sau să joace unele jocuri, de cele mai multe ori nu mai erau buni de nimic. În cele mai adînci subsoluri ale Turnului de Fildeș, descoperiseră o pivniță de vinuri. Ședea acolo zi și noapte, beau, jucau zaruri, urlau cîntece idioate sau se certau, și uneori trăgeau chiar săbiile unii împotriva altora. Cîteodată străbăteau împleticindu-se strada principală, ținîndu-se de capul zînelor, rusalcelor, drăgaicelor și al altor făpturi feminine din Turnul de Fildeș.

— Ce vrei, stăpîne, spuneau ei cînd Bastian îi dojenea, trebuie să ne dai vreo treabă.

Lui Bastian nu-i trecea însă nimic prin minte și îi amîna pînă după încoronare, deși nici el singur nu știa ce se va schimba atunci.

Încetul cu încetul se strica și vremea. Apusurile de soare ca niște revărsări de aur apăreau tot mai rar. De cele mai multe ori cerul era cenușiu și acoperit, iar aerul devenea înăbușitor. Nu mai adia nici un vînticel.

Astfel se apropia încet ziua încoronării.

Solii ce fuseseră trimiși se întorceau. Mulți aduceau cu ei delegați din cele mai diferite ținuturi ale Fantăziei. Erau însă și unii care se întorceau fără să-și fi îndeplinit misiunea. Ei vesteau că locuitorii la care fuseseră trimiși refuzaseră să ia parte la ceremonie. De altfel, apăruseră în multe locuri rebeliuni ascunse sau chiar fățișe.

Bastian privea nemișcat.

— Pe toți aceștia, spuse Xayide, ai să-i pui tu cu botul pe labe atunci cîndvei fi împăratul Fantăziei.

— Vreau să vrea și ei ceea ce vreau eu, spuse Bastian.

Xayide plecase însă grăbită pentru a da noi ordine.

Și apoi sosi ziua încoronării care nu mai avea să aibă loc, ci avea să intre în istoria Fantăziei ca ziua bătăliei sîngeroase pentru Turnul de Fildeș.

Încă de dimineață cerul fusese acoperit de o pătură groasă de nori plumburii ce nu lăseau să se lumineze de zi. Un semiîntuneric neliniștitor acoperea totul, aerul era nemișcat și atât de greu și de apăsător, încât abia se putea respira.

Împreună cu cei paisprezece maeștri de ceremonie ai Turnului de Fildeș, Xayide pregătise un program sărbătoresc extrem de bogat ce urma să întrecă în splendoare și risipă tot ce se văzuse vreodată în Fantăzia.

Din primele ore ale dimineții începuse să cînte muzica pe toate străzile și în piețe, era însă o muzică ce nu mai răsunase niciodată în Turnul de Fildeș: sălbatică, stridentă și totuși monotonă. Oricine o auzea începea să tresalte, să zvîcnească din picioare și, cu voie sau fără voie, să danseze și să sară. Nimeni nu-i cunoștea pe muzicienii care purtau măști negre și nimeni nu știa de unde-i adusesese Xayide.

Toate clădirile și fațadele caselor erau împodobite cu steaguri și stegulețe țipător colorate, care însă atîrnau pleoștite, deoarece nu adia nici o suflare.

Cum Pavilionul Magnoliei continuă să fie inaccesibil, Xayide pregătise un alt loc pentru ceremonia de încoronare. Acolo unde strada principală în formă de spirală se sfîrșea în fața porții celei mari din zidul palatului, urma să fie așezat tronul pe treptele largi din fildeș. Mii de cădelnițe uriașe fumegau aici, iar fumul mirosind amețitor și totodată ațîțător, curgea încet peste trepte, peste piață, în jos pe strada principală și pătrundea în toate străzile lăturalnice, în toate colțurile și în toate încăperile.

Pretutindeni stăteau gealații negri în platoșele lor de insecte, nimeni în afară de Xayide singură nu știa cum de reușise să-i multiplice însutit pe cei cinci ce-i mai rămăseseră. Dar nu numai atât: vreo cincizeci din ei ședea acum pe cai puternici alcătuiți de asemenea dintr-un metal negru.

Acești călăreți însoțeau într-un cortegiu triumfal un tron de-a lungul străzii principale, nimeni nu știa de unde venise. Era mare cât un portal de catedrală și se compunea numai din oglinzi de toate formele și mărimile, numai perna pe care se ședea era din mătase roșie-arămie. În chip straniu, uriașul obiect lucitor luneca singur încet în sus pe spirala străzii, fără a fi tras sau împins, ca și cum ar fi avut o viață proprie.

Cînd se opri în fața porții celei mari din fildeș, Bastian ieși din palat și luă loc pe tron. Arăta mic de tot ca o păpușă, șezînd acolo în mijlocul imensului fast rece și lucios. Mulțimea spectatorilor reținuți de un cordon format din gealații uriași cu platoșe negre izbucni în urale, dar în mod inexplicabil răsunau pițigăiat și strident.

După aceea începu partea cea mai lungă și obositoare a ceremoniei. Toți solii și delegații împărăției fantazice fură așezați într-un șir lung, unul în spatele celuilalt, iar șirul se prelungea în jos pe toată strada principală în formă de spirală a Turnului de Fildeș și pînă hăt-departe, foarte departe în grădina-labirint și mereu se mai așezau și alții la sfîrșitul cozii. Cînd îi venea rîndul, fiecare din ei trebuia să se arunce la pămînt în fața tronului, să atingă de trei ori pămîntul cu fruntea, să sărute piciorul drept al lui Bastian și să spună:

— În numele poporului meu și al celor de aceeași specie cu mine, te rog pe tine, căruia noi toți îi datorăm existența noastră, să te încoronezi ca împărat Copil al Fantăziei!

Trecuseră astfel două sau trei ore cînd se produse brusc un freamăt în șirul celor ce așteptau. Un tînăr faun urcă în grabă strada, se vedea că alerga cu ultimele sale puteri, căci se împleticea și cădea cînd și cînd, se ridica din nou și alerga mai departe, pînă ce se aruncă la pămînt în fața lui Bastian abia trăgîndu-și sufletul. Bastian se aplecă spre el.

— Ce s-a întîmplat de îndrăznești să înterupi ceremonia?

— Război, stăpîne! gîfii faunul. Atreiu a adunat o mulțime de răzvrătiți și vine îcoace cu trei oști. Cer să predai pe AURYN, iar dacă nu-l dai de

bunăvoie, vor să te constrângă.

Brusc se lăsă o liniște mormîntală. Muzica ațîțătoare și strigătele stridente de bucurie amuțiseră dintr-o dată. Bastian privea fix drept înainte. Tot sîngele îi pierise din față.

Acum sosiră în fugă și cei trei cavaleri Hysbald, Hykrion și Hydorn. Păreau nemaipomenit de bine dispuși.

— În sfîrșit, avem și noi ceva de făcut, stăpîne! strigau ei în dezordine. Lasă totul în seama noastră! Nu te lăsa tulburat. Ne adunăm noi cîțiva voinici și pornim împotriva rebelilor. Le dăm noi o lecție, de să ne țină minte.

Printre multele mii de făpturi ale Fantăziei aflate acolo, multe nu puteau fi deloc folosite pentru acțiuni războinice. Majoritatea însă știau foarte bine cum să umble cu o armă, ghioagă, sabie, arc, lance, praștie sau pur și simplu cu dinții și ghearele. Toți aceștia se adunară în jurul celor trei cavaleri care comandau oastea. În timp ce plecau, Bastian rămase pe loc cu numărul mare al celor mai puțini războinici, pentru a continua ceremonia. Dar de-aici înainte gîndurile îi zburau în altă parte. Tot mereu ochii săi scrutau zarea, căci de pe locul său vedea pînă departe, norii imenși de praf ce se ridicau acolo îl făceau să bănuiască mărimea forței armate cu care sosea Atreiu.

— Fii fără grijă, îi spuse Xayide care venise lîngă el, încă n-au intervenit gealații mei cu platoșe negre. Ei vor apăra Turnul tău de Fildeș, iar lor nu li se poate împotrivi nimeni — în afară de tine cu sabia ta.

Peste cîteva ore sosiră primele știri de pe front. De partea lui Atreiu lupta aproape întregul popor al pieilor verzi, dar și vreo două sute de centauri, cincizeci și opt de mîncători-de-piatră, cincii balauri-noroc conduși de Fuhur care intervenea mereu din aer în luptă, iar pe lîngă ei și un stol de vulturi albi uriași, veniți în zbor din Munții Destinului, precum și foarte multe alte făpturi. Se spunea că ar fi fost văzuți chiar și inorogi.

Deși erau inferiori ca număr oastei comandate de cavalerii Hykrion, Hysbald și Hydorn, luptau cu atîta înverșunare, încît împinseseră tot mai mult înapoi oastea ce lupta pentru Bastian.

Bastian ar fi vrut să plece el însuși pentru a prelua comanda asupra oastei sale, dar Xayide îl sfătui să n-o facă.

— Gîndește-te, domnul și stăpînul meu, spunea ea, că nu-i potrivit cu noul tău rang de împărat al Fantăziei să lupți tu însuși. Lasă totul în seama celor ce te slujesc cu credință.

Lupta ținu toată ziua. Fiecare palmă a grădinii-labirint fu apărată cu îndîrjire de oastea lui Bastian, preschimbîndu-se într-un cîmp de luptă sîngeros și răscolit. Cînd începu să se întunece, primii răzvrătiți ajunseseră la picioarele Turnului de Fildeș.

Atunci Xayide îi trimise în luptă pe gealații ei cu platoșe negre, și cei călare, și cei pedestri, iar ei începură să facă prăpăd printre războinicii lui Atreiu!

O descriere exactă a bătăliei pentru Turnul de Fildeș e cu neputință, de aceea trebuie să renunțăm la ea. Plină în ziua de azi mai circulă în Fantăzia nenumărate cîntece și povestiri despre acea zi și acea noapte, căci fiecare dintre cei ce-au luat parte a trecut prin alte întîmplări. Toate acestea sînt povești care vor fi povestite altă dată.

Unii știu a povesti că și de partea lui Atreiu se aflau unul sau mai mulți magicieni cu puteri de-o seamă cu cele ale lui Xayide. Sigur însă nu se știe nimic. Poate că datorită lor Atreiu și oamenii săi au izbutit să cucerească Turnul de Fildeș, în pofida uriașilor cu platoșe negre. Mai verosimil e totuși un alt motiv: Atreiu nu lupta pentru sine, ci pentru prietenul său, pe care voia să-l înfringă ca să-l salveze.

Noaptea se lăsase de mult, o noapte fără stele, cu fum și cu flăcări. Torțe căzute la pămînt, vase uriașe pentru ars tămîia răsturnate sau felinare sparte aprinseseră în mai multe locuri turnul. În lumina pîlpîitoare a focurilor Bastian alerga de colo-colo printre luptătorii care aruncau umbre fantomatice. Zgo-

motul armelor și urletele bătăliei răsunau în jurul lui.

— Atreiu! strigă el răgușit. Atreiu, arată-te! Vino să lupti cu mine! Unde ești?

Dar spada Sikanda rămânea în teacă și nu mișca.

Bastian trecu în goană prin toate încăperile palatului, apoi alergă afară pe zidul cel mare, larg cât o stradă, și tocmai când voia să treacă în fugă peste poarta exterioară sub care se afla tronul de oglinzi — prefăcut acum în mii de țândări — văzu că din direcția opusă Atreiu îi venea în întâmpinare. Avea o sabie în mână.

Pe urmă se aflară față-n față, ochi în ochi.

Sikanda nu mișca.

Atreiu îi puse lui Bastian pe piept vârful săbiei sale.

— Dă-mi talismanul, îi spuse el, spre binele tău.

— Trădătorule! răspuse Bastian strigînd, ești opera mea! Eu am făcut să existe totul! Și pe tine! Vrei să te întorci împotriva mea? Îngenunchează și cere-mi iertare!

— Ești nebun, răspuse Atreiu, tu n-ai creat nimic. Îi datorezi totul Crăiesei Copile! Dă-mi-l pe AURYN!

— Ia-ți-l, spuse Bastian, dacă poți.

Atreiu șovăia.

— Bastian, spuse el, de ce mă silești să te înfrîng pentru a te salva?

Bastian se opinti trăgînd de minerul săbiei, și cu puterea sa uriașă izbuti într-adevăr să scoată spada Sikanda din teacă fără ca ea să-i sară de la sine în mână. Dar în aceeași clipă când trase spada, se auzi un sunet atît de înspăimîntător, încît și luptătorii de jos de pe stradă și din fața porții se opriră o clipă ca încremeniți, privind în sus către cei doi. Bastian recunoscuse sunetul. Era scrîșnetul îngrozitor ce-l auzise cînd Graograman se prefăcuse în piatră. Iar strălucirea Sikandei se stinse. Îi trecu prin minte ceea ce-i povestise leul că se va întîmpla dacă va folosi vreodată arma după propria sa voință. Acum însă nu mai putea și nici nu voia să renunțe.

Lovi în Atreiu care încerca să se apere cu sabia sa. Dar Sikanda spintecă arma lui Atreiu și-l nimeri în piept. Se căscă o rană adîncă de unde țîșni sîngele. Atreiu căzu pe spate și se prăbuși de pe crenelurile porții celei mari. Din palele de fum izbucni o flacără albă în noapte, îl prinse pe Atreiu în cădere și-l luă cu sine. Fusesse Fuhur, balaurul-noroc alb.

Bastian își șterse cu mantia sudoarea de pe frunte. Și atunci văzu că mantia se înnegrise, devenise neagră ca noaptea. Ținînd încă spada Sikanda în mână, coborî de pe zidul palatului și ieși jos în piață.

O dată cu înfrîngerea lui Atreiu norocul în luptă se schimbă de la un moment la altul. Oastea rebelilor cărora victoria li se păruse asigurată cu puțin timp înainte, începu acum să fugă. Bastian se afla ca într-un vis înspăimîntător din care nu se putea trezi. Izbînda lui avea un gust amar ca fierea, dar și de sălbatic triumf.

Înfășurat în mantia sa neagră, cu sabia plină de sînge în mână, cobora încet strada principală a Turnului de Fildeș care acum ardea ca o torță uriașă. Dar Bastian pășea înainte prin urletul și vuietul flăcărilor abia simțindu-le pînă ce ajunse la piciorul turnului. Acolo își găsi resturile armatei, așteptîndu-l în grădina-labirint pustiiată, acum doar un nesfîrșit cîmp de luptă presărat cu leșurile locuitorilor Fantăziei. Hykron, Hysbald și Mydorn erau și ei acolo, ultimii doi grav răniți, Illuan, djinnul cei albastru.

[...]

'USWUSUL PE CALUL SĂU înaripat n-ar fi putut nici el ține pasul cu Bastian gonind prin noaptea neagră ca smoala. În acest timp tovarășii de luptă lăsați în urmă abia se pregăteau de plecare. Mulți dintre ei erau răniți, cu toții erau istoviți de moarte, căci nici unul din ei nu avea nici pe departe nemăsurată putere și rezistență a lui Bastian. Pînă și gealații cu platoșele

negre pe caii lor metalici nu se puneau decît cu greu în mișcare, iar ceilalți, care mergeau pe jos, nu-și mai puteau găsi cadența obișnuită. Voința lui Xayide — prin care erau conduși cu toții — părea și ea să fi ajuns la limita puterilor. Lectica ei de mărgean căzuse pradă flăcărilor în timpul incendiului Turnului de Fildeș. Așa că i se construiseră o lectică nouă din diferite scînduri de căruțe, arme frînte și rămășițe carbonizate din turn, care, firește, semăna mai degrabă cu o colibă sărăcăcioasă. Șchiopătînd și tîrșîndu-și picioarele, restul oștirii se tîra în urma ei. Hykriion, Hysbald și Hydorn care își pierduseră caii erau și ei nevoiți să umble sprijinindu-se unul pe altul. Nimeni nu scotea vreun cuvînt, dar toți știau că le va fi cu neputință să-l ajungă, vreodată din urmă pe Bastian.

Acesta înainta duduind prin beznă, mantia sa neagră flutura fioros pe umerii lui, picioarele metalice ale calului uriaș scîrțiau și scrișneau la fiecare mișcare, în timp ce copitele imense ciocăneau pămîntul.

— Dii, striga Bastian, dii! dii! dii!

Nu înainta atît de repede cît ar fi dorit. Voia să-i ajungă din urmă pe Atreiu și pe Fuhur, cu orice preț, chiar dacă avea să omoare sub el acest monstruos cal metalic.

Voia răzbunare! La ora aceea ar fi ajuns de mult la țelul tuturor dorințelor sale, dar Atreiu îl împiedicase. Bastian nu ajunsese împărat al Fantăziei. Iar Atreiu trebuia să ispășească amarnic!

Bastian își zori încă și mai necruțător calul metalic. Încheieturile acestuia scîrțiau și scrișneau tot mai zgomotos, dar calul încă asculta de voința călărețului și își iuți galopul nebun.

Goana sălbatică ținu multe ore fără ca noaptea să se lumineze. În gînd Bastian vedea mereu în fața ochilor Turnul de Fildeș în flăcări și trăia mereu clipa cînd Atreiu îi pusese sabia pe piept — pînă cînd i se ivi pentru prima oară în minte întrebarea: De ce șovăise Atreiu? De ce nu se hotărîse să-l rănească pentru a-i smulge cu forța pe AURYN? Și acum Bastian își aminti brusc de rana ce i-o făcuse el lui Atreiu și de ultima privire a acestuia cînd căzuse pe spate și se prăbușise în hău.

Bastian își vîrî înapoi în teaca cea ruginită spada pe care pînă atunci o ținuse în mîna.

Apărură zorile și treptat începu să-și dea seama unde se află. Era o cîmpie stearpă peste care gonia acum cu calul său metalic. Formele întunecate ale unor tufe de ienupăr semănau cu adunările nemișcate ale unor uriași călugări cu glugă sau ale unor vrăjitori cu pălării ascuțite. Blocuri de stîncă erau risipite printre tufe.

Și pe urmă, chiar în timpul galopului, calul său metalic se desfăcu brusc în bucăți.

Bastian rămase pe jos, amețit de puterea izbiturii. Cînd se sculă în sfîrșit în picioare, începu să-și frece loviturile; se afla în mijlocul unei tufe joase de ienupăr. Tîrîndu-se, ieși afară. Acolo văzu spărturile ca niște coji goale ale calului răspîndite pe o suprafață mare, ca și cum ar fi explodat un monument.

Bastian se ridică, își aruncă pe umeri mantia cea neagră și porni fără vreun țel precis către locul unde zorile luminau tot mai mult zarea.

În tufa de ienupăr rămase însă un obiect lucitor pe care-l pierduse acolo: cingătoarea Gemmal. Bastian nici nu observă paguba și nici mai tîrziu nu se mai gîndi la cingătoare, Illuan o salvase zadarnic din flăcări.

După cîteva zile Gemmal fu găsită de o coșofană care nu bănuia ce era în realitate obiectul strălucitor ce-i plăcuse. Îl duse în cuibul ei, dar astfel începu o altă poveste care va fi povestită altă dată.

Către amiază, Bastian ajunse la un parapet înalt de pămînt, ce tăia de-a curmezișul cîmpia. Se cațără pe el. Dincolo găsi o zănoagă largă care -adîncindu-șe tot mai mult spre interior — semăna cu un crater. Întreaga vale era acoperită de un oraș — în orice caz mulțimea de clădiri sugera această denumire, deși era orașul cel mai aiurit pe care-l văzuse vreodată Bastian.

Toate clădirile păreau învălmășite fără plan și fără sens, ca și cum ar fi fost răsturnate acolo de-a valma dintr-un sac uriaș, nu existau nici străzi, nici piețe, nici vreo ordine evidentă.

Dar și clădirile izolate păreau descreierate, avînd ușa de intrare pe acoperiș, scări așezate acolo unde nu se putea ajunge sau unele pe care nu s-ar fi putut păși decît cu capul în jos și care se sfîrșeau în aer, turnulețele erau clădite pieziș, iar balcoanele atîrnau vertical pe ziduri, ferestrele țineau locul ușilor, iar podelele țineau locul pereților. Existau poduri ale căror bolți arcuite se întrepuau brusc, ca și cum constructorul lor ar fi uitat în toiul lucrului ce urma să fie întregul. Turnuri curbate ca bananele, piramide așezate pe vîrfurile lor. Pe scurt, întregul oraș dădea impresia de sminteală.

Pe urmă Bastian îi văzu și pe locuitori. Erau bărbați, femei și copii. Trupul părea al unor oameni obișnuiți, dar îmbrăcămintea lor arăta ca și cum ar fi înnebunit cu toții, nemaiputînd face deosebirea între lucrurile ce slujesc pentru îmbrăcăminte și cele ce slujesc altor scopuri. Pe cap purtau abajururi, găleți, castroane de supă, coșuri de hîrtie, pungi sau cutii. Iar pe trup le atîrnau fețe de masă, covoare, bucăți mari de poleială sau chiar butoaie.

Mulți dintre ei trăgeau sau împingeau roabe și cărucioare încărcate cu tot soiul de boarfe, lămpi sparte, saltele, vase, zdrențe și podoabe ieftine. Iar alții cărau în spinare baloturi uriașe de troace asemănătoare.

Cu cît Bastian pătrundea mai adînc în oraș, se întetea și înghesuiala. Se părea însă că nimeni nu știe prea bine încotro vrea să meargă. Bastian observă de mai multe ori cum cîte unul care-și trăsese cu greu căruciorul într-o anumită direcție, îl tîra după scurt timp în direcția opusă, pentru ca, puțin mai tîrziu, să pornească iar într-o nouă direcție. Cu toții erau însă într-o activitate febrilă.

Bastian hotărî să se adreseze unuia dintre ei.

— Cum se numește acest oraș?

Cel căruia îi vorbise lăsă din mîini căruciorul, se îndreptă din șale, își frecă un timp fruntea, ca și cum s-ar fi gîndit intens, apoi plecă și își lăsă căruciorul acolo. Se părea că l-a uitat. Dar după cîteva minute o femeie puse stăpînire pe el și-l trase anevoie undeva. Bastian o întrebă dacă boarfele sînt ale ei. Femeia rămase un timp locului cufundată într-o meditație adîncă, apoi plecă.

Bastian mai încercă de cîteva ori, dar nu primi răspuns la nici o întrebare.

— N-are nici un rost să-i întrebî ceva, auzi dintr-o dată un glas chicotind, ei nu mai pot să-ți spună nimic. Ar putea fi numiți cei-ce-nu-spun-nimic.

Bastian se întoarse în direcția de unde venise glasul și zări pe o ieșire de zid (de fapt era partea de jos a ungi balconaș ce fusese fixat invers) o maimuțică cenușie. Avea pe cap o pălărie neagră de doctor de pe care se legăna un ciucure, și părea ocupată să-și socotească atent ceva pe degetele picioarelor. Apoi îi rînji lui Bastian, spunîndu-i:

— Scuzați-mă, eram foarte grăbită să calculez ceva.

— Cine ești? întrebă Bastian.

— Argax e numele meu, îmi pare bine! răspunse maimuțoiul și ridică pălăria de doctor. Cu cine am plăcerea?

— Mă numesc Bastian Balthasar Bux.

— Întocmai! spuse mulțumită maimuța.

— Și cum se numește acest oraș? se interesă Bastian.

369 URMATOARELE TREI PAGINI TREBUIE REFACUTE DUPA ORIGINAL

În mijlocul drumului Bastian văzu o femeie șezînd și încercînd să culeagă cu acul de țesut boabele de mazăre dintr-o farfurie.

— Cum au ajuns aici? Și ce fac aici? întrebă Bastian.

Bastian. De ce? Nu văd aici pe nimeni ^
semene a vechi împărat

Bastian se sperie.

— De unde știi, Argax?

Maimuțoiul își ridică din nou pălăria de doctor și rânji:

— Eu sînt — să spunem — supraveghetorul orașului.

Bastian privi în jur. Foarte aproape de ei un bătrîn săpase o groapă.
Acum așeza în ea o lumînare aprinsă și astupa groapa la loc.

— O, în toate vremurile au existat oameni care

Nu au găsit calea înapoi în lumea lor, îi explică Argax. toți cei pe care-i
vezi aici au fost pe vremea lor împărați ai Fantăziei — sau cel puțin doreau să
devină.

La început n-au mai vrut, iar acum — să spunem — nu mai pot.

— Un un mic tur al orașului domnu'? Să spunem — o prima luare de
contact nu costa nimic. Ai și plătit acestea.

Bastian privi la o fetiță care împingea cu mari eforturi o trăsurică pentru
păpuși ce avea roțile pătrate.

— Și de ce nu mai pot? întrebă el.

— Ar trebui să-și dorească acest lucru. Ei însă nu-și mai doresc nimic.
Ultima lor dorință au folosit-o pentru altceva.

— Ultima lor dorință? întrebă Bastian. Din obraji îi pierise orice picătură
de sânge. Deci nu poți să-ți dorești mereu cîte ceva atîta timp cît vrei?

preferat s-o ia,,f*»J ta la necare

Argax chicoti iar. Acum încerca să-i scoată lui Bastian turbanul ca să-l
caute de păduchi.

— Lasă asta! strigă Bastian. Încercă să dea jos maimuțoiul de pe spate,
dar acesta se ținea bine și izbiera de bucurie.

— Nicidecum! Nicidecum! hămăi el. Nu poți avea dorințe decît atîta timp
cît îți amintești de lumea ta. Cei de-aici și-au cheltuit însă toate amintirile.

Cine

*naaua.ii u«-»» —■ -■ ■■ *-_____* fu mai are trecut_ nare nici viitor. De aceea ei
nici nu

n spnzatie neplăcută, ce i se accentua la fiecare îmbătrînesc. Uită-te la
ei! Ți-ar veni să crezi că unii *n/Th* nriveaDe ceilalți Și observă că nici între ei
nu sînt aici de o mie de ani sau chiar și de mai mult? Dar vorbeau deloc Nici
nu se interesau unii de alții, ba râmîn așa cum sînt. Pentru ei nu se mai poate
schimba nimic, fiindcă nici ei însisi nu se mai pot

*roo,, ră niri nu se văd

pareau^a ma nu se v^ . ^^ ^.^ ^ ce sescnimba

u? Bastian observa un bărbat care săpunea o

l, chicoti Argax la urechea lui, sinț oglindă și pe urmă începu s-o
bărbierească. Ceea ce de-o seamă cu tine, așa s-ar putea spune, sau, mai
bine zis au fost pe vremea lor. la început i se păruse caraghios, acum îi
dădea fiori

— w/601'

— Ce vrei să spui? Bastian se opri în loc.

Merse repede mai departe și abia acum își dădu seama că pătrundea tot
mai adînc în oraș. Voi în sus și în jos plă se întoarce, dar ceva îl atrăgea ca
un magnet. Începu să alerge și încercă să scape de supărătoarea

poartă

sa
uică sînt oameni?
Înveselit Argax țopăia spinarea lui Bastian:
— Așa e ! Așa e !
371
370

maimuță cenușie, dar aceasta rămînea lipită de el, ba îl mai și zorea:

— Mai repede! Hop! Hop! Hop!

Bastian înțelese că orice-ar fi făcut tot n-ar fi avut nici un rost, și se opri.

— Și toți cei de-aici, întrebă el abia trăgîndu-și suflarea, au fost odată împărați ai Fantăziei sau au vrut să fie?

— Desigur, spuse Argax, cel ce nu-și mai găsește calea vrea să devină împărat, mai curînd sau mai tîrziu. N-a izbutit fiecare, dar au dorit-o cu toții. De aceea există aici două feluri de nebuni. În orișice caz — s-ar putea spune — rezultatul e același.

— Care sînt cele două feluri? Explică-mi! Vreau neapărat să știu, Argax!

— Liniștește-te! Liniștește-te! chicoti maimuța ținîndu-se încă și mai strins de gîtul lui Bastian. Unii dintre ei și-au cheltuit treptat amintirile. Iar cînd au pierdut-o și pe ultima, AURYN nu le-a mai îndeplinit nici o dorință. După aceea au venit — am putea spune — din proprie inițiativă aici. Ceilalți, care s-au proclamat împărați, și-au pierdut brusc în acel moment toate amintirile. De aceea nici lor AURYH n-a mai putut să le îndeplinească nici o dorință, de vreme ce nici nu mai aveau vreuna. După cum vezi, se revine la același lucru. Sînt și ei aici și nu mai pot pleca.

— Înseamnă că au avut cu toții cîndva pe AURYN?

— Se-nțelege! răspunse Argax. Au uitat însă de mult. De altfel, nici nu i-ar ajuta cu nimic pe bieții smintiți.

— Li s-a..., Bastian șovăi, li s-a luat?

— Nu, spuse Argax, atunci cînd cineva se proclamă împărat, talismanul dispăre din propria lui voință. E limpede ca lumina zilei, s-ar putea spune, căci puterea Crăiesei Copile nu poate fi folosită pentru a-i lua tocmai această putere.

Bastian se simțea atît de rău, încît ar fi dorit să se așeze undeva, dar mica maimuță cenușie nu-îngăduia.

— Nu, nu, vizionarea orașului încă nu s-a încheiat, țipa ea, cel mai important lucru abia urmează! Mergi mai departe! Mergi mai departe!

Bastian văzu un băiat bătînd cu un ciocan greu cuie în ciorapi întinși în fața lui pe jos. Un bărbat gras încerca să lipească timbre pe bășici de săpun care, firește, se spărgeau mereu. Dar el nu contenea să facă altele, suflînd.

— Uită-te! auzi Bastian glasul lui Argax și simți în același timp cum acesta îi întorcea cu mînuța lui de maimuță capul într-o anumită direcție. Uită-te acolo, nu-i distractiv?

Se strînsese un grup numeros de oameni, bărbați și femei, bătrîni și tineri, cu toții în cea mai ciudată îmbrăcăminte, dar nu vorbeau. Pe jos se aflau o mulțime de zaruri mari, iar pe fiecare din cele șase fețe ale zarurilor erau litere. Oamenii amestecau mereu zarurile și pe urmă se holbau mult timp la ele.

— Ce fac acolo, șopti Bastian, ce fel de joc e? Cum se numește?

— E jocul de-a oarecare, răspunse Argax.

Apoi le făcu semn jucătorilor și strigă:

— Foarte bine, copii! Dați-i înainte! Nu vă lăsați!

Pe urmă se întoarse iar către Bastian și-i șopti la ureche:

— Nu mai sînt în stare să povestească nimic. Și-au pierdut uzul limbajului. De aceea am inventat acest joc pentru ei. Îi ține ocupați, după cum vezi. Și e foarte simplu. Dacă stai și te gîndești, va trebui să admiți că toate

poveștile din lume nu sînt compuse de fapt decît din douăzeci și șase de litere. Literele rămîn mereu aceleași, numai combinațiile lor se schimbă. Din litere se compun cuvinte, din cuvinte fraze, din fraze capitole, iar din capitole povești. Ia uită-te, ce scrie acolo?

Bastian citi:
HGIKLOPFMWEYVXQ
YXCVBNMASDFQRUKLOA
QWERTZUIOPU
ASDFQMJKLOA
MNBVCXYLKJHQFDSA
UPOIUZTREWQAS
QWERTZUIOPUASDF
YXCVBnMLKJ
QWERTZUIOPU
ASDFQHJKLOAYXC
UPOIUZTREWQ AOLKJHQFDSAMNBV
QKMDSRZIP
QETUOUSFHKO
YCBMWRZIP
ARCQUniKYO
QWERTZUIOPUASD
NIBVCXYASD LKJUONQREFQHL

— Da, chicoti Argax, de cele mai multe ori așa iese. Dacă joci însă foarte mult timp, ani de zile, atunci ies uneori și cuvinte. Nu sînt cuvinte deosebit de mintoase, dar cel puțin sînt cuvinte. „Spanacomanie”, de pildă, sau „Cîrnatoperie” sau „Qulerită”. Iar dacă joci o sută de ani, o mie de ani, o sută de mii de ani fără întrerupere, atunci după toate probabilitățile trebuie să iasă o dată și o poezie. Iar dacă joci veșnic, atunci trebuie să se ivească toate poeziile, toate poveștile posibile, și pe lîngă ele și toate poveștile poveștilor, chiar și această poveste în care stăm de vorbă noi doi. E logic, nu-i așa?

— E îngrozitor, spuse Bastian.

— O, spuse Argax, depinde de punctul de vedere. Cei de colo — s-ar putea spune — practică jocul cu plăcere. În afară de asta, ce-am putea face cu ei în Fantăzia?

Bastian privi mult timp în tăcere pe jucători, apoi întrebă în șoaptă:

— Argax, știi cine sînt, nu-i așa?

— Cum să nu? Cine în întreaga Fantăzie nu-ți știe numele?

— Spune-mi un lucru, Argax. Dacă ieri aș fi devenit împărat, m-aș fi aflat azi aici?

— Azi sau mâine, răspunse maimuța, sau peste o săptămînă. În orice caz ai fi sosit curînd aici.

— Înseamnă că Atreiu m-a salvat.

— Asta nu mai știu, recunosc maimuța.

— Iar dacă ar fi izbutit să-mi ia giuvaerul, ce s-ar fi întîmplat atunci?

Maimuța chicoti din nou.

— S-ar putea spune că și atunci ai fi nimerit tot aici.

— De ce?

— Fiindcă ai nevoie de AURYN ca să-ți găsești calea înapoi. Dar, ca să vorbesc cinstit, nu cred că mai ești în stare.

Maimuța bătu din palme, salută cu pălăria eij de doctor și rînji.

— Spune-mi, Argax, ce trebuie să fac?

— Să găsești o dorință care să te ducă înapoi în lumea ta.

Bastian tăcu iar multă vreme, apoi întrebă:

— Argax, îmi poți spune cîte dorințe mai pot avea cu totul?

— Nu multe. După părerea mea, cel mult încă trei sau patru. Și-ți va fi greu să te descurci numai cu atîtea. Începi cam prea tîrziu, iar drumul înapoi nu-i deloc ușor. Trebuie să traversezi Marea Pîclelor. numai în acest scop

trebuie să cheltuiești o dorință. Ce mai urmează după aceea — nu știu. În întreaga Fantăzie nu știe nimeni care e pentru alde voi drumul spre lumea voastră. Poate că vei găsi pe Yor și Minroud, ultima scăpare pentru mulți ca tine. Deși mă tem că pentru tine e — să spunem — prea departe. De data aceasta mai ai însă posibilitatea să ieși din vechiul oraș al împăraților.

— Mulțumesc, Argax! spuse Bastian.

Mica maimuță cenușie rînji.

— La revedere, Bastian Balthasar Bux!

Și dintr-un singur salt dispăru într-una din casele cele sucite. Șterpelise și turbanul lui Bastian.

Acesta mai rămase un timp locului, nemișcat. Ceea ce aflase îl zăpăcea și-l tulbura atît de mult, încît nu era în stare să ia nici o hotărîre. Toate țelurile și planurile lui de pînă atunci se prăbușiseră. Avea impresia că înlăuntrul său totul se răsturnase — la fel ca piramida de colo, partea de sus era întoarsă în jos, iar partea din spate spre față. Ceea ce sperase însemna pieirea sa, iar ceea ce urîse era salvarea.

Pentru început îi era limpede un lucru: Trebuia să iasă din acest oraș smintit! Și nu mai voia să se întoarcă niciodată!

Porni la drum prin harababura de case aiurite și foarte curînd se dovedi că drumul spre interiorul orașului fusese cu mult mai lesnicios decît cel de ieșire. Tot mereu era nevoit să constate că greșise direcția și se îndreptă iar spre centrul orașului. Avu nevoie de întreaga după-amiază înainte de a izbuti să ajungă la parapetul de pămînt. Apoi alergă afară în cîmpie și nu se mai opri din fugă pînă ce noaptea — la fel de întunecoasă ca și cea precedentă — îl sili să stea locului. Căzu istovit sub o tufă de ienupăr și se cufundă într-un somn adînc. Iar în timpul somnului i se stinse amintirea că pe vremuri știuse să născocească povești.

Toată noaptea nu văzu în vis decît o singură imagine care nici nu pierea și nici nu se schimba: Atreiu cu rana sîngerînda în piept stătea în fața lui și-l privea, nemișcat și tăcut.

Trezit de un bubuit de tunet, Bastian sări în sus. Era înconjurat de bezna cea mai adîncă, dar întreaga grămadă de nori adunați de mai multe zile părea a clocoti cu furie. Fulgera neîncetat, tunetele uruiau și duduiau, că se cutremura pămîntul, furtuna vuia peste cîmpie îndoind tufele de ienupăr pînă la pămînt, torențele de ploaie se prăvăleau ca niște perdele cenușii peste tot întinsul.

Bastian se ridică. Înfășurat în mantia sa cea neagră, stătea pe loc, apa îi curgea peste față.

Drept în fața lui un trăsnet lovi un pom spintecînd trunchiul noduros, crengile fură îndată cuprinse de vîlvătaie, vîntul răspîndi o ploaie de scînteii peste cîmpia în noapte, dar potopul de sus stinse repede totul.

Bastian fusese zvîrlit în genunchi în timpul îngrozitorului trosnet. Acum începu să sape pămîntul cu amîndouă mîinile. Cînd groapa fu destul de adîncă, își dezlegă spada Sikanda de la șold și o așeză în groapă.

— Sikanda, spuse el încetișor printre urletele furtunii, îmi iau pentru totdeauna rămas-bun de la tine. Niciodată să nu se mai întîmple vreun rău prin cineva care te ridică împotriva unui prieten. Iar nimeni să nu te găsească aici înainte ca tot ce s-a întîmplat prin tine și prin mine să fie complet uitat.

Pe urmă umplu groapa la loc cu pămînt și la sfîrșit acoperi totul cu crengi și cu mușchi pentru ca nimeni să n-o descopere.

Și tot acolo se mai află Sikanda pînă în ziua de azi. Căci abia într-un viitor îndepărtat va veni cineva care s-o poată atinge fără nici o primejdie — dar aceasta e o altă poveste și va fi povestită altă dată.

Bastian porni la drum în întuneric.

Spre dimineață, furtuna se potoli, vîntul se opri, ploaia picura doar de pe pomi și totul se liniști.

O dată cu această noapte, pentru Bastian începu o drumeție lungă și

singuratică. Nu mai voia înapoi la tovarășii săi de drum și de luptă, înapoi la Xayide. Acum voia să caute calea de întoarcere în lumea oamenilor — dar nu știa nici cum și nici unde. Oare exista pe undeva o poartă, un vad, un hotar pe unde putea trece?

Trebuia s-o descopere, atît știa. Nu avea însă nici o putere în această privință. Se simțea ca un scafandru aflat pe fundul mării în căutarea unei nave scufundate, dar care e mereu împins de ape în sus înainte de a putea găsi ceva.

Mai știa că nu-i mai rămîneau decît puține dorințe, de aceea avea mare grijă să nu folosească pe AURYN. Nu trebuia să sacrifice puținele amintiri ce-i mai rămăseseră decît pentru a se apropia de lumea sa, și numai atunci cînd era absolut necesar. Dar dorințele nu pot fi nici provocate și nici înăbușite după cum ai vrea. Ele izvorăsc din adîncurile cele mai ascunse ale ființei noastre, fie ele bune, fie rele. Și se nasc fără să ne dăm seama.

Fără ca Bastian să observe, în el se năștea o nouă dorință ce treptat căpăta un chip tot mai precis.

Singurătatea în care călătorea de atîtea zile și nopți avu drept urmare că-și dori să facă și el parte din vreo comunitate, să fie primit în vreun grup, nu ca stăpîn sau ca învingător sau ca ceva mai deosebit, ci numai ca unul printre cei mulți, poate chiar ca cel mai de jos sau cel mai puțin important, dar ca unul care ține în mod firesc de ceilalți și participă la viața comună.

Într-o bună zi se întîmplă să ajungă la țărmul unei mări. În orice caz, așa crezu el la început. Se afla pe un țărm stîncos și abrupt, iar în fața ochilor săi se desfășura o mare cu valuri albe încremenite. Abia mai tîrziu văzu că valurile nu erau cu adevărat nemișcate, ci înaintau foarte încet, că existau curenți și vârtejuri tot atît de imperceptibile ca și arătătoarele unu' ceasornic.

Era Marea Pîclelor!

Bastian se plimbă de-a lungul țărmului abrupt. Atmosfera era caldă și puțin umedă, nu adia nici un vînticel. Era încă devreme, înaintea amiezii, iar soarele lumina întinderea albă de ceață ce se pierde în zare.

Bastian merse cîteva ore, iar spre amiază ajunse la un orașel construit pe pari înalți afară, în largul Mării Relelor, la o oarecare distanță de uscat. Un pod lung suspendat lega orașul de o limbă a coastei stîncoase. Podul se legănă ușor cînd Bastian păși peste el.

Casele erau relativ mici, ușile, ferestrele scările, totul părea făcut la dimensiunile unor copii. Într-adevăr, oamenii care umblau pe străzi aveau cu toții mărimea unor copii, deși era vorba de bărbat adulți cu bărbi și femei cu pieptănături înalte. Era izbitor faptul că nu prea puteau fi deosebiți, căci semănau nespuse de mult între ei. Fețele le erau cafenii-închise ca și pămîntul umed și păreau foarte blînzi și liniștiți. Cînd îl vedeau pe Bastian, dădeau din cap, dar nimeni nu-i adresa vreo vorbă. În general păreau să fie tare tăcuți, numai foarte rar se auzea pe stradă sau într-o uliță vreo vorbă sau o chemare, în ciuda forfotei intense ce domnea pretutindeni, niciodată nu putea fi văzut vreunul singur, întotdeauna umblau în grupuri mai mari sau mai mici, ținîndu-se de brațe sau de mîini.

Cînd privi mai bine casele, Bastian își dădu seama că toate erau dintr-un fel de împletituri din nuiete, unele mai grosolane, altele mai subțiri, ba chiar și pavajul străzilor era împletit. Iar pe urmă văzu că și îmbrăcămintea oamenilor, pantalonii, fustele, hainele și pălăriile erau făcute din aceeași împletitură, în acest caz, firește, dintr-o împletitură foarte subțire și măiestrit țesută. Era limpede că aici se făcea absolut totul din același material.

Din loc în loc, Bastian putu arunca o privire în diferite ateliere ale unor meseriași, ocupați cu toții cu confecționarea obiectelor împletite, făceau pantofi, ulcioare, lămpi, cești, umbrele — toate din aceleași împletituri. Și niciodată nu lucra vreunul singur, căci toate aceste obiecte nu puteau fi alcătuite decît de mai mulți o dată. Era o plăcere să privești cu cîtă dibăcie lucrau mîna-n mîna și cum fiecare îi completa pe celălalt. În acest timp cîntau

de cele mai multe ori o melodie simplă, fără cuvinte.

Orășelul nu era prea mare, astfel că Bastian ajunsese curînd la marginea lui. Iar priveliștea ce se ivi aici îi dovedi fără putință de tăgadă că se afla într-un oraș de marinari, căci aici se aflau sute de nave de toate formele și mărimile. Totuși era un oraș de marinari destul de neobișnuit, căci toate aceste nave erau atîmate de undițe uriașe și pluteau în aer, legănîndu-se ușor, una lîngă cealaltă, peste adîncul prin care treceau pîclele albe. De altfel, se părea că și aceste nave erau făcute cu totul din împletituri de nuiete și n-aveau nici pînze, nici catarge, nici vîsle sau timone. Bastian se aplecase peste un parapet și privea în jos la Marea de Pîclă. Putea să-și dea seama cît de înalți erau parii pe care era construit orașul judecînd după lungimea umbrelor aruncate pe întinderea alba de jos.

— În timpul nopții, auzi el o voce vorbind alături de el, pîclele se ridică pînă la înălțimea orașului. Atunci putem porni în larg. În timpul zilei soarele absoarbe pîcla și nivelul mării scade. Asta doreai să știi, străine, nu-i așa?

Lîngă Bastian se sprijineau de parapet trei bărbați care-l priveau blînd și prietenos. Intră în vorbă cu ei și află că orașul purta numele de Yskal sau mai era numit și orașul împletiturilor. Locuitorii se numeau yskainari. Cuvîntul însemna întrucîtva „cei ce există în comun”. Meseria celor trei era pîclonautica. Bastian nu voia să-și spună numele pentru a nu fi recunoscut, și le spuse că se numește „Unul”. Cei trei marinari îi explicară că ei nici nu aveau nume pentru Fiecare în parte și erau de părere că nici nu e nevoie. Cu toții împreună erau yskalnari, ceea ce le era întru totul de ajuns.

Cum era tocmai ora prînzului, îl poftiră pe Bastian să meargă cu ei, și el primi cu recunoștință, într-o ospătărie din apropiere se așeză la masă, iar în timpul prînzului Bastian află totul despre orașul Yskal și despre locuitorii săi.

Marea-Eiclejor, numită la ei Skaidan, era un Ocean uriaș din negură albă ce despărțea doua regiuni ale Fantăziei. Nimeni nu aflase pînă acum cît de adînc era Skaidan și nici nu se aflase de unde provenea imensa cantitate de pîclă. E drept că sub suprafața oceanului se putea foarte bine respira, de asemenea se putea intra în mare mergînd pe fundul ei dacă se pornea dinspre țărîm unde pîcla era mai puțin adîncă, dar trebuia să fii precaut și să te legi de o frînghie de care să poți fi tras înapoi. Căci pîcla îți răpea în scurt timp orice capacitate de orientare. Mulți cutezători sau ușuratici se prăpădiseră în decursul anilor, încercînd să traverseze singuri și pe jos Skaidanul. Numai puțini putuseră fi salvați. Singurul mod de a ajunge pe partea cealaltă a Mării Pîclelor era cel al yskalnarilor.

Împletiturile de nuiete din care erau alcătuite casele orașului Yskal, toate obiectele uzuale, îmbrăcămintea, precum și navele se făceau dintr-un soi de papură ce creștea aproape de țărîm sub suprafața Mării de Pîclă și nu putea fi recoltată decît punîndu-ți viața în primejdie. Această papură, deși era flexibilă, iar în atmosfera normală chiar moale, stătea drept în sus în ceață, fiind mai ușoară decît pîcla și plutind pe ea. Prin urmare, navele clădite din papură pluteau și ele. Îmbrăcămintea purtată de yskalnari era deci totodată și un fel de colac de salvare pentru cazul cînd cineva nimerea în pîclă.

Toate acestea nu reprezentau însă adevărata taină a yskalnarilor și nu explica motivul deosebitei comuniuni în care își duceau viața. După cum observă Bastian foarte curînd, păreau să nu cunoască cuvîntul „eu”, în orice caz nu-l foloseau niciodată, ci spuneau mereu doar „noi”. Abia mai tîrziu descoperi Bastian din ce *cauză*.

Atunci cînd din cele spuse de cei trei pîclonauți

că vor rjile^aj^n^^

și pe el cajele^/_mațejQL pe Skaidan se deosebea Fidcă nu se

[...] foarte tare de orice alt drum pe mare. Fiindcă nu se putea ști niciodată dinainte cît timp va dura traversarea și unde va duce pînă la urmă. Bastian spuse că e tocmai ceea ce dorește, așa că pîclonauții fură de acord

să-l ia cu ei pe navă.

După cum se așteptau, la căderea nopții negura începu să crească, iar la miezul nopții atinsese înălțimea orașului de împletituri. Acum toate navele care mai înainte atârâseră în aer ajunseseră să plutească pe suprafața albă. Nava pe care se găsea Bastian — era o ambarcațiune plată și lungă de vreo treizeci de metri — fu desprinsă din odgoane și începu să plutească încet sub cerul nopții în largul Mării Pîclelor.

Încă de la prima vedere, Bastian se întrebese în ce fel putea fi pus în mișcare acest soi de navă, deoarece nu avea nici pînze, nici vîsle și nici elice. După cum află, pînzele n-ar fi folosit, deoarece peste Skaidan nu sufla niciodată vreun vînt, iar cu vîsle sau elice nu se putea trece peste pîclă. Forța datorită căreia se mișca nava era de natură cu totul diferită.

În mijlocul punții se găsea o suprafață circulară ceva mai ridicată. Bastian o observase încă de la început și crezuse că e un fel de punte de comandă sau ceva asemănător. Într-adevăr, în timpul întregii călătorii stăteau cel puțin doi dintre pîclonauți acolo sus, uneori și trei, patru sau chiar și mai mulți, (întregul echipaj număra paisprezece marinari — desigur, fără Bastian). Cei ce se găseau pe suprafața rotundă își petrecuseră brațele unul pe după umerii celuilalt și priveau în direcția de mers. Dacă nu îi observai cu mare grijă, puteai crede că stăteau nemișcați. Numai la o cercetare foarte atentă se putea observa că se legănau foarte încet și în aceeași măsură, executînd un fel de dans. Totodată cîntau o melodie simplă, foarte frumoasă și blîndă, care se repeta mereu.

La început Bastian crezuse că strania purtare reprezintă vreo ceremonie sau un obicei mai deosebit al cărui sens îi era ascuns. Abia în cea de-a treia zi a călătoriei îndrăzni să-l întrebe pe unul dintre cei trei prieteni ai săi, care tocmai se așezase lîngă el. La rîndul lui, acesta păru mirat de uimirea lui Bastian și îi arătă că oamenii pun în mișcare nava prin voința și puterea lor de imaginație.

Bastian nu putu înțelege de la bun început explicația și întrebă dacă pun în mișcare niscaiva roți ascunse.

— Nu, răspunse pîclonautul, cînd vrei să-ți miști picioarele, îți ajunge să vrei și să-ți imaginezi — sau ai cumva nevoie de vreo mașinărie cu roți ca să umbli?

Deosebirea dintre propriul trup și o navă consta numai în aceea că cel puțin doi yskalnari trebuiau să-și contopească cu totul vrerea și imaginația într-una singură. Căci numai prin această unire lua naștere forța de propulsie. Iar dacă voiau să înainteze mai repede, trebuiau să participe mai mulți. În mod normal lucrau în schimburi de cîte trei, iar ceilalți se odihneau, căci, deși părea ușoară și plăcută, era totuși o muncă grea și obositoare, cerînd o concentrare intensă și neînteruptă. Era însă singurul mod de a naviga pe Skaidan.

[...] cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Armonia lor nu se tulburase, nu erau întristați și nu jeleau, nu mai pomeniră cu nici un cuvînt întîmplarea.

— Nu, spuse unul dintre ei cînd fu întrebat de Bastian, nu ne lipsește nimeni. De ce să jelim?

Individul singur nu conta deloc la ei. Și cum nu se deosebeau cu nimic unul de altul, nici unul din ei nu era de neînlocuit.

Bastian voia însă să fie o individualitate, un cineva, nu doar unul la fel cu toți ceilalți. Dorea să fie iubit tocmai fiindcă era așa cum era. În comunitatea yskalnarilor exista într-adevăr armonie, nu însă și iubire.

Nu mai dorea să fie cel mai mare, cel mai puternic, cel mai înțelept. Toate acestea le lăsase în urma sa. Acum își dorea să fie iubit așa cum era, bun sau rău, frumos sau urît, deștept sau prost, cu toate defectele sale — sau tocmai din cauza lor.

Dar cum era el oare într-adevăr?

Fiu mai știa. Promise atît de multe în Fantăzia, iar acum nu mai era în

stare să se regăsească pe sine printre toate darurile și însușirile cu care fusese înzestrat.

Începînd de atunci, nu mai participa la dansul pîclonauților. Ședea în față de tot la proră, privind spre Skaidan, zi după zi și uneori chiar și noaptea.

În sfîrșit ajunseră la celălalt țarm. Nava pîclelor trase la mal, Bastian le mulțumi yskalnarilor și debarcă.

Era o țară plină de trandafiri, păduri de trandafiri de toate culorile. Iar printre nesfârșitele boschete de trandafiri șerpua o cărare.

Bastian porni pe cărare.

Aiuola Doamna

XAYIDE ÎȘI SFÎRȘI ZILELE ÎNTR-UN chip lesne de povestit, dar greu de înțeles și plin de contradicții ca și atîtea altele în Fantăzia. Pînă în ziua de azi învățații și istoricii își storc creierii întrebîndu-se cum a fost cu puțință, unii se îndoiesc chiar de fapte sau încearcă să le dea o altă interpretare. Aici vom expune ceea ce s-a întîmplat în realitate și fiecare să încerce a explica lucrurile așa cum crede.

Pe vremea cînd Bastian sosise în orașul Yskal la pîclonauți, Xayide împreună cu uriașii ei în platoșe negre ajunse la locul din cîmpie unde calul metalic se desfăcuse bucăți sub Bastian. În acea clipă începu să se teamă că nu-l va mai găsi niciodată. Puțin mai tîrziu, văzînd parapetul de pămînt unde rămăseseră urmele lui Bastian cînd urcase pe el, bănuiala ei se preschimbă în certitudine. Dacă ajunsesese în vechiul oraș al împăraților, era pierdut pentru ea, indiferent că rămînea acolo pentru totdeauna sau că izbutea să scape din oraș. În primul caz, ar fi fost lipsit de orice putere ca toți cei de acolo și nu ar mai fi fost în stare să-și dorească nimic — iar în celălalt caz, toate dorințele de putere și de mărire s-ar fi stins în el. În ambele cazuri jocul se încheiase pentru ea, Xayide.

Porunci gealaților cu platoșe să se oprească, dar — cu totul de neînțeles — ei nu ascultară de voința lui Xayide, ci mărșăluiră mai departe. Atunci ea se înfurie, sări din lectică și se așeză în cale cu brațele întinse. Uriașii cu platoșe negre, atît pedestrii, cît și călăreții, tropăiră însă mai departe, ca și cum ea nici n-ar fi fost acolo, călcînd-o în picioare. Dar în momentul în care Xayide își dădu sufletul, convoiul cel lung se opri brusc ca un mecanism de ceas stricat.

Cînd Hysbald, Hydorn și Hykriion îi ajunseră mai tîrziu din urmă împreună cu resturile oștirii, văzură cele întîmplate, dar nu se dumiriră defel, căci, așa cum bine știau, voința lui Xayide era cea care îi punea în mișcare pe uriașii goi pe dinăuntru și prin urmarea îi făcuse s-o calce în picioare. Dar prea multă gîndire nu era punctul tare al celor trei cavaleri, așa că ridicară din umeri și nu-și mai bătură capul. Se sfătuiră ce era de făcut și ajunseră la concluzia că întreaga campanie se încheiase. Prin urmare, lăsară la vatră tot ce mai rămăsesese din oaste, sfătuindu-i pe toți să se ducă acasă. Iar ei înșiși, avînd în vedere că îi juraseră credință lui Bastian și nevoind să-și calce jurămîntul, hotărîră să-l caute în întreaga Fantăzie. Nu putură însă să se înțeleagă în privința direcției în care să pornească și de aceea stabiliră ca fiecare să continue pe cont propriu. Își luară rămas-bun, și fiecare porni șchiopătînd în altă direcție. Toți trei au trecut apoi [...]

pTffîrggjTTUjtin^ Ftâi ilă
p pggjUjtin^

Fantăzia circulă nenumărate povestiri despre căutările lor lipsite de orice sens. Acestea sînt însă alte povești și vor fi povestite altă dată.

Iar gealații [...] goi pe dinăuntru și cu platoșe negre rămaseră de atunci

nemișcați în același loc din câmpie, în apropierea vechiului oraș — al pȚapădsr căzură peste gealați, iar eTTugfniră și se scufundară treptat în pământ, strîmb sau drept. Totuși unii mai tfiâ^ii il p ș mai pot_fi_jâ^uțiși-asM^i.

Locurile acelea nu au însă o faimă prea bună, și toți călătorii le ocolesc. Dar să ne întoarcem acum la Bastian.

În timp ce urma curbele line ale cărării printre boschetele de trandafiri, zări ceva care îl umplu de uimire, căci în toată Fantăzia nu mai văzuse niciodată ceva asemănător, anume un stîlp indicator cu o mîină cioplită ce arăta într-o anumită direcție.

„Spre Casa Schimbărilor!” scria pe mîină.

Bastian porni fără grabă în direcția arătată. Respira mireasma nenumăraților trandafiri și se simțea din ce în ce mai vesel, ca și cum l-ar fi așteptat o surpriză plăcută.

În sfîrșit, ajunsese la o alee dreaptă străjuită de pomi sferici plini de mere roșii. Iar la capătul aleii se înălța o casă. Apropiindu-se, constată că era cea mai nostimă casă ce-o văzuse vreodată. Acoperișul înalt și țuguiat ședea ca o scufie ascuțită pe o clădire ce semăna mai degrabă cu un dovleac uriaș, căci era sferică, iar în multe locuri pereții aveau umflături și scobituri, ca niște burdihane care îi dădeau casei o înfățișare corpolentă și plăcută. Se mai vedeau și cîteva ferestre și o ușă de intrare, toate însă strîmbe și răsucite, ca și cum toate aceste deschideri ar fi fost tăiate de un neîndemînatic în dovleac.

În timp ce Bastian se îndrepta spre casă, observă că ea se afla într-o continuă, dar înceată schimbare. La fel de tacticos ca un melc ce-și scoate coarnele, se ivea în partea dreaptă o mică ieșitură care se transforma încetul cu încetul într-un fel de foișor. În partea stîngă se vedea o fereastră care se închidea și dispărea treptat. Din acoperiș creștea un coș, iar peste ușa de intrare se forma o mică terasă cu balustradă de fier.

Bastian se oprise locului și privea cu uimire și veselie schimbările neîncetate. Acum înțelegea de ce casa purta numele de „Casa Schimbărilor”.

Pe cînd mai stătea pe loc, auzi din interior o voce caldă și melodioasă de femeie care cînta:

*De un veac, oaspete drag,
Noi te-am așteptat.
Dacă ai ajuns în prag.
Tu ești — neapărat!
Foamea, setea să ți-o stingi.
Totu-i pregătit.
Tot ce cauți și-ți dorești,
Vei sta liniștit,
Cu durerea alinată.
Suferința mingîiată.
Căci pe-un lung drum ai venit
Pîn-aici, la mine.
Fie c-ai fost bun ori rău.
Oricum ești, e bine!*

Ah, gîndi Bastian, ce glas frumos! Aș dori ca acest cîntec să mi se adreseze mie!

Vocea începu să cînte din nou:

*Mare domn, fii iarăși mic!
Intră-aici și fii pitic!*

*Nu mai sta mereu în prag,
Căci vei fi primit cu drag!
Toate ți le-am pregătit
De mult timp — chiar infinit!*

Glasul avea o putere de atracție irezistibilă asupra lui Bastian. Era sigur că o persoană extrem de prietenoasă era cea care cânta. Prin urmare, bătu la ușă, iar glasul cel frumos îi strigă:

— Intră! Intră, băiatul meu frumos!

Bastian deschise ușa și văzu o cameră plăcută, nu prea mare, prin ale cărei ferestre bătea soarele. La mijloc era o masă rotundă încărcată cu tot felul de farfurii și coșuri pline cu fructe multicolore necunoscute lui. La masă ședea o femeie care semăna ea însăși cu un măr, atât era ce rotundă și cu obraji rumeni, atât părea de sănătoasă și de atrăgătoare.

În primul moment Bastian fu copleșit de dorința de a alerga la ea cu brațele întinse strigându-i: „Mamă! Mamă!” Dar se stăpîni. Mama lui era moartă și cu siguranță nu se afla aici, în Fantăzia. E drept ca femeia de aici avea același surîs drăgăstos și același fel de a privi care inspira încredere, totuși asemănarea era cel mult a unei surori. Mama lui fusese micuță, iar femeia de-aici era mare și oarecum impunătoare. Purta o pălărie uriașă acoperită cu flori și fructe, iar rochia ei era de asemenea dintr-un material înflorat. Abia după ce s-a uitat foarte bine la rochie, își dădu seama că în realitate era făcută numai din frunze, flori și fructe.

În timp ce stătea și o privea, îl napadi un sentiment pe care nu-l mai cunoscuse de multă, multă vreme. Nu-și mai amintea cînd și unde, știa doar că uneori se simțise astfel pe vremea cînd mai era mic.

— Așază-te, băiatul meu frumos, spuse femeia făcînd cu mîna un gest de invitație spre un scaun, cred că ți-e foame, așa că ar trebui să mănînci mai întîi.

— Iartă-mă, răspunse Bastian, văd că aștepți un oaspete, pe cînd eu am nimerit aici doar din întîmplare.

— Așa o fi? întrebă femeia zîbind. Ei, nu face nimic. Totuși poți mînca, nu-i așa? Între timp am să-ți spun o mică poveste. Ia și mănîncă și nu mai aștepta să te tot poftesc!

Bastian își scoase mantia cea neagră, o puse pe un scaun, se așeză și luă șovăind o poamă. Înainte însă de a mușca din ea, întrebă:

— Dar tu? Nu mănînci nimic? sau nu-ți plac fructele?

Femeia rîse tare și din toată inima, Bastian nu înțelegea de ce.

— Bine, spuse ea după ce se liniști, dacă stărui, am să-ți țin de urît și am să iau și eu ceva, dar în felul meu. Să nu te sperii!

Cu aceste cuvinte, își luă o stropitoare ce se afla pe jos lîngă ea, o ridică deasupra capului și își turnă apa peste pălărie.

— Ah, făcu ea, ce bine m-am răcorit!

Acum veni rîndul lui Bastian să rîdă. Apoi mușcă din poamă și observă de îndată că nu mai mîncase niciodată ceva atât de bun. Pe urmă mai mîncă alta, iar aceasta era și mai bună.

— Îți place? întrebă femeia privindu-l atent.

Bastian avea gura plină și nu putea răspunde, mesteca și dădea afirmativ din cap.

— Mă bucur, spuse femeia, mi-am dat deosebită osteneală cu ele. Mai mănîncă, ia cît vrei!

Bastian își luă încă un fruct, iar acesta era cu adevărat o încîntare. Suspină entuziasmat.

— Și acum am să-ți povestesc, continua femeia, dar tu mănîncă liniștit înainte.

Bastian trebuia să se străduiască mult să-i asculte cuvintele, căci Fiecare fruct îi producea o nouă încîntare.

— Cu mult, mult timp în urmă, începu femeia înflorată, Crăiasa Copilă a noastră era bolnavă de moarte, căci avea nevoie de un nume nou ce nu i-l putea da decât un pui de om. Dar oamenii nu mai veneau în Fantăzia, nimeni nu știa de ce. Iar dacă Crăiasa ar fi murit, aceasta ar fi însemnat și sfârșitul Fantăziei. Într-o zi însă sau, mai bine zis, într-o noapte, veni totuși un om — era un băiețel și el dădu Crăiesei Copile numele de Puișorul Lunii. Atunci ea se însănătoși și drept mulțumire îi făgădui băiatului că toate dorințele sale vor deveni realitate în împărăția ei — una după alta, pînă ce el va fi găsit adevărata sa voință. Începînd de atunci, băiețelul porni într-o lungă călătorie, de la o dorință la alta, iar fiecare din ele i se împlinea. Și fiecare împlinire îl ducea la o nouă dorință. Și nu erau doar dorințe bune, ci și unele rele, dar Crăiasa Copilă nu face nici o diferență, pentru ea totul are aceeași valoare și totul e la fel de important în împărăția ei. Și cînd la sfîrșit Turnul de Fildesș fu el însuși distrus, ea nu făcu nimic ca să-l împiedice. Dar o dată cu împlinirea unei noi dorințe, băiețelul mai uita o parte din amintirile sale despre lumea din care venise. Lui nu-i părea rău, căci tot nu mai voia să se întoarcă acolo. Prin urmare, continua să-și pună dorință după dorință, dar în felul acesta își cheltuiuse aproape toate amintirile — fără amintiri însă nu-și mai poate dori nimeni nimic. Ajunsese cît pe-aci să nici nu mai fie om, ci o făptură a Fantăziei. Iar adevărata sa voință tot n-o aflase. Acum se ivise primejdia ca să-și consume și ultimele amintiri fără s-o cunoască, ceea ce ar fi însemnat că nu avea să mai ajungă niciodată înapoi în lumea sa. Dar pînă la urmă izbuti să ajungă la Casa Schimbărilor pentru a rămîne acolo atît timp pînă ce-și va fi găsit adevărata sa voință. Căci Casa Schimbărilor nu se numește astfel fiindcă se schimbă ea însăși, ci fiindcă îi schimbă și pe cei ce locuiesc în ea. Iar lucrul era foarte important pentru jcel băiețel, căci pînă atunci dorise mereu să fie un ultul decât cel ce era, dar nu voise niciodată să se schimbe.

Aici femeia se întrerupse din povestire, căci oaspetele ei se oprise din mestecat. Ținea în mîna un fruct din care mușcase și o privea țintă, cu gura căscată, pe femeia cea înflorată.

— Dacă nu-ți place, spuse ea îngrijorată, pune-o liniștit deoparte și ia-ti alta!

— Poftim, bîgui Bastian, o, nu, e foarte bună.

— Atunci totu-i în ordine, spuse mulțumită femeia. Am uitat însă să spun cum se numea băiețelul așteptat de atîta amar de vreme în Casa Schimbărilor. Mulți locuitori ai Fantăziei îl numeau simplu „Salvatorul”, alții îi spuneau „Cavalerul Sfeșnicului cu Șapte Brațe” sau „Marele Înțelept” sau și „Domnul și Stăpînul”, dar adevăratul său nume era Bastian Balthasar Bux.

După aceea femeia își privi multă vreme surîzînd oaspetele. El înghiți în sec de cîteva ori și pe urmă spuse încet:

— Așa mă numesc eu.

— Ei vezi, spuse femeia și nu păru deloc surprinsă.

Bobocii de pe pălăria ei și de pe rochie se deschiseră toți o dată.

— Dar o sută de ani, replică nesigur Bastian, nici n-au trecut de cînd sînt în Fantăzia.

— O, în realitate noi te așteptăm de mult mai multă vreme, răspunse doamna, chiar și bunica și bunica bunicii mele te-au așteptat. Vezi, acum ți se spune o poveste ce-ți este nouă și totuși despre un trecut străvechi.

Bastian își aminti de cuvintele lui Graograman, pe atunci era încă la începutul călătoriei sale. Acum i se părea într-adevăr că au trecut o sută de ani de atunci.

— De altfel, nici nu ți-am spus pînă acum care e numele meu. Sînt Aiuola Doamna.

Bastian repetă numele și îi veni oarecum greu pînă ce izbuti să-l pronunțe cum trebuie. Pe urmă își luă încă un fruct. Mușcă din el și i se păru că întotdeauna tocmai cel pe care-l mîncă este cel mai gustos din toate. Puțin îngrijorat, văzu că ajunsese la penultimul din farfurie.

— Ai mai vrea să mănânci? întrebă Aiuola Doamna, care observase privirea lui.

Bastian dădu afirmativ din cap. Atunci ea își întinse mîna spre pălărie și spre rochie și culese fructe pînă ce farfuria se umplu din nou.

— Pe pălăria ta cresc fructele? întrebă Bastian mirat.

— Cum așa, pe pălărie? Aiuola Doamna îl privi fără să înțeleagă, dar apoi izbucni într-un rîs zgomotos. Prin urmare, tu crezi că ceea ce am eu pe cap e o pălărie? Nicidecum, băiatul meu frumos, totul crește din mine, așa cum îți crește ție părul. Poți să și vezi cît de mult mă bucur că ai sosit în sfîrsit, de aceea înfloresc. Dacă aş fi tristă, totul s-ar ofilit. Dar te rog să nu uiți a mînca!

— Nu știu, spuse Bastian stingherit, dacă se poate mînca ceva ce iese din cineva.

— Și de ce nu? spuse Aiuola Doamna, doar și copiii sug laptele de la mama lor. E minunat, nu?

— Așa e, replică Bastian îmbujorîndu-se puțin, dar numai cît timp sînt foarte mici.

— Atunci, spuse Aiuola Doamna strălucind de bucurie, ai să fii și tu din nou foarte mic, băiatul meu frumos.

Bastian își mai luă încă un fruct și mușcă din el, iar Aiuola Doamna se bucură și înflori încă și mai frumos.

După o scurtă tăcere ea spuse:

— Mi se pare că ar vrea să ne mutăm în camera de alături. Probabil că a pregătit ceva pentru tine?

— Cine? întrebă Bastian privind în jur.

— Casa Schimbărilor, îi explică Aiuola Doamna, ca și cum acest lucru ar fi fost ceva de la sine înțeles.

Într-adevăr, se întîmplase ceva ciudat. Camera se transformase fără ca Bastian să fi băgat de seamă. Tavanul lunecase mult în sus, în timp ce pereții se apropiaseră din trei părți foarte mult de masă. Spre cel de-al patrulea perete mai rămăsese loc și acolo se afla o ușă care se deschise acum.

Âiuola Doamna se ridică — și acum se vedea bine cît era de înaltă — și propuse:

— Să mergem! E încăpățînată. Zadarnic ai încerca să te opui atunci cînd ea îți pregătește o surpriză. Să facem așa cum vrea! De altfel, de cele mai multe ori are numai intenții bune.

Trecu alături prin ușă. Bastian o urmă, dar își luă grijuliu și farfuria cu fructe.

Încăperea era mare cît o sală și totuși era o sufragerie ce-i păru întrucîtva cunoscută lui Bastian. Era doar straniu că toate mobilele de aici, atît masa, cît și scaunele erau uriașe, mult prea mari pentru ca Bastian să se fi putut folosi de ele.

— Ia te uită! spuse înveselită Aiuola Doamna, mereu îi trăsnește altceva prin minte. Acum Casa Schimbărilor a pregătit pentru tine o cameră așa cum trebuie să-i apară unui copil mic.

— Cum așa, întrebă Bastian, camera asta nu era și mai înainte?

— Firește că nu, răspunse ea, știi doar, Casa Schimbărilor e foarte vie, îi place să ia parte în felul ei la convorbirea noastră. Cred că vrea să-ți spună ție ceva prin această schimbare.

Pe urmă ea se așeză pe un scaun lîngă masă, dar Bastian încercă zadarnic să se urce pe celălalt scaun. Aiuola Doamna trebui să-l ajute și să-l ridice, dar chiar și atunci abia ajungea cu nasul pînă la tăblia mesei. Era tare bucuros că luase cu el farfuria cu fructe și și-o ținu pe genunchi. Dacă mîncarea s-ar fi aflat pe masă, n-ar fi putut ajunge la ea.

— Se-ntîmplă des să te muți astfel? întreba el.

— Nu prea des, răspunse Aiuola Doamna, cel mult de trei sau de patru ori pe zi. Uneori Casa Schimbărilor face și cîte o glumă și atunci găsesc toate

camerele răsturnate, podeaua e sus și tavanul e jos, sau altceva asemănător. Dar o face din zburdălnicie și se cumintește de îndată ce încep s-o dojenesc. De fapt, e o casă tare drăguță și mă simt într-adevăr bine în ea. Rîdem mult împreună.

— Dar nu cumva e primejdioasă? întrebă Bastian. Mă gîndesc, de pildă, ce se întîmplă noaptea, în timp ce dormi, dacă odaia se micșorează mereu?

— Ce-ți trece prin minte, băiatul meu frumos? strigă Aiuola Doamna aproape revoltată. Casa asta ține la mine, și la tine ține de asemenea. Se bucură că ai venit.

— Dar dacă cineva nu-i place?

— N-am nici o idee, răspuse ea, dar ce întrebări pui și tu! Pînă acum n-a fost încă nimeni aici în afară de mine și de tine.

— Vasăzică, așa, spuse Bastian, deci eu sînt primul oaspete?

— Desigur!

Bastian privi înjur prin încăperea uriașă.

— Nici nu e de crezut că această cameră încape în casă. Pe dinafară nici nu părea atît de mare.

— Casa Schimbărilor, îi explică Aiuola Doamna, e mult mai mare pe dinăuntru decît pe dinafară.

Între timp începuse să se însereze și treptat se întuneca în cameră. Bastian se rezemă de speteaza scaunului său atît de mare și își sprijini și capul. Se simțea minunat de somnoros.

— De ce, întrebă el, m-ai așteptat atît de multă vreme, Aiuola Doamnă?

— Dintotdeauna mi-am dorit un copil, răspuse ea, un copil mic pe care să-l pot răsfața, care să aibă nevoie de căldura dragostei mele, pe care să-l îngrijesc — cineva ca tine, băiatul meu frumos.

Bastian căsca. Simțea cum vocea ei atît de caldă îl adoarme de tot.

— Dar mi-ai spus doar, răspuse el, că și mama ta, și bunica ta m-au așteptat și ele pe mine.

Obrazul Doamnei Aiuola se afla acum în întuneric.

— Da, o auzi spunînd, și mama mea și bunica mea și-au dorit și ele un copil. Dar numai eu am unul acum.

Lui Bastian i se închideau ochii. Se căzni să mai întrebe:

— Cum așa, mama ta te-a avut pe tine cînd ai fost mică. Iar bunica ta a avut-o pe mama ta. Prin urmare, au avut și ele copii!

— Ba nu, băiatul meu frumos, răspuse glasul în șoaptă, la noi e altfel. Noi nu murim și nu ne naștem. Sîntem întotdeauna aceeași: Aiuola Doamna, și totuși nu sîntem aceeași. Cînd mama mea a îmbătrinit, s-a veștejit, toate frunzele i-au căzut, ca la pomi în timpul iernii, și ea s-a tras cu totul în sinea ei. Multă vreme a rămas așa. Într-o bună zi a început însă să scoată iar frunzulițe tinere, boboci și flori și la sfîrșit și fructe. Și astfel am apărut eu, căci acea nouă Aiuola Doamna eram eu. La fel s-au petrecut lucrurile și cu bunica mea cînd a adus-o pe lume pe mama. Noi Doamnele Aiuola nu putem avea un copil decît în momentul în care ne ofilim. Dar atunci sîntem propriul nostru copil și nu mai putem fi mamă. De aceea sînt atît de bucuroasă că ești acum aici, băiatul meu frumos...

Bastian nu-i mai răspuse. Lunecase într-o ațipire dulce prin care îi auzea cuvintele ca un cîntec monoton. Auzi cum ea se scoală și vine lîngă el și se apleacă peste el. Îl mîngîie ușor pe păr și-l sărută pe frunte. Pe urmă simți cum îl ridică și-l duce afară pe brațe. Își lipi capul de umărul ei ca un copil mic. Se cufunda tot mai adînc în calda întunecime a somnului. I se păru că e dezbrăcat și culcat într-un pat moale și înmiresmat. Ultimul lucru de care-și mai dădu seama fu vocea cea frumoasă care îi cînta încetișor, din mare depărtare, un cîntec:

*Noapte bună, dragul meu!
Suferit-ai mult și greu.*

*Mare domn, fii iarăși mic!
Hai, acuma dormi un pic!*

Se trezi [...] bine și atât de mulțumit ca niciodată pînă atunci. Privi în jur și văzu că era culcat într-o cămăruță foarte plăcută — și anume într-un pătuț de copil mic. E drept că era un pătuț foarte mare pentru copii mici sau, mai bine zis, era așa cum i s-ar fi părut unui copil mic. Cîteva clipe i se păru caraghios, căci el cu siguranță nu mai era un copil mic. Încă mai poseda tot ceea ce-i dăruise Fantăzia în puteri și înzestrare. De asemenea și talismanul Crăiesei Copile, care îi atîrna în jurul gîtului, ca și pînă atunci. Dar în momentul următor își dădu seama că-i era cu totul indiferent dacă era sau nu caraghios așa cum stătea culcat în acest pătuț. Nimeni nu va ști aceasta vreodată în afară de el și Aiuola Doamna, iar ei doi știau că așa era bine și că așa trebuia să fie.

Se sculă, se spală, se îmbracă și ieși din cameră. Trebui să coboare o scară de lemn și intră în sufrageria cea mare, transformată însă în timpul nopții într-o bucătărie. Aiuola Doamna îl și aștepta cu micul dejun. Era foarte bine dispusă, toate florile ei erau înflorite, cînta și ridea și dansa în jurul mesei de bucătărie. După mîncare îl trimise afară pentru a sta la aer curat.

În marele crîng de trandafiri ce înconjură Casa Schimbărilor părea să domnească o vară veșnică. Bastian cutreieră împrejurimile, urmări albinele cum zburau din floare în floare, ascultă păsărelele cîntînd prin toate tufișurile, se juca cu șopîrlele atât de prietenoase, încît i se urcau pe mînă, precum și cu iepurașii care se lăsau mîngîiați de el. Uneori se trîntea sub un tufiș, îmbătat de mireasma dulce trandafirilor, clipea în soare și se lăsa în voia clipei, fără a se gîndi la ceva anume.

Astfel trecură zilele, iar din zile se făcură săptămîni. Nu ținea seama de asta. Aiuola Doamna era veselă și Bastian se lăsa cu totul în seama dragostei și grijii ei materne. Avea impresia că, fără să știe, tînjise de multă vreme după ceva de care acum avea parte din plin. Și nu se mai sătura.

Cîtva timp cotrobăi prin Casa Schimbărilor din pod și pînă în pivniță. Era o ocupație de care nu te puteai plictisi prea curînd, deoarece toate încăperile erau în continuă transformare și mereu puteai descoperi ceva nou. Evident, casa își dădea multă silință să-și distreze oaspetele. Producea camere cu jucării, trenulete, teatre de marionete, tobogane, ba chiar și un carusel mare.

Uneori Bastian pornea în excursii de o zi întregă prin ținutul din jur. Niciodată nu se îndepărta însă prea mult de Casa Schimbărilor, căci întotdeauna i se întîmpla să-l prindă o foame sălbatică de fructele Aiuolei. Dintr-o clipă în alta, abia mai putea aștepta să se întoarcă la ea și să se înfrupte după pofta inimii.

Seara stăteau îndelung la taifas. El îi povestea despre tot ce i se întîmplase în Fantăzia, despre Perelin și Graograman, despre Xayide și Atreiu pe care-l rănise atât de grav, sau poate îl omorîse chiar.

— Tot ce-am făcut a fost greșit, spunea el, am înțeles totul pe dos. Puișorul Lunii mi-a dăruit atât de mult și cu toate darurile mele n-am făcut decît rele, și mie, și Fantăziei.

Aiuola Doamna îl privea lung.

— Nu, îi răspundea ea, nu cred. Ai mers pe calea dorințelor, și calea aceasta nu-i niciodată dreaptă. Ai făcut un ocol foarte mare, dar ai urmat drumul *tău*. Și știi de ce? Faci parte din cei ce nu se pot întoarce decît după ce-au găsit fîntîna de unde [...] apa vieții. Dar e cel mai tainic loc din întreaga Fantăzie. Acolo nu se ajunge ușor. Iar după o scurtă tăcere mai adăugă:

— Orice drum care duce pînă acolo se dovedește în cele din urmă a fi fost drumul cel bun.

Și atunci Bastian izbucni în plîns. Nici el nu știa de ce. Avea impresia că în inima lui se desfăcuse un nod și se preschimbase în lacrimi. Hohotea și iar hohotea, și nu se mai putea opri. Aiuola Doamna îl luă pe genunchi și-l

mîngîie ușor, iar el își vîrî capul în florile de pe pieptul ei Și plînse pînă ce se sătură și obosi.

În seara aceea n-au mai stat de vorbă.

Abia a doua zi Bastian pomeni din nou despre căutarea sa.

— Știi vumva unde aș putea găsi apa vieții?

— La hotarele Fantăziei, spuse Aiuola Doamna.

— Dar Fantăzia nu are granițe, răspuse el.

— Ba da, dar nu sînt în afară, ci înăuntru. Acolo de unde Crăiasa Copilă își trage toate puterile și unde ea însăși nu poate pătrunde.

— Și locul acela să-l găsesc eu? întrebă Bastian îngrijorat. Nu cumva e prea tîrziu?

— Nu există decît o singură dorință ce te poate duce acolo, și anume ultima.

Bastian se sperie:

— În schimbul tuturor dorințelor mele împlinite prin AURYN am uitat de fiecare dată cîte ceva. Se va întîmpla și acum la fel?

Ea dădu încet din cap.

— Dar nu observ nimic!

— Cu celelalte prilejuri ai observat ceva? Odată ce-ai uitat un lucru, nu-ți mai poți aminti că l-ai uitat.

— Și ce uit acum?

— Am să-ți spun la momentul potrivit. Căci altfel ai ține minte.

— Oare așa trebuie, să pierd chiar totul?

— Nimic nu se pierde, spuse ea, totul se transformă.

— În acest caz, spuse neliniștit Bastian, poate că ar trebui să mă grăbesc, n-ar mai trebui să rămîn aici.

Ea-l mîngîie pe păr.

— Nu-ți face griji. Durează atît cît durează. Cînd ți se va trezi ultima dorință, atunci vei ști — și eu de asemenea.

Din ziua aceea începuseră într-adevăr să se schimbe ceva, deși Bastian însuși nu observa nimic. Forța transformatoare a Casei Schimbărilor își făcea efectul. Dar ca toate adevăratele transformări se petrecea încet și liniștit ca și creșterea unei plante.

Zilele treceau în Casa Schimbărilor, și afară, grădina era în floare. Bastian se lăsa răsfațat ca un copil mic de Aiuola Doamna. Fructele ei îi plăceau și ele tot atît de mult ca la început, dar treptat i se astîmpărase foamea cea sălbatică. Mîncă mai puțin. Iar ea își dădu seama fără a spune însă vreun cuvînt. Și în aceeași măsură în care scădea nevoia lui de a le mîncă, se trezea în el un dor de cu totul alt fel, o dorință cum nu mai simțise niciodată pînă atunci și care se deosebea în toate privințele de toate dorințele sale trecute. Era dorința de a iubi el însuși. Cu mirare și tristețe își dădea seama că nu era în stare. Dorința devenea însă tot mai puternică.

Într-o seară, stînd iar de vorbă cu Aiuola Doamna, îi spuse și ei.

După ce-l ascultă, ea tăcu multă vreme. Privirea ei îl învăluia cu o expresie pe care, n-o înțelegea.

— Acum ți-ai găsit ultima ta dorință, spuse ea, adevărata ta voință este aceea de a iubi.

— Dar de ce nu pot, Aiuola?

— Vei putea abia atunci cînd vei fi băut din apa vieții, răspuse ea, și nu te poți întoarce în lumea ta fără să duci și altora din ea.

Bastian tăcu încurcat.

— Dar tu, întrebă el, n-ai băut încă din ea?

— Nu, spuse Aiuola Doamna, la mine e altfel. Eu n-am nevoie decît de cineva căruia să-i pot dăruia din prinosul meu.

— Deci n-a fost iubire?

Aiuola Doamna tăcu o vreme, apoi răspuse:

— A fost ceea ce ai dorit tu să fie.

— Oare făpturile din Fantăzia nu pot nici ele să iubească — asemenea mie? Întrebă el cu teamă.

— Se spune, răspuse ea în șoaptă, că există câteva făpturi ale Fantăziei — puține — cărora li s-a îngăduit să bea din apa vieții, nimeni nu știe însă cine sînt ele. Mai există și o făgăduială despre care nu vorbim decît arareori, anume că odată, într-un viitor îndepărtat, va veni o vreme cînd oamenii vor aduce iubirea și în Fantăzia. Și atunci cele două lumi nu vor mai fi decît una singură. Nu știu însă ce înseamnă toate acestea.

— Doamnă Aiuola, întrebă Bastian tot în șoaptă, mi-ai făgăduit că atunci cînd va fi momentul potrivit îmi vei spune ce trebuia să uit pentru a găsi ultima mea dorință. N-a sosit acum momentul?

Ea făcu din cap semn că da.

— Trebuia să-ți uiți tatăl și mama. Acum nu mai ai nimic altceva decît numele tău.

Bastian se gîndi.

— Tatăl și mama? spuse el rar.

Cuvintele acestea nu mai însemnau însă nimic pentru el. Nu-și mai amintea.

— Și ce să fac acum? întrebă el.

— Trebuie să mă părăsești, răspuse ea, a trecut timpul pe care trebuia să-l petreci în Casa Schimbărilor.

— Și unde să mă duc?

— Te va conduce ultima ta dorință. Să n-o pierzi!

— Să plec chiar acum?

— Nu, acum e tîrziu. Mîine dimineață cînd se crapă de ziuă. Mai ai încă o noapte în Casa Schimbărilor. Și acum să ne culcăm.

Bastian se ridică în picioare și se apropie de ea. Abia acum cînd era lîngă ea își dădu seama prin întuneric că toate florile ei se ofiliseră.

— Nu te îngriji de ele, spuse ea, și nici mîine dimineață să nu te îngrijești de mine. Mergi pe calea ta! Totu-i bine și așa cum trebuie să fie. Noapte bună, băiatul meu frumos.

— Noapte bună, doamnă Aiuola, murmură Bastian.

Pe urmă urcă în camera sa.

Cînd coborî a doua zi, văzu că Aiuola Doamna tot mai ședea în același loc. Toate frunzele, florile și fructele căzuseră de pe ea. Închisese ochii și arăta ca un pom negru și uscat. Bastian stătu multă vreme în fața ei privind-o. Apoi se deschise brusc o ușă ce ducea afară.

Înainte de a ieși, se mai întoarse o dată și spuse fără a ști dacă vorbește cu Aiuola Doamna sau cu casa sau cu amîndouă:

— Mulțumesc, mulțumesc pentru tot!

Pe urmă ieși afară. Peste noapte venise iarna. Zăpada era adîncă de un cot, iar din boschetele înflorite de trandafiri nu rămăseseră decît hățîșuri negre de spini. Nu adia vîntul. Era un ger amarnic și o liniște adîncă.

Bastian pomi să se întoarcă în casă pentru a-și lua mantia, dar ușa și ferestrele dispăruseră. Casa se închisese peste tot. Înfrigorat, porni la drum.

Mina de imagini

YOR, MINERUL ORB, STĂTEA ÎN FAȚA colibei sale și asculta atent spre larga cîmpie înzăpezită ce se întindea în toate părțile. Tăcerea era atît de desăvîrșită, încît urechea lui ascuțită auzea scîrțîind pașii unui drumeț foarte îndepărtat prin zăpadă. Pașii se apropiau însă de colibă.

Yor era un bătrîn înalt dar fața lui era netedă și necufată. Totul în înfățișarea sa, și îmbrăcămintea, și fața, și părul erau sure ca piatra. Cum stătea nemișcat, părea cioplit dintr-o bucată mare de lavă. Doar ochii săi orbi

erau întunecați, iar în adîncurile lor licărea ceva ca o mică flăcăruie.

Cînd Bastian — căci el era drumețul — se apropie de el, îi spuse:

— Bună ziua. M-am rătăcit. Caut o fîntînă de unde izvorăște apa vieții.

Mă poți ajuta?

Minerul ascultă atent glasul ce-i vorbea.

— Nu te-ai rătăcit, șopti el. Dar vorbește încet, altfel mi se fărîmă imaginile.

Îi făcu semn lui Bastian, iar acesta intră după el în colibă.

Se compunea dintr-o singură încăpere micuță, foarte sărăcăcioasă, fără nici o podoabă. O masă de lemn, două scaune, un pat de scînduri și o poliță tot de scînduri unde erau păstrate tot soiul de alimente și de vase. Într-o vatră ardea un foc mic, și peste el atîrna un că zânei în care aburea o fiertură.

Yor umplu două farfurii pentru el și pentru Bastian, le așeză pe masă și-l pofti pe oaspete cu o mișcare a mîinii să se așeze și să mănînce. Mîncară amîndoi în tăcere.

Pe urma, minerul se lăsă pe spate, ochii săi priveau prin Bastian în depărtare, și, tot în șoaptă, întrebă:

— Cine ești?

— Mă numesc Bastian Balthasar Bux.

— Ah, prin urmare îți mai știi numele.

— Da. Dar tu cine ești?

— Sînt Yor, numit și minerul orb. Dar nu sînt orb decît la lumină. Sub pămînt, în mina mea unde domnește întunericul, acolo pot vedea.

— Ce fel de mină e?

— Se numește cariera Minroud. E o mină de imagini.

— O mină de imagini? repetă mirat Bastian. N-am auzit niciodată așa ceva.

Yor părea să asculte ceva foarte îndepărtat.

— Și totuși, murmură el, ea există tocmai pentru unii ca tine. Pentru oameni care nu găsesc calea spre apa vieții.

— Ce fel de imagini sînt acolo? întrebă Bastian.

Yor închise ochii și tăcu un timp. Bastian nu știa dacă să-și repete întrebarea. Apoi îl auzi pe miner că șoptește:

— Nimic nu se pierde în lumea asta. Ai visat vreodată ceva și cînd te-ai trezit n-ai mai știut ce era?

— Da, răspunse Bastian, de multe ori.

Yor dădu gînditor din cap. Pe urmă se ridică și îi făcu semn lui Bastian să-l urmeze. Înainte de a ieși din colibă, îl apucă brutal de umăr și-i murmură la ureche:

— Dar nici un cuvînt, nici un sunet, s-a înțeles? Ceea ce vei vedea reprezintă munca mea de ani de zile. Orice zgomot poate să distrugă totul. Așa că să taci și să pășești încetișor!

Bastian dădu din cap în semn că a înșeles și ieșiră amîndoi din colibă. În spatele ei fusese construit un turn de extracție, iar sub el un puț de mină ducea drept în adîncul pămîntului. Trecură lîngă el, mergînd mai departe peste întinderea înzăpezită. Iar atunci Bastian văzu imagini întinse pe zăpadă ca pe o uriașă pernă de mătase albă, de parcă ar fi fost giuvaeruri de preț.

Erau plăci subțiri ca foița dintr-un fel de mică, transparente și colorate și de toate mărimile și formele, dreptunghiulare și rotunde, frînte sau întregi, unele mari cît o fereastră de catedrală, altele mici cît o miniatură pe capacul unei tabachere. Erau aranjate oarecum după formă și mărime în șiruri întinzîndu-se pînă departe în zare peste șesul cel alb.

Ceea ce arătau imaginile era foarte enigmatic. Figuri mascate care păreau a pluti într-un cuib de păsări, sau măgari îmbrăcați în robe de magistrați, ceasuri prelingîndu-se ca smîntîna sau manechine așezate în piețe strident luminate, dar pustii. Chipuri și capete alcătuite numai din

animale și altele care, la rîndul lor, alcătuiau un peisaj. Dar mai erau și imagini foarte obișnuite, bărbați cosind un cîmp cu grîu, sau femei șezînd pe un balcon. Erau sate de munte și priveliști marine, scene de război și reprezentații de circ, străzi și camere și tot mereu chipuri, bătrîne și tinere, înțelepte și idioate, posomorite și vesele, de măscărici și regi. Erau unele imagini înspăimîntătoare, eșafode și hore de schelete, dar erau și imagini amuzante, cu doamne tinere *călare* pe o balenă sau cu un nas pornit la plimbare și salutat de toți trecătorii.

Cu cît se plimbau mai mult pe lîngă imagini, cu atît mai puțin se dumirea Bastian ce era cu ele. Un singur lucru îi era limpede: Puteai vedea orice pe ele, chiar dacă de cele mai multe ori combinațiile erau stranii.

După ce se preumblă timp de mai multe ore împreună cu Yor pe lîngă șirurile de plăci, începu să se lase amurgul peste marea întindere înzăpezită. Se întoarseră la colibă. După ce închisese ușa în urma sa, Yor întrebă în șoaptă:

— Ai văzut vreo imagine pe care ai recunoscut-o?

— Nu, răspuse Bastian.

Minerul clătină îngrijorat din cap.

— De ce? se miră Bastian. Ce fel de imagini sînt astea?

— Sînt visele uitate din lumea oamenilor, îl lămurii Yor. Un vis nu poate dispărea o dată ce a fost visat. Dar dacă omul care l-a visat nu-l păstrează în memorie, atunci unde rămîne? Aici la noi, în Fantăzia, acolo jos în adîncurile pămîntului. Acolo se depun visele uitate în straturi subțiri, subțiri, unul peste altul. Cu cît se sapă mai adînc, cu atît mai dense sînt straturile, întreaga Fantăzie se află pe fundamente din vise uitate.

— Sînt și ale mele printre ele? întrebă Bastian cu ochii mari, uimiți.

Yor dădu doar din cap.

— Și vrei să spui că trebuie să le găsec? întrebă în continuare Bastian.

— Cel puțin unul. Unul e suficient, răspuse Yor.

— Dar pentru ce? voi să știe Bastian.

Minerul își întoarse spre el obrazul luminat acum numai de flăcările micului foc din vatră. Ochii săi orbi priveau iar prin Bastian în depărtare.

— Ascultă, Bastian Balthasar Bux, spuse el, nu prea-mi place să vorbesc mult. Prefer tăcerea. Dar pentru această singură dată îți voi spune. Cauți apa vieții. Ai vrea să poți iubi pentru a găsi calea înapoi în lumea ta. A iubi — e ușor de spus! Apa vieții te va întreba: Pe cine? Căci nu poți iubi oricum și în general. Tu ai uitat însă totul în afară de numele tău. Iar dacă nu vei putea răspunde, nu-ți va fi îngăduit să bei. De aceea nu te mai poate ajuta decît vreun vis uitat și pe care să-l regăsești, vreo imagine care să te ducă la fîntînă. În acest scop va trebui însă să uiți și ultimul lucru pe care îl mai ai: Pe tine însuși. Iar aceasta e o muncă aspră și de mare răbdare. Păstrează bine cuvintele mele, căci nu le voi repeta niciodată.

Pe urmă se culcă pe patul lui de scînduri și adormi. Lui Bastian nu-i rămase altceva de făcut decît să se mulțumească cu podeaua tare și rece drept culcuș. Dar aceasta n-avea importanță pentru el.

A doua zi de dimineață, [...] Yor plecă de acasă. Coborîse probabil în cariera Minroud. Bastian își luă singur o farfurie din fiertura fierbinte care-l încălzi, dar nu-i prea plăcu. Fiind tare sărată, îi amintea de gustul lacrimilor și al sudorii.

Pe urmă ieși afară și umblă prin zăpada întinsului șes, de-a lungul șirurilor cu nenumărate imagini. Privea cu atenție fiecare pe rînd, căci acum știa ce importanță aveau pentru el, dar nu descoperi nici o imagine care să-l impresioneze în mod deosebit. Toate îi erau complet indiferente.

Către seară îl văzu pe Yor cum urcă din puțul de mină într-o cușcă transportoare. Pe spinare ducea cîteva plăci de mărimi diferite din materialul acela diafan, așezate într-un rastel de scînduri. Bastian îl [...] la capătul unui șir pentru a-și așeza cu mare grijă în zăpada noile noile sale descoperiri. Una

din imagini înfățișa un bărbat al cărui piept era o colivie de păsări unde [...] arata o femeie de piatră [...] o broască țestoasă uriașă. O imagine foarte mică nu lăsa să se vadă decât un fluture pe ale cărui aripi erau pete în chip de litere. Mai erau și alte câteva imagini, dar nici una din ele nu-i spunea nimic lui Bastian.

Pe când ședea din nou cu minerul în colibă, îl întrebă:

— Ce se întâmplă cu imaginile atunci când se topește zăpada?

— Aici e întotdeauna iarnă, răspuse Yor. Altceva nu mai vorbiră în seara aceea.

În zilele următoare Bastian căută mai departe printre imagini, nădăjduind că va găsi vreuna pe care s-o recunoască sau care să însemne ceva pentru el — dar zadarnic. Serile ședea cu minerul în colibă, și cum acesta tăcea, se obișnuia și Bastian să tacă. De asemenea învăța treptat de la Yor cum să se miște pentru a evita orice zgomot ce-ar fi putut fărîma imaginile.

— Acum am văzut toate imaginile, spuse Bastian într-o seară, nu-i printre ele nici una pentru mine.

— Foarte rău, răspuse Yor.

— Ce să fac, întrebă Bastian, să aștept noile imagini pe care le scoți tu la suprafață?

Yor se gândi cîtva timp, apoi clătină din cap.

— În locul tău, șopti el, aș coborî eu singur în cariera Minroud și aș săpa sub pămînt.

— Dar eu n-am ochii tăi, spuse Bastian, nu pot vedea în întuneric.

— Nu ți s-a dat nici un fel de lămpăș pentru lungă ta călătorie, nici o piatră ce luminează, nimic ce te-ar putea ajuta acum? întrebă Yor privind din nou prin Bastian.

— Ba da, răspuse Bastian, dar l-am consumat pe Al'Tsahir în alt scop.

— Foarte rău, repetă Yor cu fața de piatră.

— Ce mă sfătuiești acum să fac? întrebă Bastian.

Minerul tăcu din nou multă vreme înainte de a răspunde:

— Atunci n-ai încotro, trebuie să lucrezi în întuneric.

Bastian se înfioră. E drept că încă mai avea întreaga putere și neînfricarea ce i le dăruise AURYN, dar gândul de a se afla acolo jos, atît de adînc în miezul pămîntului și într-o beznă completă, îl îngrozea. Nu mai spuse nimic, și amîndoi se culcară.

În dimineața următoare minerul îl scutură de umăr.

Bastian se ridică.

— Mănîncă-ți fiertura și vino! porunci răstit Yor.

Bastian îl ascultă.

Îl urmă pe miner pînă la puțul de mină, urcă împreună cu el în cușca transportoare, și pe urmă coborîră în cariera Minroud. Se lăsau adînc și tot mai adînc. De mult dispăruse ultima licărire slabă de lumină ce pătrundea prin gura puțului, dar cușca tot mai cădea în beznă. Apoi o smucitură le dădu în sfîrșit de veste că ajunseseră jos. Ieșiră din cușcă.

Aici jos era mult mai cald decât sus pe șesul înzăpezit, și în scurt timp sudoarea îi țîșnea lui Bastian din toți porii, în timp ce se străduia să nu-l piardă în întuneric pe minerul care pornise iute înainte. Era un drum întortocheat, prin nenumărate galerii și coridoare, uneori chiar hale, după cum se putea ghici din ecoul ușor al pașilor lor. De mai multe ori, Bastian se lovi de ieșituri de stîncă și de grinzi de susținere, dar Yor nici nu-l băga în seamă.

În această primă zi și de asemenea în câteva din cele următoare minerul îl instrui în tăcere, doar conducîndu-i mîinile și învățîndu-l arta de a separa și de a desprinde cu mare grijă straturile de mică subțiri cît foița de hîrtie și atît de fragile. Aveau unelte ce la pipăit păreau spatule de lemn sau de os, dar Bastian nu le văzu niciodată, căci rămîneau la locul de muncă atunci cînd își încheiau lucrul.

Încetul cu încetul învăță să se orienteze acolo jos în întunericul desăvârșit. Recunoștea coridoarele și galeriile cu un nou simț, pe care nu și-l putea explica. Iar într-o bună zi Yor îl făcu să înțeleagă fără cuvinte, numai prin atingerea mâinilor, că de aici înainte avea să lucreze singur într-o galerie foarte joasă, unde nu se putea intra decât târîș. Bastian îl ascultă. Locul de muncă era foarte strîmt, iar peste el se afla întreaga povară a muntelui de rocă.

Încovrigat ca un copil nenăscut în pîntecul mamei, stătea în adîncurile întunecate de la temeliiile Fantăziei și scobea cu răbdare pentru a găsi vreun vis uitat, vreo imagine care să-l ducă la apa vieții.

Cum nu putea să vadă nimic în noaptea veșnică din măruntaiele pămîntului, nu putea nici să aleagă sau să ia vreo hotărîre. Nu putea decît să spere că împlinirea sau o soartă generoasă îi va aduce cîndva descoperirea așteptată. Seară de seară ducea sus, la lumina stinsă a amurgului, ceea ce izbutise să desprindă în adîncurile carierei Minroud. Și seară de seară își dădea seama că munca lui fusese zadarnică. Dar Bastian nu se plîngea și nu se răzvrătea. Nu-i mai era deloc milă de sine însuși. Devenise răbdător și liniștit. Deși puterile îi erau nesfîrșite, se simțea de multe ori foarte obosit.

Nu se poate spune cît a ținut această perioadă istovitoare, căci o asemenea muncă nu poate fi măsurată nici în zile și nici în luni. În orice caz, se împlinse ca într-o seară să aducă cu el o imagine care îl răscoli pe loc atît de tare, încît trebui să se stăpînească pentru a nu scoate cumva un strigăt de surprindere, distrugînd astfel totul.

Pe placa fragilă — nu era prea mare, avea întrucitva formatul unei pagini de carte obișnuită — se vedea foarte limpede și deslușit un bărbat îmbrăcat într-un halat alb. Într-o mîină ținea o dantură de ghips. Stătea acolo, iar ținuta lui și expresia reținută și dureroasă de pe chipul lui îl făcură pe Bastian să tresară. Ceea ce-l impresiona însă cel mai mult era faptul că bărbatul era prins într-un bloc de gheață străvezie ca sticla. Cu totul și din toate părțile era înconjurat de un strat de gheață de nepătruns, dar complet transparent.

În timp ce Bastian privea imaginea așezată pe *zăpadă* în fața lui, se trezi în el dorul de acest bărbat pe care nu-l cunoștea. Era un sentiment ce părea să vină din mari depărtări, asemenea unui flux subit și violent al mării de care la început abia îți dai seama, pînă ce se apropie tot mai mult, preschimbîndu-se la sfîrșit într-un val puternic, înalt cît casa și care mătură totul în calea lui. Bastian simți că se îneacă. Îl durea inima, nu era destul de încăpătoare pentru un dor atît de uriaș. În valul acela se scufundă tot ce mai avea în chip de amintiri despre sine. Și uită ultimul lucru pe care îl mai avea: numele său.

Mai târziu, cînd intră în colibă la Yor, tăcu. Nici minerul nu spuse nimic, dar privi multă vreme spre el, în timp ce ochii săi păreau din nou că privesc în mari depărtări, iar după aceea, peste fața lui sură ca piatra, trecu ușor ca o umbră un surîs fugar,

În noaptea aceea băiatul, care acum nu mai avea nume, nu putu să adoarmă în ciuda oboselii. Mereu vedea în fața ochilor imaginea. I se părea că bărbatul vrea să-i spună ceva, dar nu putea fiindcă era închis în blocul de gheață. Băiatul fără nume dorea să-l ajute, dorea să facă ceva pentru a topi gheața. Ca într-un vis se văzu pe sine îmbrățișînd blocul de gheață pentru a-l topi cu căldura trupului sau, totul [...]

Apoi auzi brusc ce voia să-i spună bărbatul, și auzi nu cu urechile, ci în adîncul propriei sale inimi:

— Ajută-mă, te rog! Nu mă părăsi! Singur nu sînt în stare să ies din gheață! Ajută-mă! Numai tu mă poți elibera din ea! Numai tu!

Cînd se sculară în dimineața următoare o dată cu mijirea zorilor, băiatul fără nume îi spuse lui Yor:

— Astăzi nu mai cobor cu tine în cariera Minroud.

— Vrei să mă părăsești?

Băiatul dădu afirmativ din cap.

— Vreau să merg pentru a căuta apa vieții.

— Ai găsit imaginea care să te conducă?

— Da.

— Vrei să mi-o arăți și mie?

Băiatul dădu din nou din cap. Amîndoi ieșiră afară în zăpadă unde era culcată imaginea. Băiatul o privi, dar Yor își îndreptă ochii săi orbi spre fața băiatului, ca și cum ar fi privit prin el într-o mare depărtare. Părea să asculte ceva timp îndelungat. În sfîrșit, dădu din cap.

— Ia-o cu tine, șopti el, și ai grijă să n-o pierzi. Dacă o pierzi sau dacă e distrusă, pentru tine totul s-a sfîrșit. Căci nu-ți mai rămîne nimic în Fantăzia. Și știi ce înseamnă asta.

Băiatul care nu mai avea nume stătea cu capul plecat și tăcu un timp. Apoi spuse la fel de încet:

— Îți mulțumesc, Yor, pentru tot ce m-ai învățat.

Își strînseră mîinile.

— Ai fost un ortac destoinic, murmură Yor, și ai muncit cu hărnicie.

Cu aceste cuvinte se întoarse și plecă spre puțul ce cobora în mina Minroud. Fără a se mai întoarce spre băiat, urcă în cușca transportoare și coborî sub pămînt.

Băiatul fără nume ridică imaginea din zăpadă și păși în întinderea albă.

Umbla de multe ore, coliba lui Yor dispăruse de mult în urma lui în zare, nu-l mai înconjura nimic altceva decît șesul cel alb ce se întindea în toate părțile. Dar simțea cum imaginea pe care o ținea grijuliu cu amîndouă mîinile îl trăgea într-o anumită direcție.

Băiatul era hotărît să urmeze această forță, căci ea avea să-l ducă la locul potrivit, fie că drumul va fi lung, fie că va fi scurt. Voia ca nimic să nu-l mai rețină. Voia să găsească apa vieții și era sigur că putea s-o găsească.

Deodată auzi însă gălăgie sus în văzduh. Păreau a fi strigăte și ciripituri îndepărtate venind din multe gîtlejuri. Privi în sus spre cer și văzu un nor întunecat ca un stol de păsări. Abia cînd stolul se apropie mai mult, își dădu seama ce era în realitate, și de spaimă rămase pironit locului.

Era moliile-clovni! Șlamufele!

— Doamne sfinte, gîndi băiatul fără nume, sper că nu m-au văzut! Cu țipetele lor îmi distrug imaginea!

Dar îl văzuseră!

Cu rîsete stridente și cu chiote, stolul se repezi la drumețul singuratic și se așeză în jurul lui în zăpadă.

— Ura, țipau căscîndu-și gurile vopsite, iată că în sfîrșit l-am găsit pe marele nostru binefăcător!

Și se tăvăleau prin zăpadă, se băteau cu bulgări de zăpadă, făceau tumburi și se așezau cu capul în jos.

— Încet! Vă rog, vorbiți încet! șopti disperat băiatul fără nume.

Întregul cor strigă entuziasmat:

— Ce-a spus? A spus că vorbim prea încet! Așa ceva nu ne-a spus încă nimeni!

— Ce vreți cu mine, întrebă băiatul, de ce nu mă lăsați în pace?

Se roteau în vârtej în jurul lui și flecăreau:

— Mare binefăcător! Mare binefăcător! Îți mai amintești cum ne-ai salvat cînd mai eram încă aharai? Pe atunci eram ființele cele mai nenorocite din întreaga Fantăzie, acum însă ne e nouă înșine silă de noi. La început ne-a înveselit ceea ce ai făcut din noi, dar acum ne plictisim de moarte. Zburătăcim pretutindeni și n-avem nimic de care să ne sprijinim. Nu putem nici măcar să jucăm vreun joc ca lumea, căci n-avem nici un căpățîi. Miște clovni caraghioși, asta e ce-ai făcut din noi! Ne-ai tras pe sfoară, binefăcătorule!

— Am făcut-o cu cele mai bune intenții, șopti îngrozit băiatul.

— Da, desigur, față de tine însuși! strigară în cor șlamufele. Ți se părea că ești cel mai grozav. Noi a trebuit să plătim însă nota pentru mărinimia ta, binefăcătorule!

— Și ce vreți să fac? întrebă băiatul. Ce vreți de la mine?

— Te-am căutat, zbierau șlamufele schimonosindu-și fețele lor de clovni, voiam să te ajungem din urmă înainte s-o ștergi de-aici. Iar acum te-am prins. Și nu-ți vom mai da pace înainte de a te face căpetenia noastră. Trebuie să fii șeful șlamufelor, șlamufa principală, șlamufa noastră generală! Tot ce vrei!

— Dar de ce, de ce? șopti implorator băiatul. Iar corul șlamufelor zbieră răspunsul:

— Vrem să ne dai porunci, vrem să ne comanzi, vrem să ne silești să facem ceva, vrem să ne interzici ceva! Vrem ca existența noastră să aibă un scop!

— Nu pot! De ce nu alegeți pe cineva dintre voi?

— Nu, nu, pe tine te vrem, mare binefăcător! Tu ești cel ce-a făcut din noi ceea ce sîntem acum!

— Nu, gîfii băiatul, eu trebuie să plec de-aici. Trebuie să mă întorc!

— Nu te grăbi, binefăcătorule! zbierară gurile de clovni. Nu scapi de noi. Sigur că ți-ar plăcea s-o ștergi acum din Fantăzia!

— Dar am ajuns la capăt! le asigură băiatul.

— Și noi, răspunse corul, noi ce facem?

— Plecați de-aici, strigă băiatul, nu mai pot avea și grija voastră!

— Atunci să ne prefaci iar în ceea ce am fost, răspunseră glasurile stridente, atunci vrem să fim din nou aharai. Lacul lacrimilor a secat, iar Amarganth-ul stă pe uscat. Și nimeni nu mai toarce acum filigranul cel subțire din argint. Vrem să fim dir: nou aharai.

— Nu mai sînt în stare! răspunse băiatul. Nu mai am nici o putere în Fantăzia.

— Atunci, urlă întregul roi învîrtejindu-se, te luăm cu noi!

Sute de mîini mici îl apucară încercînd să-l ridice în văzduh. Băiatul se apăra din toate puterile, iar moliile zburară care încotro. Dar se întorceau mereu, înverșunate precum viespile înfuriate.

În toiul zbieretelor și al țipetelor se auzi dintr-o dată din depărtare un sunet stins și totuși puternic, asemănător cu bătaia unui clopot mare de bronz.

Cît ai clipi din ochi, șlamufele o luară la goană dispărînd în zare ca un roi întunecat.

Băiatul care nu mai avea nume îngenunche în zăpadă. În fața lui era imaginea, făcută praf. Acum pierduse totul, nu mai exista nimic ce să-l fi putut duce pe calea spre apa vieții.

Ridicînd ochii, văzu nedeslușit printre lacrimi la o oarecare distanță, două figuri pe cîmpul înzăpezit. Una era mare, iar una mică. Își șterse ochii și privi mai atent.

Erau Fuhur, balaurul-noroc cel alb, și Atreiu.

Apele vieții

ZÂBOVI PUȚIN, APOI BĂIATUL CARE NU MAI avea nume se ridică și făcu cîțiva pași spre Atreiu. Pe urmă se opri. Atreiu nu se mișcă, îl privea doar cu atenție și liniștit. Rana de pe piept nu-i mai sîngera.

Multă vreme statură față-n față, și nici unul din ei nu spuse vreun cuvînt. Tăcerea era atît de adîncă, încît fiecare din ei auzea respirația celuilalt.

Foarte încet, băiatul fără nume puse mîinile pe lanțul de aur din jurul gîtului său și scoase talismanul. Se aplecă și depuse cu grijă giuvaerul în

zăpadă, în fața lui Atreiu. Mai privi încă o dată la cei doi șerpi, cel de culoare deschisă și cel închis la culoare, care își mușcau unul altuia coada, formînd un oval. Apoi dădu drumul lui AURYN.

În aceeași clipă luciul auriu al talismanului deveni atît de luminos și de strălucitor, că băiatul închise ochii, orbit, ca și cum ar fi privit drept în soare. Cînd îi deschise din nou, văzu că se află într-o sală cu o boltă mare cît bolta cerului. Grinzile clădirii erau din lumină aurie, iar în mijlocul nesfîrșitei încăperi stăteau cei doi șerpi, uriași precum zidul de împrejmuire al unui oraș.

Atreiu, Fuhur și băiatul fără nume stăteau unul lîngă altul pe partea capului întunecat care ținea în gură capătul șarpelui alb. Ochiul fix cu pupila verticala era îndreptat spre cei trei. În comparație cu el erau mărunți de tot, pînă și balaurul-noroc părea mic cît o omida albă.

Trupurile uriașe și nemișcate ale șerpilor luceau ca un metal necunoscut, unul negru ca noaptea, celălalt alb-argintiu. Iar dezastrul ce l-ar fi putut provoca era stăvilit doar de ei înșiși, căci se țineau încătușați unul pe celălalt. Dacă vreodată aveau sa-și dea drumul, atunci lumea avea să se prăpădească. Asta era sigur.

Dar cît timp se țineau încătușați unul pe celălalt, păzeau totodată și apele vieții. Căci în mijlocul ovalului foșnea o fîntînă imensă al cărei șuvoi dansa în sus și în jos, iar în cădere alcătuia mii de forme, destrămîndu-le din nou, mult mai repede decît putea ochiul să le urmărească. Apele spumegînde se pulverizau producînd o ceață subțire în care lumina aurie se spărgea în toate culorile curcubeului. Era un foșnet, și un clocot, și o bucurie, și un cîntec, și un chiot, și rîsete, și chemări cu mii de glasuri de fericire.

Băiatul fără nume privea însetat spre apă — dar cum ar fi putut ajunge acolo? capul de șarpe nu se mișca.

Dintr-o dată Fuhur își ciuli urechile. Ochii lui roșii-rubinii începură să scînteieze.

— Voi înțelegeți ce spun apele? întrebă el.

— Nu, răspunse Atreiu, eu nu.

— Nu știi cum se face, murmură Fuhur, dar eu înțeleg foarte bine. Poate fiindcă sînt un balaur-noroc. Toate limbile bucuriei sînt înrudite între ele.

— Ce spun apele? întrebă Atreiu.

Fuhur ascultă cu atenție și spuse răspicat, cuvînt cu cuvînt, urmărind ceea ce auzea:

Noi sintem apele vieții!

Fîntîna din sine izvorînd!

Cu cît beau mai mult drumeții

Mai mult se revarsă curgînd.

Din nou mai ascultă o vreme și spuse:

— Strigă mereu: Bea! Bea! Fă ceea ce vrei!

— Cum putem ajunge acolo? întrebă Atreiu.

— Fie întreabă de numele noastre, tălmăci Fuhur.

— Eu sînt Atreiu! strigă Atreiu.

— Eu sînt Fuhur! spuse Fuhur.

Băiatul fără nume rămase mut.

Atreiu îl privi, pe urmă îl luă de mîină și strigă:

— El e Bastian Balthasar Bux!

— Întreabă, tălmăci Fuhur, de ce nu vorbește el singur.

— Nu mai poate, spuse Atreiu, a uitat totul.

Fuhur ascultă din nou cîtva timp foșnetul și clocotul.

— Spun că fără amintiri nu poate intra. Șerpilor nu-l lasă să treacă.

— Am păstrat eu totul pentru el, strigă Atreiu, tot ce mi-a povestit despre el și despre lumea lui. Mă pun chezaș pentru el.

Fuhur asculta.

— Întreabă cu ce drept te pui chezaș.

— Sînt prietenul lui, spuse Atreiu.

Din nou trecu o vreme în timp ce Fuhur asculta cu atenție.

— Nu e sigur, îi șopti el lui Atreiu, că vor admite una ca asta. Acum discută despre rana ta. Vor să știe cum s-a ajuns la ea.

— Aveam amîndoi dreptate, spuse Atreiu, și totuși greșeam amîndoi. Acum Bastian a depus însă de bună voie pe AURYN.

Fuhur ascultă și apoi dădu din cap.

— Da, spuse el, acum au admis. Locul acesta este AURYN. Au spus că sîntem bineveniți.

Atreiu privi în sus spre uriașa boltă aurie.

— Fiecare din noi, șopti el, l-a purtat în jurul gîtului, chiar și tu, Fuhur, pentru scurt timp!

Balaurul-noroc îi făcu semn să tacă și ascultă din nou cîntecul apelor.

Pe urmă le tălmăci:

— AURYN e ușa pe care-o căuta Bastian. A purtat-o de la bun început în el. Spun însă că șerpilor nu lasă nimic din Fantăzia să le treacă pragul. De aceea Bastian trebuia să dea tot ce i-a dăruit Crăiasa Copilă. Altfel nu poate bea din apa vieții.

— Dar ne aflăm sub semnul ei, strigă Atreiu, nu cumva e și ea aici?

— Spun că aici se sfîrșește puterea Crăieșei Copile. Iar ea e singura care nu poate niciodată să calce în acest loc. Nu poate intra în interiorul strălucirii, fiindcă nu poate să se lase pe sine însăși.

Atreiu tăcu încurcat.

— Acum întreabă, continuă Fuhur, dacă Bastian e pregătit.

— Da, spuse Atreiu cu glas tare, e pregătit.

În acel moment uriașul cap de șarpe negru începu să se ridice foarte încet, fără să dea însă drumul capătului șarpelui celui alb pe care-l ținea în bot. Trupurile uriașe se arcuiră pînă ce formară o poartă mare pe jumătate neagră și pe jumătate albă.

Atreiu îl ținu de mîină pe Bastian prin această poartă înfiorătoare îndreptîndu-se spre fîntîna ce se afla acum în fața lor în deplina ei măreție și splendoare. Fuhur îi urma pe cei doi. Și în timp ce se apropiau de ea, la fiecare pas, Bastian pierdea unul după altul darurile pe care le primise. Din eroul cel frumos, puternic și cutezător se prefăcu din nou în băiețelul scund, gras și timid. Pînă și îmbrăcămintea lui, care în cariera Minroud a lui Yor se zdrențuiseră rău, dispăru și ea. Astfel se trezi la sfîrșit gol-goluț în fața marelui havuz de aur în al cărui mijloc apele vieții săreau în sus, înalte cît un copac de cristal.

În această ultimă clipă, cînd nu mai avea nici unul din darurile Fantăziei, dar nu primise încă înapoi amintirea despre lumea sa și despre sine însuși, trăi o stare de totală nesiguranță, nemaștiind din care lume făcea parte și dacă exista într-adevăr aieva.

Pe urmă sări însă drept în apa limpede ca cristalul, se tăvăli în ea, stropi, pufăi și lăsă să-i curgă în gură ploaia scînteietoare a stropilor. Bău și iar bău pînă ce își potoli setea. Din creștet și pînă-n tălpi era acum plin de bucurie, bucuria de a trăi și bucuria de a fi el însuși. Căci acum știa din nou cine era și unde era locul lui. Era nou-născut iar cel mai frumos lucru era că acum dorea să fie întocmai așa cum era: dacă i s-ar fi dat prilejul să aleagă dintre toate posibilitățile, n-ar fi ales alta. Căci acum știa: în lume exista mii și mii de forme de bucurie, dar în esență toate nu erau decît una singură, bucuria de a putea iubi. Amîndouă erau unul și același lucru.

Nici mai tîrziu, după ce Bastian se întorsese de mult în lumea sa, cînd ajunsese adult și pînă la urma bătrîn, această bucurie nu l-a mai părăsit niciodată cu totul. Chiar și în cele mai grele perioade din viața sa îi rămase o fericire lăuntrică ce-l făcea să zîmbească și-i înveselea pe ceilalți oameni.

— Atreiu, îi strigă prietenului rămas la marginea bazinului rotund de aur, vino și tu! Vino! Bea! E minunat!

Rîzînd, Atreiu făcu din cap semn că nu vine.

— Nu, își strigă el răspunsul, de data aceasta nu sîntem aici decît ca însoțitori ai tăi.

— De data aceasta, întrebă Bastian, ce vrei să spui?

Atreiu schimbă o privire cu Fuhur, apoi spuse:

— Moi doi am mai fost o dată aici. M-am recunoscut imediat locul, fiindcă atunci am fost aduși aici în timp ce dormeam și tot în timpul somnului am fost luați de-aici. Acum ne-am amintit însă.

Bastian ieși din apă.

— Acum știu iar cine sînt, spuse strălucind de fericire.

— Da, spuse Atreiu, acum te recunosc și eu. Arăți la fel ca și atunci cînd te-am văzut în Poarta Oglinzii Fermecate,

Bastian privea în sus spre apele spumegînde și scînteietoare.

— Aș dori să-i duc și tatălui meu, strigă el spre foșnetul apelor, dar cum?

— Nu cred să se poată, răspunse Atreiu, știi doar că nimic ce provine din Fantăzia nu e lăsat să treacă pragul.

— Bastian va putea! se auzi glasul lui Fuhur care își redobîndise rezonanța de bronz. Va izbuti!

— Ești într-adevăr un balaur aducător de noroc! spuse Bastian.

Fuhur îi făcu semn să tacă și ascultă foșnetul miilor de voci.

Apoi îl lămurii:

— Apele spun că acum trebuie să pornești la drum, și noi de asemenea.

— Dar pe unde e drumul meu? întrebă Bastian.

— Trebuie să ieși pe poarta cealaltă, tălmăci Fuhur, acolo unde stă capul de șarpe alb.

— Bine, spuse Bastian, dar cum să ies? Capul cel alb nici nu se clintește din loc.

Într-adevăr, capul șarpelui alb rămînea nemișcat. Ținea în bot capătul șarpelui negru, iar ochii uriași se holbau la Bastian.

— Apele te întreabă, anunță Fuhur, dacă ai dus pînă la sfîrșit toate poveștile pe care le-ai început aici în Fantăzia.

— Nu, spuse Bastian, de fapt, pe nici una.

Fuhur ascultă cîțva timp. Pe fața lui se citea îngrijorarea.

— Apele spun că în acest caz șarpele cel alb nu te lasă să treci. Trebuie să te întorci în Fantăzia și să duci totul pînă la sfîrșit.

— Toate poveștile? bîigui Bastian, atunci nu mă pot întoarce niciodată. Atunci totul a fost zadarnic.

Fuhur asculta încordat.

— Ce mai spun? se interesă Bastian.

— Taci! spuse Fuhur.

După un timp suspină și-i lămurii:

— Au spus că nu-i nimic de făcut decît dacă s-ar găsi cineva care să preia această sarcină în locul tău.

— Sînt nenumărate povești, strigă Bastian, și din fiecare răsar mereu altele noi. Nimeni n-o să vrea să preia o asemenea sarcină.

— Ba da, spuse Atreiu, eu.

Bastian îl privi uimit. Apoi îl îmbrățișă și bîigui:

— Atreiu! Atreiu! N-am să uit niciodată!

Atreiu zîmbea.

— Bine, Bastian, atunci n-ai să uiți nici Fantăzia!

Îi dădu o palmă prietenească pe obraji, apoi se întoarse repede și porni spre poarta capului de șarpe negru care încă mai era arcuită înalt ca și în momentul cînd intraseră acolo.

— Fuhur, spuse Bastian, cum o s-o scoateți la capăt cu ce vă las eu de făcut?

Balaurul alb clipi dintr-unul din ochii săi roșii-rubinii și răspunse:

— Cu noroc, băiete, cu noroc!

Cu aceste cuvinte își urmă stăpînul și prietenul.

Bastian privi în urma lor cum ieșeau pe poartă, înapoi în Fantăzia.

Amîndoi se mai întoarseră o dată și-i făcură semn cu mîna. Pe urmă capul de șarpe negru coborî pînă ce se află din nou pe pămînt. Bastian nu-i mai putea vedea pe Atreiu și pe Fuhur.

Acum era singur.

Se întoarse spre celălalt cap de șarpe, cel alb, și văzu că în același timp acesta se ridicase și că trupurile șerpilor se arcuiseră formînd o poartă la fel ca și mai înainte pe partea cealaltă.

Repede își afundă mîinile făcute căuș în apa vieții și alergă cu ea spre poartă. În spatele ei era întuneric.

Bastian se aruncă în întuneric și se prăbuși în gol.

— Tata, strigă el, tăticule! — Eu — sînt — Bastian — Balthasar — Bux!

— Tată! Tăticule! — Eu — sînt — Bastian — Balthasar — Bux!

Încă în timp ce striga, se regăsi în podul școlii de unde plecase cîndva, cu mult timp în urmă, spre Fantăzia. Nu recunoscuse imediat locul și cîteva momente fu chiar nesigur dacă nu cumva se mai găsea totuși în Fantăzia, din pricina lucrurilor stranie pe care le vedea în jurul său: animale împăiate, un schelet omenesc, tablouri ciudate. Pe urmă zări însă ghiozdanul său și sfeșnicul ruginit cu lumînările stinse, și atunci știu unde se afla.

Cîtă vreme să fi trecut oare de cînd pornise de aici în lungă sa călătorie prin Povestea fără sfîrșit? Săptămîni? Luni? Poate chiar ani? Citise odată povestea unui om care se oprise doar o oră într-o peșteră fermecată, dar cînd se întorsese, constată că trecuseră o sută de ani și din toți oamenii pe care-i cunoscuse nu mai trăia decît unul singur: La plecarea lui fusese copil mic, iar acum era foarte bătrîn.

Prin ferestruica din acoperiș intra lumina cenușie a zilei, dar nu se putea ști dacă era înainte sau după-amiază. În pod era un frig amarnic, la fel ca în noaptea cînd Bastian plecase de aici.

Dădu la o parte maldărul de pături militare prăfuite sub care era culcat, își puse pantofii și haina și constată cu surprindere că erau ude ca în ziua aceea cînd plouase atît de tare.

Își atîrnă ghiozdanul de umăr și căută cartea furată, datorită căreia începuse totul. Era ferm hotărît s-o ducă înapoi ursuzului domn Koreander. N-avea decît să-l pedepsească pentru furtul comis, sau să-l denunțe, sau să-i facă ceva și mai rău, pe el nu mai putea să-l înspăimînte așa ușor. Cartea nu mai era însă acolo.

Bastian căută și căută, răscoli păturile și se uită în fiecare ungher. Era zadarnic. Povestea fără sfîrșit dispăruse.

— Ei bine, își spuse Bastian în cele din urmă, atunci am să-i spun că a dispărut. Desigur că nu mă va crede, n-am ce face. Fie ce-o fi. Dar cine știe dacă-și mai amintește după atîta vreme? Poate că prăvălia lui nici nu mai există?

Se va vedea curînd, căci în primul rînd trebuia să treacă acum prin școală. Dacă profesorii și copiii întîlniți îi vor fi străini, atunci avea să știe la ce să se aștepte.

Dar cînd deschise ușa podului și coborî în coridoarele școlii, îl întîmpină o liniște desăvîrșită. Părea că în toată școala nu se găsește țipenie de om. Și totuși orologiul din turnul școlii tocmai bătea de nouă ori. Prin urmare, era înainte de amiază, iar cursurile ar fi trebuit să înceapă de mult.

Bastian se uită în cîteva clase, dar pretutindeni era la fel de gol. Ducîndu-se la una din ferestre și privind jos în stradă, văzu acolo cîțiva oameni și cîteva mașini. Așadar, lumea cel puțin nu se sfîrșise.

Alergă pe scări în jos pînă la poarta mare de intrare și încercă s-o deschidă, dar era încuiată. Se întoarse spre ușa ce ducea la locuința administratorului, sună și bătu în ușă, dar nu auzi nici o mișcare.

Bastian rămase să se gîndească. Era cu neputință să stea și să aștepte cînd va veni totuși cineva. Acum voia să ajungă la tatăl său. Chiar dacă vărsase toată apa vieții.

Să deschidă o fereastră și să strige pînă cînd va fi auzit și se va găsi cineva care să-i descuie ușa? Nu, i se părea oarecum rușinos. Îi trecu prin minte că ar putea ieși pe fereastră. Se deschideau pe dinăuntru. Dar toate ferestrele de la parter aveau gratii. Pe urmă își aminti că, privind jos în stradă de la primul etaj, văzuse o schelă. Probabil că se repara tocmai un perete exterior al școlii.

Bastian urcă din nou la primul etaj și se duse la fereastră. Se putea deschide și ieși afară prin ea.

Schela era construită numai din stîlpi verticali printre care erau așezate la anumite distanțe scînduri orizontale. Scîndurile săltau în sus și în jos sub greutatea lui Bastian. O clipă îl cuprinse amețeala și i se făcu frică, dar le înăbuși pe amîndouă. Pentru unul care fusese stăpînul Perelinului, aici nu era nici un fel de problemă, chiar dacă nu mai dispunea de puterile fabuloase de atunci și greutatea trupului său atît de gras îi dădea totuși puțin de furcă. Cu atenție și cu calm își căută un sprijin pentru mînă și picior și coborî pe grinzile lunecoase. O dată îi pătrunse în mînă o țeapă de lemn, dar asemenea fleacuri nu mai aveau importanță pentru el. Ajunsese jos în stradă încins și gîfiind, dar teafăr. Nu-l văzuse nimeni.

Alergă spre casă. Penarul și cărțile clămpăneau în ghiozdan în ritmul pașilor săi. Începu să simtă junghiuri sub coaste, dar alerga mai departe. Voia să ajungă la tatăl lui.

Cînd ajunse în sfîrșit la casa unde locuia, se opri totuși pentru o clipă și privi în sus spre fereastra de la laboratorul tatălui său. Și acum inima i se strînse brusc de teamă, fiindcă pentru prima oară îi trecu prin minte că s-ar fi putut ca tatăl lui să nu mai fie acolo.

Dar tatăl era acolo și-l văzuse probabil venind, căci atunci cînd Bastian urcă în fugă scările, îi veni și el în întîmpinare alergînd. Își întinse brațele, iar Bastian se aruncă în ele. Tatăl îl luă în brațe și-l duse în apartament.

— Bastian, băiatul meu, spunea tot mereu, dragul meu, băiețașul meu iubit, pe unde mi-ai fost? Ce ți s-a întîmplat?

Abia cînd se așezase la masa din bucătărie, iar băiatul își bea laptele cald și mînca chifle pe care tata i le ungea grijuliu cu un strat gros de unt și de miere, își dădu seama Bastian cît de palid și slab era obrazul tatălui său. Ochii îi erau înroșiți și barba nerasă. Altfel arăta însă exact ca pe vremea cînd plecase Bastian. I-o și spuse.

— Pe vremea cînd ai plecat, întrebă mirat tata, ce vrei să spui?

— Cît timp am lipsit?

— De ieri, Bastian. De cînd te-ai dus la școală. Cînd am văzut că nu te-ai întors, le-am telefonat profesorilor și am aflat că nici la școală n-ai fost. Toată ziua și toată noaptea te-am căutat, băiețașul meu. Am alertat și poliția, începusem să mă tem de ce poate fi mai rău. Of, Doamne! Ce s-a întîmplat, Bastian? Era să înnebunesc de grijă. Pe unde ai fost?

Și Bastian începu să povestească tot ce i se întîmplase. Povesti foarte amănunțit, așa că povestea lui ținu mai multe ore.

Tatăl îl asculta cum nu-l ascultase încă niciodată. Înțelegea ceea ce-i povestea Bastian.

Către amiază îl întrerupse o dată, dar numai pentru a telefona poliției că fiul său se întorsese și că totul era în bună ordine. Pe urmă pregăti masa de prînz pentru ei doi și Bastian continuă cu povestirea. Se lăsase seara cînd Bastian ajunse cu istorisirea la apele vieții și-i povesti cît de mult ar fi vrut să-i aducă și tatălui său din acele ape.

În bucătărie era aproape întuneric. Tatăl ședea nemișcat. Bastian se ridică și aprinse lumina. Atunci văzu ceva ce nu mai văzuse niciodată mai înainte.

Văzu lacrimi în ochii tatălui său.

Și înțelese că izbutise totuși să-i aducă din apa vieții.

Fără un cuvânt, tatăl îl luă pe genunchi și-l strînse la piept și se mîngîiără unul pe altul.

După ce statură astfel multă vreme, tatăl răsuflă adînc, îl privi pe Bastian drept în ochi și începu să zîmbească. Era cel mai fericit zîmbet din cîte văzuse vreodată Bastian la el.

— Începînd de acum, spuse tata cu o voce schimbată, începînd de acum totul va fi altfel cu noi doi, nu crezi?

Bastian dădu afirmativ din cap. Nu mai era în stare să vorbească, fiindcă inima îi era atît de plină.

În dimineața următoare căzuse prima zăpadă. Se așezase moale și neîntinată pe pervazul ferestrei din camera lui Bastian. Zgomotele străzii nu se mai auzeau decît înăbușit.

— Știi ce, Bastian, spuse vesel tata în timpul micului dejun, sînt de părere că amîndoi avem într-adevăr toate motivele să sărbătorim. O zi ca cea de astăzi nu apare decît o singură dată în viață — iar la unii niciodată. De aceea propun să ne facem amîndoi un program grozav. Eu las lucrul deoparte și tu nu te duci la școală. Îți scriu o motivare? Ce părere ai?

— La școală? întrebă Bastian. Da' ce, mai există școală? Cînd am trecut ieri prin sălile de clasă nu era nici țipenie de om pe acolo. Nici măcar administratorul.

— Ieri, răspunse tatăl, ieri a fost duminică, Bastian.

Dus pe gînduri, băiatul mesteca cu lingurița în ceașca de cacao. Apoi spuse în șoptă:

— Cred că va mai trece un timp pînă ce ma voi obișnui din nou.

— Tocmai, spuse tatăl dînd din cap, și de aceea ne organizăm o sărbătoare, noi doi. Ce ți-ar plăcea mai mult să facem? Am putea pleca într-o excursie, sau să mergem la grădina zoologică? La prînz luăm masa cea mai strașnică ce s-a văzut vreodată. După-amiază am putea merge la cumpărături, să luăm tot ce-ți dorești. Și seara — să mergem la teatru, seara?

Ochii lui Bastian străluceau. Pe urmă spuse hotărît:

— Mai întii însă trebuie să fac altceva. Trebuie să merg la domnul Koreander și să-i spun că am furat cartea și apoi am pierdut-o.

Tatăl luă mîna lui Bastian.

— Ascultă, Bastian, dacă vrei, rezolv eu asta în locul tău.

Bastian făcu din cap semn că nu voia.

— Nu, hotărî el, e o treabă care mă privește pe mine. Vreau s-o rezolv eu singur. Și cel mai bine ar fi s-o fac chiar acum.

Se ridică și își îmbracă haina. Tatăl nu spuse nimic, dar privirea aruncată fiului său era surprinsă și plină de respect. Mai înainte băiatul nu se purtase niciodată în felul acesta.

— Cred, spuse tatăl în sfîrșit, că și eu am nevoie de un timp pînă ce mă voi obișnui cu schimbarea.

— Mă-ntorc curînd, strigă Bastian, care se și găsea în vestibul, cu siguranță n-o să dureze mult. De data aceasta nu.

Cînd se află în fața magazinului domnului Koreander, simți că îl lasă totuși curajul. Privi prin geamul unde erau pictate literele întortocheate, încercînd să deslușească ceva în interiorul prăvăliei. În momentul acela domnul Koreander avea un client, și Bastian prefera să aștepte pînă ce acela va fi plecat. Porni să se plimbe de colo-colo în fața anticariatului. Începuse iar să ningă.

În sfîrșit, clientul ieși din magazin.

Acum! își porunci Bastian.

Se gîndi cum îl înfruntase pe Graograman în deșertul culorilor Goab. Apăsă cu hotărîre pe clanță.

Din spatele peretelui de cărți ce închidea la celălalt capăt încăperea cufundată în semiîntuneric, se auzea cum tușește cineva. Bastian se apropie, apoi păși puțin palid, dar serios și calm, în fața domnului Koreander care se așezase iar în fotoliul său din piele roasă.

Bastian tăcea. Se așteptase ca domnul Koreander să se repeadă la el, roșu de mînie, strigînd: „Hoțul Criminalule!” sau ceva asemănător.

În loc de toate acestea, bătrînul își aprinse tacticos luleaua cea curbată în timp ce-l examina pe băiat prin ochelarii săi mici și caraghioși, ținînd ochii pe jumătate închiși.

— Ei? Ce s-aude? Ce vrei iar aici?

— Eu, — începu șovăitor Bastian — v-am furat o carte. Voiam să v-o restitu, dar nu se mai poate. Am pierdut-o sau mai curînd — în orice caz nu mai există.

Domnul Koreander se opri din pufăit și scoase luleaua din gură.

— Ce fel de carte? întrebă el.

— Era cea pe care o citeați dumneavoastră cînd am fost ultima dată aici. Am luat-o cu mine. V-ați dus dincolo la telefon, cartea era pe fotoliu și atunci am luat-o eu.

— Prin urmare, așa, spuse domnul Koreander și își drese glasul. Mie nu-mi lipsește însă nici o carte. Și ce fel de carte zici că a fost?

— Se numește „Povestea fără sfîrșit”, explică Bastian, pe dinafară are mătase roșie-arămie și face ape cînd o înclini într-o parte sau alta. Pe ea sînt doi șerpi unul de culoare închisă și altul de culoare deschisă, care își mușcă unul altuia coada. Pe dinăuntru e tipărită cu doua feluri de litere — și are inițiale foarte mari și frumos decorate.

— E destul de curios! spuse domnul Koreander. N-am avut niciodată o asemenea carte. Prin urmare, nici nu mi-ai putut-o fura. Poate ai șterpelit-o din altă parte.

— Cu siguranță că nu! îl asigură Bastian. Trebuie să vă amintiți. Este — șovăi, dar pe urmă spuse totuși, este o carte fermecată. În timpul cititului am intrat și eu în Povestea fără sfîrșit, dar cînd am ieșit din ea, cartea dispăruse.

Domnul Koreander îl privea peste ochelari pe Bastian.

— Nu cumva vrei să-ți bați joc de mine?

— Nu, răspunse Bastian aproape consternat, sigur că nu. Ceea ce vă spun e adevărat. Dumneavoastră doar trebuie să știți.

Domnul Koreander se gîndi cîtva timp, apoi clătină din cap.

— Trebuie să-mi explici totul mai limpede. Asază-te, băiete. Te rog ia loc!

Cu coada lulelei îi arătă al doilea fotoliu pus în fata celui în care ședea el. Bastian se așeză și el.

— Așa, spuse domnul Koreander, acum povestește-mi ce înseamnă toate acestea, dar te rog încet și pe rînd.

Și Bastian începu să povestească.

Nu istorisi totul la fel de amănunțit ca în ajun, dar cum domnul Koreander era un ascultător foarte atent și cerea mereu alte informații, trecură totuși mai mult de două ore pînă ce Bastian isprăvi.

Cine știe de ce, dar în tot acest răstimp nu fură întrerupți de nici un client.

După ce Bastian își încheie povestirea, domnul Koreander mai pufăi multă vreme din lulea. Părea adîncit în gînduri. În sfîrșit, își drese iar glasul, își îndreptă ochelarii cei micuți, îl privi cîtva timp cercetător pe Bastian și apoi spuse:

— Un lucru e sigur: Nu mi-ai furat această carte fiindcă nu-mi aparține nici mie și nici ție, și nici altcuiva. Dacă nu mă-nșel, ea însăși vine din Fantăzia. Cine știe, poate că în clipa aceasta o are altcineva în mîină și o citește.

— Prin urmare, mă credeți? întrebă Bastian.

— Bineînțeles, răspuse domnul Koreander, orice om rezonabil te-ar crede.

— Ca să fiu sincer, spuse Bastian, nu mă așteptam.

— Există oameni care nu sînt niciodată în stare să ajungă în Fantăzia, spuse domnul Koreander, și mai există oameni care sînt în stare, dar rămîn acolo pentru totdeauna. Și pe urmă mai există cîțiva care se duc în Fantăzia și se întorc înapoi. Ca tine. Iar aceștia însănătoșesc amîndouă lumile.

— O, spuse Bastian îmbujorîndu-se puțin, de fapt, n-am nici un merit. Cît pe-aci era să nu mă mai întorc. Dacă n-ar fi fost Atreiu, cu siguranță că acum m-aș afla pentru totdeauna în vechiul oraș al împăraților.

Domnul Koreander dădea din cap și pufăia, dus pe gînduri.

— Mda, mormăi el, ai noroc că ai un prieten în Fantăzia. Din păcate, n-are toată lumea.

— Domnule Koreander, întrebă Bastian, de unde le știți pe toate — vreau să spun — ați fost și dumneavoastră cîndva în Fantăzia?

— Bineînțeles, spuse domnul Koreander.

— Atunci, spuse Bastian, trebuie s-o cunoașteți și pe Puișorul Lunii!

— Da, o cunosc pe Crăiasa Copilă, spuse domnul Koreander, dar nu sub acest nume. Eu o numeam altfel. Dar asta n-are nici o importanță.

— Atunci trebuie să cunoașteți și cartea, strigă Bastian, înseamnă că totuși ați citit Povestea fără sfîrșit!

Domnul Koreander făcu semn din cap că n-o citise.

— Orice poveste adevărată e o poveste fără sfîrșit.

Își plimbă privirile peste numeroasele cărți înșirate de-a lungul pereților pînă în tavan, apoi le arată cu coada lulelei și continuă:

— Există o mulțime de uși spre Fantăzia, băiete. Există și mai multe cărți fermecate. Mulți nu-și dau seama. Depinde de cine ia în mîină o asemenea carte.

— Prin urmare. Povestea fără sfîrșit e diferită pentru fiecare?

— Cred și eu, spuse domnul Koreander, dar pe lîngă aceasta nu sînt numai cărțile, ci mai sînt și alte căi de a ajunge în Fantăzia și de a veni înapoi. Cu timpul ai să-ți dai tu însuși seama de asta.

— Credeți? întrebă plin de speranță Bastian. Atunci aș mai putea s-o întîlnesc încă o dată pe Puișorul Lunii, și se spune doar că fiecare n-o întîlnește decît o singură dată.

Domnul Koreander se aplecă spre Bastian și coborî vocea.

— Băiete, ascultă ce-ți spune un bătrîn și încercat călător în Fantăzia! E o taină pe care n-o poate cunoaște nimeni în Fantăzia. Dacă te vei gîndi bine, vei înțelege și de ce. La Puișorul Lunii nu mai poți ajunge și a doua oară, asta-i adevărat — atîta vreme cît ea e Puișorul Lunii. Dacă ești însă în stare să-i dai un nume nou, atunci o vei revedea. Și ori de cîte ori vei izbuti, va fi de fiecare dată pentru prima și singura oară.

Pe fața de bulldog a domnului Koreander pluti o clipă o lumină duioasă ce-l făcu să pară tînăr și aproape frumos.

— Vă mulțumesc, domnule Koreander, spuse Bastian.

— Eu sînt cel care trebuie să-ți mulțumească, băiete, răspuse domnul Koreander. Mi-ar face plăcere dacă ai trece din cînd în cînd pe la mine pentru a face schimb de experiență. Nu sînt prea mulți cei cu care se pot discuta asemenea lucruri.

Îi întinse mina lui Bastian.

— S-a făcut?

— Cu plăcere, spuse Bastian și bătu palma. Acum trebuie să plec. Mă așteaptă tata. Dar am să vin curînd.

Domnul Koreander îl însoți pînă la ușă. Cînd se apropiară de ea, Bastian zări prin literele întortocheate ale geamului că pe cealaltă parte a străzii stătea tatăl lui și-l aștepta. Fața lui era o lumină strălucitoare.

Repezindu-se afară, spre acea strălucire, Bastian deschise atât de brusc ușa, încât ciorchinele de clopoței de alamă se auzi mult timp în urma lui.

Domnul Koreander închise grijuliu ușa privind la cei doi.

— Bastian Balthasar Bux, mormăi el, dacă nu mă-nșel, vei mai arăta multora calea spre Fantăzia, pentru a ne aduce apa vieții.

Și domnul Koreander nu se înșela.

Dar aceasta e o altă poveste și va fi povestită la timpul ei.
